ဂဠုန်ပျံ၏

ဒီပနီကျော်

စီမံရေးသားသူ မစ္စတာ·မောင်မျိုး

သူရိယသတင်းစာတိုက်လီမိတက်
တိုက်နံပါတ် ၆၃။ ၆၇။ ဖရေဇာလမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့

1933

ဂဗ္ဘါနိပုံဒီပနီ ဓမ္မကထာ

နိဒါန်း။

အထက်အညာ၊ ဓေယျာဘုရတိုင်း။ စကိုင်းဓောင် နယ်ပယ်အတွင်း။ ရွှေမင်းငံတောင်တန်း၌၊ ဖြောင်ဘသ်းရင်းတချားပေါ်ပြီး။ အများသော ဒကာ၊ ဒကာမတို့နှင့်။ သီလရင်တမျိုး၊ ဘိုးသူတော်တလီ။ ဤမည်ဤမည်သော ရဓသ့တသိုက်၊ ပရိဗိုဇ် ရဟန်းပေါင်တို့ကို၊ ကမ္ဘာ့ဌာန်းကောင်သရုပ်ပေါ်အောင်၊ လုတ်ဘောင်ပေါ်ပြ၍။ တောရပုဂ္ဂိုလ်၊ အဟုတ်ဆိုလောက်အောင်၊ ထိုမည် ထိုမည်သောစိုက်ဝါသနာတို့ဖြင့်၊ သိုက်စာ–ဘဘောင်စာ အမျိုးမျိုးကို၊ ဖိုးတိုးရင်းဝတ်မပြတ်ရအောင်ပ၊ ရွှဘ်တတ်သရဏ္ဍာယ်တော် မူလေ့ရှိသော။ ရဓသ့သောဂီ၊ တောမြိဆရာ၊ မဂ္ဂတာဒမောင်မှိုင်း။ ဟုတ်တိုင်းဓေသချာ၊ မိန့်မှာတော်မူလိုက်သည်။ ဤမည်သော သူရိယ အတွင်းက၊ သတင်းစာဆရာ၊ ဒါယကာအပေါင်းတို့။

အကြောင်းကိုဆိုလျှင်၊ ဟိုယခင် အတိတ်နေ့က။ ထစိတ်ပြေ့ပြေ့မှုသောဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့်။ လာရောက်ပူဇော်ရှာသူ။ အညာသူထယောက်က။ အောက်ပြေရန်ထုန်။ ရွှေဒဂုံတောင်ခပန်း၊ ဘဟန်းသူ–မစန္ဒာတို့က၊ ဆရာ့ဘိသာ၊ ပို့ဆောက်ပါမည့်အကြောင်းများနှင့်၊ ပါးလိုက်သည့် မေတ္တာစာကို၊ အောက်ပါအတိုင်း၊ ညွှန်ကဒိုလ်းကျကျ၊ ခဏချင်းဘဘ်ဖျောက်ရှာသည်မှာ၊ အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

ဂန္ဓုန်းချိုပန်–ဗိုကာနိုဒါင်း

မန္တလေးဗေဒါမြိုင်းကြီးဆင်ဖေးခန်း။

ဘာသာဝင်မသွားလ၊မြေမှုဦးရေနဲ့ကျွန်း၊ရွှေဒဂုံအောင်မြေတသပန်း ချပ်ကား၊ဆွေပ်းကပ်လေ့ရှိကြဝဲ့၊ တပည့်မသူတော်ရင်တို့ကား ဂုဏ်ပျော် သခင် ဆရာတပါးအား၊ စာအသွား ချိုချိုမြေမြေနှင့်၊ ဝိုသေစွာ လျှောက်ထားတုံ့ပါသည်၊ယောဂီဆရာ၊သူတော်စွာကြီးဘုရား၊ ၊ အကြောင်းမှာ၊ ဆရာအရှင်သည်၊ ဤမည်သော“ဒီးရှဘ်”ကျွန်းယ် အတွင်း၊ ယင်းသို့သော ကာရန်သဆန်း ၇ ရက်ထွက် သတင်း၌၊ ဘည့်သွင်းရေးသားတော်မူခဲ့တဲ့၊ ၊“အဘိုးကုန်– ဂန္ဓုန်ဆား ချက်” ဟူသောစကားထွက် သိုက်ထဘောင်နှင့်၊ကိုက်အောင်ဘဲ ညီပါပေသည်ဟာလုပဟုဘောရများခေါ်ကာ၊အဆိုပါဂန္ဓုန်ဆားအ ကြောင်းကို၊ကောင်းကောင်းကြီး(ဥ)ခံပြီး၊ဂန္ဓုန်ချိုဗိုပန်၊ဒိုကာသပ် ဘကျော်းကို၊ ကြီးပမ်းတော်မူမည်ဟူသော၊ ဤမည်သောနိဒါန်း သေးချုံးကြီးတွင်၊ ၊“မြန်ဘုံတချွင်–စကားအဆိုချက်ခဲ့တဲ့၊ အ ဘိုးကုန်သျှင် ဂန္ဓုန်ဆားကိုချက်ပြန်သနဲ့၊ ရန်သူပုန်အမြင်ပွားမသို စနက်ပေထင်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ– ဘုရားတဆူလက်ထက်တကာ–အနကာ ဘာဘာသာ၊ (အိုကွယ်) တရားမြဲဟူပိုရ်မျက်၊ ဘုရားကိုသာခက်ရပါတော့၊ (ကျုပ်တို့)အထက်အညာမှာ”၊ ၊ဟူသည်နှင့်ညီစွာ၊ဆရာသခင် အရှင်မှုင်းတို့၏ စကိုင်းဇေယျာ၊ရွှေအညာတောင်ရိုးမှာ၊အမျိုးမျိုး သောသူ၊မကိုလာဘ်နှင့်၊ ကောင်းစွာပြည့်ဖုံပါသဘိသည်း၊ တပည့် တော်မတို့အောက်မြေမှာနှီး၊ သာသနာဝတီတရိုးဘွာဖြင့်၊ အနေခိုး၊ အသေခိုးနှင့်၊ သဝေထိုးကုန်ပါပြီ၊ ၊အနှီ–သာသနာဝတီဘဦး၊ တောင်ညီသူပုန်၊ဂန္ဓုန်တပ်တော်ကာတမျိုး၊ အမိုးရကာသည်းဘဟိ၊ ဤမည်ဤမည်သော ကြွင်းကြွပိုးတို့ကာလဲ၊ တထိုးထဲ–တကိုက်ထဲ၊ တိုက်ပွဲမိုက်ပွဲတွေရဲ့ဖြင့်၊ ထပ့်တော်မတို့ရန်ထုန်ကိုတောင်၊ဂန္ဓုန် တွေထပ်ပွဲမယ်လို့၊ စရပ်ထဲကကြားရပါကြောင်း၊ ၊ငင်းကဲ့သို့ ကြားရသဖြင့်၊ အချားဒကာမ–ထပ့်ထပန်းတို့မှာ၊ ထွန်းဆန်တောင် မှ ရဲရဲမခံ့ပါသဖြင့်၊ အမှင့်ကိုတောင့်တပြီး၊ ကြောင့်ကြ ပိုးရိပ်

ပျောက်ရှိကြပါသည်။ ။ယောဂီဆရာသည်။ အညာပြည်အသက်သွားပြီး။ကျောင်းစားတော်မူတာမှာသည်း။ နှစ်ခါလယ်တိတိ။ နှစ် နှစ်တောင်ရှိသဖြင့်။ တပုံတော်မတ္တိဘဟာန်းကို။ ကြွမြန်းတော် မူပါမည့်အကြောင်းနှင့်။တောင်းပန်လျှောက်ထားသော်လဲ။အောက်များက တပည့်မတွေကို။ တလှည့်မျှအခွင့်မပေး။ အရေးတော်မယူ။ အညာသူ–မကောသာတို့။ မပုည္ဖဝတီတို့ကိုသာ။ လိုရာလိုရာဇရင်မှာတဲ့ပြီး။သင်္ချဲ့နှင့်ဖြေဖျော်တို့။ရွှေနားတော်သွင်းသဖြင့်။ ပျင်းကြမည် မဟုတ်သမို့သဲ။ ကျုပ်တို့သူငါ။ များစွာသောတပည့်မ အပေါင်းတို့မှာဖြင့်။အဆောင်းတော်ကာသပကိုဘဲ။ပြောင်းခုကောင်းမသား။ ။တခြားထို ပြင်။အရှင်ကပျော့ဘာဘိဓေ။ ညွန့်ပြတော်မူတဲ့ရွှေပေဇ္ဇာစကားနှင့်။ ပုပ္ပါးကိုဘဲသွားရကောင်းမည်လော။ ။တကြောဘုံ၄။ပါဒနက်သန့်။တောင်ကမ္ဘယံအတက်။ ရွှေဇက်တော်ရာ။သက်သာပန်းတောင်းကိုဘဲ။ ပြောင်းရကောင်းမလားဟု။ သွားဘို့သာရာ။ အဖြာဖြာအခင်းများကို။စဉ်းစားရင်းပူဆွေးပြီး။ မအေးရမြင်းတည်းဟူသော သို့အခါမှာ။တို့ဗမာမင်းနေပြည်။အမြို့မြို့ အရွာရွာများ၌။တည်ထားကိုးကွယ်ကြရင်း။ နဝင်းစေတီရှိသမျှတွေကို။တပည့်မအများသည်။အစီအ၄သွားပြီး။ များများကြီးဦးတင်၍ဖူးချင်ကြပါပြောသည်း။ ဆရာဘုရားမပါသဖြင့်။ အရာရာမှာလွှမ်းစွာခက်ခဲပါကြောင်း။ ။ငင်းကဲ့သို့အဖုံဖုံ။ တအုံ့ရွှေးရွှေးပူဆွေးဒုက္ခတွေနှံ့။ဗရသပူကျွဖြစ်ဖြစ်ပြီး။ စိတ်ညှစ်နေရတဲ့အတွင်းတွင်။ သခင်အခါ။ဆရာအရှင်။စံ ရွှင်တော်မူခဲ့သော။ ကောလိပ်ကျောင်းခေါ်ဇရပ်ဆပန်း၌။ ဝတ်ဆန်းဆန်း(၃၂)မခံတဲ့။ဂန္ထုန်ပျံ့ဂါထာများကို။ ချက်ဝါးသင်ထင်။ တွေ့မြင်ဘဘတ်ရှုရသော်လဲ။ သေဋ္ဌုတည်းဟူသောအနက်အဓိဋ္ဌါယ်ကို။ တကာယ်ပင်မသိကြသဖြင့်။တပည့်မတို့။ သိကြစေရာ။ ကဝိမျှဥုးဆရာဘိုယ်တော်မှိုင်းအား။ဖြဟ္ဍပိုရ်ရှေ့ဘိကိုဇ်းတည်းဟူသော အတိတ်ပုံနိမိတ်ပုံကို။ မိဋ္ဌုံအရ ဘယ်သဘောဟု။ အကျယ်ပေးပါပြီ။ အလယ်တောရတာမို။ ထိုမည်သော ဗဟန်းတဝိုက်နှင့်။ ဇင်းကျိုက်သူမဋ္ဌာတို့။ မှန်ရာဘို့ယိမ်ရပ်မည့်အကြောင်း။

ဦးခေါင်းထက်သက်ထားပြီး၊ များများကြီးမြောက်လိုက်ပါသည်။
သောဂီသူမွန်၊ဇာတ်ပျိုမွန်ကြီးဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့–ဗဟန်းအစုတွင်းက၊တခါးဈေးမေးချုံးကြီး၊

တန်ခူးမဟာသဖြင့်–အမျိုးမြန်မာ့တရုတ်သူပုန်အောင်ဗဟိုဥမ္မား
ချင်သနှင့်၊ အပိုးရနှင့်– ကြွှိုးကတဖုံ– ဂန္ထုန်တောင်ညိုမြိုးချိန်မို့၊
ဒဂုန်ချောင်ရှိအကူးဘီက– မဖူးမချောက်သော၊ (အိုရှင်)မလုံပေါင်
တကိုယ်ထူးတွေမို့–အထူးကြောက် သဘုရား၊ ။(ခြေဒွိ)ကမ္ဘ
ဓာန်းပေါက်ချင်တဲ့၊ဘန်းဆတောက်တွေကား ဗဟန်းအောက်မြေ–
မကြာ မကြာပင့်သေဘ်လို့၊ ပန်းပတောက်တွေ ; ခါပွင့်တောင်မှ၊
ဆရာဖြင့်မပြန်လာတော့၊ ဘီသူ–ဖန်လာတဲ့အပေါင်းတွေမို့၊
ကံကြမ္မာ–စန္ဒာတို့အကြောင်းပေါ့သို့၊ ပြန်ပြောင်းကာဆင်ခြင်ပါ
သကိုမို့လဲ၊ ယခင်အခါလို–ကာသ ဓေသ,ကလဲ မကောင်းတာ
ကြောင့်၊......မြန်မာပြည်မသာမသာမှာ–ပသီပကြာပြောင်းချင်
သနဲ့,......(ဒွိ) မန်းမြေအရပ်ရပ်မှာပြီး၊ ရှမ်းပြေအစပ်ကျေးအောင်
ပါဘန်းတွေတပ်ချစရာပေ– ဘင်္ဂလာကသသပအသောင်းရဲ့ပြင်၊......
တချပ်, ထုသား ရှောင်ဖယ်ခသော– ပုပ္ပါးတောင်ဂွယ် နှမောင်းရယ်
နှင့်၊...... နန်းပေါင်းအချက်အချာပေ– ပန်းတောင်း,သက်သာသို့
ဘဲပြောင်းရတော့မသားလို့၊..... ထိတ် ထိတ် ပြာ ပြာတော်– စိတ်
မှာမကောင်းနိုင်ဘဲ့၊ ငှင်းမအေ့– ကံမပါသူတွေမှာဘုရား၊ ချောင်း
တငွေ့ငွေ့၊ပျောင်းချွေ့ချွေ့နဲ့၊ အောင်းမေ့ပြန်ရာ၊ ။“တို့ဗမာ”
မင်းနေပြည် တသွားတွင်ဖြင့်၊ အမြို့မြို့အစွာစွာ–နဝင်းစေတီတွေ
သွားပါလို့၊သမင်းဓေဗီအသားတွေက-ဖူးချင်ပါ၊ အထူးမသာက်ာ
ရှာတဲ့– အကြင်ဒါသကာတွေကလဲ– အပျက်ပွါး၊ (ခြေဒွိ)တဦး
အရှင်မပါပြန်တော့၊ (တဝဲတော်မတို့) အခက်သား၊ ။စကိုင်း
ဘက်ဝယ်၊“မွိုင်း”စက်–တသသသည်ရဲ့၊ ကိုင်းတဲ့နှယ်လုပ်ကြ
မဘုန်းရည်သို့၊ ဒုက္ခအလုံးတွေကိုမမြင်ချင်ပါသဖြင့်၊ ဆင်ခြင်ခါ
နေပါဘုန်းတွင်မှ၊ ဇွဲသမ္မာဘုန်းတော်သခင်– အရှင်ဆရာစံဒွဲတဲ့၊

သသာလာယံ–ကောလပိဝ်,ဆပန်းတွင်မှ။ ဘာဝနာသံ– လောကျိုဟ်,ကမ္ဘ ဗွာန်းတွေသို့၊တောဝရိတ်ပန်းတွေမန်းစရာ (၃၂)မခံဝဲ့၊ ဂန္ဓုန်ပျံ့ဂါ ထာတွေ့ပြန့်တော့။ သာချပ်ပင်စိတ်မကောင်းတဲ့ပြင်၊....... ကောသိ ဓာတ်မသာသီတလာသ်မှာ။ လောက်ခါဘ်တကာသိမှုကောင်းပမထား လို့၊ ရှေးဟောင်း–ဒနာင်အတိတ်ကိုဖြင့်၊ နိဿိတ် ၂–ဗိဋ္ဌကျမ်းတွေ နှင့်။.......မြစ်ဆရာ–ဘာဘ်ခါစမ်းပါဒုံး။.......ဘယ်သိ–ရှယ်ရည်လို့ လွှမ်းရာ။ (အမည်မင်း)ဗဟန်းအဆင်းက၊ ဘန်းတသင်းတို့နှင့်တ ကွ– အောက်တဝှန်ဖြန့်မာတဘွားမှာဖြင့်၊ ကြောက်ရှုံ့စရာများမှာ လ၊(အရှိဆရာနိုင်းကြီးရဲ့) SUN ဆန်းသတင်းဆိကာ၊တမ်းချင်း ဖြင့် ချောက်ပုံ့ပါ သဘာ့ရား။

ငင်းအသက်ပါ။ ကဗျာသေးချိုးကြီးအပြီး၌၊ တနည်းတဖုံပါရှိ တဲ့ဂန္ဓုန်ပါဠိတိုက်ကို။ အဘိဝန်သချုပ်ပေါ်အောင်၊လှတ်တော်ပေဟာ ဖြစ်မှ၊ တောရသူဝေနေပျာဘ်ကိုမှ..။သေချာ ဃ,ဏ,၊ သိရပါမည့်အ ကြောင်းနှဲ့လည်း။ ဘောင်းပန်ချောက်ထားသောစာဘွာတွင်၊ ပါ လာတဲ့ဥဒါဟရုဏ်မှာလည်း။

ဂန္ဓုံမျိုံဂါထာ,ပဗာသမး

(၁) ဂန္ဓုံ ဂန္ဓုံ–တိလောကဋ္ဌံ၊အပျံ အပျံ–သုမရုတ္တကံ၊
နာထံ နာထံ မဟာပုညံ၊ညာဏံ ညာဏံနမာမဟံ။ ။

(၂) ဂန္ဓံ ဂန္ဓံ–သုဂန္ဓိရံ၊ဒသသံ ဒသသံ–သုနိမ္မလံ၊
နေတံ နေတံ–ခမ္ဘုဿသာ၊ပိတံ ပိတံ–နမာ မဟံ။ ။

(၃) ပွိတံ ပွိတံ–သုဒါသန္တံ၊ခေတ္တံ ခေတ္တံ–မုနေနာရသံ၊
ရမံ ရမံ တိဝဋ္ဌေနံ၊သုတံ သုတံ နမာမဟံ။ ။

(၄) သီလံ သီလံ မဟာဝါရံ၊ဝီရံ ဝီရံ သုသင်္ဂဟံ၊
ပညံ့ ပညံ့ သုဘိညာဏံ၊ပုညံ ပုညံ မမ် ရက္ခံ။ ။

[အကျွပေတ အာဗိယမက ပတ္တ၂၀ဘ္ဗဂါထာ]။

(၇) ဝဏ္ဏုဂ္ဂတယသဿ ဂုရုနော။ ဝန္ဒနံ ယံ ကတံ မယာ၊ တဿ ဖလေန သောသေသတွာ၊ အန္တရာယေ– အသေသတော။ ။

[ပဌမ–နကာရဝိပုလာဂါထာ]။

ယင်းသို့လျှင်၊ အကြင်မန္တလေး–ခင်တုတ်ကာ။ တမရပတ်ခြင်း၊ ယင်းသို့သောရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ မျိုးထိုးအသရေရှိတော်။ ငွေဒဂုန်ဘုရားကြီး၌တရားတည်းဟူသောရောင်ခြည်တော်ကွန်ယက်တို့ကို၊ ဖြန့်ကြက်တော်မူရာ၊ မဟာသိဂ္ဂုတ္တရတောင်တော်အဆင်း၊ ယင်းသို့သောဇပါန်းရပ်၌၊ မထွေပ်နှင့်ဓာတ္တွာသော သာလာသယံဇရပ်ဒါးပန်း၌၊ ခင်ဆန်းဆန်းတွေ့ရှိပါသည်ဆိုသော၊ ထိုမည်သောဂါထာဇစ္စတို့ကို၊ ဘာသာပြန်ရေးသားသည့်အလုပ်ကို၊ ကျုပ်တို့ကို အမှူးထား၍၊ အများသောဝေဠုဂိဏ်းဝင်၊ သူတော်စင် ၄ ကျိပ်ကျော်တို့၊ ပေါ်ပေါ်ပါးပါး၊ ကြားနာပြီးကာလ။ အာစရိယစန္ဒိမာ၊ အာကာဒါသကာမဟာ၍ ဆိုသင့်သော။ အဖြင့်သူမ ရူပဝတီကာ၊ အနှီသို့ ရေးသားဖြစ်ချေ တမုံ့။

အဘယ်သို့ ရေးသားပါသနည်းဟူမူ။ "တောသူ တောင်သားတို့၏ဆရာ။ မဟာယောဂီ၊ တောမှီသူမွန်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ချွန်ကြီး ဘုရား။ ယခုအခါ၊ဆရာ၏အထံတော်မှောက်၌၊ဘတ်ရေးကိုတဲ့ တချူးဟာ၊သိကြားမင်းချတဲ့ရွှေပေလွှာလား၊ သို့မဟုတ်ပြားချင် လဲ၊ နဂါးဂန္ထုန်၊ ကုမ္ဘဏ်ယက္ခ။ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များ၊ ရေးသားရော့သ လား၊တပါးထို့ပြင်။ အကြင်သို့သောရှုပေါင်ရှင်ငယ် ပဏ္ဍင်းငယ်တို့ ကာ၊ ဘယ်ဝယ်ဘယ်လို၊ ထိုထိုသောမေတ္တာနှင့်၊ ပစ်စာများချရေး သလား။ ခြားနားစွာသိရအောင်၊တပည့်မရူပဝတီကာ၊ အဘို့ အ မြောက် အများနဲ့။ ရေးသားပါတယ်" ဟုဆိုရာ။ ထိုအခါ ကာလ၊ ဆရာကတယန်၊ သဘောကျကြအောင်။ ဟောရပြောရဖြန် သည်ကား၊ ဒိုရှုးစွာသောတပည့်မအပေါင်းတို့။ ငင်းမန္တလေး ခင်တုတ်ဘာဘ်ဖြတဲ့။ ဇရပ်ကဆိုတဲ့ ပါဠိပဒပါဠိများသည်ကား။

ာင်ကြီးတို့နေ့ဂါးတို့၊ ဂန္ဓာရုံဘိုရေးသားချထားအပ်သောဖွဲ့ပေဗွာ လည်းမဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓဃောသ်ရှင်ယော်ပဋ္ဌာန်းထေ်ပုဒ်များ၊ ဖြွယ်လည်ရေးသား ထားအပ်သော စာလည်းမဟုတ်၊ ဂင်ပဝေ ရှေးတော်ဘွားဘနှံဂျိုး၊ ဖွန်း ကန့်တွို့၏ သိုက်စာလည်းမဟုတ်။ နန်းတော်ရွှေဆရာတင်၏ တ ပေါင်စာလည်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပြည်ခေတ်၌၊ အသစ်ဖြစ် သော သဒ္ဒါကျမ်းမျိုးအပါအဝင်၊ သာသနာတော်တွင် ထင်ပေါ် ကျော်စောသည့် “ဗိဂြိုဟ်မသန်၊ဂန္ဓုရုံဂျို”ဟူသော ကျမ်း၏နိဒါ နိဒါန်းအစ၊ ပဏာမဂါထာများဖြင့်ချသည့်စကားဟု၊ ပြောကြား တော်မူရသော်၏။

ယင်းသောအခါ၊ ဘေဒါရီတို့ကောသာဝတီတို့က၊ ဤအဆိုပါ ဂါထာ၏ရှိပုံ၊ဂန္ဓုဂန္ဓုဆိုတော့၊ပဋိဗဟာန်းသူ မစန္ဒာတို့မှာ၊ ဘာမ သိညာမသိနဲ့၊ထင်မိထင်ရာတွေးပြီး၊ ပူဇွေးခုက္ခရောက်ကြမှာပ၊ အညာကတပည့်မတွေလဲ၊ ဒီအကြောင်းအရောက်ကောင်းစွာသိကြ မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်ဆရာမြတ်က၊ ဂါထာပါရှိသဘော အထောကို၊ယောဇနာအနက်ပြုံ၍၊ အဖွင့်ကိုမှတ်ရပါတော့မည်ဟု၊ မဂ်ကလာ–ဗီကလာနှင့်၊တီတီဘာဘာလျှောက်သည်များကို၊သနား ရှေးရှု၊ အခါမှုပြီးကာသ၊ သဒ္ဒနယ၊အဖွင့်နယတို့နှင့်၊ပါဠိအရ–သ ရုပ်ပေါ်အောင်၊ရှင်ဘော်၍မဟောကြားပီး၊ဤမည်သောညွှတ်က် ၌၊သ,ထွက်စအ ရှိန်၊ဆိတ်ငြိမ်သောကာသ၊ခမ္မာကထိက၊ခမ္မသေနာ ပတိ အစစ်၊ ဖြစ်ကြီးဖြစ်တော်မူသော သာသနာဝတီ ဦးဧရှးပျ မထေရ်ကျော်သည်၊ ပြည်တော်သူ ပြည်တော်သားတို့၊ နိုးကြားတို ရာ၊ ဓမ္မသနာခမျှောဇကို၊ ဟောပြတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ ကသိုဏ်း ပွင့် ပန်းမာလာတို့ကို၊ ဘန်းခမ္ဘာတပည့်မတို့နှင့်တကွ၊ သိသိသမျှ၊ ရှိရှိသမျှသော၊ ဒါယကာဒါယိကာမတို့၊သဒ္ဓါဗလဝဉာဏ်ယှဉ်၍၊ ပန်ဆင်စေလိုကြောင်း၊ ယင်းဖြစ်တခါ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ပုဏ္ဏိုလ်ကျော် စပ်ဆိုတော်မူတဲ့ “ထိုမှတတည်၊မင်းဟူသည်တုံ၊ သေးကျွန်းရုံကို၊ ရွှမ်းမြို့ဘုံဖြင့်၊ ကဲမိုးကျင့်ကို၊ တဘ်လင့်ကာစား၊ ခြောက်တံခါးဝယ်၊ ခြောက်ပါးအာရုံ၊ကြုံဆုံသောခါ၊ အဘိဗ္ဗာ

နှင့်၊မျက်ပါ ဒေါ်မနုသဲ၊ပနိုးထဘ်ကားဝသည်ရုတ်ရက်၊ စိတ်ထဲပျက်၍၊သူ့ဖျက်သူ့ဖျောင်၊မဝင်ဆောင်တည့်၊ မရှောင်နိုင်အား၊ တပါးပါးမှုမျိုးမရခဲ့၊ ဖြင်ပရာဇာ၊သမိုက်ပါလည်း၊တထျာသေင်၊ အရှင်ထင်းသင်း၊ ကျွန်ရောသွင်း၍၊ သေမင်းတမန်၊ အပန်းပန်လျှင်" ဟုဆိုသောအရေး ထိုလောကကြီးအတွင်း၌၊ မင်းသော–ဗိုးသော၊ သူဗိုးသော–ထေးပြဲသော၊ဟာ·ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်၊ လေးကျွန်းလုံးမှာထန်ခိုးပြပြပြီး–အပိုးရတဲ့စကြာမင်းကြီး ဖြစ်စေကာမူ၊ မျက်စိနားနှာစတဲ့ ဒွါရခြောက်ပါး၊ ခြောက်တံခါးမှာ၊ သနားကမားရှိတယ်၊ ချောတယ်၊ယဉ်တယ်၊ ဖွာတယ်လို့၊ သင်ရမြင်ရတဲ့ ရူပါရုံစတဲ့အာရုံခြောက်ပါးနဲ့ ချားတွေ့မှုဖြင့်၊အဘိဇ္ဈာတို့၊ဒေါ်မနုသသတို့နှင့်ဘူတဲ့၊သူ့ပုန်သူ့ကန်၊တော်ဖွာန်သောင်းကျန်းခြင်းတို့၊ ကင်းရှင်းဘို့ရာ၊ဘာမှမတတ်နိုင်ရှာဘူးတဲ့၊ အနို့ပြီးတခါ၊ကမ္ဘာပေါ်တွင်၊ရှင်ဘုရင် ရှင်ဘုရင်နဲ့၊အထင်ကြီးနေပါသမို့လဲ၊ တထျာလောဘဆိုတဲ့၊ဩချလောက်တဲ့၊ ဘုရင့်ထက်ဘုရင်၊သခင့်ထက်သခင်ကြီးကတာတွေ၊သေမင်းကြီးကတပုံ၊ရာဇဂုဏ်ရှဖြင့်၊ အစစမှာ၊ဒွာချကုန်တာဘဲတဲ့၊ ။ဆဲ–အသို့မို့ကြောင့်၊သောဘတထျာရှင်ဘုရင်တွေနဲ့၊ သေမင်းငင်ဘုရင်တွေနဲ့၊ ချိဘ်ငင်တွယ်ဆက်တဲ့၊ စက်သံသရာ၊ ထထာပြင်မှာနပ်မြုပ်ရတဲ့၊ ညစ်ရဘ်ယုဘ်မာ၊ ရွံစရာကျူးရတဲ့၊ ကျွန်ဘဝ ဝန့်တွင်းက၊ လွတ်ကင်းကြဘို့ရာ၊ တို့ဗမာသိလရင်တို့က၊ အကြင်သို့သောကျွတ်ပွဲလွှတ်ပွဲကို၊ ကြံကြနဲ့ကြမှတော်တော့မပ၊ဘောင်ကြောင့်သုပ်မနေကြနဲ့၊ကြားရဲ့လား၊ဥပါသိကာမကြီးအရီးစိမ်း၊ အင်း ဒကာမကြီးက ငိုက်နေထင်ပါရဲ့၊

အရီးစိမ်း။ ။"တဲ့တော်မကာ၊ ထိန်မိန္ဒ,တသိတ်ကြီးလှမို့၊အိပ်ပြီးရင်းအိပ်ချင်ရင်းဖြစ်နေတယ်၊ ခြသို့အရွယ်ကကြီးလေတော့၊ပုတီးတောင် မစိပ်ချင်ဘူး မောင်ရင်နိုင်းရဲ့"။

အင်း–အိပ်ချင်တဲ့အာရုံကို၊ ရတနာသုံးပုံအရိပ်ပြပွဲသွဲ့သလို၊ အနှိပ်ကာတဲ့လို့၊စိတ်ကမြဲမှပ၊ဒကာမကြီးရဲ့၊ ။ဂန္ထုန်ဗျပထာမ၍၊ ထာသမ္မုသဘောများကို၊ဟောကြားတော်မမူမှီရှေးအဘို့၌၊ ရှေးမလို့

အမှတ်ရတဲ့။ ၂ ထပ်ချတေးထပ်ကို။ ဘတ်ကြတို့ရေးစပ်ခုံးမယ်။ အမှတ်တရ– လေးလေးမြတ်မြတ် မှတ်ကြအောင်ဟု ပြောပြီးလျှင်။ အောက်တွင်ပါရှိတဲ့။ နိဒါန်းကဗျာကို။ ဆရာတာပန်း။ ရေးဆိုပြန်သ တည်း။

နှစ်ထပ်ချတေးထပ်ကား။

ဂဠုန်ပျံ့ချနက်တဲ့။ လ, ထွက်ပကာလေးမှာ။ ညဘက်မှ ရေးပါ သည်၊ရေးဆရာကိုမှိုင်း။ ။"ချောင်ညြေးပင်" မဝေရဲကျော်လျှင်။ ပြည်ပေါ်တွင် ဟောသည့်အတိုင်း။ ။သဒ္ဒါတွက် အနက်ညာဏ် မှာ။ စက်ခမ္ဘကြွန်တန်ခိုင်း။ အထက်မြန်စကိုင်းက။ ကသိုဏ်းပွင့်မလာ။ ။တဒေါဝီကောသိလုံးသူတို့။မွေပြည်လုံး–ကိုးလုံ့ပန်ပါ။ ။ ပြိုးတို့ဖြင့်ပန်လာပြီ။သံလျာချိန်နစ်တဲ့။ချွန်ခေတ်လွဲတို့မှန်းယူ။ ကြိုးတန်းတူ။ ။ရွှံသမီ့သာပ။ ဆဲအနို့ဘန်းမှုမှုတယ်။ ဘဘန်းသူ ကျက်စမ်းတော့လေး။

(အိုး) ရဲနဂိုရ်ပေမို့။အမြက်ပို တနန်းသူတယ်။မန်းဇမ္ဗူမြက်ခန်း ပေါ့လေး။

ထိုသို့သောတေးထပ်ကဗျာဖြင့်။ အညာရတနာပုံမန်း။ ရွှေစက် တော်မန်းဘို့၌။ ကမ္ဘာ့သွန်းတယ်ငဲ့၍။ ရဲရဲကြီး ကျင့်ကြံနေထိုင်တော် မူကြကုန်သောတပ်မသိလရင်။ ထုံ ပြင်တသိုက်၊ပရိဇိုဇ်တက္ကူနွံန်း တို့အား။ ကိုက်တွန်းချက် ဟေးဘယ်ကို။ ရေးစပ်ပြီးလျှင် ပြီးခြင်း။ ယင်းအဆိုပါ။ လိုရာလိုရာသဒ္ဒါဘက်ဘို့၌။ လျှာသွက်အောင်ဂုဏ် လျှံတဲ့။ဂဠုန်ဗျိုနီသျှမ်။ တကိုရွှအနက်ဝေါခြောင်။မြွက်ဘော်ဟော ကြားပိမ့်။ တောတဲ့သွားရဂုံယံ၌၊ဂဠုန်နဲ့ပျံ့ကမ္ဘာ့သွန်းထင်ပြီး။ဘန်းတ ခွင်တပည့်မဘို့မှာ။ ပြည့်ဝသော ပဏ္ဏာသရဖြင့်။ ကိုင်း–သာရခေါ် လိုက်ကြအုံး။

(ထိုရောအခါ၊ သာယာစွာသောအသံတို့ဖြင့်၊ မြိုင်ယံတောသူ၊ ပဂူပဂူသမ္မအပေါင်းတို့က၊ သောင်းသောင်းညာညာ။ ကောင်းစွာ သဒ္ဒါသမ္မဖြင့်။ညီညီညာညာ။သာရမျှးခေါ် ကြလေ၏တည်း)။

ဂမ္ဘီရဂါထာ၏ယောဇနာနှင့်အနက်။

(၁) အပင် ၊ယောဂီဆရာ၊ သူမြတ်ဗွာဟု၊ သညာမှည့်ခေါ်၊ တပည့်တော်သည်၊ ဂမ္ဘီ၊ဘာဝနာမြတ်၊သမာပတ်ကို၊မပြတ်ပိမွေး၊ အလေးဂရု၊ပြုတော်မူလေသော၊ အဂမ္ဘီ၊ ပဋ္ဌည်းပဋ္ဌယ၊အာယိသသ္မိ၊ ဘာဘာဆိတ် ကမ္မ တွေးမှတ်ပြီး၊ လေးမြတ်သမ္မ၊ ပြုတော်မမူလ သော၊(ဝါ–တနည်းကား)ဂမ္ဘီ၊ ရှုရှောနတ်ပါ၊ဗြဟ္မာဗိုလ်ခြေ၊ ဗာ ထွေထွေတို့၊ ဒိုသေသမ္မ၊ပြုအပ်လသော၊ အဂမ္ဘီ၊ အလေးအမြတ်၊ ပြုအပ်သသူ၊ ထွက်ပြုပေါ်ပေါက်၊ တလောက်တလေ၊ မရှိလ သော၊

[ယင်းကဲ့သို့ပေးအပ်သောအနက်ဂုဏ်၊ "ဂမ္ဘီ"ပါဠိမှာ၊ "တိ သရဏေန၊ သပာနုဝင်္ဂသမန္နာဂတံ၊ ဥပေါသထသီလံ၊ သာဓုကံ "ဂရုံ"ကတွာ အ ပမာဒေန သမ္ပာဒေထ"ဟုရောဠ ပါရှိတဲ့"ဂရုံ" ကဲ့သို့မှတ်ကြရမည်။ ၊ဤကား–စကားချပ်]၊

တိလောကဂ္ဂ၊ လူ့သုံးပါးတို့ထက် မြတ်တော်မူလသော၊ ဝါ၊ သတ္တလောက၊သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောကဟုဆိုအပ်သော လောကသုံးထပ်၊ ဘုံသုံးရပ်၌၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ၊သတ္တဝါတို့ထက်၊ဆ ထက်ရာထောင်၊ မကအောင်လျှင်၊ အခေါင်ကမြွတ်၊ အဆင့်ဆင့် ထပ်လို့မရ၊ ပြင့်မြတ်တော်မူလသော၊ အပျံ၊တဏှာမာန၊အာသဝ နှင့်၊ရာဂအစရှိပေတဲ့၊ ကိလေသာခါတ်၊ မကပ်မတွယ်၊ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းတော်မူလသော၊ အနုပျံ၊ဝေနေယျကြွ၊သတ္တဝါအပေါင်း တွေထသင်းကို၊ ကောင်းစေမြင်း မဟာကရုဏာနှင့်၊ မချာနေ့ညှ၊ တကွမကင်း၊ ကြည့်ရှုတော်မူခြင်းနှ၊ မကင်းမလွတ်တော် မူလ သော၊သုမရဏ္ဏကံ၊ဂတိငါးပါး၊ ဘုံငါးပါးဝဋ်၊ အလားအလာ၊ခြား ကွာလွတ်လပ်တော်မူပြီးလေသော၊ နာထံ၊ သူတော်ကောင်းသူမြတ် လောင်းတို့၊ညွှတ်ပျောင်းကာပ၊ ဂါရဝနှင့်၊ပဏာမအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်၊ ကိုးကွယ်ရာတရ၊ ဖြစ်တော်မူလသော၊ အနာဂံ၊ တဏှာနွမ်းဖိ၌၊ အစရှိတဲ့၊ဝိဇ္ဇာမိ–စရိုက်မှောင်သည့်၊ အမိုက်တောင်အမျိုးအနှယ် တို့၊ကိုးကွယ်ရာမပတ်လသော၊(တနည်းသော်ကား)နာထံ၊သတ္တ

ဝါပိုင်ခြေ၊ အတွေ့တွေ့သော ဝေနေယျတို့၏ သဉ္စာဉာဏ်အကျင်း၊ ကိန်းဝပ်ရင်းရှိချေပါသော၊ ဂုဏ်ထေသာသခင်၊ ရှင်ဘုရင်ကို၊ ဂန္ဓုနှံသည်၌ သုရကန်ထက်၊ ပုပ်နံစေဘဘ်ထသော။

[ဤအနက်ကား၊ ရှင်သဒ္ဓမ္မနန္ဒမထေရ်၊ ဗီရင်တော်မူအပ်သော ကာဗ္ဗလင်္ကာရမည်သောဒီဋ္ဌာသိမ်မြှကျမ်း၌။ ။"ဝတ္ထုဗုဒ္ဓိသမ္ဗုဒ္ဓံသသ၊ မေခုရာဇ ပရိဝါရေ၊ ယုဂန္ဓရေ မဟာဇဝေ၊ ဧကော ဂရုဠအဗ္ဗိ, သော၊ ။ဝတ္ထုဗုဒ္ဓိသမ္ဗုဒ္ဓံသသ၊ လေးပါးသောအရောင်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ မေခုရာဇသသ၊မြင်းမိုရ်တောင်မင်း၏၊ ပရိဝါရေ၊အခြံအရံဖြစ်သော၊ယုဂန္ဓရေ၊ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ဖျား၌၊ မဟာဇဝေ၊အလွန်လျင်ခြင်းရှိသော၊ ဧကောဂရုဠော၊ ဂန္ဓုနှံငှက် ပြွက်၊ ငှက်တငှက်သည်၊ အဗ္ဗိ၊ ရှိ၏"။ ။ဟုမိန့်မှာတော်မူသည့်အတိုင်း၊ နိုင်းနှိုင်းထေးခြောက်အောင်၊ ပေးအပ်သောအနက်ပေတည်း။ ။ဤလည်းစကားချပ်]။

အနှုတ်ထိ၊ အမှုဟုနှံပဲနှံ၊သုရကန်ထက်၊ပုပ်နံတတ်ငြားခေါ်တရားကို၊ မြတ်ခါးရှင်းထွင်၊ ကင်းစင်တော်မူထသော၊ မဟာပညာကြီးကျယ်မြင့်မြတ်၊ ဆင့်ဆင့်ထပ်၍၊ တင့်အပ်သောအသရေမဆုံးနိုင်တဲ့၊ ရွှေဘုန်းတော်လည်းရှိထသော၊ ဉာဏ်ခံပေသိမ်းဥသံ၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို၊ ရိုင်းခြားထင်ထင်၊ သိမြင်တော်မူပြီးထသော၊ အညာဏ်၊ မသိအပ်သည်၊ တမည်မရှိ၊ ဖြစ်သိတော်မူထသော၊ ဇုန္ဓ၊ သဗ္ဗညုလေးဆင့်၊ ပွင့်ကြီးပွင့်သည့်၊သခင့်သခင်၊ရှင်ပင်ကိုယ်တော်မြတ်ဘုရားကြီးကို၊ နမော၊ ရွှေကြာပန်း၊ ထက်ဆင်ပုံဖြင့်၊ကြည်ညိုမြတ်နိုး၊ ရှိခိုးပူဇော်၊ ဖူးမျှော်မာန်လျှော့၊ တနုံတနံရှော၍၊ကန်တော့ပါ၏ဘုရား။

(၂) နတ္ထာ၊အမြတ်ထိနိုး၊ ရှိခိုးပူဇော်၊ဖူးမျှော်မာန်လျှော့၊ကန်တော့ပြီး၍၊ ဂန္ထံ၊ အစအဆုံး၊ ဘဝမမုန်းနိုင်အောင်၊ သုံးပါးလုံးကောင်းခြင်းဖြင့်၊ ပန်းမင်းခံသော၊ အာသာဝတီ၊ နွယ်နီပုံကြွ၊ မဍ္ဍသကား မမှူ ဘက်ဝေး၊ ရွှေချင်ကိုင်းမွှေး၊ နုံပူသော၊ရနံ့လည်းရှိထသော၊ အဂန္ထံ၊ ကိုသေသောအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော၊ ကြာမိုး

ရှုံ့တွံ့ဖြင့်။ လုံ့မျှကြိုင်လိုင်ခြင်းမရှိထသော။ သုဂန္ဓိရုံ၊ အလွှန့်အလွှန်။မွှန်ထက်မွှန်၍။ထူးချွန်ခက်ခဲ၊ ဝက်ဝက်ကွဲအောင်။ နက်နဲ့စွာထသော။ ဒသသံ၊အရိယာဂိုဏ်းဝင်။သူတော်စင်အရှင်မြတ်တို့သာမြင်အပ်ထသော။ အဒသသံ၊အန္ဓနရိယာဂိုဏ်းဝင်။အမိုက်းတွင်သူတို့။မမြင်နိုင်ထသော။ သုနိပ္ပုဏံ၊ ကိလေသာအာချုံ၊ ဝါသနာအထုံအညစ်အကြေးတို့မှ၊ ကင်းဝေးကြောင်းမှာ။ ကောင်းစွာစင်ကြယ်ထသော။နေ့တာ၊အမြိုက်ဝေယန်၊နေ့ရဇနံသို့၊ ကြော်နှိပ့် ဆောင်ပေတာတ်ထသော။ အနေ့တာ၊ တကာယ်မအေးအောင် ဆိုတဲ့၊ အပါယ်လေးဘောင်ကို။မဆောင်တတ်ထသော။ယိတံ၊သူတော်အပေါင်းသူမြတ်လောင်းတို့။ကောင်းကောင်းကြီးမြတ်နိုးအပ်ထသော။အသသ၊မြတ်လှစွာသော ရှင်တော်ဘုရား၏၊ ဓမ္မ၊ မဂ်လေးတန်၊ဖိုလ်လေးတန်၊နိဗ္ဗာန်ပရိယတ်၊တရားတော်မြတ်ကိုသည်။ နမာမိ၊ ဘယ,လာဘ၊ကုလ,မဟာက်၊သက်သက်မြတ်နိုး။ အမြတ်ကိုးလျက်၊ ရှိခိုးဦးခိုက်။ ပူဇော်လိုက်ပါရဲ့ဘုရား။

(၃) နဝင်္ဂ၊အမြတ်တန်း။ရှိခိုးဦးချပြီး၍။ဣတာ၊ရှင်တော်ဘုရား။ ထားအပ်သော ပညတ်တော် ဒေသနာ၌။ ဝေနယာဝထိ၌ လျက်၊တည်ပြခြင်းရှိတော်မူထသော။ အဣတာ၊ပညတ်တော်မှအပ။ ဗာဟိရလုပ်ငန်းတို့၌။ မသန်းမငွေ့။ဖြကတွေ့မတည်ထသော။သုဒ္ဓါယ္ဆို၊ ဘုရားပရမေ၊ သုံးရွ,ချေ၌၊ အမွေတော်ခံအပစ် ဖြစ်တော် မူထသော။ခေတ္တံ၊မိမိတို့ပြုလိုတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုအရပ်ရပ်တို့၏ပိုက်ပျိုးရာ။လယ်,တာကန်ချောင်း။ မြေကောင်းသဘွယ်လည်းဖြစ်ထသော။ အခေတ္တံ၊ မကောင်းပြုလို၊ အကုသိုလ်မှု၊ ခုစရိုက်တည်းဟူသော ကာလီကမာတို့၏ရှိရာတည်ရာမဖြစ်ထသော။

[အနှိ "ကာလိကမာ"ဟူသောပုဒ်ကို "ကာလိ ဒေါသံ ကရောတိ ကာလီကမာ"ဟုပြုပြုပ်ရာ၏။ ။ကာလိ ဒေါသံ၊အပြစ်ကို၊ကရောတိ၊ ပြုတတ်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ကာလီကမာ၊ကာလီကမာမည်၏"။ ။ဤပိုပြုပ်အရ။ယခုကာလမြန်မာမှုများထိုအချိန်၌၊ "ကိုကာလိန်" သိချင်းပေါ်သည်မှာ။ ရှောင်ဖုံမထင်။ဆင်ခြင်ပါကုန်။ ။

ဤလည်းစကားစပ်ငါ၍၊အကြားအကြားမှာညှပ်လိုက်သော၊ စကားချပ်ပင်တည်း]၊

မုနေ့ဘရသ၊ ဘုရားနှစ်ရှင်၊ဘို့ထိပ်တင်၍၊ ဖွေ့ရင်တော်နှစ်၊တအားမြှော်တောက်သည့်၊ သားတော်စစ်လည်းဖြစ်တော်မူထသော၊ ရှမ္ဘု၊ လူ့ရှောနတ်ပါ၊ဖြပညာမကြွင်း၊ သာကြွင်းဖြင့်၊ ဖြည့်တင်းမွေ့ချော်၊ ပျော်ဘူ့ထိရာလည်းဖြစ်ထသော၊ အရှမ္ဘု၊ လောကသုံးခွင်၊ ဘုံသုံးပြင်၌၊ ပျော့ရှင်နှစ်မြိုက်၊ ကြိုက်ခြင်းမရှိထသော၊ တိဘဝရွှေ့ဖုံ၊ဖြတ်အပ်ပြီးပြား၊သုံးပါးသောဘဝရှိထသော၊ သုတံလေ့ထံနတ်ရွာ၊ ဖြပညာတကြော၊ အတော်သွတောက်အောင်၊ ကျော်စောထသော၊ (တန္တည်းကား)၊ အကြားအမြင်ကို ဆောင်ထသောလည်းဟုတ်၍၊ ၊အသုတံ၊ ကိလေသာစက်၊ သုံးတောင်ဝက်ဟုံ၊ သံလျက်ဓားမိုင်ခါး၊ ပယ်ပြီးသားမို့၊ ကြားမြင်ခြင်းတောင်မှ မရှိထသော၊သံဃံ၊ မဂ္ဂဖလမှောန်၊သူမွန်ရှစ်ဖြာ၊အရိယာသင်း၊ အရှင်သံဃာတော်မြတ်ကိုလည်း၊ နမာင်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး၊မပြတ်ကိုး၍၊ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား၊

(၄) နဝင္ဂ၊အမြတ်တန်း၊ရှိနိုးတဲ့ပြီး၍၊သီလံ၊ အလေ့အလာ၊ သိက္ခာပဒမ်း၊ပညာဘ်တမ်းကို၊တတ်စွမ်းသရွေ့၊ ကျင့်ကြံလေ့ရှိထသော၊ မဟာဝါရံ၊ ထံပါးကပ်ရပ်၊ အပါးပါးထပ်လေအောင်၊ များမြတ်သောဂိုဏ်းသံဃာ၊ ဒကာဥပါအဖြံအရံရှိထသော၊ ဓိရံ၊ သုံးလူ့မြတ်စွာ၊စောသညာ၍၊ သာသနာသုံး၊ ချမ်းရိပ်မြုံ၌၊ မငုန်တွင်ဘဲ၊ အမြဲတစေ၊ တည်နေတော်မူထသော၊အဓိရံ၊သာသနာတော်မှအပ၊ ဗာဟိရအပေါ် ၌တည်တော်မမူထသော၊ သုသင်္ဂဟံ၊တပည့်တပန်း၊ရဟန်းသားချင်း၊ သိတင်းသုံးဘော်များကို၊တတ်အားသမျှ၊ ချောက်မသဖြိုဟ်တတ်ထသော၊ ပညံ၊ဝိဇ္ဇုကဏ္ဍ၊ကောပိဒရှာလောက်လုံချိန်တ၊အရာရာ၌၊ လိမ္မာသောပညာရှိထသော၊ အပညံ၊ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ၊ နှစ်ဖြာညွှန်မွန်၊ဆောင်ရွက်ခွန်မို့၊ အလွန်လိမ္မာသောပညာရှိတော်မူထသော၊ သုတိညာဝတံ၊ လေးရပ်ရှစ်ရပ်၊ ဆယ်ရပ်ခန်း၀၊ရပ်မျက်နှာဘို့၌၊ လွန်စွာထင်ရှားတော်မူထသော၊ ပုညံ၊ အ

ဘျင့်ရှုတင်။ဂုသိုဏ်ဝင်၍၊ ဖြစ်ပိဘ်သော၊ ဘ်ကွာကာမ၊ မာမက
မိ။ကာသ၊ဝစီ၊မနောချိုသည့်၊သုံးဘ်သောကံသည်းရှိသသော၊ အ
ပုညံ့၊ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော၊ ဖြပ်ဘုန်းဂုဏ်သည်းရှိသသော၊မယံ၊
မမ။တပည့်တော်၍၊ရဂုံ၊ကျောက်ပိုးတန္တု။ အလေးပြုအပ်သော၊
သမုတိသံဃာ၊ဆရာမြတ်အပေါင်းတွေကိုလဲ၊နမာမိ၊သုံးပါးသော
ကံ၊သုံးတန်ခွါရ၊ပဏာမတို့ဖြင့်၊ကြည်ဆွသဒ္ဓါ၊ရှိခိုးပါ၍ဘုရား၊

(၅) ဝေံ၊အနိုသို၊ဝါ၊သို့ကာယ၊ဝဏ္ဏုဒ္ဓသာသာစ၊ဦးခိုက်မြတ်
နိုး၊ မပြတ်ကိုးတို၊ ရှိခိုးခြင်း၍တည်ရာ၊ ရတနာသုံးပါးအားလည်း
ကောင်း၊ရှရုနော၊စ၊အတတ်တည်းသင်၊ဖွဲ့ခြင်းဆုံးမ၊ သွလုံးဘွဲ့စေတဲ့
ဆရာ့ဆရာ၊ မြတ်ဆရာအပေါင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ယံဝန္ဒနံ၊အ
ကြင်အမြတ်တန်း၊ရှိခိုးမာန်လျှော့၊ကန်တော့ခြင်းကို၊မယာ၊တပည့်
တော်သည်၊ ကတံ၊ ပြုရတယ်အပ်။ မှုမာသယ်အောင်။ ပြုအပ်ပါပြီ၊
တသာ၊ထိုသို့တမျိုး၊ရှိခိုးခြင်းအရာ၊စေတနာ၍၊ ဗသေန၊သတ္တိခွန်
အား၊ ရွမ်းပကားဖြင့်၊ အသေသတော၊ အကြွင်းအကျန် မရှိကုန်
သော၊အန္တရာယ၊ရန်အသွယ်သွယ်၊ အန္တရာယ်တို့ကို၊သောသော
တွာ၊ အကုန်ပျောက်အောင်၊ မွေခြောက်ခြောက်ခန်းစေ၍၊ ဝဲ့......
ကြားရဲ့လားပုညဝတီ၊

ပုညဝတီ၊ ၊“မှန်လှပါ ဦးပဉ်ဇင်းအပြင်၊ ရှုက်ဆင် လျက်ပါ
ဘုရား”၊

ဒီတပည့်တော်မအပေါင်းလူတစီစီမနေချင်တယ်လို့၊တဂုစီ
တဂုစီပျော်ကြတဲ့သူတော်ကောင်းရဲ့၊

× × × × ×

ဆရာ့မှိုင်းကြီးအားးဘောင်ခံမန်စာ၊

၁၂၉၃–၂–၁၀–၇ နေ့ရက်၊ သူရိယသတင်းစာ၌။ ဂန္ထုန်ပျံ
ဒီပနီဋီကာနိဒါန်းကို ဘာတ်ရသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိပါသည်၊
ယင်းနိဒါန်းတွင်“အမျိုး၊တကျော့မာနု၊အသ ဝင်္င၊ရာဂအစရှိပေတဲ့
ကိလေသာခါတ်၊ မကောင်မှုတွေပင်၊ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းတော်မူထ

သော။ အနုပျံ၊ဝေနေယျကြား။ သတ္တဝါအပေါင်းတွေ တသင်းကိုး။ ကောင်းစေခြင်း မဟာကရုဏာနှင့်၊ မချာနေ့ညှ။ တကွမကင်း။ ကြည့်ရှုတော်မူခြင်း၄၊ မကင်းမလွတ်တော်မူထသော”ဟူ၍ “အပျံ့”သဒ္ဒါကိုပင်ကြည်သန့်ရှင်းခြင်းအနက်၊ ကင်းလွတ်ခြင်းအနက်ဖြစ်ဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ထို“အပျံ့”ကို မည်သည့်ကျမ်း၌သည့်အချက်၌ မည်သို့ရေးဆရာတို့ဖြစ်ဆိုသည်ကို ဆရာတွေ့ဘုံးကောက်မှတ်လိုပါသည်၊အနိုင်ရှိရန်တောင်းပန်ပါသည်ခင်ဗျား။

သိမှတ်လိုသည့်အကြောင်းကား။ ။“ကိုယ်လက် သန့်ပြန့်သည်။အချက်အပြုတ်သန့်ပြန့်သည်၊“ရောဂါပျံ့နှံ့သည်”ဟူ၍ဝေါဟာရရှိသည်တရပ်၊ “သတင်းပျံ့နှံ့သည်”ဟူ၍ ဝေါဟာရရှိသည်တရပ်၊ ယင်း ၂ ရပ်တွင်“ပျံ့” ၂ ပျံ့၏ အနက်မတူပဲ ရှိနေသည်၊ သန့်ပျံ့တွင်၊ အနက်“ပျံ့”ကိုသန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းအနက်၊ ကင်းရှင်းခြင်းအနက်၌သုံးဟန်ရှိသည်၊ပျံ့နှံ့တွင်“ပျံ့”ကိုအဝေးသို့လွင့်ခြင်း။ ပေါက်ရောက်ခြင်းအနက်၌ သုံးဟန်တူသည်။ ထိုသို့လျှင် “သန့်ပျံ့”တွင် “ပျံ့”၏အနက်မှာ ပရေ့နိဒါန်းပါ။ မြန်မာဘာသာ “အပျံ့”၏ အနက်နှင့် ထပ်တူဖြစ်နေသည်။ အပျံ့နှင့် အပျံ့ဟူသော အသံချင်းလည်းနီးစပ်ကြသည်၊“ပျံ့”မပါပဲ၊“လူရည်သန့်သည်။အချက်အပြုတ်သန့်သည်၊တသန့်တသန့်၊ဗျက်ခါးတောင်ဖြန့်သကဲ့သို့” စသဖြင့်ဝေါဟာရရှိ၏။ “အချက်အပြုတ်ပျံ့သည်၊ လူရည်ပျံ့သည်” ဟူ၍ “ပျံ့”သက်သက်ကိုစင်ကြယ်ခြင်းအနက်၌သုံးသောဝေါဟာရမရှိ။ ထို့ကြောင့် “သန့်ပျံ့သည်” ဟူသောဝေါဟာရမှာ။ “သန့်သည်”ဟူသော ဗမာစကားနှင့် “အပျံ့”ဟူသောမြန်မာစကားယှဉ်ဖက်သုံးထားသည်ဟု ကြံဆဘွယ်ရှိနေ၍။ “အပျံ့”ဟူသောသဒ္ဒါကို ဘယ်ကျမ်းမှာ တွေ့ပါသလဲဟု ကျမ်းကိုးသိလို၍ မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ နောင်“ပျံ့”၏အနက်ရင်းကိုဆုံးဖြတ်သောအခါ။ကျမ်းကိုးပြလိုပါသည်။

ဖိုးပိန်၊

မြန်မာပါဠ်နက်ကိုအားထုတ်သူ။

ဒေါ်ဥက္ကာရော။ ။"ဆရာ့ဗိုင်းရဲ့။ ဗျာလိုင်းခဲ့မိန့်တော်သံ၊ ခုခဲ ရက်ရှိကြကြောင်း၁။ဘုရား"။

ဩဘွဲ–သူအခါ။ဟံသာဝတီရန်ကုန်။ဒဂုန်ဘဟန်းကာ။ဘန်းဒကာ မတည်းဟူသောစန္ဒာဘိုး။စန္ဒီတို့ကာ။ဤမည်သောဂမ္ဘီရနံ့ပျံ့ကျခဲ့အစ။ နိဒါန်းနိဒါန်းကို။ ကြည့်စမ်းပါ။ သိစမ်းပါရစေလို့–ပေးလိုက်တဲ့အ ထွက်။အနက်ပေးသာဇနာသလို့ဖြင့်ပြီးပေပြီ။ ။ဩဘွဲစေ့စေ့တွေး။ ရေးရေးပေါ်ဆိုဘာလို။ဟိုသရော်အခါ။ဆရာ့ဒွင့်တကွ။ခမျှာမျှာနေ ရာ။ အကြောမှာတဂုဏ်မညို့နိုင်တဲ့။ ဒဂုန်မြို့ဘဟန်းရပ်ကို။ လွှမ်း ဘဘက်တော်လယ်ပြီတယ်။ဒေါ်ယံကာမကြီးရဲ့။

ဒေါ်ဥက္ကာရော၊ ။"မှန်လှပါ။ ဘဟန်းရပ်ကို။ လွှမ်းတတ်သို့ လွမ်းပေမဲ့၊ဆွမ်းငတ်တဲ့စခန်းပါဘဲဘုရား"။

ဩဘွဲ–သူ့ကိုမိုလှုံ့တဲ့။ ချမ်းကုန်ဆိုတဲ့ရာဇဓမ္မာနိမှာတောင်။ သာ ယာဝတီကိုပူကြောင့်။ တသိတ်ဒှမရေရှာဘူးတဲ့၊ ဆရာမရှိတော့။ ထပည့်မသနားဘွယ်ကလေးတွေမှာ၊ အားငယ်တယ်တဲ့။ ဒေါ်ခေ မာကြီးတို့ရဲ့–ဗဟန်းထဲက ဝမ်းနဲ့နဲ့ပြီ။ လွမ်းလဲသွမ်းတယ်တဲ့။နို့ ပြီး–ကေသာတို့ရင်းရသေ့နဲ့။မနေသာလို့အကြောင်းစွေ့သေ်လဲ။ အောင်းမေ့တသ်တဲ့။ငထိတဲ့အောက်သူမတွေမှာ၊ တောက်ရူမ မည့်သူ–ရူမနီးသဖြင့်။ အပူကြီးပူကြပါတယ်တဲ့၊ တကဲ့ကိုအားနာ ပြီး။သနားစရာကောင်းနေပကောလေ၊

အမိုးစိမ်း။ ။"အင်း–ချောချောသိန်းမသားဆိုတော့၊ ကိုယ်လဲ အတူတူ။သူလဲအတူတူ။ပူကြပေမပေါ့မောင်ရင်မှိုင်းရယ်၊

ဩဘွဲ–ဟောရင်းဒေ့ဘွဲရင်း။ပျင်းပျင်းလာတယ်။ ဒိုမှာဂန္ဒီတို့။ သာမာဝတီတို့။ သာသာဝတီရဲ့အကြောင်းအရာ။ ဘာတိုပေတိုက လေးမျှားမရကြဘူးသလား။ အပုင်းပြေဆိုသလို။ ကြားစမ်းရအောင် ကွယ်တို့။

မာဂန္ဒီ။ ။"မှန်လှပါ။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရဲ့ဒကာတော်။ရွှေနန်း ကြော့ရှင်။ဘုရင်နရပတိကို။ဟို–ဥဘုံးတာနဲ့ပြည့်ဝဆိုတဲ့ညီအစ် ကိုတို့။မကြည်မညှိုမှုနဲ့သုံပြီး။ပုန်ကန်တဲ့အကြောင်းအရာ၊ ပုံတောင်

နှင်းမော်ကွန်းသင်္ဘောအသုံး၊ နိုင်ငံချုပ်က၊ ။ "မြောက်မှရူးရူး၊ မြေခူးသန်းတပင်၊ သန်းဘိုင်အရင်း၊ ကောင်းစင်းအညာ၊ အကြေမှာလည်း၊ သာယာဝတီ၊ ဘီတွေသွားဘုံ၊ တိုင်းကားဖြန့်ဇရပ်၊ ပိုးချုပ်တည်ဆောင်" ဆိုတဲ့ တပိုင်းတစသာ ရတူးပါတယ်ဘုရား"။

တယ်လဲ ဗဟုသုတနဲ့သက်၊ သာမာဝတီကော မရဘူးသား၊ ကြားစမ်းပါရစေဟု မေ့ပြောချ၊ သာမာဝတီက၊ မပီကသာ ပီကသာနှင့်၊ ကြည်သာရွှင်ပြုံး၊ နှုတ်လုံးတော်ချိုမြေ့အောင်၊ မနှေ့လေ့အဆိုအသွားဖြင့်၊ နှစ်ကိုယ်ကြားရွတ်ပြပုံမှာ၊ အောက်ပါအတိုင်းသင်တည်း၊

စာဆိုတော်ဦးမင်းရေးသေဘာသာယာ သဘင်မင်း
ဘုန်းတော်ဘွဲ့ သင်္ဘောလေးချိုး

ဝိုက်လို့သာကြူးတော့တယ်၊ သိုက်ကုန်းရောင်မြည်နှင့်၊ တောင်မလည်တွေဖြင့်က၊ နေမင်းနွှင်၊ ။ဘဝပိုင်ညီ၊ မြေမာဝယ်၊ "မွေ့တိ" ခွန်ချို၊ စောရန်ပဲ့ပဟု၊ တုမဲ့ညာကံရတင်၊ ဂုံးစွယ်ငုံနှင့်၊ သူ့ရုန်ပိုက်မြေ၊ ကုဋေဋေကို၊ မွေ့ရှင်ပြိုပြ ကြားတိုင်းပြိုပဟု၊ သိပ်မပြုပြန်၊ မပုပန်သေးမို့၊ အနန္တသမ္ဘာကို၊ အဇဋာနယ်မဖြန့်သာဘူ၊ ဆည်းငုံရောင်ကယ်၊ ။နှောင်အရှည်မူ၊ အောင်စည် ကွန့်ကွန့်၊ မင်းညွန့်ထောင်၊ အမွန်ငယ်ပြုံးရုံ၊ တန့်ပိုးအနန့်နှင့်၊ မိုးပံပြပင်ာ၊ ဖြင့်စာတွင်၊ တညာထီးရုံ၊ ဘုံကြီးဘဲ ခြိုစဲမို့၊ ကျိုပ်မုံရင့်ဝင်၊ တိုက်လုံးသာထင်တော့သ၊ သုံးပင်သယ်ကို၊ အကျယ်ဆိုရေးကာလဲမပိုင်ဘီ၊ ။ ဒဂုန်ဒလ၊ နရကနှင့်၊ ဓညာသရေ၊ အထွေထွေမှာ၊ မြေပြိုမလောက်၊ ဖုံးအမြောက်ကို၊ မြို့တောင်ကာယ်ပမာ၊ မမှတ်ပါသမို့၊ ထပ်တောပြောကျယ်၊ သောင်းရှစ်ဆယ်နှင့်၊ စမွယ်ကွန့်မြူး၊ မင်းတို့ကူးသည်၊ မင်းဘူးဘူမိန်၊ မြေမဟိန်တွင်၊ စင်ရှိန်ဝန်းရံ၊ တန့်ခွဲဘဝံတော့တယ်၊ အနန္တသမ္ဘာကို၊ စကြာဝါတောင်ခပန်းသသ၊ ထင်းစမရှိ၊

ပြောဖြင့်—ကောင်းလည်း ကောင်းတော်မူထသောဆိုတဲ့၊ ချိုချိုဆွဲဆွဲနှင့်၊ ဒီကိုဘဲ လေးချိုးသင်္ဘောပါပေဘဲ၊ ဂုဏ်မဟုတ် ညာမဟုတ်၊

ဆရာတို့စာနှုပ်နဲ့၊ ကဗျာလုပ်ခါရေးပုံက၊ တေးဂုဏ်မှာ အသရေးဖျင်း သော်လဲ၊ ဦးမင်းတို့ မရှိခိုက်မှာ၊ ကဗိဂိုက်လုပ်ရတာဘဲ၊ ဟုတ်ပ တယ်မရှိဘူး။ ။ဆဲဒီ–သာမာဝတီဆိုပြတဲ့လေးချိုးကြီးဟာ၊ မြန်မာ နှင့်အင်္ဂလိပ်များ၊ ရှေးဖျားအစ၊ ပဋ္ဌမစစ်ဖြစ်တုန်းဆီက၊ သာယာဝ တီမြို့စား၊ သာယာဝတီမင်းသားတပ်ချီတော့၊ အနှီသည့်အခါကရေး တာပေါ့၊ ။ဒြော်–သာယာဝတီ၊ သာယာဝတီနဲ့၊ တို့ဗမာပြည် မှာဖြင့်၊ အာဇာနည်မင်းသားတို့ရ၊ စားရတဲ့မြို့ဖြစ်တယ်၊ ။ဘယ် ဝယ်ဘယ်သို့၊ သာယာဝတီမြို့နှင့်၊ တောင်ညို အကြောင်းကြားတော် မူရာ၊ ရှေးအခါ၊ ပဝေခေတ်၊ သရေခေတ္တရာပြည်ကြီး၊ ပျက်စီးတိမ်း ယိမ်းစဉ်ကာသ၊ သမုဒ္ဒရာဇာဆိုတဲ့မင်းသားသည်၊ အနှီတောင်ညို မှာဘဲမိုလ်ဝင်ခံပြီးတော့၊ တပန်ပန်းတောင်းနှင့်မင်းတုန်းသို့ပြောင်း ပြီးခါ၊ အညာဆန်လို့ရို့၊ ပေါက္ကန်မှာနန်းမိုက်ပြီး၊ ကြဌာန်းသိုက် ယောင်တည်လို့ရို့၊ အောင်စည်တော်ဆော်ချွမ်းခဲ့သတဲ့၊ အတော် ဘဲလွှမ်းတို့ကောင်းပါပဲတယ်။

ဘောဒါ၊ ။"ဒြော်–တောင်ညိုမှာခေတ်မသာတာနဲ့၊ ဖြစ်ညာ ဆန်ပြီးနိုင်ငံသစ်တည်တယ်ဆိုပါတော့"၊

ငေ–ဟုတ်ထယ်၊ ဆဲတာကြောင့်မဟုတ်လား၊ ပလိပ်စားမင်းရေး ခဲ့တဲ့၊ စဉ့်ကူးမင်းရွှေနားတော်သွင်း ချေင်းတွင်၊ ။"ပျက်ဆန်း ခါတ်သိုက်၊ ကိန်းခန်းသိုက်ဖြင့်၊ တုန့်ရိုက်ပြည်ထဲ၊ သုံးပုကွဲ၍၊ စောင်းခဲညှုစူ၊ ကမ်းယံပြုတို့၊ မပျူမဌာ၊ ရန်ရှာနိုင်းပြိုင်၊ ငစ်မက် ဆိုင်က၊ မနိုင်ကမ်းယံ၊ နောက်တရံတုံ၊ မခံပြုချင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့်၊ ကျပင်းနှင့်သက်၊ နှောင့်ရှက်သိမ်းယူ၊ တရုတ်ကို၊ ရန်ငူနှိပ် နင်း၊ ဆင်နွှဲမင်းဖျော်၊ တူရင်းမြို့ဟုတ်၊ ရဲမာန်ထုတ်သား၊ သမုဒ္ဒရာဇ်၊ သား နှယ်ချစ်လျက်၊ ပြည်သစ်ထောင်အံ့၊ နှလုံးကြံ၍နှင့်၊ လင်္ဂပုံတောင်ညို၊ ထိုကပန်းတောင်း၊ ပြောင်းခဲ့ချိန်ခါန်း၊ ရပ်မင်းတုန်းဝယ်၊ မျက်မှန်း ကျိုးပြေး၊ ရခိုင်သားတို့၊ လှုပ်ရှားချိန်သိ၊ နှီးဆေးဘိက၊ သီရိခေတ္တရာ၊ နိုင်ငံသုလုံး၊ ရုံးဆန့်၍ ညာသို့ရွေ့လျက်၊ မြင့်ရွေ့လျှပ်တ်၊ တန့်ကြည့် ထွတ်သက်၊ တွတ်တွတ်ဒြန့်သံ၊ စက်ရိပ်ခံကြောင့်၊ တမ္ဗဒိပ်ထွန်း၊ ယုန်

ဖွတ်ကျွန်းနွံ၊ ကြွှန်းပိုက်ထိုး၊ တည်ဆောင်ပိုးသည်၊ ။ဆဲ့ကိုး တည့်မဝေး–ရွာသက်ကျေး"။ လို့ စပ်ဆိုခဲ့ပေတာပေါ့။

အခရိုးပိမ်း။ ။"ဪ– ရှေးရှေးဘုန်းကတော့၊ရှေးလုံးနဲ့–အခ တင်းကြိုပ်မပယ့်ဆိုတဲ့၊ နဝင်းအတိတ်–နိမိတ်သမားတွေကိုးဘုရား၊ ယခုကာသလို၊ အင်္ဂလိပ်စကားတို့၊ အင်္ဂလိပ်စာတို့မတတ်ခြောက် တော့၊ကြောက်ရခွန်းမသိ၊သနှုံ့ရခွန်းမသိနဲ့၊ လောကရေးရာမလိမ္မာ ဘူး၊မလိမ္မာတော့မချိန့်မစားပုံဘူး၊မချိန့်စားနိုင်တော့၊ သာသာဝဝတိ တို့၊ မင်းဘုန်းတို့လို၊ ဖြုန်းကနဲဖြင်းကနဲ၊ အတင်းဘဲလုပ်ကြတာ ပေါ့လေ၊ ဆဲဒါကြောင့်၊ "တနင်္ဂနွေဂဠုန်၊ ရွှေမြောက်ကြုံ၊ နေတုံ ခြောက်နှစ်မှ"လို့ ဆိုတာပ"။

ဘိုးသူတော်–ငမင်း။ ။"ဘဲ့နှယ်တုန်း ကျောင်းအမကြီးရဲ့၊ ဂဠုန်ခြောက်နှစ်တောင်ဘဲတဲ့သား၊ကျုပ်တို့တွေ့ဘူးဘဲ့၊ နတ်စက် ရောင်တို့၊ဇာဂရုတို့သိုက်မှာတော့၊ "ဇာဋ္ဌယာကသေသကာလေ၊ ၁၂၉၄ ခုဟုဆိုအပ်သော၊ ၁၁၁၈ ခုကြွင်းသဲ့ကာသ၌၊ဂရုဠ္ဌာ ဘဇာ၊ဂဠုန်မင်းသည်၊ ကမ္ဘာရဇာပိန္နာသေန၊ကံကြမ္မာပေါက်ဖြန့် ပျက်စီးသဖြင့်၊မရှိသသတိ၊သေသဏ္ဍဲ့"ဆိုပါကသားဗျာရဲ့"။

ဪ–တောက်တီးတောက်တဲ့နဲ့၊ ဘယ်နှယ်ဟာတွေရှောက် ပြီး ဟာရောက်ဟာရောက်၊ နှောက်ပုက်ဖျက်ပြောကြပါလိမ့် မတုန်း၊ တိတ်ကြအုံး။ ။ကိုင်းမန္တလေးခင်ဂုတ်၊ ကျုပ်တို့ရန်ကုန်ဘဟန်း သူမတွေ့ထိသို့၊စာဖြန့်ရေးလိုက်ပေတော့၊ ဘယ်လို ရေးရမလဲဆို တော့၊ ပိုမယ်စန္ဒာတို့နေ့ရာ၊ သာသာယံဇရပ်ခန်းမှာတွေ့ရသဲ့၊ "ဂဠုံ့ဂဠုံ–တိတောကတ္တ"ဆိုတာ၊ (ဥ)မပါသဖြင့်၊ ဂါထာရယ် လို့ မှတ်ရမယ်၊ (ဥ) ခံလိုက်လျှင်၊ မန္တန် ဖြစ်ကြောင်း၊ နို့ပြီး (သြောင်း)ပါပြီးကာ၊မန္တရားဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းဂဠုန်မျိုကို၊ ဥဝ်ခံ ပြီးရွတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်လျှင်၊ ဘာသိလိုဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်မှ၊မပြ တွယ်မကပ်ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်သော ဌာ၊ ဖြပ္ပာမင်းပျားချထားကောင်းချထားရေ့သလေးဟုတွေးထင် ယုံကြည်ဘွယ်ရှိကြောင်း၊ ။၎င်းဂဠုန်မျိုဂါထာကို၊ ရတနာသုံး

ပါးကို ခဝည်းကာပ်ဖို့ဝါခြင်းဆိုတဲ့၊ သရောဂုံ ခေါက်တည်သလို၊ ကြည်ညိုသောသဒ္ဓါနဲ့ဖြင့်၊ ဂါထာဂန္ထုန်ဘုရားရှိခိုးနဲ့ ရှိခိုးရတဲ့ အကျိုးမှာ၊ အဆိုးအတိုင်းမသိပါ၊ စကိုင်းတပည့်တို့ကို အမှုးထားရှ၍ ကြားကြားသမျှသော ဝေနေယျကြား၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ သည်၊ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်ကြရန်၊ တဖန် တိုက်တွန်း ပြန်လိုရကား၊ အောက်နားက ကဗျာကို၊ ဆရာထပ်၊ ရေးသုံပြန်သည်မှာ၊ အနှုသို တဲ့။

ဂန္ထုန်ပျံ့ဂါထာသွားနှင့်၊ ဂန္ထုန်ဘုရားရှိခိုးခွဲ ကဗျာ–မဟာသေးချီးကြီး။

(ခြောက်) မဟာဒုက္ခ မဟာဒုက္ခပဲ၊...... စရာရှုဖွယ်လာအရှုယ်–အသွမ်းမသွေးသင့်တဲ့၊ နံခမ်းမွေးအခြင်မဟုတ်တော်င်၊ ဆရာခန္ဓာမြဲမာကွယ်– ကြွေနန်းဝေးသင်လဲ့၊ ဘန်းနဲသား– ရှင်ဘုရင် လိပ်ရပါတော့၊ ကမ္ဘာသွန်းပေး–အသွင်သရုပ်ကယ်နှင့်၊ နှပ်သမို့ မကောင်းပေ၊ (အိုကွယ်) အမှန်းအဝေ့၊ စခန်းဝေးရပါတဲ့၊ (ခြောက်) မနှုသေး ခင်တုဘ်တို့နှင့်ကျုပ်တို့အကြောင်းပေ၊ ။(ခြောက်) မြန်မာပြည်တဂွမ်းတွင်ဖြင့်၊ သာသနာဝတီစခန်းဆီက၊ အာဇာနည်အဖွမ်းတွေ–ဟုံ အရင်ယမန်က၊ ဗဟိုနိုင်ပလ္လင်ပျံမှာ– သမော့ မတိမ်းအောင်လို့ တဲ့၊ ဗိုလ်ဝင်ခံကာ မြန်မာ့ကျိန်းတွေနှင့်၊ မြစ်မ်း တောင်ညိုညိုက၊ ချောင်မိုကာ–အောင်ပဟိုရ်ရွှန်းခဲ့တယ်၊ ထွန်းသွဲ့ခေါင်ပရမေပေနေ့ဘိကွယ်၊ အလွန်းမနှဲ၊ အညွှန်းတဲ့နေကြ၊ (ခြောက်) လွှမ်းဘွဲ့အောင်မြေ၊ ။သင်း အထိတ်မှာ–မြန်မာတသတ်ပေမို့၊ အင်္ဂလိပ်ဟာ–တဘာသာမထော် ထာကြောင့်၊ နဝင်းဟိဘ်အလော–သကြာခေါ်ဘ်တွေနှင့်၊ (ခြောက်) အာဏာ့ပါဏာကပ်တွင်မှ၊ ဘာမခွာဘ် ညာမခွာဘ်–ပုန်ကန်ပလေ၊ ဘုံမြန် သပြေမှာဖြင့်– တွင်းကြေမသေသ၊ (အိုကွယ်) ဂန္ထုန်အလဲတွေနှင့် တနှက်ခွေသသော၊ ။ရတက်ကယ်လျှင်၊ နှုဂ်ဘက်အတျုပြင်လို့ မို့၊ ဇမ္ဗူ့တပိုင်–ကမ္ဘာမှာမရန်းကြပို့ ရဲ့လို့၊ သူ့အနင် ငါအရှုံးသသပ၊ သမ္ဗာစက်ဘုန်းအမှုအရာမှာ– မတူသာတူသာနှင့်၊ အာဏာသက်

ရုံးထူကာထူကာဖြင့်။ ဘာသာသာ ပသာကို– ခေတ်အလိုက်ပြုံးရမလို နှင့်။ နှစ်ဗျူ ၁၁, စစ်တိုက်ခုံးတွင်မှ။ ဓမ္မ ဂုဏ် ယမိုက်ဘုန်းတော် အသရေရာဘ်နှင့်။ရေသမုန်သောင်ကြွေကာင်းတွင်မှ။ ဗွေဒရုန်အောင် မြေခန်းပေပါ။ တောင်ခြေဘဟာန်းသူ– သဒ္ဒိတ်အမကလေးတွေ–မ ဖြင့်၊ ထိတ်စရာ့ဇရေးပုံမှာဗျာပါလျှံတို့လို့။ မဟာဆန်ဆန်အသင် သင်သောဘြာသာဒ်အချွန်းတွေအမွှန်းတွေနဲ့။ သာသာယံဒရပ်ကွန်း တွင်မှနောဘ်ညွှန်းလိုက်စာ–အလိုက်ဘာသာကျာသလိုပ။...... (သြ) မြန်မာအချင်းချင်း။ဂါထာနှင်းမပေါ့လို့..... ။သာကွင်းအပြီးနီးစရာ ကို။ဖြုဟ္ဗာခင်းကြီးဘဲလာသို့ ချရော့သသ။ သာမျှို့အရကို အဝံ့ဖန် ပေါ့။ ရဂံ့ဝံ,ချစ်ဝ ချာဘာပည့်ဘို့မှာဖြင့်။ ဥ(–အရဟံ–သင်္ဂြာဂတိတွေ နှင့်။ ဂန္တုံသရဏံ ဂစ္ဆာမိကြသေတော့။ (အခယ်မင်း) အဖြစ်ဘာယာ မင်စေချင်ဘဲ့ ပဏ်တစေတနာခနောတွင်မှ၊ ရှိရှိသမျှ– အပေချာ သဘောဒါကွဲ။...... (ဩဘ်) ခေတ်အခါကြီး ပြေရွာဘကြောကို ဖြင့်။...... ရှစ်ခါတိတိ။ဖြစ်မှာသိသံပြီး။.......(အို–မယ်စန္ဒာရဲ့)မေစ္ဆာ ရှိတာကြောင့်၊ကဗိက,သေသေချာချာပေါ။

× × × × ×

စကိုဒ်ိုး–မြစ်ရွှေဝတီချောင်း။ မကောသရိဒံမှ
ဧကာကြီး ဦးဗိုးစိန် ရွှာန် ဖြန်စား။

ကျွန်မတို့ဆရာ။ မဇ္ဈတာကိုယ်တော်ရှင်းကြီး၏ ဗျာဗ်ဘ်တော် ပန်းကို၊ ဝင်ပေါ် နို့ဆင်မြန်းရသည့်အတိုင်း၊ သိုင်းဝိုင်းခြင်းအမိမ ပါစေဘဲ။ လိုရင်းကိုသတိပွဲသောက်အောင်၊ဘိကာနဲ့ပြန်ကြားလိုက်ပါ သည်၊သူရိယသတင်းစာက၊အယ်ဒီတာ,ဧကာကြီးဘို့ရှင့်။

အကြောင်းမှာ၊ ။ဒကာကြီးတို့၏ သူရိယဂန္တုန်။ ကဆုန်လ ပြည့်အသင်ဘ်နေ့သတင်းပဘ်တွင်။ မြန်မာခါတ်နက်ကို အားထုတ် သူ–ပင်စင်ငြိမ်းငြိမ်းစားရသော၊ ပညာဝန်ထောက်မင်း။ ဒကာကြီး ဦးဖိုးစိန်သည်၊ ဤမည်သော ကျွန်မတို့တောဆိက ထီးဟုဆိုအပ် သော။ယောဂီကြီးဒီရင်ခေတ်မှုသတ္တဝ့ သော "ဂန္တုန်ပျံ့ဗိုလ်နီ–ဋိကာ"

ကျမ်းဦးနိဒါန်းမှာပါရှိတဲ့၊ ပါဠိအသံ၊ ဂမ္ဘီ၊ ဂမ္ဘီ–တိဿောကဏ္ဍ၊ အပျံ့၊ အပျံ–သုမေဓကံ"ကို၊ ထုတ်ဖြန့်ပြသသည့် နိဿျချနက်နှင့်တကွသော"အပျံ"၏အရ၊ ဤသည်နှင့်ကြားပါမည့်အကြောင်းနှင့်၊ တောင်းပန်သည့် အလွှာကို၊ ဆရာရသေ့၊ တွေ့မြင်တော်မူရကား၊ အပါးတော်မြဲကောသလိုသည်၊ ဤမည်သောဒကာကြီးအမေးကို၊ ကြေအေးအောင်ဖြေသိပ်၊ အမိန့်ရှိတော်မူပါကြောင်း။

သို့အမိန့်တော် ပြောချက်ကြောင့်၊ တောဂစက်၊ ထုတ်ဝေလိုသည်မှာ။ ။အရှင်"အပျံ"ဟူသောသဒ္ဒါနှင့်ပတ်သက်၍၊ ခေါ်နက်ကြီးစည်ရော၊ မြန်မာဘာသာမှာ၊ အသံကို (ယ)ကလေး၊ မဂဓနှင့်သက္ကတဘာသာတို့မှာ (ရ)ကြီးဖြင့်၊ အသီးအသီး လဲလှယ်၊ လွဲပယ်လေ့ရှိသည်တကြောင်း။ ။၎င်းပြင်၊ "ဖြန့်"သည်၊ "ပေါသည်ဆိုထိုက်လျောက်၊ သဆီကရိုင့်ပေါင်ပေါင်၊ ဟန်ဆောင်တဲ့သဘောနဲ့၊ "ဖြန့်ပြော"ဟုသုံးစွဲသောအရေး၊* ။အမူအယာကို "အပျူအဌာ"ဆိုကြသည်မှာသည်။ မ,ကိုပပြု၊ယ,အသံလာမူ–ပျူဖြစ်ဟန်၊ တပန်–ယ,ကို–ဟ,ပြု၊ဟ,ကို– ဌ,ပြုကာ–ပျူဌါ့,ဖြစ်ဖြန်ဆောင်လဲ၊ အသံပေးစေခြင်းဌာ၊ ဟ,အသံကူလာသဖြင့်၊ "ပျူဌာ"ဖြစ်ပုံအချက်။ ။မြန်ရက်နှစ်သက်ခြင်းပေါ"ဝိန့်"ဟူသော မဂဓကိုပင်၊ မြန်မာ့ဘာသာအသို့၊"ပျူသည်"ဟု၊ယ,အသံနှင့်ရေးဒုတ်ခေါ်ဝေါ်ဟန်၊ တဖန်–ပ,ကို–မပြု၊ ရ,အာဂမဖြင့်၊ သက္ကတချိန်သလို၊"မြန်"ဆို၍ဖြစ်ထိုက်ပါကြောင်း။

၎င်းပြင် တရကသည်း၊ မှဲသေက်သဒ္ဒါဆရာကြီးတို့ အလို၊ "အပျူ"ကိုရုပ်တွက်ရာ၌၊ ။"အပျူဒိတော,ဒိ"ဟူသောသုတ်ကိုတည်၊ ဆဲသည်သုတ်နက်မှာ၊ အပျူဒိတော၊ အပု,အစရှိသောသဒ္ဒါတို့နောက်မှ၊ဒိ,ဒိပစ္စည်းသက်ပြီးသည့်နောင်၊"ခေါင်းပေါင်းဝိတ်စပေါင်၊ ရမ္မနီ–မောင်မောင်" ဟူသောသုတ်ကြီးကို လိုက်စေ၍၊ "အပျူ"ဟူသော ရုပ်ပြီး ဟန်ဘို၊ ကြံစည်ကြဘူးသည်သည်း တကြောင်း။ ။၎င်းသို့သော ဥပမာတို့အရ၊ ကျွန်မတို့ ဒကာကြီး ဦးဖိုးစိန်သည်၊ အရှင်–ဂန္ထုန်ပျံဒီပနီ–ဋီကာနိဒါန်းက "အပျံ"အနက်

သွားကိုးညာဏ်ကျက်စားတဲ့အရာမှာလဲ၊ မြန်မာ့နှုန်ဗဟုသုတပွါး
များပြီး၊ အားရစရာကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤအဆိုပါနိဒါန်းမှာပါရှိတဲ့ "အပျ" မှာ၊ မြန်မာဘာသာမဟုတ်
ပါ၊ မူလအစ၊ မဂဓပါဠိဘာသာအစစ်ဖြစ်ချေတယ်။

ချဲ့၍ပြလိုသည်မှာ "အပ" က–ဥပသာရပုဒ်။ ဟုတ်သမင်း။ ။
ယင်းတွင်၊ နောက်ထပ်–ပ,တလုံးလာဖြစ်သကော၊ ၊ "ပေ့ာ,ပယောဂံ
ပေါဝ" ဆိုတဲ့သဒ္ဒနီတိ–သုတ္တမာလာ, စတုပဒတွင်၊ "ပျ" ကို "ပ္ပ"
နှစ်လုံးသေဘ်သည်းကောင်း။ "ပ" တလုံးတည်းသေဘ်သည်းကောင်း၊
အကြောင်းအားလျော်စွာပြုနိုင်တဲ့ဥပဒေသ၊ ရှုပဒေ့,သဖြင့်၊ "ပ"
နှစ်ရကို "ပျ" ပြုက၊ "အပျ" ဖြစ်သည်၊ အနှိုတွင် "အံ" ဝိဘတ်သက်
၍တက်၍၊ တရုက်တည်း "အပျ" ဖြစ်လေသည်။

အနှိ "အပျ" နှင့်စပ်လျဉ်း၍၊ ပုဒ်ရင်းဖြစ်သော၊ ယင်း "အပ" ဆို
တဲ့ဥပသာရပုဒ်ကလဲ၊

(၁) အပ,သဒ္ဒေါ–အပ,ဂတေ၊ ဂရဟာ,ဝဇ္ဇနေသုစ၊ ပဇုသသ
နေ့,ပူဇနာသို၊ အပြေသုပိစ–ဒိဿတိ၊ ။ ဟူသည့်,သဒ္ဒနီတိ–သုတ္တ
မာလာ–စတုပဒအရင်း။

(၂) အပ,ဆုတိ–အပ,ဂတ, ဂရဟာ, ဝဇ္ဇနေ, ပူဇာ, ပဇုသသနာ
ဒိသု၊ ။ ဟူသောပဒရူပသိဒ္ဓိအရင်း။

အကြောင်းသင်ရမှာဖြင့် (၁) ကင်းခြင်းအနက်၊ (၂) ကဲ့ရဲ့ခြင်း
အနက်၊ (၃) ကြည်ခြင်းအနက်၊ (၄) ဖြစ်မှားခြင်းအနက်၊ (၅) ပူဇော်
ခြင်းအနက်စတဲ့ငါးနက်တို့တွင်၊ အကြင် "အပဂတော, အပသာ
လာသအာသန္တိဝါဏ်ဇာ" အစရှိတဲ့၊ ပါဠိများမှာကဲ့သို့၊ ကင်းခြင်း
အနက်၊ ကြည်ခြင်းအနက်တည်းဟူသောနှစ်ချက်၌ဖြစ်ကြောင်း။

(၃) ငင်းပြင်ထဝွေ၊ ။ နိဒ္ဒေသေ,ဝဇ္ဇနေ,ပူဇာ၊ ပဂတေ,ခါ
ရထောပိစ၊ ပဇုသသနေစ–ဂရဟာ၊ စောရိယာဒေါသိယာ–အပ၊ ။
ဆိုတဲ့အဘိဓါန်မှာလာသော၊ (၁) ညွှန်းပြခြင်းအနက်၊ (၂) ကြည်ခြင်း
အနက်၊ (၃) ပူဇော်ခြင်းအနက်၊ (၄) ကင်းခြင်းအနက်၊ (၅) ဆောင်
ခြင်းအနက်၊ (၆) ဖြစ်မှားခြင်းအနက်၊ (၇) ကဲ့ရဲ့ခြင်းအနက်၊ (၈) ခိုး

ခြင်းအနက် အားဖြင့်။ ရှစ်ပါးသောအနက်ပေါင်းသည်၊ ကင်းခြင်း၊ ကြည်ခြင်းဟူသောအချက်အနက်နှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံကြောင်း။

ဆဲအခြိုင့်ကြောင့်။ "အရဲ" ဆိုတဲ့ ပါဠိအရ၊ ပဉ္စမအနက်မှာ။ ကိလေသာမှကင်းခြင်း, ကြည်ခြင်းအနက်များကိုရည်သည်၍။ (၁) "အရဲ" တဏှာမာန,အာသဝနှင့်။ ရာဂအစရှိသော၊ ကိလေသာ ဝါဒ်းမကပ်မတွယ်။ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတော်မူသ သောဟု၊ သော ဇနာအနက်။ဗိန္ဒုကိုတော်မူသည်။ ။ဤမှတပ၊ ဓုတိယတဘာ။ "အနရဲ"ကသည်း။ နှ့ဆိုတဲ့ပဋိသေခအတွက်။ အနက်ပါသောတဲ့ မဟာကရုဏာတော်မှ ကင်းတော်မမူခြင်း၊ ကြည်တော်မူခြင်း အနက်များကိုဆောက်ဆပြီး။ (၂)အနရဲ"- ဝေနေယျကြာ။ သတ္တဝါ အပေါင်းတွေတသင်းကိုးကောင်းစေခြင်းမဟာကရုဏာနှင့်။ မချာ နေ့ညဉ်းတကွမယှင်းကြည့်ရှုတော်မူခြင်းမှ၊ မကင်းမလွတ်တော်မူ သသောဟု။သောဇနအနက်ပြန်တော်မူလေကြောင်း။

ရင်းကဲ့သို့အနက်ပေးပြားသေဘ်လဲ။ကိလေသာဟောဲ မဟာက ရုဏာကိုဟောသည့်ပါဠိမဟုဘ်ချေ။ အပါဒါန်းကိုဖွင့်ပေသောသဒ္ဒါ ဖြစ်၍သာ။ ကိလေသာဟူသောအပါဒါန်။ မဟာကရုဏာဟူသော အပါဒါန်ကိုဆောင်၍။ အောင်အောင် မြင်မြင်။ တောင်ပေါ်တွင် ဆင်သွားသကဲ့သို့။ ထင်ရှားအောင်အနက်မှုသည်ဟု၊ အထက်သူ မကေသရီက။ မွေ့ဘော်တိ ရည်ကြီးကို။ ရိုက်တီးလိုဘ်ရပါတော့ သည်။

အနှီမှတပါး၊ အလွန်တင့်ကြားရနာရသော်စွာသော မေတ္တာ တကားဖြင့်။ မှာထားသော။ ထိန့်ကော်မူစေလိုသည်မှာ။ ဤလွန်မကျ တော်ကော။ သောဂီဆရာ မဟာ့တသသ။ မြန်မာ့တခွန်၊ထိသဝန် ကိုယ်တော်ရှိင်းကြီးသည်၊ဤမည်သော ဂန္ဓကုဋ်ဗိမာန်ကျောင်းကြီးကို၊ ဖြမ်းထီးတင်မည်။ ဆောက်တည်ပြီး၊ ဒိဋ္ဌာန်သောအား။ နေ့ သားဘုန်းတန်းလန်းဖြင့်ပါ၍။ ခက်ဆဲကို ရော၊ အဖြာဖြာသောအ မေးများကို။ရေးသားဖြေဆိုနေပါက၊သံမှာလိုက်လေ၏ "ပြုမှုရာ-ကင်း မှောင့်" သည့် အသား။ သွားလော သန်း ဂနိဂရု

ဘောဒည်းဟူသော ကျော်စောခြင်းဒုက္ခနဲ့၊ မုချတွေ့ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ။ဤဂဏ္ဍုန်ပျိုဒီပနီဋီကာအတွက်၊ခေတ်ဆစ်ခက်ဖု၊အရပ်ရပ်အရပ်ရပ်တို့ကို၊တပ်အပ်သေချာ၊အဖြေစာတွေနဲ့၊ကမ္ဘာ့မှာ–တရုတ်လျှံ မဟုတ်ဆိုတဲ့၊ “ဂဏ္ဍုန်ပျိုဂဏ္ဍိ” တကျမ်းကိုလဲ၊ကြိုးပမ်းတည်တွင်၊စီ ရင်ရေးသားပြီး၊ပေးသနားတော်မူပါလိမ့်မည်။ ဤမည်ဤမည်သော သဒ္ဒါမှု၊ ကဗျာမှု၊ မြန်မာမှုတို့၌၊ကျွန်မတို့–ဆရာတခုဘဲလို့၊ အားပြု ချေင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဆရာရို့ ကိုယ်မြှောက်တယ်လို့ အပြစ်တင် လျှင်လဲ၊ သိလရင်တို့အကြောင်းပေါ့လို့၊ အောက်မေ့ရပါတော့မည် ဒကာကြီးဦးဖိုးစိန်ရှင်။

ဥပေက္ခာဇောဘောဓတမျိုးတည်းဟူသော
လေးချိုးကဗော။

(A. B.C.)အေ–ဘီ–စီ့ ခေတ်မှာပျိုသူရဲ၊ကေသရီ–မေတ္တာမှိုရ ကာ၊(အိုရှင်)ချစ်တာရို့ပြောလိုက်မည်။ ။(ဧသွိ)ဒကာကြီး့ မှာ ဖြင့်၊သဒ္ဒါ–မဒိရေ့သလပါဠိ–ခရေ “ပျို”၌၊မြန်မာသံခါတ်နက်တွေးလို့ ရယ်ရှင်၊မေးမြန်တော့တယ်။ ။နေ့တူပြာ–သတင်းစာတဆောင့် ဆီက၊ မွေ့ပုရာ ကင်းလာမှောင့်သလိုပ၊ အင်းဒါကြောင့်ဒုက္ခတွယ်၊ မချကျယ်ခဲ့နိုးသရည်။ ။ရွှေဂှာ် ဂုဏ်၊ နေစက်ဝသည်ဂဏ္ဍုန်ကာ၊ ပြည်တုန်အောင်ပျံခဲ့လမ်းတွင်မှ၊ ပိဋကတ်သင်းကာ–ဝလာတိမ်သို့၊ ဒ ကာစိန်သချိန်လုဘုရှဲ၊ ....ဝကျင်းကြီး့ အရသာကုံ–ဂဏ္ဍိအလာရှုပါ တော့၊(အမယ်မင်း)မကြာပရ–မျှော်လိမ့်ပေါ်ချိမ့်နည်းတွေနဲ့၊(အို ဒကာကြီးဦးဖိုးစိန်ရဲ့)သဒ္ဒါအပြု၊မြန်မာမှုတွင်ဖြင့်၊(ကျွန်မတို့)ဆရာ တခုရယ်လို့၊သာဓု၊သာဓု၊သာဓု၊ခေါ်ပိမ့်သတည်း ..... ဝဲ့။

မကေသရီ။

မြဲရွှေဝတီချောင်း၊စစ်ကိုင်းမြို့။

× × × × ×

ထိုသို့ထပ်၊ ဂန္ဓုန်ဖျိုဂါထာအသွားနှင့်၊ ဂန္ဓုံဘုရားဒိုင်းဒွဲကပျာ၊ မဟာဒေးချိုးကြီးတရားကို၊ ဟောလားပြောသား လုပ်ပြီးသည့်၏နောက်၊ ငမောက်တို့–ငမောင်တို့၏ဇာစ်မ၊ သီသရင်မယ်ခမ္ဘာရီက၊ ဤမည်သောဥက္ကလာပ၊ ဒလ,ဒဂုန်၊ ရန်ကုန်ဘုရားကြီးမှ၊ တရားမီး, ယမိုက်ဖြိုတော်မူစဉ်က၊ ထပ့်တော်မလဲ၊ ရန်ကုန် ဘဟန်းထဲ မှာဘဲရှိပါကြောင်း။ ။ငင်းရန်ကုန်မြို့ ရွှေဒဂုန် စေတီတော်ကြီးကို၊ မီးသင့်လောင်သောအထိမ်းအမှတ်နှင့်၊ ရွတ်ဘတ် သရဏ္ဍာယ်သောအားဖြင့်၊ တရားသံဝေဂယူကြစေရန်၊ ရည်သန်ရိုးရင်း။ နှလုံးသွင်းအောဘော်ဖြင့်၊ ရွှေဒဂုန်ကုန်းတော်–ဓမ္မကာယိကာသဏ်ာ၊ အချုပ်ဆရာဘာဝနာ ဦးကေတုမာလာ, မထေရ်စီရင်တော်မူပေသော "ရွှေတိဂုန်သံဝေဂကထာ" စာတအုပ်ကိုလဲ ကျုပ်တို့ကိုးကွယ်ရာမဂ္ဂတာကိုယ်တော်မှိုင်းကြီးကြည့်ရှုတော်မူရန်၊ အလှူခံခဲ့ပါကြောင်း။ ။ငင်းဖြိုင်တခါ၊ သာယာဝတီ ဦးညောယျ အချုပ်မြတ်သည်၊ ဤမည်သော ၁၂၈၃–ခု၊ ကဆုန်လဆန်း(၁၁)ရက်နေ့ညတွင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်စမ်းချောင်းရပ်အဝင်အပါ၊ မင်္ဂလာသိမ်းခွဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုသို့၊ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ တရားတော်ကြီးကို ဟောကြားတော် မူသနဲ့၊ ထပ့်တော်မများလဲ၊ သွားရောက်ပြီးခါ၊ တရားပေဘနာသယူကြသည်တွင်၊ ဟောဒီဓမ္မဒါနကထာ၊ စာဗွာထချုပ်ကိုရရှိခဲ့ပါသည်။ ။အနှီမှတခါ မဟာဘတ်ကုန့် စေတီတော်ကြီး– ထီးတော်အထက်ဖျားခွဲ၊ ဗုက်မနားတင်ရေး၊ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကလဲ၊ ထပ့်တော်မတို့ဘန်းများဖြင့်၊ အနားမှမတိုးနိုင်အောင်အလွန်တရောဘဲစည်ကားပါသည်။ ။အနှီအခမ်းအနားလုပ်ပုံမှာ၊ ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲနှင့်၊ တခါထဲတိုက်ဆိုင်နေသည်မှတပါး၊ နဂါးတို့ဂန္ဓုန်တို့လဲ၊ ရွှေတိဂုန်ဘုရားအဖူးသောမယ်လို့ကြားသနဲ့၊ ထပ့်တော်မတို့လဲကြည့်ချင်ရှုချင်တဲ့စောနှင့်၊ အလောသုံးဆယ်သွားကြတာပေါ့လေ၊ ။သွားလို့တောင်ပေါ်ရောက်တော့၊ နောက်သောအခါများက၊ မလွန်မင်းသားနှင့် မြင်ကွန်းမင်းသားတို့ရဲ့ဆရာ၊ အကြီးတော်မင်းရေးစပ်ခဲ့တဲ့အောက်ပါတေးထပ်ကို၊ လေးလေးမြတ်မြတ်အမှတ်ရမိပါကြောင်း။ ငင်းတေးထပ်မှာ။

ရွှေဒဂုန် ငှက်မနားအဲ့ တေးထပ်။

စက္ကဝါခေတ်တသောင်းတွင်မှ၊ မဖြစ်တောင်းဖြစ်ပြန်၊ သဏ္ဌာရေစ် ပေါင်းကြို့ရပဟန်မှာ၊ သုညနံ့,ကြွက်,ကျား။ ။ဂန္ထုန်ဂှက်,နဝင်းသာ သည့်၊ သိတင်းဝါ ကျွတ်ခုက်နှင့်ညား။ ။ခဝန်းပတ္တ ပဒ္ဒမိဝယ်၊ ဝေ့ပလီ ပေါက်ပြား၊ မေဒနီ ချောင်ခြားလို့၊ ကြောက်ပါးထိ ငလျင်၊ ။သိဂိုတ်စံမကိုဋ်ဖျားတွင်မှ၊ ငှက်မနားကြွေကျလို့စင်၊ ။ ရတက်များဝေ့ရအင်မှာ၊ နယ်ရှစ်ဌင် ပြည်မချိမည်ရို့၊ အမိန့် ဆံ တော်ဒဂုန်၊ ကိုးကြိမ်လိုရုံ၊ ။ဖုစ်ပျက်တို့ဝေးမလုံတယ်၊ အရေးပုံ နှက်လွှန်းလှလေး ..... တဲ့။

နို့ပြီးတို့ပြင်၊ ငလျင်ဘေးကြုံပုံနှင့်၊ ဂန္ထုန်တို့ထပ်ကို၊ မြန်မာ့ဘုံ မန်းဘော်တွင်၊ ဂဏန်းတစ်– ကချာကဝေထည်းဟူသော “ဆရာ ဖေ”ရေးစပ်ခဲ့တဲ့တေးထပ်တထပ်မှာလဲ။

ငလျင်လှုပ်ပုံနှင့်ဂန္ထုန်တေးထပ်။

သောင့်နှစ်ရာသုံးဆယ့်သုံး၊ ထုံးမြွေရစ်ကုံးအောင်၊ ရုံးချယ်သစ် ထုံးနှောင်၊ မုန်းထန်ခေါင်–သ,ဆန်း။ ။ရောက်သဏ္ဌ, နေ့အရုဏ်၊ ရွှေဂန္ထုန် သာတဲ့အခန်း။ ။နေ့နှစ်ချက် ညောင်းညီ၊ ကောင်းပါပြီ အဌန်း၊ ခြောက်နာရီအလှမ်း၊ နန်းဘိဂိ သာခန်းက၊ မန်းဘိရိပညွှင်၊ ။ မြေယင်ဆင်သည့်နှဲ၊ သွင်သွင်လဲတိမ်းတဲ့ ငလျင်၊ ။သည့်ထက် ပ ငြိမ်စေချင်၊ ဝတိန့်ရှင်ရွှာသွန်းလို့၊ ရာဇွန်းမဲ့ရွှေသင်တောင်၊ နတ် ပြည်တက်ကျော်၊ ။ပိန့်စက်ထုံ နှစ်ချက်ပေါ်လျှင်၊ သရက်မော် စံကိန်းမို့လေး......တဲ့။

ဆံ့ဒီအကြီးတော်မင်းတို့၊ ဆရာဖေတို့ ရေးသလို၊ ထိုသို့သော မီးခတဲ့အကြောင်းအရာနှင့်၊ ငှက်မနားတင်ပွဲကြီး ကျင်းပတဲ့ အ ကြောင်း၊ နောက်နှောင်းနောင်လာ၊ တကာတကာမများ မှတ်သား စရာ၊ ကဗျာ တပုဒ် နှစ်ပုဒ် လုပ်ပေးတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက် ထားလေ၏။

ဘိုသို့မယ်ခမ္မာစာရီက၊သုံးထီးသောစွါရေတို့ဖြင့်၊ပဏာမအခြောက် အမျိုးနှင့်လျှောက်ထားသောအရေးများကို၊ လေးစားသမှု၊ပြုတော် မူသည်နှင့်အညီ၊ဝဇီရာဓရမ၊ထိပ်တိုင်းရှိသော၊သိကြားလက်နက်ကြီး ကျမ္မီးခသောအကြောင်းအရာ၊ ကဗျာတော်ကြီးတပုဒ်ကို၊ လှိုင် တော်မူပြန်သည်ကား၊အောင်နားခွဲပါရှိသေး၏၊ ၊တွံ့–တုရှေ့၊သင် သူတော်ကောင်း၊အပေါင်းသော ဘိလုရင်တရုတ်တို့သည်၊ သုဏာသီ၊ ထခြားကိုမရွှေ့ဘဲ၊အပါးက တစေ့တေ့နဲ့၊နားစေ့စေ့ထောင်၊

ဓမ္မဒါနိဘုရားကြီးက၊တရေးဗီးပြုတော်မူပုံဖွဲ့ကဗျာ
မဟာလေးချိုးကြီး။

“ဗိန္ဒု, ဝဇီရုဏ္ဏရုအောင်လံ– ဂုဏ်တခေါင်, ပရမေတ္တွန်းရော့ မဝင့်၊သိဂ်ိဳတ္တရတောင်ယံ–ဒဂုန်အောင်မြေ ကွန်းမှာတော့၊ ယမုန် သောင်ငွေဝန်းရယ်နှင့်–ဘွုန်းမလဲကျွန်းမော်ဇမ္ဗူ၊(အိုကွယ်ဗီ)ကဆုန် ညောင်ရေသွန်းချိန်မို့–လွှန်းသဲလွှန်းတော်မူ၊ ၊......”

ဒိုမယ်ခမ္မာစာရီ၊ ဤမည်သောရန်ကုန်မြို့က၊ဘသူများ ပါသေး သလဲ၊

မယ်ခမ္မာစာရီ၊ ၊“ပဟာသပိုနောက်နားက–ဒေါ်ပွါးဘို့၊ဒေါ်ခေ မာကြီးတို့၊ဘိလုရင်ထသိုက်လဲ၊လိုက်လာကြပါသေးတယ်ဘုရား၊

ပြောဘ်–ကဆုန်ညောင်ရေ သွန်းချိန်က၊ ဒကာမကြီးတို့ ရန်ကုန် ဘဟန်းကို၊လွှမ်းများတောင်လွှမ်းပြီထယ်ဒေါ်ခေမာရဲ့၊

ဒေါ်ခေမာ၊ ၊“ထယ့်တော်မတို့ ဘဟန်းကလဲ၊ ဆရာကြီးကို ထမ်းတရက်နေ့ကြဒါပါသဲ၊ဆဲ့ဒါထက်ပဲ၊ဆရာမှိုင်းရဲ့စကားစပ်မှာ၊ ခြားဘွူပ်တယ်လို့လဲ၊အကြားကပ်တော်မမူပါနဲ့၊ ဆရာဘုရား ရေး သားတော်မူခဲ့တဲ့ ဂမ္ဘုန့်မျ ဂါထာအသွားနဲ့၊ ဂမ္ဘီဘုရားရှိခိုးဖွဲ့ ကဗျာ၊ မဟာလေးချိုးကြီးရဲ့ဒုတိယပဒမှာပါရှိသော၊“(ဘု)မြန်မာ ပြည်တဌမ်းတွင်ဖြင့်၊ သာသာဝတီစခန်းဆီက၊ အာဇာနည်အစွမ်း တွေ”လို့ဆိုသောအရေ၊ထိုလောကမြန်မာပြည်မှာ၊သာယာဝတီ ဆို တဲ့–သာယာဝတီကို၊ အာဇာနည်မင်းသားတို့မှာ၊စားရတဲ့အခြေစပ်

လိုက်တော့၊ သရေခေတ္တရာကောင်းစားတုန်းကပါလား– မောင်ရင်မှိုင်းရယ်”။

ဗြဲဘ်–အနှိုသာယာဝတီမြို့ဟာ၊ တို့ဗမာပြည်ရဲ့ အခြေအမြစ်တည်းဟူသော၊ သရေခေတ္တရာကောင်းစားတုန်းကသော၊ ဘုန်းပြရုံးပြ၊ နှလုံးဖွံ့မင်းသားများ၊ စားရသည်မဟုတ်ပါ။ ရတနာပူရအင်းဝခေတ်တော်အခါကလဲ၊ နေ့ဘ်ရထေ၊မင်းသားတို့၊ စားရဘူးကြောင်း၊ ရင်းပြင်ထေါ၊ ရတနာသိုဟ်၊ ပြည်မ,တန်ခေါင်၊ ရန်ကြီးအောင်တဲ့၊ တုန်းဘောင်ဆက်မင်းသားများလဲ၊ စားရတဲ့ သာယာဝတီရယ်လို့၊ အနှိုက်ဲ့သို့မှတ်ကြရမယ်၊ ။ဆဲဒါကြောင့်၊ အမရပူရမြို့ ကောင်းစားစဉ်ကာသက၊ ရွှေဘောင်မြို့နယ်ပါ၊ နမရန်ရွာဇာတိ၊ ကဝိအကျော်၊ စာဆိုတော်–ဦးမင်းရေးဆက်ခဲ့တဲ့၊

သာယာဝတီမင်းတရားကြီးဘုန်းတော်ဘွဲ့
လေးချိုးသေက်ဘွား

ဘုန်းမကိုင့်ပေရို့၊ သုံးတိုက်စက်ခွင်ကို၊ မဂ္ဂင်ပျံပေါင်ပွန်နှင့်၊ ခေါင်ညွှန်ဆန်ကူးမယ်လို့၊ ညာဏ်ထူးဈာဆင့်တဲ့၊ မာရင့်မုံ၊ ။ သဏ္ဍာရဘန်၊ ပတ်ခြိမ်ရံသည်၊ နတ်ထံရွှေတု၊ သိင်္ခေ့ရုနှင့်၊ ချိန်ဥပမာ၊ တည်ထိုက်စွာဗ္ဗာတယ်၊ ထီးရောင်စဉ့် သွေးချောင်ပန့်ငယ်၊ ပြောင်ဆခွန်ယာဉ်မွန်ထွန်းရောင်၊ ကြေကျွန်း ပလ္လင်ညွှန့်မှာ၊ အမွန်း ကမ္ဘာသုံးနောင်၊ ဘုန်းသင့်ခွင့်ကြုံ၊ ။မေဒနီငယ်၊ နဒီယဉ်ပြိမ့်၊ ကြည်းရေပြင့်မျှ၊ “ နာဝိန္ဒ ” ဘက်ရန်း၊ “ ဂဠုန်ပျံ ”သည်၊ စံဝါသဝ၊ ငဲ့သာခတဲ့၊ ဖျော့ရှုးထွတ်စွန်၊ “ ပြည်ကြီးမွန် ” ထောင်၊ ဘဝ႑ဂူ၊ ပွင့်မည်သူ့လဲ၊ ရိုပ်ဖြိုကနက်၊ ကြင်တော်ဘက်နှင့်၊ တောင်မျက်နှာပြည်၊ ဖြန့်စကြာသည်မိဿျင်၊ တည်တည်နိုင်ငံ၊ ဆက်စိုးသာန္တကြလို့၊ မာန်မမှုန်သည်၊ တရဏ်ပြောင်မျိုးရတိုက်ရန်တွှင့်၊ ။လေးမည်သရေ၊ ရုံဝန်းချုပ်တဲ့၊ သိဂ်ိုတ်ကာယ်ဆွဲတုံ၊ ဘွေရိပ်မြို့ဝယ်၊ သိ, ရံ, ပ, မ၊ စံတမျှဝယ်၊ လေးပါးမှေ့ခါတ်၊ ကိန်းစံရှင့်ကာ၊ သဟာသာလျှံ၊ နေ့ဆယ်တန်လို၊ ရွှေဘုံထိန်ထိန်၊ “ ဝရမိန္ဒ ”နှင့်၊ ချိန်တော်လေ၊ စက္ကဝါလဲ၊ မျက်ပါ

မခံ၊ ပျက်ရန်သာလန့်လိပ့်မယ်။ နတ်ထက္ကိ ဟိတ်ရဟာ်ကို၊ တောင် ဝသုန်ရေမြေညွတ်အောင်၊ဘုန်းဩတ်ချိန်သင့်......တဲ့။

(ထိုလေးချိုးကြီး အဆုံးတွင်၊ အားလုံးသော ခမျာတရကိုက၊ သာဓု,သာဓု,သာဓု ဟူ၍ ၃ ကြိမ်တိတိခေါ် ကြသောဟူ၏)။

ဖဲ့သခုအခါ၊ ဆရာစွတ်ပြတဲ့၊ ဂီတကဗျာ၊ အလင်္ကာလေးချိုး ကြီးရဲ့လိုရင်း၊အကျဉ်းမျှသောအဓိပ္ပါယ်မှာ၊ ၊ငါတို့တဝရှင် သီ ပေါမင်းတရားဘိုးတော်၊သာယာဝတီမြို့ကိုစားရဘူးဒါနဲ့၊သာ ယာဝတီမင်းဟူ၍ခေါ်တွင်သောဘုရင်မင်းမြတ် နန်းစံ ၄ နှစ်မြောက် ဖြစ်သော၊သက္ကရာဇ် ၁၂၀၃–ခုနှစ်အတွင်း၊ တော်သလင်းလပြည့် ကျော် ၇ ရက်နေ့တွင်၊အကြွင်ရာမည္ပတိုင်း၊ တလိုင်းတို့ ပြည်ရွာ၊ ဥက္ကလာပ–ရန်ကုန်က၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို၊ ဖူးမြော်မှုဇော်တော် မူရန်၊မင်းဓိတုရား၊သားတော်သမီးတော်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်၊ထီး ရိုနန်းရံဗော်ဘွား၊မြို့စားမျိုးစွာသောမှူးတော်မတ်တော်၊ ကတော် မယား အရံအညီတို့နဲ့၊ ဤမည်သော "ပြည်ကြီးမွန်" ပေါင်တော်၊ သတ္တုဓါန်ဖျော်တော်၊သမ္ဗန်တော်၊သဘော်ာတော်၊ ကဏ္ဍုလွှမ်းကြြင်၊ ထိုဖြင်မှတပါးသည်း၊နဂါးလှော်ကြီး၊ဂဠုန်လှော်ကြီးစသော၊လှော်တွေ လောင်းတွေနဲ့၊ရေကြောင်းကရန်ဆင်းတော်မူခဲ့ရာ၊ နောင်တော်မင်း တရားနှင့်၊တူသားတို့အရေးများတွင်၊ တပ်စခန်းချ .၊ စားတော်မူရ သောမင်္ဂလာသာသာသာဝတီမြို့အတွင်း၊ရေကောင်းမင်းကြီးရွာ၊ မင်္ဂလာ အိမ်တော်ရာသို့ဝင်တော်မူ၍၊"မမေ့အပ်တဲ့အရပ်သုံးပါး" ကိုနှလုံး သားတော်မူပြီးခါ၊ငါ့အတွက်ဆုမြတ်သို့ရောက်ရာ၊မင်္ဂလာသာသာ ဝတီအောင်မြေ၌၊နောင်အရှေ့ကိုးကွယ်စေလိုသောအားဖြင့်၊ဘုရား စေတီတော်တည်ရန်အတွက်၊လက္ခဏ်ကျေးသုတ်ပေးတော်မူခဲ့ပြီး ထပန်ရန်တော်မူခဲ့ရာ၊ဥက္ကလာပဆိုတဲ့ရန်ကုန်သို့၊ သီတင်းကျွတ်လ ပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့ ဆိုက်ရောက်တော် မူသတဲ့၊ ၊သို့ဆိုက် ရောက်တော်မူရာ၊ယခုအခါကျုပ်တို့ရဲ့ တပည့်ဒါယကာထည်းဟူ သော၊ဆရာကြီးမောင်ဘလွင်တို့ အမျိုးသား ကျောင်းတော်ကြီးနေ

ရာ၊ဇေယျာဘူမိ၊ထိုဗြိမင်္ဂလာအောင်ခန်း၌၊ရွှေနန်းမအာဆောင်ဆောင် များနှင့်၊စံစားတော်မူဘူးသတဲ့။

ဒေါ်ခေမာ။ ။“ဪ–အမျိုးသားကျောင်းနေရာဟာ၊ ဟိုအခါကာလက။(၁)အမရပူရ တိယမြို့တည်နန်းတည်မင်း၊ (၂)ကုန်းဘောင်မင်း။(၃)သာယာဝတီမင်းရယ်လို့၊ နာမံတော် ၃ မည်တွင်တဲ့။ဘုရင်မင်းတရားကြီးနန်းတော်ရာဘဲလားဘုရား”။

အေးအေးဟုတ်ထယ်၊ အစစ်ပေါ့၊ ကြည့်ပါလားဒေါ်ခေမာရဲ့၊ သားတော်အိမ်ရှေ့နန်းရုံး၊ပုဂံမင်းသားအိမ်တော်ရာမှာတည်ထားတဲ့ အိမ်တော်ရာ ဘုရားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မှတ်ထား-အိမ်ရှေ့ မင်းများရဲ့အိမ်တော်ဆိုတာ၊နန်းတော်ကြီးရဲ့မြောက်ဘက်မှာရှိရတယ်၊ အနှာကြောင့်ရို၊ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်ရဲ့ အစ၊ပဌမတည်ဟောင်း၊တကောင်းကစ၍၊ မန္တလေးကြဋ္ဌန်းတည်းဟူသော မန္တလေးခေတ်ကျ အောင်၊အိမ်ရှေ့အိမ်တော်ကို၊ မြောက်အိမ်တော်ရယ်လို့၊ အနို့ လို ခေါ်ရထားပေါ့။

ဒေါ်ခေမာ။ ။“ ဦး ထိပ် ရွက်–ခံပါ ဘုရား”။

ဆဲဒီ–အမျိုးသား ကျောင်းကြီး၏တည်ရာ၊ ဘူမျာဓိပတိ၊ ဘူမိ အောင်ခံ၊ရန်ကုန်ဟူသောအမည်ဟောင်းတွင်၊ မကောင်းသောဒုစ ရိုက်၊အမိုက်တကာဗိုလ်မင်း၊အပျင်းတကာဗိုလ်ချုပ်ဟုဆိုအပ်သော ယုတ်မာလှစွာသောအကုသလ၊ ပါပမိတ္တာတို့၏အစွန်းရန်ကို၊တွန်း လှန်ဖြိုဖျက်သောအားဖြင့်၊ များများကြီး အောင်မြင်တော်မူစေချင် သရို၊ မြို့တော်ကို(အောင်မြေရန်နှင်)။ နန်းတော်ကို(မြတ်နန်းအောင် ချာ)ရယ်လို့သမုတ်ပြီး၊ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်ကြီးရဲ့သခင်၊သာယာ ဝတီဘုရင်၊ယခင်ကစံနေတော်မူဘူးတယ်တဲ့၊ ။အင်း–မောင်ဘ လွင်တို့အမျိုးသားကျောင်းကြီးနေရာက၊ ကောင်းချီးဇေယျာခါတ် ကြဋ္ဌန်းတည်းဟူသော၊ (မြတ်နန်းအောင်ချာ) ဆိုတော့၊ ခေါ်တ်ပန်း ရောင်ဖြာစရာပေါ့လေ၊ ။အနို့ပြီးတော့ရန်ကုန်ဆိုတဲ့ဥက္ကလာပ

(အောင်မြေရန်နှင်)၊ အကြွင်းသို့ရှိသော မဟာရာဇဗွာနီမင်းနေပြည်ကြီးရဲ့၊ မျှို့ထီးမင်္ဂလာဖြစ်တော်မူတဲ့ (၁) ကကုသန်ဘုရား၊ (၂) ကောနာဂုံဘုရား၊ (၃) ကဿပဘုရား၊ (၄) ဂေါတမဘုရား တည်းဟူသောဘုရားလေးဆူတို့၏ဓါတ်တော်မွေတော်အရံ၊ ဒို့လိုတော်မူရာ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကိုလဲ၊ ရွှေတော်အသပြာ ၃၂–မိဿာများကို၊ရွှေချက်ပါးခတ်သုပ်စေ၍၊ လုံးတော်ပြည့်ရွှေသင်္ကန်းထင်ရှားကပ်လှူတော်မူတယ်တဲ့။

အမိုးပိမ်း။   ၊"အာမဘနှေ့ပါဘုရား"၊

နို့ပြီးတော့တဖုံ၊ ဒေါ်ခေမာတို့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးပန်းတင်ခုံနှင့်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ဂန္ဓုန့်တောင့်မှာရှိတဲ့၊ ကြေးချိန့်မိဿာပေါင်း–၂–သောင်း ၅ ထောင် ၆ ရာ ၄ ဆယ်နှင့် ငါ သားကို သွန်းလုပ်အပ်တဲ့၊အရပ် ၃ တောင် ၁ မိုက်၊ ၃ သစ်၊လုံးပတ် ၁၅ တောင်ရှိတဲ့။ "မဟာတိဿဒ္ဓဃဏ္ဍာ"ဆိုတဲ့ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးဟာလဲ၊ အနှိပည်အခါသိက၊ သာယာဝတီမင်းတရားလှူတော်မူခဲ့တာဘဲတဲ့၊ အဲဒီမှာတခါ။မင်္ဂလာသာယာဝတီမြို့အတွင်း၊ရေကာင်းမင်းကြီးမှာတည်ထားတော်မူစေတဲ့ ကုသိုလ်တော်စေတီပြီးသရို့၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရွှေထီးအလှူတော်တင်လှူတော်မူတော်တယ်တဲ့။   ၊

အနှိ– ရန်ကုန်ဆိုတဲ့(အောင်မြေရန်နှင်)မြို့တော်ကာတဘန်၊ အညာသို့ဆန်တော်မူခဲ့ရာ၊ မင်္ဂလာသာယာဝတီမြို့တွင် ၆ ရက်မျှရပ်ဆိုင်းတော်မူပြီးသော်၊ကုသိုလ်တော်စေတီတော်ကို၊ ထိုတပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်နေ့မှာ၊ (လောကဓေဇယျာ)ရယ်လို့သညာမော်ကွန်းခေါ်ဘွန်းသရတ်တော်မူပြီးခါ၊ သာသနာ့ပိုင်ဆရာတော်ကို ၊အမှူးထားပြီးလျှင်၊မင်္ဂလာသာယာဝတီတနယ်လုံးရှိ၊ အရိယာဂိုဏ်းဝင်၊ သင်္ဃာတော်အကုန်ကိုလဲ၊ထီးမျိုးရုံပဒေသာပင်ကြီးတွေလှူဒါန်းပြီးသကာသ၊ ပါသာဒသမ္ပန္နအတိတ်မြိမ်မာတွေနဲ့၊ မနောသဘောတနှစ်သောအောင်လိုတဲ့၊ပရိတ်နာတော်မူတယ်သည်၊   ၊အဲဒါအနှိစည်အခါ၊တခါလိုတော်ပြီးတုန်း၊ဗိုက်ကုံးရေးခေတ်သည်မှာ အနှာလိုတဲ့၊ဘယ်လိုပါနည်းဟူမှု၊

ရန်ကုန်ဘရေးနှင့်သာယာဝတီဘရေးခွဲ
လေးချိုးလင်္ကာ။

မောက်လို့သာကဲတော့တယ်။တောက်ဆဲသူရှိန်လို၊ ဘူမိန္ဒာမြေ ရိုက်တွင်မှာ။ရွှေသိုက်စောင်ပေါ်ထွန်းလို့။မော်ကွန်းပြောင်ကွန့်ပါဘိ၊ တောင်ကျွန့်ရင်၊ ။နန်းဥဿုဘာ။မြေအချာဝယ်။ဘောသာတော်စံ၊ စောရှင်ချစ်မှာ။ရတ်ဓမ္မျူရုံ၊သင်လွှမ်းတော်ငြိမ်းဖြိုးမှ။စည်းခုံလှာသရိုက်၊ "ရွှေသာတိ" အောင်ဘုံရပ်မှာတဲ့၊ ကပ်လုံးဘောဇာဆင့်အောင်။ချိုး မြှင့်ပန်ဆင်၊ ။သယသန္နျူငယ်။အကျူရစစ်၊လောင်းတော်ဖြစ်နှင့်။သနှစ် ကယ်စာဂီ။စွန့်ထမ်းညီလို့၊ ပါရမီသန်။ ရွှေမရှာန်လဲ၊ ထုတ်ပြန်ခွန်း ခွန်း။ ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းလေ တိုင်း။ဖြစ်ထွန်းတည်ကြည်၊မြတ်သာနာ စည်တော့ပ။သောင်ခြည့်ငယ် ရွှင်သည်၊ ပြဘင်–ဆယ်သန်းမှ–ပြိုင် မတု။ ။ဆဒ္ဒန်ငယ်ပြောင်မှန့်၊ ငွယ်ဖျားနဲ့သည့်၊ ကုမ့်ပြက္ခဒိန်၊ ရက်သာချိန်တွင်။မျက်စိန်မြဲသား၊ စံခြားနှင့်၊ မင်းဖျားဘုရမေ၊ ဤ သည့်မြေကို၊သိရေစက်မှန်း။ဆက်ပြန်ဘွန်းလို့၊ မြောက်ယွန်းဘွေ့ချို၊ ရေနှုဒိလဲ။ရွှေညီသာဘင်။ဆက်ပန်းတော်ဆင်သေ့ဒါ။ ၎က်ဟာသိဘ့ မောင်နွဲ့လဲ၊ သောင်ပြတန် ငွေရုံမော့ငယ်က၊ ကျူးတော့အောင် ဘု....တဲ့၊

× × × × ×

ဂဠုန်ပျံ့၊ဒီပနီ၊ဋီကာ၊နှင့် စပ်လျဉ်းခြင်း။

ဂဠုန်ပျံ့ဒီပနီဋီကာဟုခေါင်းစဉ်တပ်လျက်။ဦးတည့်ရာကို ရေး သားလေ့ရှိသည့်ဆရာမှိုင်းမူကား၊ စာခေါင်းအမည်နှင့် အခါကာလ အားလျော်စွာရေးသားသည့်စာများဖြစ်သောကြောင့်၊ ပါဠိအနေအ ထားစသည်ကို၊ လွန်စွာစီစစ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ အတော်အတန်–လျော် ကန်အောင်, ပုဒ်ပါဠိငြိုးသည့်အရိပ်အရောင်မျှလောက်ကို၊ ဉာဏ် လောက်ပေးလျက်၊ စိတ်ရွှင်ရေးလောက်ကိုသာပဓါနထားပြီး၊ အ ထက်ပါ ခေါင်းစဉ်ပါရှိသည့်စာများကို ရေးသားဟန် လက္ခဏာ ရှိသည်ထင်ကြောင်း၊

သို့ရာ၌တွင် နောက်ပိုင်းက စီစစ်မေးမြန်းလျှောက်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ ကဆုန်လဆုတ်(၁)ရက်နေ့က ဤသူရိယသတင်းစာတွင်ပင်(ဦးဘိုးစိန်ထံ,ပြန်ကြားချက်)ဟုခေါင်းစဉ်တပ်လျက်၊ ကြီးစားသမ်းစားတခမ်းတနား ဖြေဆိုထားသည်တို့ကိုတွေ့ရှိ၍၊ ဂရုထားပြီးကြည့်ရှုရာတွင်၊ အနည်းငယ် ချွတ်ယွင်းတိမ်းစောင်းနေသည့်အချက်တို့ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသောကြောင့်၊ (အလှမ်း ကျယ်သော်လည်း–အလယ်ထပ်) ဆိုဘိသို့၊ သိုင်းဝိုင်းသသောက် ခရီးရောက်ခြင်းမရှိရကား၊ အားလုံးတို့ ဗဟုသုတရှိရန်အဖြင်၊ နောင်ရေးသားဖြစ်ဦးမည့် (၎င်းဂန္ထု)အမည်ပါရှိမည့်စာများနှင့်လည်း၊ နှိုင်းချိန်နိုင်သမှု နှိုင်းချိန်လည့်သွင်းနိုင်ရန်အတွက်၊ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား ဖြင်ဆင်ချက်ချလိုက်ရကြောင်း။

(ပျော ပွဲသောဂံ ပေါ်စ–ဖြင့်မပြီးနိုင်)၊

ဆရာရှိုင်းမှာ၊ အထက်ပါသဒ္ဒနီတိသုတ်ဖြင့်၊ (အပျ)ပြီးအောင် စီရင်ထားသောကြောင့်၊ အထက်အမည်ပါသုတ်ဖြင့်၊ မပြီး–ပြီးအောင် စီရင်ရေးရောက်သည်သာမကား၊ ၎င်းသုတ်၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကိုသော်ပင်၊ ကျွန်ုပ်တွေးတောဉီးစားမိဟန်လကျွဏာမတူချေ။ အကြောင်းမူကား၊ အထက်ပါသုတ်၏ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ၊ (ပျ) ကို ဥဒါဟရုဏ်အားလျော်စွာ (ပ္ပ) ဟုဂသော်၎င်း၊ (ပ)သော်၎င်း၊ ပြုရမည်ပင်ဖြစ်၏၊ (အပ္ပေကဂ္ဃေဒီပါ)တို့မှာ၊ ၎င်းသုတ်၏ ပုံဓံတို့ပင်ဖြစ်၍၊ ပဋ္ဌမပုံစံကို (အပိဋကဂ္ဃေ) ဟုဖြတ်ပြီးသျှင်၊ ဆုဝဏ္ဏောသံနဝါ, စသည်ဖြင့်၊(ဆု)ကို(ယ) ပြုစသည့်စီရင်ခြင်းဖြင့် (အပျေကဂ္ဃေ)ပြီးမှ အထက်ပါ (ပျောပ္ပယော ံပေါစ) သုတ်ဖြင့် (ပျ)ကို–(ပ္ပ)ဟုဂပြု၍ (အပ္ပေကဂ္ဃေ)ပြီးသည်၊ ဒုတိယပုံစံ(ဒီပါ)၌၊ (ဒီပျာ)ဆိုအပ်လျှက်၊ အထက်ပါသုတ်၏အစီရင်ဖြင့်ပင် (ပျ) ကို (ပ)ပြု၍၊ (ဒီပါ)ဟုပြီးသည်၊ ဤကား–သုတ်၏အဓိပ္ပါယ်ကို ပုံစံနှင့်တကွခွဲပြခြင်းတည်း၊ ထိုသုတ်၌(ပ္ပ)ဟုဂကို၎င်း၊ (ပ)ကို၎င်း၊ ဆရာရှိုင်းစီရင်သကဲ့သို့ (ပျ)ရေးရမည်ဆိုလိုသည်မဟုတ်၊ ထိုကြောင့် (ပျ)နှင့်ရှိသော(အပျ)

ကဲ့သို့သော ဥဒါဟရဏ်မျိုး၌၊ အလက်ပါသုတ်ကိုအားကိုးသုတ်နွတ် သုံးလိုက်ခြင်းအတွက်၊ အလွန်မသင့်လျော်သည့် ဘာက်သို့သက်ရောက်တော့သည် ဖြစ်ကြောင်း။

(အရျံ–ဟူသောပုံစံ–ပြီးဟန်)။

(အပျ–အပ,အယ။ အပ,ကား–အပတဗ္ဗဟော။ အယ,ကား–ကိသေသာဟော)။ ရူပါဒီသုအာရမ္မဏေသု အယတိဂစ္ဆတိပဝတ္တတိ တိဣဒေသေး၊ကော,သော။ ကိလေသဂဏော။ သာသဝါ သဗ္ဗာရူပါ ဒီသု အာရမ္မဏေသု အသန္တိ ဂစ္ဆန္တိ ပဝတ္တန္တိတိ ဧတေနာတိဝါ ဣဓေယော၊ကော,သော၊ ကိလေသဂဏော။ ထိုသို့(အယ)ကိုကောဗ္ဗုသာခ်–ကရဏသာခ်ပြုပြီး၍၊ (အပ) နှင့် အယတော အပဂတောတိအဝဿ,ဟုသမာသ်ပြုပြီး၊ကောသော,ဝုဒ္ဓေါဟုအကြောင်း၍၊ ဝံဝုဒ္ဓ,ဟု ဝိဂ္ဂဟတ်တျန်ခ်၊ ထိုသို့ပြု၍(အယ)ဝါတ်ကြံပြီးနောက်၊ (အယ)မှ (အ)ခြေ၊(အပ)မှ(ပ)ဥင်းခြေကာပ်သဖြင့်၊ (အပျ)ဟုပြီးသောရာတွင်၊ (ဆံ)ပိဘာတ်သက်ဝိရောင်ပြန်သဖြင့်၊ (အပုံ)ပြီးသည်ဟု မှတ်ယူသင့်သည်ဖြစ်ကြောင်း။

(အနှ.ကိ်အမိဓ္ဓါဝ်နှင့်တကွ ဝိရောင်ချက်)

ရူပါဒီသုအာရမ္မဏေသု၊ ရူပါရုံ စသည်တို့၌၊ အယတိဂစ္ဆတိပဝတ္တတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ ဆုတ်၊ထို့ကြောင့်၊ အယေ၊အယမည်၏။ သော၊ထို(အယ)သည်၊ ကော၊အဘယ်နည်း။ ကိလေသဂဏော၊ကိလေသာ အပေါင်းတည်း။ (ဝါ)တနည်းကား၊ဧတေန၊ ဤကိလေသာ အပေါင်းဖြင့်၊ ရူပါဒီသု အာရမ္မဏေသု၊ တို့၌၊ အသန္တိ ဂစ္ဆန္တိ ပဝတ္တန္တိ၊ကုန်၏၊ ဆုတ်၊ ထို့ကြောင့်၊ အယော၊အယမည်၏။ (အယ) ပုဒ်အရ၊ (ကိလေသာအပေါင်း)ကောက်ယူရာ၌၊(ကိလေသာဟော) ပရိသာသ် သဒ္ဒါများတွင်၊ (အယ) သဒ္ဒါ ပါဝင်လျက် မရှိသောကြောင့်၊အဘယ်သို့သင်နိုင်ပါအံ့နည်းဟုပြောအံ့။

(ယုတ္တိသာဓကပြဆိုချက်)။

(အလယ)သဒ္ဒါ။ (ဂုဏ–ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟော)မရှိသော်သည်း (အပါယ) ဟူသောပုဒ်ဝယ်။ ပုညသမ္မတော အယော အပဂတော ဣတိ အပါယော။ ။ပုညသမ္မတော၊ကောင်းမှုဟုသမုတ်အပ်သော၊အယော၊ ကောင်းမှုမှ၊ အပဂတော၊ ကင်းသည်တည်း။ ဣတိ၊ ကြောင့်။ အပါယော၊ (အပါယ) မည်၏ဟု ဋီကာကျော်ဆရာ ဝိဂ္ဂဟပြု လုပ်ရာ၌(ခ) ပုညသမ္မတော, (အယော) ဟူသော အဘွင့်တို့ အ ရ။ (အယ) သဒ္ဒါ၊ (ပုည) ဟောဟု သိရသကဲ့သို့ရင်း။ ။ထို့ပြင် (အယ) သဒ္ဒါ၊ (သုခ–ချမ်းသာဟော) ပရိယာယ် သဒ္ဒါတွင် မပါဝင်သော်ထည်း။ (နိရယ) ဟူသော ပုဒ်ဝယ်။ အယတော သုခတော နိဂ္ဂတောတိ နိရယော။ အယတော သုခတော၊ချမ်းသာသုခ မှ။နိဂ္ဂတော၊ကင်းလွတ် လွန်မြောက်သည်တည်း။ ဣတိ၊ထိုကြောင့်။ နိရယော၊ (နိရယ) မည်၏ဟု၊ ဋီကာကျော်ဆရာသည်ပင်။ ဝိဂ္ဂဟ ပြုရာ၌သည်း။(အယတော–သုခတော) ဟူသော အဘွင့်အရ၊ (အ ယ)သဒ္ဒါ(သုခ)ဟောသိရသကဲ့သို့ရင်း။......အဘိဓာနပကရဏာဋီကာ၊ ပိဋကတ်တော် ကာလဒေသတော၊ သဒ္ဒနီတိပါဌ်ဓါတုမြန်၊ နှသဒ္ဒါဟောဝဏ္ဏ ဝလံ၊ဟူသော–မောဂ္ဂလာန်, ပဒ္ဓကာဋီကာတို့နှင့်အညီ။ အရှေ့မှာနှ အားလျော်စွာ။၌နှ(အပျ)ဟူသောပုဒ်သည်၊ ဘုရားဂုဏ်ပုဒ်ဖြစ်၍၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးဘိုင်း–ထို၌(အယ)ကို (အကုသိုလ် ကံဝေသာဟော) ယူငြီးလျှင်။အနက်ကိုမူ–ပေးမြဲတိုင်း။ (အပျို၊ ကံဝေသာ အညစ်အ ကြေးတို့မှ ကင်းဝေးတော်မူထသော) ဟုပင် ပေးရမည်ပင် ဖြစ် ကြောင်း။

အထက်ပါ (နိရယ အပါယ)တို့၏ ဝိဂ္ဂဟ အဘွင့်ကို ရေးသား သည့်ဋီကာကျော်ဆရာမှာသည်း။......ယသော ဥပ္ပန္နာတိ ဖြူပောဝနော ဝေဥပ္ပန္နာတိတိအပေါ(သုခံ)။ နိဂ္ဂတြေအပေါတိနိရယော။......ဟူ သော (ဆိဏီတိသုတ်ဋီကာ)။ ထိုအလို (အတ္တနော နိဿယံပုဂ္ဂလံ ဖြူပောဝနော အယတိ ဂစ္ဆတိပဝတ္တတီတိ အယော) ဟု ပြုစေလို

သည်။ထိုသုတ်ဋီကာဆရာသည်လည်း။ (သမ္ပယုတ္တာနံ ဥပဗြူဟန ရသံ)ဟူသော။အဋ္ဌသာလိနီ,ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဖွင့်ကသာလျှင်အရ(ဥပဗြူဟ နရသ)ကိုရည်ပြီးလျှင် (ဥပဗြူဟနဋ္ဌာ) ဟုဆိုပြန်လေသည်...... ဝင်းဖြင့်,ဆတ္တနိပါတ်အင်္ဂုတ္တိုရ်ဋီကာ၌လည်း။ (နတ္ထိဧတ္ထအဿာဒ သညိတောအယောတိနိရယော) ဟုဆိုပြန်သည်တို့နှင့် အညီဖြစ် သည့်(နိရယ)ပုဒ်၏အဖွင့်ဝိဂ္ဂဟပင်မက (နိရယောတိသဂ္ဂမောက္ခ ဟေတုဘူတာပုညသမ္မတာအယာအပေတတ္တာ)ဟူသော။ ဆတ္တနိ ပါတ်အင်္ဂုတ္တိုရ်ဋီကာတို့နှင့်အညီလည်း (အပါယ)ပုဒ်၏အဖွင့်ဝိဂ္ဂ ဟတို့ကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့်။ (အယ)သဒ္ဒါ၏(ပုည) ကောင်းမှု–ကုသိုလ်ဟော (သုခ)ချမ်းသာသုခဟောတို့မှာ ထင်ရှား နိုင်လှသည့်အလျောက်၊ဤ (အပါယ)၌လည်း(အယ)ကို။ ဆိုခဲ့ပြီးအ တိုင်းအရာဌာနအားလျော်စွာ(အကုသိုလ်–ကိလေသာဟော)ယူပြီး လျှင် (ရူပါဒိသုအာရမ္မဏေသု (ဝ) အယ တော အပဂတောတိအ ပါယော။ ကော,သော။ ကိလေသဂဏော။ တံဗုဒ္ဓိဟုအားကြီး,သောက် တည်ရာကောင်းသော။ အမျိုးအရပ်ရပ်ဖြင့်။ အဝေဝေဝေဝုဟုသုထ အကျိုး၌ာ။ဝိစိစ်နိုင်သည်၊ဝိစိစ်၍ရေးသားလိုက်ကြောင်း။

(အပျုံနှင့်–အနုပျုံ)

(အပျုံအပျုံ)ကိုလည်း(အပျုံအနုပျုံ)ဟုပုဒ်ဖြတ်ထား၏။ ထိုကဲ့သို့ ပုဒ်ဖြတ်ထားရိုးမရှိသဖြင့်(အနုပျုံ)ဟုပုဒ်ဖြတ်ထားခြင်းသည်းမသင့်။ (အပျုံနုပျုံ) ရေးသားမှုကား (အနုပျုံ)ဟုပုဒ်ဖြတ်လွယ်မည်သာမက။ ပုဒ်အနေအထားသည်းမပျက်သည်ဖြင့်။ ရည်ရွယ်ရင်း အဓိပ္ပါယ် သည်းပျက်မည်မဟုတ်သောကြောင့်။ (အပျုံနုပျုံ) ဟုပြင်ဆင်သင့် သည်ဖြစ်ကြောင်း။

သတိပေးတိုက်တွန်းချက်။

ဝင်းဖြေဆိုချက်နောက်ပိုင်း၌လည်း။(သဒ္ဒါ–ကဗျာ–မြန်မာ,ရှမှာ ဆရာတရပါဘဲ)ဟူ၍လည်းရေးလျက်ရှိသည်မှာသည်း(အပုံအပျုံ)

တို့၌မှာပင် သဒ္ဒါရေးစီစဉ်ပုံချွတ်ယွင်းလျက်ရှိသောကြောင်း၊ ရှေ့နောက်များစွာဆန့်ကျင်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းဖြင့်, (ရေးသားဘုန်းတန်းလန်း(လ) ရေပါလိမ့်မည်)ဟူ၍သည်းရေးသား၊ ကြဲ့ဖြန့်၏။ တခမ်းတနားရေးရန်ရည်ရွယ်ပြီးလျက်၊ အနည်းငယ်ပေါ်ပေါက်လာသည့်ရုပ်ထွေးချက်ကိုမှမရှင်းလင်းသွားလိုမူ၊ အဖြစ်ဆိုကြစရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။(အရုပ်မှ–နောင်ရှင်းမည်ဆိုသကဲ့သို့၎င်း။ အစကောင်းမှ–အနှောင်းသေချာဆိုဘိသို့၎င်း)။

ရုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ရှင်ခွင့်ရမည့်အချိန်က၊ အကြွင်းမရှိ, ရုပ်ထားပါမှ၊ နောင်အခါကောင်းမွန်ပြည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဒီ စကာတည်းဟ.၊ ကခေါက်ဏ.မဖြစ်နေသည်ကို၊ နောင်အခါအတွက်ခြွင်းချက်ထားသော်လည်း၊ ကောင်းမွန်ရေးအတွက် မြော်လင့်ဘွယ်မရှိခြင်း, တို့ကြောင့်၊ မသဲကွဲသဖြင့်,စီစဉ်စေလိုသည်တို့ကို(ဂ ုံ ဂရု)ဖြစ်ပြည်ရုံး၍၊ နေ့ဝသို့ဟည့်မကြည့်လိုတော့ဘဲ အတွင်ပိုင်းသွားတော့မည်ဖြစ်မှုကား၊ (၎င်း,ဂရုဂို)စာခေါင်းစဉ်ပါရှိမည့်၊ ရေးသားလတ္တံ့စာများ၌ သော်ပင်ကောင်းမွန်လာလိမ့်မည်ဟုမြော်လင့်ချက်ရှိကြမည်မဟုတ်သောကြောင့်၊ လေးနက်သောအကြံဉာဏ်ထားရှိရန်အတွက် သတိပေးတိုက်တွန်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

ပဌမကျော်အရှင်တေဇဝန္တ၊

(ပိသုဋ္ဌါရုံ,ဂဏဝါစက)။

မန္တလေးမြို့။

× × × × ×

ထိုသို့တခါ၊ သာယာဝတီမြို့ကို စားရသော၊ အာဇာနည်–တို့ဘုရင်းဘို့၏ အကြောင်းအရာကို၊ ကောင်းစွာပြောပြသပြီး။ တော်ရခဝန်၊ မဒ္ဒတာမောင်နိုင်းတည်းဟူသောကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဤမည်သောလောကီပိဋကမသလုပ်ငန်း၊ အပ္ပရှဘော်ကျူမ်းစာ၊ အရေးရာကိုလည်း၊ ဝါသနာအတိုင်း၊ အာရုံတော်ရှုးမိ ၍၊ အလေ့လိုက်စား တော်မူခြင်းငြေည်းဟူသောအာဗုိတမြို့ဖြင့်၊ မိုတိုးတော်မူလိုသည်၊ "ဒို

တပဲ့မျှေားဂွာ၊ သနားစရာတို့။ ။ဤဆဲခါကာသ၊ ခမ္ဗာသနေပည္လွင်မှ ခဝင်း၍၊သင်းသို့သော(ဂန္ဓုန်ကုတ်သဘ်၊နဂါးချပ်၏)ဟူသောလင်း ကို၊ ထိုးစင်းတော်မူဦးရော့မည်” ပြောရေး၊တောဒညာသူမ၊ မယ် ခမ္မစာရီက၊ ဤမည်သောအိမ်နောင်ဇာဘ်တော်ကြီးတွင် ထမွတ်ထား ရသော၊ပွတ်စပါးတို့လို၊ ညွတ်တွား၍လျှောက်ပြန်သည်မှာ၊“ဆရာ သခင်၊ ကျေးဇူးတော်ရှင်၊ ထိပ်ခေါင်တင်ဘုရား၊ဖိုရုံသို့ဆင်းတော် မမူခင်၊အရင်က–တပည့်တော်မလျှောက်ထားတဲ့၊ စကားသက်စအ ပြီးမသတ်သေးပါ၊ဆရာဘုရားရေးသားတော်မူတဲ့၊“မဟာရက္ခ၊ ဇ ရေနှဋ္ဌလ” ဆိုတဲ့လေးချိုးကြီးအတွင်းက၊ ရှင်းမသင်းသေးတဲ့ အ လုပ်၊ စတုဗ္ဗအပိုဒ်အဆုံးချကာနီးတွင်၊ “ရဂုံစံ–ချစ်စရာတပည့်တို့ မှာဖြင့်၊ ဥုံ–အရဟံသဗ္ဗာဂတိတွေနှင့်၊ ဂန္ဓုန်သရဏံ–ဂန္ဓာဒိကြပေ တော့” ဆိုတဲ့ အချက်အလက်များ၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း၊ မနိုတ် ဟင်းကဲ့သို့ အစင်းသားပေါ်စေရာ၊ ဘော်ကာပြစေချင်ပါသေးတယ် ဘုရား” ဟုလျှောက်ထားပြန်ချေတမုံ့။

ဒီ–တပည့်မကြီးမယ်ခမ္မစာရီ။
မယ်ခမ္မစာရီ။ ။“ဘုရားပါ ဘုရား”။

ပြောဘ်–ယာခုအခါ၊ ဒကာမကြီးသိလိုတဲ့၊ထိုမည်သော “ရဂုံစံ” တို့၊ “ဥုံအရဟံ”တို့၊ “ဂန္ဓုန်သရဏံ” တို့အကြောင်းအရာကို၊ ကောင်းစွာအကျယ်၊ လယ်လယ်ဝယ်ဝယ်၊ ဘယ်ဝယ်ဘယ်သို့၊ အနို့ရှိ–အနှိုလို၊ ထိုထိုဖြေရှင်းနေက၊ ယင်းသို့သောဂန္ဓုန်ပျံဒီပနီ–ဋီ ကာကျမ်း၏နိဒါန်းမှာအကျယ်ဆိုသဖြင့်၊ ခုဝယ်ကိုယ်ကို၊ရွယ်သ လိုမပေါက်မြောက်ဘဲ၊ ဂတောက်ဂတက်၊ နောက်ပျက်ပျက်ဖြစ် ကုန်ရို့မည်၊ အမှန်နိဒါန်းအပြီး ဂန္ဓုန်ပျံဒီပနီဋီကာစာကိုယ်အတွင်း ကျမှဘဲ၊မယ်ခမ္မစာရီတည်းဟူသော စနေသွီးကို၊အဖြေအသီးသီး ထုတ်ပြပါရစေတော့။

မယ်ခမ္မစာရီ။ ။“ဒါဖြင့်ရှိပါစေတော့ဘုရား၊ သို့ရာတွင်၊ ဆံ တော်ရှင်ဓရန်ဘုရားကြီးက၊ တရားဓိ ညရိုက်ပြတော်မူပုံဒွဲ့ကမျာ

တသုဒ္ဓကိုဖြင့်၊ လုပ်သက်စခန်းမှာ၊ ထန်းလန်းကြီး မထားခဲ့ပါနဲ့။ အများတပည့်မတို့အာဂုံဆောင်စရာ၊တခါဆက်လက်ပြီး၊ တချက် လုပ်ထောင်မူပါအုံးဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ပတိစင်အခါ၊ ရတနာဘုရ–အင်းဝဓကောင်းစားသောအခါများက၊ ကဗျာဘုရားကြီး တဆူ၊ ပဉ္စလောက်သောအသျှင်၊ သခင်မဟာရဋ္ဌသာရမထေရ်၊ စီရင်ပြုရတော်မူတဲ့၊ဘူရိဒတ်ဇာတ်ပေါင်းထက်ဝစကားက၊......

“ဘုရားလူ့ဘ၊ မုနိန္ဒလျက်၊ မိန်းမပေသကျိုး၊ လူ့စကားဖြင့်၊ မကြားစကောင်း၊ မဆိုကောင်းကို၊အကြောင်းဆောင်သွေး၊ ဆိုဘုံ သေးရှင့်၊ဆိုရေးရှိက၊ဆိုအပ်လှ၍၊ ဆိုစမျှားဘျွား၊ဘေးပချေဘိ၊ငေါ ဝန်ရှိခဲ့၊ပြီးမိပြီးစေ၊ ဆိုလျှင်းပေအုံ၊မရှေ့ဝိတ်သို၊ ငြိဖြည့်လို၍၊ငေါ ကိုကောင်ရော်၊မကြည်သော်သည်း၊ ရှင့်ဘောင်ပေါဘူ၊လေးမြတ်မူ ၍၊အပယ့်ပြတ်ပြတ်၊နာတွေ့တတ်က၊ကျိုးကြီးရလိမ့်၊ ကြောင့်ကြပ္ပူ သည်၊ ငိုးပူဆပ်သိမ်း၊ငြိမ်းစိမ့်သော၌၊ သူတော်စွာတို့၊ ဤစာသာရ၊ ဂေါသိတကို၊နားဝန္နစ်ဘက်၊ မြကျောက်ထက်၌၊ညွှတ်သက်ကိုင် ထေး၊ဖြည်းဖြည်းသွေး၍၊ ၊နှဲ့မွှေးတသုန်– လိမ်းလင့်ကုန်”ဟုမိန့် တော်မူသည်များကို၊ခေသးစားသမ္မု၊ပြုတော်မူပါအုံးဘုရား”၊

(ယင်းသောအခါ၊ မယ်မြေစာရီမိနောက်ဆီက၊ အစီအရီ၊ ဘ ရားနာသျက်ရှိနေကြသော တပည့်တွေကသဲ၊ ယရ–ဒေါ်မြေစာရီအ ဆိုသွင်းသည်ကို၊ ထဲ့မထို့ ဖြူဥမိုရ် တသင်းလုံးက၊ ပယင်းတုံး ပုဘီးကိုင်ပြီး၊မြိုင်မြိုင်ကြီး သောက်ခံကြပါသည်ဘုရားဟုသျှောက် ထားကြသော၏ဘမ့်)၊

ဧဝံ–တပည့်မတွေက၊မရမက၊ တဖွဖွသျှောက်ထားလို့ရှိမင့်၊ သိသင့်သိထိုက်သော ဝစနာဘင့်ဘရတွေနဲ့၊ ဖြူသပေါကြားရအုံး မှာဘဲ၊ကဲကဲ–အပါးတိုးကြတိုးကြ၊ စကားအမျိုးမျိုး၊အသွားအမျိုး မျိုးတွေနဲ့၊ တဒူးဒိုးကြီး ပစ်လိမ့်မည်၊ နှစ်သိမ့်စွာ နာသူကြပေ တော့နော၊ ၊ဟိုတလောက–ဆရာစီကုံးခဲ့တဲ့ လေးချိုးထန်း သန်း က၊အစဖြစ်တဲ့၊ “ဝိန ဝဇ္ဇုဠျရ” ဆိုသော၊ပုဒ်ပဒအနက်ရင်းကို၊ ရှင်းလင်းစွာသိကြရဲ့လား၊တပည့်မများ၊

အမိုးဗိုလ်း၊ ။"ထလှဲတော်မတို့ဗုဒ္ဓဇင်တွေ၊ သီပြင်တို့အခက် သွားပေါ့ မောင်ရင်မှိုင်းရယ်"။

ဒီ–ကျုပ်တို့ဒကာမကြီးအမိုးဗိုလ်း၊ ပါဠိမဂဓက "ဝဇိရ" တဲ့၊ သက္ကတ္ကဒ္ဓအရကတော့၊ဇ ကွဲ့,ရရပ်ပြီးသကာလ၊ "ဝဇြ"တဲ့၊ မြန်မာ့အသိုကတော့"ဝဇိရပိန်"တည်းဟု သော"ဝရဇိန်"ရယ်လို့ မှတ်ကြရမည်။ ။အနှီ–ပိန်ဝဇိရဗုဒ္ဓရ–အတွက်၊ အနက်ညာဏ် ကျယ်အောင်၊ အောက်ပါမန်လယ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ပြောဇနာကိုလည်း၊လောမနာကြရာ၏တဲ့။

(၁) ဝဇိရဗုဒ္ဓရနာဒိကံ၊ ဝရဇိန်လက်နက်၊မိုးကြိုးစက်ကဲ့သို့၊ ဝက်ဝက်ခွဲဖြို၊ဖြေဆိုရာဖြေဆိုကြောင်းဖြစ်သောကြောင့်၊ ဝဇိရဗုဒ္ဓရအမည်ရှိသောပိဿနနာ,ဗျာကရဏကျမ်းကို၊

(၂) ဝဇိရာသသော၊ဝရဇိန်တန္တန်း၊ပိန်းတုံးပိန်တိုင်၊ ပိန်ဆိုင်ပိန်ခဲကဲ့သို့၊မကွဲမအက်၊ရောင်ရုံထွက်၍၊ ပြိုးပြက်အံ့ဘွယ်၊ လွန်တင့်တယ်သောကိုယ်တော်ရှိတော်မူ၏၊

(၃) ဝဇိရစက္ကုသမ္ဗုဒ္ဓော၊ ဝရဇိန်သက်နက်၊မိုးကြိုးစက်ကဲ့သို့၊ အချက်မချွေး၊ မနှေးလျှင်မြန်း၊သွန်ပြင်းထန်သဖြင့်၊ ပဟာန် ၃–မျိုး၊ တန်ခိုးကြီးစွာ၊ ထိန်ထိန်ဖြာလျက်၊ ကံလေသာ ခပင်း၊ ရန်မကြွင်းအောင်၊မြစ်ရင်းပြုတ်ကြွေ၊စင်းချတ်ချွေတတ်သော၊ ကုဋေသုံးသန်းခြောက်သိန်းအရေအတွက်၊ နည်းအပြွက်ရှိသော ပိဋသနာမဟာဝဇိရဉာဏ်တော်...... ဆိုတဲ့၊ အနက်ဆန်က လည်း၊ ကျက်မှတ်ရန်ကောင်းပေသည်။

အနှီမှတလော၊ဆက်လက်ပြီးပြောရမှာဖြင့်၊ ဒီ–တောရသူအပေါင်းတို့၊ ဒါကြောင်းက သည်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်လို ရှိပါသလဲဆိုတော့၊ဟိုဝဲကူးပျက်နှစ်ဟုဆိုအပ်သော၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၈၂–ခုနှစ် အကြို၊ကဆုန်လဆန်း ၈ ရက်၊တနင်းလာ့နေ့ကစပြီး၊ တိကုမ္ဘာစေ

တိတောင်ဘုရားကြီး ထီးတော် အလင်္ကာများကား၊ ဥက်မနွား ဗိန်ဘုး တော်ကြီးမှာလည်း၊ ပျက်စီးတိမ်းယိမ်းပြီးခါ၊ ဘဏ္ဍာတော်တိုက် တွင်းသို့၊ သိမ်းဆည်းထားတော်မူခြင်းမှာ၊ ယခုဆုံးခါမြန်မာပြည် အတွင်း၊ နဝင်းစေတီတော်တွေရဲ့ ယမိုက်ပွဲနှင့်၊ တရုတ်ထဲ ညီ နောင်၊ပြည်သောင်မှာဖြစ်ရတယ်လို့ထိုစဉ်ချမှတ်ယူကြရမည်။ ။ အနီးမှာထပ်လည်း၊ ဂန္ထုန်မင်းတို့၊ ကျားမင်းတို့၊ နဝင်းတို့၊ တြိုင်းတို့ နှင့်သထင်းမျိုး ကြေညာတဲ့မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၃–ခု၊ ရဝုအ ကြိုကာဆုန်သပြည့်ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်တဲ့နှစ်ဘုပတ်အလည်မှာ၊ ဤမည်သောဗိန်ဘုးတော်ကြီးသည်၊ ထီးတော်လက်သို့တပန်းချောန် ပျံ၍ကွန့်မြူးသည်မှာ၊ အညွှန့်အဖူးမင်္ဂလာတပါးရယ်လို့၊ အရှင်ဆ ရာတပါးဖြင့်ဗော်ဗေသင်းလှိုပ်ကြည်တော်မူတာတဲ့ဂုဏ္ဍဝတီရဲ့။

ဂုဏ္ဍဝတီ။ ။မှန်လှပါ၊ ရွှေဗျာတော်အထူးတံဆိပ်ကို၊ဦးထိပ် ပန်ဆင်ထျက်ရှိကြောင်းပါဘုရား”။

“အို–ဂုဏ္ဍဝတီ၊ ဤကဲ့သို့တသိန်ထူးပြီတော့၊ ဝတ်နှံမြူးလောက် တဲ့၊ ဗိန်ဘုးတော်ကြီးမတင်ခင်၊ အရင် တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၄ ရက်၊သောကြာနေ့တွင်၊ ဆံတော်ရှင်ဒဂုန်ဘုရားကြီးက၊တရား မီးပြတော်မူတဲ့ အကြောင်းကိုတော့၊ ၎င်းကဲ့သို့ မှတ်ကြရမည်၊ ဘယ်လို မှတ်ကြရမလဲဟုမူ၊ ။ဟံသာဝတီ ဆိုတဲ့ ရွှေပကိုး သည်၊သဝေးသိုးနောင်ပျက်စီးသောအခါ၊ အညာမှာ အဆောင် ဆောင်ကြွေမှန်းတွေနဲ့၊မြန်မာတန်းဆောင်လျှင်းခဲ့တဲ့၊ ညောင်ရမ်းမြို့ ဆိုတာများ၊ ကြားဘူးရဲ့မဟုတ်လား။ ။ထိုမှ ညောင်ရမ်းမြို့စား မောင်သစ္စာပဒုံ၍ လည်းကောင်း၊ မင်းရဲရန်နိုင်တံ ပဒုံ၍လည်း ကောင်း၊ ထင်ရှားသောမင်းသားသည်၊ ဤမည်သော သက္ကရာဇ် ၉၅၉ ခုနှစ်အတွင်း၊ အင်းဝကို အလိုတော်ပြည့်ချင်သနဲ့၊“ဆင် ပေါက် ၅ စီးကျွန်သီး ၅၀၀၊သင်္ဘော ၂ ပါး၊ ဂုဏ္ဍာဒွေးရှစ်ယောက်၊ တံနှင့်၊ခေတ်အရှောင်ဘုရင်လုပ်မယ်လို့၊ကျုပ်တို့ရထနာဘုရအင်းဂ ဆိုတဲ့အညာရင်ဆီ၊တပ်ချီလို့ထွက်တော်မူခဲ့သတဲ့။

အရိုးစိပ်။ ။"ဝင်ချိတော်မူတဲ့အခမ်းအနားမှာ။ရဟန်း ၂ ပါး လဲပါသလား။အနို့–ဘုရားပညတ်တဲ့၊ အာပတ်ခေတ် အဝတ်ကရ တွေနဲ့။မညီကြပေဘူးလား မောင်ရင်မှိုင်းရယ်"၊

ဒြွပ်–ခက်လည်းခက်တဲ့ဒကာမကြီးဘဲ။မြန်မာပြည် တပ်စခန်းမှာ။မြန်မာရဟန်းပါမှာပေါ့။ဂျာမနီဘုန်းကြီးဖမဟုတ်ပါဘဲတကား။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိဝင်ထိုးခန်းမှာ။ရဟန်းရှင့်မကောင်းပုံကို၊ အာရုံပြုမှု။ဒါယိကာမကြီး အသံမထွက်နဲ့၊ ဖန်ခွက်မကြောက်ဘူးသား၊ နွားလောင်၊ ဆဲဤကဲ့သို့၊ ညောင်ရမ်းမင်းသား တပ်ချီတော်မူခဲ့ရာ၊ မင်းဖျာကန် ဖျားနှာထပ်ချသတဲ့။ သည်ကာဘဖန်ချီတော်မူခဲ့ပြန်ရာ၊ ဆီးတောအခ ရပ်တွင်တပ်ချတော်မူပြန်သတဲ့။ ။ထိုဆီးတောထပ်စခန်း၊ ကွန်း တောက်တော်တဲနန်းဘို၊ညချမ်းအခါကြီးမှာ။မီးသင့်တာဘဲတဲ့၊ အ နှီသောအခါ၊ ပါလာတဲ့တပ်တော်သားများမှာ၊ အားရော့ကာ တ ထိတ်ထိတ် သနဲ့နှင့်၊ နိမိတ်ကနှယ် မသန့်လေခြင်းသို့၊စိတ်မခန့်ဖြစ်ကြ ရာတွင်၊ တပ်ဦးတွင် ပုံးမြှော်ကြိုပင့်ခဲ့တဲ့ ဘားမဲ့အကျော် ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက၊ မပိုးရိမ်ကြနဲ့၊ဒါယကာတပ်သားအပေါင်းတို့၊ ငုင်းမင်းဘို့၏ ညောင်ရမ်းမင်းသားကြီးသည်၊ မီးတောက်မီးလျှံကဲ့ သို့၊ ကြေန်တုန်းတော်ကြီးထွက်၊ သက်တော်ရှည်ပြီးသော်၊ သား တော်အစဉ်၊ မြေးတော်အဆက်၊မြစ်တော်အညွန့်၊ အဆွန့်ရှည်မြင့် ဖွား၊သာသနာ့ဒါယကာအစစ်၊ ဖြစ်တော်မူလိမ့်မည်သို့ နိမိတ်ဘတ် တော်မူသတဲ့။ ။သင်းသို့သောနိမိတ်ဘတ်သည့်အတိုင်း၊မဆိုင်း မတွ၊ အင်းဝကိုတပ်ချီပြီး၊ အပြည်ပြည်သွမ်းမိုးသို့၊အပိုးရတော်မူ ဘူးသော တိုင်းတုံးအရေ၊ မီးခသောအရာသည်၊ စစ်ချီသောလမ်း ကြောင်းမှာမူကား၊ ကောင်းမြတ်သော နိမိတ်ကာဘဲလို့၊ မိဘ်ထဲက အာရုံပြုကြရာရှာဘဲ့။

ဆဲအနှီမှာပါ။ ဘုရားပုတိုးတို့၌၊ တန်ခိုးမီးရောင်၊ တောက် လောင်ပျက်စီးသည်မှာ၊ မြန်မာပြည်၏ရာဇဝင်တိုက်သုံးအရေ၊ မြန် မာ့ရာဇဝင်၊ အမင်းမင်းတို့၊ ပျက်ယွင်းတိမ်းပါးရပေကြောင်း၊ ။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ကို၊စိစစ်ပြန်သျှင်၊ ငါတို့ဘဝရှင်၊ သိသော

မင်းတရား၊ ကုသသားပြည်ပြောင်းကာနီးတွင်၊ မဟာမုနိဘုရားကြီးကို
မီးခသေနိမိတ်တို့ဖြင့် ထိတ်စရာဖြစ်ခဲ့သောဟူသို၊ ၊ထိုကြောင့်၊
ဆီးဘာနီဆရာ တော်ရေးအပ်သော "မှတ်ပါရစေ" ၏၊ တမ်းချင်းအ
စပ်၌၊ ၊(၁) "မတ်ကြီးဥာဏ်ကျယ်၊ မာလောနှယ်တို့၊ ဖွက်ကွယ်
ဖုည့်ပိုက်၊ သူ့ဘက်လိုက်၍၊ စရိုက်စောင်းငဲ့၊ သစ္စာမဲ့ကြောင့်၊ နှစ်
ဆဲ့ရနှစ်၊ နှန်းစံရှစ်တွင်၊ ကာသစ်ဘုံနေ၊ သိကြားကြွေသို့၊ ချက်ရွေသို
ရာ၊ မန်းပြည်သာမှ၊ မဟာဓာတ္တမြို့သ၊ ရိုက်ခဲဖွာသည့်၊ ကုသသ္မိုင်း၊ တွဲ
ပြောင်းစံရှင့်" ဟူ၍သည်းကောင်း၊ ငင်းဒြင် မင်းကြီးဦးကောင်းရေး
သည်ဟူ၍သည်းကောင်း၊ မဟာဒါနဝန်ဦးရွှေရေးသည်ဟူ၍ သည်း
ကောင်းသင်ရှားဘဲ့ "မန်းမဘိုင့်မှာမှ" ၏သည့်လက်ာလေးချိုးတွင်၊
(၂) "ဂေါဇာနှစ်ထုံ၊ ဂမ္ဘူနန်းနှင့်ကျား၊ ဆင် နဂါးဘို့၊ ပျော်ပါးစည်ပ၊
ကြာငါးရုံငယ်၊ ကြိုင်လှိုခသည့်၊ လကြေဖြဦးကာ၊ ပုဏ္ဏာကျော်တက်၊
ဆရှရက်တွင်၊ လက်အာကာကြီး၊ လေခရီးမှာ၊ မီးသျှသတွင်၊ ဥက္ကါ
ကြယ်တို့၊ သွယ်ဘွယ်ကူးသတ်၊ မိဃိသတ်တွင်၊ မြတ်ရွှေနန်းတွင်း၊ ရန်
စစ်ချင်း၍၊ မင်းကိုကိုင်ခြောက်၊ ရှစ်ရက်ချောက်မှ၊ အနောက်ဂေါ
ယာ၊ နေဝါလျှံလန်း၊ ဝင်ချိန်ယွန်းဝယ်၊ မန်းဇမ္ဗူလုံး၊ ကံမကူသည်၊
ရန်သူမှန်း၍၊ တိုင်းလုံးဖြစ်ခွါ၊ သူခေါင်းချပါတော့သ၊ သခ်ါရဖြစ်ပုံ
ကို၊ ပိတ်အာရုံထင်မနေသယ်နှင့်၊ စောတော့ဥာဏ်ရှိ" ဟူ၍သည်း
ကောင်း၊ စပ်ဆိုရေးသားတော်မူကြလေသတည်းတဲ့။

ဒဲသည်ကဲ့သို့သောမဟာမြတ်မုနိဘုရားမီးလို၊ ရွှေဒဂုံဘုရား
မီးကိုလဲ၊ များများကြီးပိုးရိုင်တော်မူတဲ့အသုပ်ကြောင့်၊ ကျုပ်တို့
သည်၊ ဤမည်ဤမည်သောကိန်းချေခန်းချေဆိုသလို 'ထိုမည်ထိုမည်
သောပြည်တော်လုံးခဲ့အနေနှဝင်းစေတီတောင်တွေကို၊ ဘပြေလုံးတည်
ကြစဉ်၊ အကြောင်သို့သော စဒိန့်ရှင်ဘုရင်တည်းဟူသော အယင်
ပေါင်ပိုမင်းကြီး ထီးနန်းမှသျှောကျသည်ဖြင့်၊ "ဤလောက ငြိမ်းစေ
အောင်၊ ကျိန်းကြေလောက်ငြိရယ်လို့" အနှိုက်ဲ့သို့ တွေးသင်ယုံ
ကြည်ဘွယ်ရှိကြောင်းများ ပြောဟောပြီးသျှင်၊ ယခင်အထက်က၊
လက်စ လေးချိုးကို၊ ရေးမိုးရေးစဉ် အတိုင်း ရေးသားဖြန့်တမင့်၊

ရွှေဒဂုန်ဘုရားကြီးက တရေးစီးပြတောင်းခံမှုပုံခွဲ ကဗျာ
မယ်ဘသော်ခေါ်သေးချိုးကြီး။

စိန့်ဝဇရဗ္ဗရအောင်လံ ဂုဏ်တခေါင်ပရမေထင့်– ဂန္ဓုန်တဘောင်တွေထွန်းလာက။ သိန့်ဖြူရတောင်ယံ–ရဂုံချောင်တွေမြောင်တွေနှင့်– ဒဂုန်အောင်မြေကွန်းမှာတော့။ ယမုန်သောင်ငွေဝန်း ရယ်နှင့်–ကျွန်းမလဲ ကျွန်းမော်ဇမ္ဗူ။ (ဒိုကွယ်)ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းချိန်မှ–လွှမ်းလဲလွှမ်းတော်မူ၊ ။(ခြသံ)အဖြစ်ပြုရမှာဖြင့်၊ ခေတ်သမ်းသမှာတော့။ မနှစ်ကပေါလို့။ မွေ့ရာဇာဘုရားမွေ့ဘုံ– ရွှေဒဂုန်မဖြင့်။မြေဘုန်မငြိမ်မဆိမ့်ဖူးတာကြောင့်။တေဇဂုဏ်,အရှိန်တဝေဝေနဲ့,မွှေးပေတဲ့။ စိန့်ဘူးတော်ရှာနံ့အရာထင့်၊ မြမ်ကန္တာမနော်–မရိုက်သမိန့်လင်းစေတို့။ ဘဏ္ဍာတော်တိုက်ဘုံဆင်းတော်က။ သိုက်ရင်း စာဆိုအတိုင်းရှင်နှင့်....... အမျိုးအရိုးချင်း– တသဝေ မဒိအောင်ကို–ဘိုးနောင်းစေတီတော်တွေရဲ့တန္ခိုးသဘပ...... (သြ)တမှုနှစ်ပူသောချဉ်တဲ့။ ဇမ္ဗူတကြောင်းပတ်ဘသာမှာ။လူရှေနတ်ပါအထူးကော်ရော်လို့ရို့– ပူးမြှော်တို့ဆိုင်းတယ်လို့။ သမိုင်းမှူတခုပေနော်ကွယ်ကသိုဘ်းမညို့။စဉ်ကိုင်းမြို့ဆီက။ မှိုင်းတို့အယူ။ ။အသင်းအပင်းမညီမညာဖွာ–အာမတန်သူပုန်ဖြစ်ရတဲ့။ တြင်း,နဝင်း,ဤအခါ–ကျားနဲ့,ဂန္ဓုန်နှစ်တွင်မှ။ ကဆုန်အသစ်,ပုဏ္ဏမ,တြက်မင်းအမူ။ ဒဂုန်ဘုရားကနက်–သင်းသရေ့ကိုတဲ့ ရှာနံ့အလိုလိုပြောင်း၊ (ဒိုကွယ်)အလုံဒကာမ–အထက်ချင်းတွင်း သူတွေမှာဖြင့်– ရန်မလိုကရုန်ပြုကြောင်း။ ။ကောင်းတို့ရယ်မျှိန်း၊ ဒေါင်းမျှို့ သမ္မာဘိန်သင့်။မြန်မာသန်းထိမ်အပြင်နွေးတာနှင့်။ ရတနာဝရဓိန်မတင်သေးမှိက။ ယခင်ရှေးအလျှင်–လ,တပေါင်းတွင်မှ၊ ခါကောင်းယုန်အဆီပ။ ပုဏ္ဏမီကျော်ခါတက်ပေတဲ့။ လေးရက် သောကြာနေ့တွင်မှ၊ အေးကွက် ကြောက်စရာတွေမှာလားလို့။လျှောက်ရှာသ၍ ခင်ခြင်ပြန်တော့။ယခင်တဖန် အောင်စတင်းမွှေး။ ညောင်ရန်းပိုင်–အညာချိုတော့။ဘာမထီ–ညာမထီ–ကြိမ်မနော်လို့မှန်းကြတဲ့၊ အာဇာနည် ရဲ

ဘော်တို့ မလန်းအောင်ပ။ တယော့ယပ်–တဲတော်နန်းကိုသ၊ ပီးသန့်ဆံ့ါ သောင်စဉ်ခါက၊ အောင်မြင်စရာနိမိတ်တကားရယ်လို့၊ တဘောင် မင်္ဂလာ တိတ်စကားတွေနဲ့၊ ဘားမဲ့ခရာ အကျော်အမော်က၊ ဒကာတော်အမြန်တက်ပေတော့၊ သံလျှက်ခံ့ရာဇမ္ဗူနီပလွှင်မှ၊ သာကီဝင်–မင်းသမတအရိုးပေမို့၊ မကြာမြိုင် အင်းဝပိုးမယ်လို့၊ အမျိုးဘာသာ–ကိုးဆူဘာတ်စင်က၊ တပ်အပ်သေချာမှန်သမင့်လဲ၊ ကဝေဆရာတာဘန်–လှမ်းမလို့နဲ့ လှမ်းရပါတဲ့၊ ဇွဲအညာသမန်–မန်းဆိုတဲ့မန်းမှာတော့၊ ကြုန်းဘိပ်ပန်အတုတော်မရှိပါတဲ့၊ မုနိမြတ်စွာပင်နေ့ပေယုဒ်–ကဖြင့်၊ အရှိန်တောဇော်မီးဝင်ချွံခစဉ်က၊ မြန်မာ့ဘုရင်–တို့ဘုရားမှာလ၊ ကုလားပြည်ပါတော်မူလို့မို့၊ ပဏ္ဍာဘော်အယူ–အခွန်တိုးစေတို့၊ မြန်မာမော်ဇမ္ဗူ့တံခွန်ကျိုးဖြန့်သနဲ့၊ ကျွန်မျိုးမကြည်ဖြစ်ရတဲ့၊ သည်ခေတ်ဆရာကြုံခဲ့သမို့၊ တဒါရုံ စိတ္တဇ္ဇာက ကလေးတောင်မှ၊ တအာရုံစိတ်ချလက်ချမအေးသော်လဲ...... ဘုရ အနှိတကြိမ်တွင်–အမှုသည် "ဝဋိန်"ရှင်ဘုရင်နှင့် အေးရော့လို့....... ကိန်းသေအောင်– ကျိန်းချေလို့ ပေးတဲ့ပြင်၊ အရေးပုံ ဘာလိုလိုကြောင့်၊ ကဗျာပဟိုရ်–စာဆိုလို့ တီးလိုက်တဲ့၊ (အမဟ်မင်း) အတီးသမယက– အတိုက်ရာဇာအပေါင်းတို့မှာဖြင့်၊ ထီးသမတအရိပ်အရာတောင် ပြောင်းရတဲ့၊.... ထိတ်စရာ အကြောင်းပေပေါ့၊ .... (အို–တွီးတမျှ–မြို့အကာမတို့ရဲ့)............(ခြောက်) မီးခတဲ့ နိမိတ်ဟာမကောင်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဇွဲအဂုန်ဘုရားကြီးခွဲ၊ မီးခတဲ့နိမိတ်ဟာမကောင်းကြောင်းကို၊ ရှေးဟောင်းတိတ္ထုံ၊ အလုံးစုံသောရာဇဝင်တို့အရ၊ ပြသပေါ်ကြားတော်မူပြီးသည့်၏အခြားမဲ့တွင်၊ အကြင်သို့သော မိုးစင်းဦးကာသဘုဆိုအပ်သော– ဝဿန္တရာသီအတွင်း၊ ထန်နှက်ရွှေ့နွေညှခင်းမှာ၊ လ,မင်းကသည်းမသာ၊ ဝန္တာဘောင်တိမ်ကြားက၊ တိမ်နှင့်ဝါး တိမ်ဂျွန်တို့၊ မှိန်မှုံမှုံဖြစ်တုန်း၊ ချုန်းတဲ့ကာလွှာမလို၊ သိုထိုသို့သော လျှပ်စစ်–လျှပ်ပန်းတို့က၊ ထန်းကနဲ–ထိန်ကနဲနှင့်၊ အရှိန်ခဲ့ခဲ့၊ အမြဲပိုပင်၊ မြင်တော်မူရကားပင်နဲ့ ကျော်သူအမတ် စိုရင်အပ်သော ကပိ

လက်ရှအာသတ်ပုံမှာရှိတဲ့၊ "သစ္စတ်ပွင့်ချိန်၊ အသူရိန်၊ ဝတ်နံ့သာသို့ ဆင်း"ဟူသည့်၊ ယင်းသို့သောသဘောကို၊ တွေးတောဆင်ခြင်မိ သည့်မှတပါး၊ ပြည်စည်မင်းသားရေးစပ်တော်မူခဲ့တဲ့၊တေးထပ် တချို့ကို၊ကျုပ်တို့–ခေါင်ရင်ရှင်သာမဏေဘဝက၊ရဘူးသောအတိုင်း ကသိုဏ်းကွက်သင်လာခြင်လာသည်မှာလည်း၊အောက်ပါအတိုင်း ပင်ဟူ၏။

ဝရဇိန်တန် ဒိုးတည်းဟူသောမိုယ်းကြိုးဘွဲ့တေးထပ်ရှိ၏။

နန်းအသကာ–တိမ်ထပ်က၊ ရှိန်ချပ်ချပ် ဝင်းထိန်၊ပြိမ်ရေပ်လင်း ရှိန်သည်။ နဝင်းအိမ်ရာ၊ ။ရွှေကသစ်ကြူမာသာကို၊အသူရာဘမ်း ၍အလု၊ ။နန်းသုဒ္ဒဘ်– ဝေဇယန်ကို၊မြေဖြာန်မည်အချိပြု၊ အသောခံ ဗိုလ်ထုနှင့်၊ပြိုစသုဝင့်ကာ၊ ။ကောင်းကျ,တပ္ပတ်နန်း၊ ခွေတ်ထမ်း မြန်းဝင်သည့်ခါ၊ ။သစ္စတ်ပန်းပွင့်ရာဝယ်၊မြင့်အဇဋာတိမ်ထပ်က၊ စိန်ချပ် တဝင်နံ့ထိန်၊ လင်းပျောက်မငြိမ်၊ ။ရန်ပုံခွင်း–ဝရဇိန်ကို၊ တချိန်ချိန်ပစ်တုန်းထင့်လေး။

၎င်းအထက်ပါ မဟာဝရဇိန်မိုယ်းကြိုးဘွဲ့တေးထပ်နှင့်စပ်ဘျည်း ၍၊ယင်းသို့–ယင်းသို့သော မိုယ်းကြိုးပစ်နည်းပစ်ပုံတို့ကို၊ ဥဒါဟ ရဏ်ထုတ်၍ပြတ်၊ ပြယုဂ်သက်သေတို့နှင့်၊ အထက်နေ– အောက်နေ၊ ရောက်လေသမျှ၊ တပည့်မတို့အား။ သိစေအောင်ပေါ်ပြမည့် တန်း လန်းတွင်၊ မန္တလေးရတနာပုံပြည်ကြီး၏ နေရည်နံ့ဟုဆိုအပ်သော၊ ရေတံခွန်တောရ၌၊ ဂေါစရမြို့ခြင်းဖြင့်၊ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူ ကြတဲ့၊ တပဲ့မျှားစွာ၊တရားနာတို့သည်၊ ဆရာနေသောတောင်ပေါ် သို့၊တကျောင်ကျော်သောအသံဖြင့်၊ ဆူညံ့ဆူညံ့နှင့်၊တက်ရောက်လာ ကြလေ၏။

သို့ရောက်လာပေါက်လာကြတဲ့တပဲ့မတို့မှာ၊ မျက်စိမသာ၊ မျက် နှာမလှ–ဖြစ်သာကြရကား၊ ။အို–ရေတံခွန်သူမတို့၊ ဘာများဖြစ် လာကြပြန်သတုန်းဟု၊ ဖြန်းကနဲ့မေးလေရာ၊ ကောသာဝတီဆိုသော ပရဝိုဒ်မ က၊ ဆရာ့အတွက်၊အခံရခက်ထွန်းထို့၊ သက်သက်မဲ့တာ

ခဲ့ကြတာပါဘဲ၊ဘုရားဟုချောက်ထားရော။ဆရာက–ဘာဘာများ ဖြစ်သော ကြသလဲ။ကွဲကွဲပြားပြားချောက်ထားပါအုံးဆိုသဖြင့်၊ ထိုမည်သော ဝေဘာဘ–ဒေါ်သ–မောပာတ်ရှင်၊ ပြောမရ–ဆိုမရ၊နဂိုရ်က စိုက်ဝါ သနာဖြင့်၊ အလိုက်ဘာသာဘာပြောလေ့ဆိုလေ့ရှိသော၊ ဒေါ်ချစ္စာဆိုသူ အမယ်ကြီးကားဖြင်တီးဖြစ်တောက်နဲ့၊ အောက်ပါအတိုင်း ချောက် ထားလေ၏။

ဒေါ်ချစ္စာ၊ ။“မှန်လှပါ၊ ယခုအခါဆရာမောင်ရင်မှိုင်းရေးသား စီရင်တော်မူလတ္တံ့သော။ဂဠုန်မျိုးဒီပနီ ဋိကာနိဒါန်းကိုရှုနှင့်၊ သူရိယ, ဂဠုန်။ နယုန်သခေါန်း ၄ ရက်နဲ့ ၅ ရက်နေ့ သတင်းများတွင်၊ အာ ကြင်မန္တလေးမြို့၊ ဗိသုဒ္ဓါရုံ့ဂဏာဝါစကာ၊ ပဋ္ဌမကျော်–အရှင်တေဇ ဝန္တ ဆိုတဲ့အရှင်တေဇဝန္တသည်၊ဤမည်သောဂဠုန်မျိုးဒီပနီ,ဋိကာ နှင့်စပ်လျဉ်းခြင်းဆိုတဲ့စာခေါင်းနှင့်၊ မောင်းကျော်တော် မူတာများ။ ကြားပသား မောင်ရင်မှိုင်းရဲ့”၊

ကြားတဲ့ မကြားသေး ပါဘူး ဒါယိကာမကြီး။ ဘယ်လို မျှား မောင်းကျော်ပြီး။ အကြောင်းတော်ပြသလဲ၊ ဒေါ်သ ရှေ့မထားနဲ့၊ ရသေ့တပါး။ထိရအောင်။တိတိကျကျချောက်စမ်းပါအုံး။

ဒေါ်ချစ္စာ၊ ။ချောက်စမ်းပါအုံးဆို၊ ချောက်ရအောင် လာခဲ့ တာပါဘဲ။အနှိုလိုတဲ့ဘုရား၊ ငါ့ဖော်ငါထိုး။ပွဲကိုးချောင်ချောက်ဆိုသ လို၊ ဦးဘည့်ရောက်ရေးသားလေ့ရှိသည့်ဆရာမှိုင်းတဲ့၊ အနို့ပြီးတဲ့။ “ဂဠုန်ဂဠုန်တိလောကဂ္ဂံ၊ အမျိုးအမျိုး–သုမုဋ္ဌာကံ” ဆိုတာမှာသဲ။ထို သဒ္ဒါနိတိကျေသခေါ၊ “ပျော ပွဲသောဂံ ပေါစ”သုဘတ်နဲ့၊ရုပ်မပြီးနိုင် ဘူးတဲ့၊ ။ထူးမြွတ်သောပဋ္ဌမကျော် ဖြစ်တော်မူသည်နှင့်လျော်ညီ စွာ။ဋိကာကျော်မှာပြတဲ့၊အယနှင့်နိရယ,ဝိဂြိုဟ်ကိုလဲ တွေ့ဘူးတော် မူသယ်တဲ့။ ။သည့်ပြင်တဝ၊ အဋ္ဌသာလိနီ၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ များပြင်၊အင်္ဂုတ္တိုရ်ဋိကာကိုတောင်ကြည့်ရှုတော်မူဘူးဘယ်တဲ့၊ ။ နို့ပြီးတပန်း၊အပျံ့အပျံ့ကိုတောင်ချွတ်ယွင်းပြီး၊ ကရွတ်ကင်းချောက်၊ ချောက်တဘ်ရာရာ၊သဒ္ဒါနှင့်ဆန့်ကျင်ပြီး၊ဘာသန့်ဘာကျင်ဖြစ်နေသယ် တဲ့။ ။မသဲကွဲ သဖြင့်ပြီစစ်စေလိုသည် တို့ကို၊ (ဂန္ထဂရု)ဖြစ်

မည်ဖိုး၍၊ နောက်သို့ ဖှည့်မကြည့်လိုတော့ဘဲ၊ အတွင်းပိုင်းသွား
သော့ခဲမည်ဖြစ်ရှုကား။ (ဇင်း,ဂဇ္ဇို)တခေါင်းစဉ်ပါရှိမည်၊ ရေးသား
လတ္တံ့စာများ၌သေဘ်ပင် ကောင်းမွန်လာလိမ့်မည်ဟုမျှော်လင့်ချက်ရှိ
မည်မဟုတ်တဲ့အတွက်၊လေးနက်တဲ့ အကြံဉာဏ်လေးရှိဘို့၊ သတိ
ပေးလိုက်သတဲ့တော့၊ ရှေ့ဘာတ်ချင်းလေးလျှင်၊ အရှင်ခေတဇ၀န္တ–
ပဋ္ဌမကျော်ဆိုတဲ့၊(ပိဿုဒ္ဓါရုံ,ဂဏဝါစက) ဆောင်းပါး”။

ဖြဘ်–ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး။နတ်သီးကောင်းရှာပါးနှင့်၊ အသ
ကား ရန်တွေ့ဘို့ထတ်တဲ့ ဒါယိကာမကြီးဘဲ၊

ဘောဒါရီ၊ ။“ဝါသနာဘာဂီ။ဆက်တိုင်းမိဆိုသလို၊ ဒီအမယ်
ကြီးကိုပြောလို့ရနိုင်ပါဘူးဘုရား”၊

အင်း– ဟောမရပြောမရနဲ့၊ လောလောလာ ငတော့ ဟယ်၊
ဒေါ်သကြီးတဲ့ဒါယိကာမကြီးဘဲ၊ ကဲတိတ်စမ်းပါအုံး၊ ကျုပ်ပြော
မယ်၊ “အကျယ်အကျယ်၊ မငြိမ်းဘူယ်တဲ့”၊ “ရန်မလိုမှ ရန်ပြု
တယ်တဲ့”၊တမ့်မဘို့ဆ ချာတို့ကိုးကွယ်ရာ၊သင်္ဃာတော်သမုတ်တွေ
ကို၊ တမိလျှင်မှားတတ်တယ်၊ ဘုရားသာသနာတော်ထမ်း။ ရဟန်း
သင်္ဃာတော်များကို၊တရားနည်းလမ်းမှန်မှန်၊မမှန်မှန်၊သည်းခံတို့ပိတ်
ကူးကြ၊“ဆုးကျဖက်ပေါက်၊ဖက်ကျ ဖက်ပေါက်ဘဲ့ဒေါ်ချစ္စွာရဲ့၊

ဒေါ်ချစ္စွာ၊ ။“ဖက်ပေါက်ရုံမက၊ လို့၊ဟောဒီကမန်းသုံးတဲ့၊ဘန်း
ခုံးခွက်ကြီးတောင်ပေါက်ပေါက်၊တမ့်တော်မဆိုတဲ့တမ့်တော်မကာ၊
ကြောက်ထတ်တဲ့ကောင်မ,မဟုတ်ဘူးမှတ်ထား”၊

ဒို–ဥပါသိကာမကြီး၊ “ဒေါ်သော အဇ္ဈံ နဇ . နာတိ”တဲ့၊ ဒေါ်
သော၊ဂဒေါ်ဂမျော၊ ဒလဟောထချင်တဲ့ဒေါ်သသည်၊ အဇ္ဈံ၊အဆိုး
အကောင်း၊အကျိုးအကြောင်းကို၊ နဇာနာတိ၊သတိရှုးလို့မူးလို့၊မသိ
ဘူးတဲ့၊ ထူးလဲထူးတဲ့ဒကာမကြီးဘဲ၊ ကဲကဲ–ပြောမရဆိုမရနဲ့၊ တ
ဗိုသ်ထချင်လို့ရှိမှ၊နေ့ရစ်ကြပေအုံးတော့၊ မိုက်ဆင်းပြီး၊အပျင်းဖြေဆို
သလို၊ ဖိုးထိုးတော်မူအုံးရှေ့မည်ဟုပြောခါ၊ ဆရာသည်တောင်ပေါ်
က ဆင်းတော်မူဘဲ့လေသတည်း။

× × × × ×

ကျုပ်တို့မရှိသည့်နောက်။ ရောက်တတ်ရာရာ။ ရေးချင်ရာရေး ရေးပြီး ပေးချင်ရာပေးလေ့ရှိကြတဲ့၊ တပည့်များစွာတို့က။ ရတနာပုံ–တိုက်အင်းခန်းသိက။ မကိုဋ်ပဋ္ဌင်းရဟန်း, ဂဏဝါစကတည်း ဟူသော–ပဋ္ဌမအကျော်ထံ၊ စာဘမန်ခေါင်းပါးနှင့်။ ကျောက်ထား ကြသည်ကား။ အောက်နားဌါပါရှိသေသတည်း။

ရှိသေလေးမြတ်စွာနှင့် ကျောက်ထားလိုက်ပါသည်၊ ဂဏဝါစ ကာ။ပဋ္ဌမကျော်–မောင်ပဋ္ဌင်းဘုရား။ ။တပဲ့တော်ခတို့ဆရာ ပြုရ တော်မူသော ဂန္ထာဘရဏဒီပနီ–ဋီကာသည်၊ ဤအခါအပြီးမသတ်သေး ဘဲ၊ ခရီးမတ်တတ်တန်းသန်းမှာ။ အဖြန်းအတော။ စမ်းမကောဟု။ ဘန်းတောသို့ အကျော်ဝင်သည်မှာ။ "ပေါပင်" လိုက်မှားသည် ထင်ပါသည်၊ ။တပဲ့တော်ခတို့၏ဆရာ၏သဘောမှာ၊ လောကီ ပုထုဇဉ်တို့ဂတိမှ၊ သိမြင်ခြင်းငှာ၊ ခဲခက်စွာတဲ့အသုပ်။ ဗုဒ္ဓဇာနု၊ ဓုဗ္ဗသဿဗ္ဗ၊ အရာသို့ကျဘိက။ တိပိဋကခရေ၊ ဂန္ထကာရအစစ်၊ ဖြစ် တော်မူသော အရှင်။ သခင်ဗုဒ္ဓဃောသစသော အဋ္ဌကထာဆရာ မြတ်တို့ပင်ဆော်သည်။ "တဗ္ဗကာရဏံ နုဒီသတိ" အစရှိသည် ဖြင့်ရင်း။ "ဂစေသိတဗ္ဗာဗ္ဗေဗ္ဗပဂ္ဂ" အစရှိသဖြင့်ရင်း။ ခွင့်ဖွစ် တော်မူရသော။ သမန္တပါသာဒိက အဋ္ဌကထာထုံးနှင့်၊ နောက်တန်း အခါ၊ မကြာမီခေတ်အတွင်းက။မောင်ပဋ္ဌင်းတို့ဆရာ့ရာ။မဟာ ဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်ပင်လျှင်၊ အကြင်ရေးသား ပုံ နှိပ်ပြီးဖြစ်သော "ဆိဒ္ဓပိဓါနနီ" သည်တောက်လျှင်။ ဤသည့်ကျမ်း ကို။ရဟန်းကြိုက်လူကြိုက်။စိုက်နှင့်ပျော်ရန်။ တပန့်ပြင်ဆင်တော် မူဘူးသောထုံးကို၊ နှလုံးအာရုံမူရင်းဖြင့်၊ ယင်းသို့သော ဂန္ထာဘရဏ ဝယ်၊ တကာသင်မှားယွင်းက၊ မပြင်းမခံ၊ ရတနာ ့မန်းရင်က။ကျမ်း တတ်အကျော်၊ ဆရာတော် သံဃာတော်တို့ ထံတော်မှောက်။ ကျောက်ထားပြီသည်။ ပွမကျစေရန်။ကြေနုပြင်ဆင်ပါလိမ့်မည်။ ။

ဤအခါကာလ။ပေါ–ပဋ္ဌမကျော်။ ဂဏဝါစက အမည်ဟု။ သရော် တော်တော်–မလေးမစား။ ရေးသားကဲ့ရဲ့ပုံမှာ။ ကောသရာ ဇာခြင်သို့ သည်။ မြင်တွေ့တိုင်းမမောက်သောထုံးကို။ နှလုံးတော်သွင်းစေ

ချင်တဲ့ပြင်၊ မောင်ပန္နင်းမှာ။ဆရာကောင်းဆရာမြတ်တို့၏ဘပည့် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သော ပဌမ အကျော်တန်းကို၊ ပင်ပန်း ကြပ်တည်းခြင်းမရှိ၊ ချောင်ချောင်ချိချိ့အောင်သည်ကိုလဲ၊ တပဲ့ တော်မတို့က ဝမ်းမြောက်ပါကြောင်း။ ငင်းမောင်ပန္နင်း ကိုလဲ၊ မောင်ရင်းဒါးရင်းပမာ၊ထင်မှတ်အားကိုးပါသဖြင့်၊ အောက်ပါက ဗျာဒေနတို့ဖြင့်ပဌာမဝန္ဒနာ၊ ရှုပိုက်ပြီး။ပြုလိုက်ပါသည်ဘုရား။

မကောသရီ–စီကုံးသော ဂန္ဓုန်ပျံ့ဒီပနီ
ဋီကာဒွဲ့ဘွဲ့လေးချိုးကြီး။

ဇမ္ဗူ၊ ရှိရှိသမျှအတုန်–အပြေပြေလင်းအောင်ပ၊ သူရိယ ဂန္ဓုန် နေ့အတွင်းဆီက၊ဖြွေသနင်းတည်းဟူသော၊ စနေသတင်းတွင်မှ– နဝင်းအပဟာဘ်သုံးအနါ၊ (ဒိရှင်)မကျေမခြင်း၊ အရှေ့တင်းမလား ပဲ့လို့။(ဖြွဘ်)အစွေနင်းပါလို့–အတင်းသုတ်တုန်းမှာ။ ။(ဖြွဘ်) ပဌမ့ဟာ–ရပေတဲ့၊ ဂဏဝါစကရယ်လို့၊သဒ္ဒအရေးစပ်က၊ မြန်မာ့ ဂုဏ်အသရေမြင့်ချင်တဲ့၊ဆရာ့ဂန္ဓုန်–နေ့အငှင့်တွင်ဖြင့်၊ ရွှေကျင့် ဝါသနာ–ဘာဂီအလုံဆင့်၊ ဆရာစီပုံ–ဆန်းသာမလှ တယ်လို့၊ အဝါ အပဘ်အပုံ–ဖြန်းကာသန်းကာဆွပြန့်တော့၊ ကျေးတော်အညာမှာ– ရှေးသရောခါသမယဆီက၊ ဆရာ့ဂုဏ်ကို–ကျမ့တဖုံပြရမှာဖြင့်၊ သာသနဒါယကာရှိစဉ်တုန်းဆီက၊ မြန်မာပျော့အခါမှာ–ပီချင်တဲ့အ လုံးတွေကြောင့်၊မဟာသဒ္ဒမ့ပဒ္ဒမာ ကပီအရှင်တို့လုံးလိုပ၊ အလုံး ရုံအကျော်ပြန့်လို့ရှိ၊ ဆရာ့တော်ခံ– တံဆိပ်အရာ ဖုန်းပိတဲ့ဘြင်။ မပေဘ်သဏ္ဍာန် အတိတ်အခါ ထမ်းမယ်လို့၊ ကြိုးပမ်းကာနေသ ရော်တည်း၊ရွှေပြေတော်မကိုနိုမ်းတွင်မှ၊ သိုက်ကန်းတခါကြုံခဲ့သ ရှိ၊ ရာဇဂုဏ်တံခွန်မတ္တာစ်နိုင်တဲ့၊ ကျွန်ခေတ်လူ့ရာမဝင်ချင်သနဲ့၊ တဆူဆရာအရှင် တရေးကြည့်က၊မငေးပြီလို့၊ သူဇာအသွင် အ များတပည့်မ အနူးတို့နှင့်၊ ထူပါဝင်–ဘုရားရှိရှိသမျှတွေ ဖူးပါလို့၊ ကနုဦး အလို–နုဂိုရ်တမျိုးပေပ၊ မိုထိုးခါ–ဂနိုင်ခိုလှုံမှီ၊ မြိုင်သို့– ဂမုန်းရတနာပါးလိုပ၊ ပြိုင်လိုလျှင် ရှုံးရောက သွားတော့မယ်လို့၊

ဗိုလ်များ–အနိမ့်မတရချင်တဲ့ပြင်၊ ဘာသုထက်ဘာသု ဇော်ရော့ ဟဲ့လို့။ (ဗြဲဗြဲ)အလုအရက်၊အပုမက်ရှာသလိုပေါ့၊ ခုလက်ထက်အကျော် အမော်တွေကို၊ တုဘက်တော်မမူချင်သနှင့်၊ ဂုဝင်ခါ–ရှုတင်သုံးခဲ့ တယ်၊ ပြုံးလို့မသာသာဘာတယ်ဘုရား၊ နှလုံးမချို၊ မုန်းသမျှသာပ၊ သုန်းတို့ခရာ၊ ၊ပဒ္မ အကျော်–ဝှပေါ်တဲ့နှစ်ပေမို့၊ တဖွဖွ တ အောင်အောင်– ကျူမ,တကျော်ကျော်ဟစ်ရပါတော့၊ မြန်မာ့"ပေါ်လ ထစ်"ကသိတဲ့ သာထင်းစာဂဠုန်အလော၊ယင်းအခါကြုံပါသဖြင့် အ ခွင့်မျှော်ကာရေး၊ (မောင်ပဒ္ဒင်းရယ်) ပြင်းကာခုံကာနှင့် မသင့် မ တော်ပါသေး၊ ၊ရအမှုတွင်၊ နူနူလွှင်လွှင်နှင့်၊ ဂုဏ်ထူးဇဉ်ဂတိအ တိုင်းပေမို့၊ ကပိမှိုင်းကြီး–အဆိုမဖွန့်က၊ ဟိုယာမန်အဖြစ်လင်းရှော ဖြင့်၊ သာထင်းထိပ်ဇော်အထင်အမြင်တွေမှန်လောက်တဲ့၊ အင်္ဂလိပ် အကျော်အရှင်တော်ဇဝန်တို့ခဲ့၊ ဖြဘင်,နေတံခွန်– ဘုရားသာသနာ ထီးလိုပ၊ ကျင်ရှေ့,အမွန်ခရော့သရေ,ကြီးတို့တောင်မှ၊ အဘိုး,ဂုဏ် မော်တံဆိပ်တွေနှင့်၊အပြီး,ပုံတော်နှိပ်ပါတဲ့၊"ဆိဒ္ဓပိခါ–နုနီ"ကျမ်း တွင်မှ၊ ဟိဘ်ပြုမ်ထာသီသိကြွမ်းတယ်လို့၊ ပြည်မန်းမှာအမြန်ပြင် ရတဲ့၊ ဂန္ဓဝင်–စံထင်ဘို့ရှိတာမို့၊ တပည့်မတို့ခရာ တဖုံဖန်တဲ့၊ "ဂဠုန်ပျံ" တကာယ့်ထကထိမှားသျှင်ဖြင့်၊ အပုန်မခဝန် အပါယ့် အပါယ် မလားတဲ့အောင်၊ အသွားဥသုံ– အကုန်ပြင်လိုမ့်မပေါ့၊ ဘုံပဒ္ဒင်ရတနာ မန်းရှေ့တလွှားတွင်မှ၊ ခုံတင်စရာ– ရဟန်းမြတ် တည်းဟုသော၊ ကျမ်းထတ်တွေကလဲမရှားချိန်မို့၊...... စောဘာဂ ဝ,သာသနာမှာ–တောရခရာဖြင့်တအားပါတဲ့၊...... ဒေါ်မာနုမဖြစ် စရာကို–ဩဝါဒမေတ္တာစာအသွားတွေနှင့်၊...... အသိပေါ်စ– ခက် တော်မမူအောင်ကို– တပည့်တော်မ, လက်ဆောင် ပါးလိုက်တဲ့ ပြင်၊...... အချောင်ပဒ္မကျော်ကို– တောင်ပေါ်ကာတားလိုက်ပါရှဲ၊ သွားခဲ့ကြသပဟာ–,မျှံကာနီးပြီမို့၊...... ရန်ရှေလျှင်– တသသဝေ့ခနဲ့ မပြီးကြပေဘု၊ (အမယ်မင်း) ခမီးမရောက်သနဲ့၊ ကြောက်ဖွဲ့,သ ရော်တော်တော်–ရေးရေးပြီး၊...... (ဗြဲဗြဲ) အပီးမတဲ့– အပေါက် မတဲ့နှင့်၊မပေါက်နိုး–ပဒ္မကျော်ကလေး။

ယင်းအထက်ပါ၊ ကဗျာလေးချိုးနှင့်၊ အပျိုးပျိုး တောင်းပန်လျှောက်ထားပြီးသောကာလ၊ဒေါ်မာနမဖြစ်စေရာ၊ ဩဝါဒမေတ္တာစာလက်ဆောင်ဖြင့်၊မောင်တော်ပဉ္စင်းအတွက်၊ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုသည်မှာလဲ၊အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါတော့သည်ဘုရား။

ပဋ္ဌမ–ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတည်းဟူသောဩဝါဒ မေတ္တာစာ။

အမတံတေဘိက္ခဝေ၊နပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊ယောကာယဂတာသတိံ၊ နပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊ ၊ဘိက္ခဝေ၊သံသရာရှည်မွန့်၊စက်အကွန့်၌၊ မလွန့်သော၊ဘေးကြီးလွှာကို၊ ရဲခါမဖွေ၊ ဖြော်ဖြင်လေ့ရှိသော၊ ငါ၏ချစ်ဖြေး၊ငါ့ချင်သေးတို့၊ ၊ဝါ–ဘိက္ခဝေ၊ ပုံတောင်းအပိဋ္ဌာ၊တဏှာဝင်ရိုး၊ကံထမ်းပိုးနှင့်၊ဆွဲကြိုးသံယောဇဉ်၊ အမြဲယှဉ်ထ၊ ဘဝသုံးပါး၊စက်ရထားနှင့်၊ပြေးသွားမရပ်၊ကပတ်လည်လည်၊အတည်မကျ၊ခံနေရသည့်၊ဒုက္ခမှောင့်နှင်း၊ငါ့သားရင်းတို့၊ ၊ယေ၊အကြင်သူတို့သည်၊ကာယဂတာသတိံ၊ကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို၊ နပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊မစီးဖြန်းမသုံးဆောင်ကြကုန်၊တေ၊ထိုသူတို့သည်၊အမတံ၊အမြိုက်သုဒ္ဓါ၊နတ်ဩဇာကို၊ နပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊မသုံးဆောင်ရသည်နှင့်တူကုန်၏။

ဤသို့မိန့်ဟာ၊ပြတော်မူသည့်အတိုင်း၊ ၊

(၁) အမိုးရတွင်၊ အသားမြင်၊ သွေးလျှင်စရေနယ်၊
(၂) အမိုးရထဲ၊ အရအသဲ၊ ချွဲခန်း သလိပ်ကြွယ်၊
(၃) ကျောက်ရိုးရုပ်ကို၊ နွားချေးပိုမ်၊ဆေးလိမ်းကျုံ၊ ပုံဟန်ဤနည်းနှယ်၊
(၄) မိန်းမယောက်ျား၊ထင်ရှားမဟုတ်၊အကောင်ရုပ်၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်၊
(၅) မစင်ပုံတွင်၊ချွေးဝက်သွင်၊ပုလုဇဉ်တို့များကြွယ်၊

ကာသကထာ။မြိုက်သုဒ္ဒါကို။ဘာသာထိမပြု၊ စတုမရှု–လူစာကို–ကျွဲနွားမစားဘုံသည့်ပမာ။ဆီပေါ်မှာမနားပုံသည့်ယင်မိုင်း။ ရေတွေ့တိုင်းရှောင်ရသည့် ခွေးရူးမသွေး၊ အပိန္နာ့ဒွင့် တဗျာ မွေသောကြောင့်၊ သက်ရင်းကဲကို သောက်မှား၍၊ ချောက်ယက်တွေတွေ၊ မှုသေမွေ့နေသောက်။ဗိဘ်ချောက်တိုင်းကိုယ်ကျင့်၊ ဗိဘ်လွှင့်တိုင်းကိုယ်ပါ။သံသာရာမှာဖြစ်လိုသူသခင်၊ သောကဘွက်တော၊ ထတာဝတွင်ဉာဏ်တာ၍၊ သူ့ထက်ငါကြီးပန်း။ ရဘန်းကလည်းလူ၊ လူကလည်းဘုံလူ။ အပိန္နာ့ဒွင့်တဗျာဘူး။ ရှူးစလည်းမရပ်နိုင်၊ မိုက်စလည်းမသတ်နိုင်၊ ။သံသရာရေယဉ်ကြောမှာ၊ပက်လက်မျော၊ မှောက်ရာင်မျော၊ မျောလို့မပြီးနိုင်။ ။သေလို့လည်းမညီးနိုင်၊ ။သမုဒ္ဒ ဝါလုကုပမာ၊ အပိန္ဒြေ့သျှ အဆူဆူ ချွဲ၍လည်း မကျွတ်နိုင်။ ။ကယ်ယူ၍လည်းမလွှတ်နိုင်၊

ဂန္ထုန္ဒိသက်မှ–နဂါး။
ခြသေ့်သက်မှ–သား။
မိကျောင်းသက်မှ–ငါး။
မြွေပစပ်မှ–ဘား။
ကြောင်ပါးသက်ဝယ်၊ကြွက်သူငယ်၊
ဗွန်လက်သဲဝယ်၊စာသူငယ်တို့တံထွာ၊

တဗျာသခင်– သူ့သက်တွင်းမှာ၊ ညှင်းလိုညှင်း၊ သုတ်လိုသုတ်၊ဖုဘ်လိုဖုတ်၊ကင်လိုကင်၊သူပြုတိုင်းခံ၊သူ့နိုင်ငံကိုမလွန်နိုင်ကြ၊ဒုက္ခထင်ကျိုး၊တို့လူမျိုးတို့၊

(၁) ရာဂသသဘိက္ခုဝေပဟာနာသ၊အာသုဘဘာသညာဘာဝေဘဗ္ဗာ၊ ။ဒေသနာမျှမွေး၊သြဇာဆေးကို၊ချိုအေးသုံးကြပါ။

(၂) မာ ပမာဒတ္ထ ဘိက္ခဝေ၊ ။ဒေသနာ အဝေ့ဝေ့ကို၊ စေ့ရေ့နှလုံးထားကြပါ၊

(၃) မာ ပစ္ဆာ ဝိပ္ပဋိသာရိနော–ကို၊ သဘောနားဝယ်ပိုက်ကြပါ။

(၄) မိုက်ပင် ဝိုက်ထား၊ မိုက်သီးဝါး၊ မိုက်ဇား မကြီးကြပါနှင့်။

(၅) ဘိန်းရူး ဖော်ရူး၊ အရက်ရူး၊ အရူးမ ပြုကြပါစေနှင့်၊

(၆) တောမီး ဖြော၊ ထောင်ချိုလား၊ ထောင်စာ မထင်ကြပါစေနှင့်၊

(၇) ထောင်ချောက်ကြော့ကွင်း၊ ဘိအောက်တွင်းခွံ သေ ဘေးဆိုက်၊ ကြွက်မိုက်ပမာ–မရှိပါစေနှင့်၊

(၈) အမုန်ယင်စိသောက်းတောဆင်ပေါက်လို၊ ချွန်းကောက် မခ–မရှိပါစေနှင့်၊

(၉) ဖြည့်တန်ဆာမ၊ သုံးဆောင်ရသည့်၊ ကာမတကျွား ယုတ်ညံ့ရွာခွံ၊ မောဟာဘိုင်း၊ မိုက်၍မနေကြပါကုန်လင့်။

(၁၀) အစ္ဆသုဝါ၊ ပရသုဝါ၊ သေဘေးလာ၊ ဘုံခါနှောင်တ–မရှိ ကြပါစေနှင့်၊

(၁၁) အသက်ကုန်ပျောက်၊ ဘေးဆုံးရောက်မှ၊ တောက်တ ခေါ်ခေါ် မရှိကြပါစေနှင့်၊

အနှိမ့်ပို့ပြင်၊ အသျှင်ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တရား ဒေသနာ၊ မဟာသီသသကောဝါဒခွံ၊ ပမာဏမှုစရာ၊ သိသသာနှ သိသတို့သေးစရား၊ရေးမှာပ်နှိုကြားတော်မူခဲ့သည်ကို၊ တပည့်တော်မ တို့ တွေ့ဘူးသည်မှာလဲ၊ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတော့သည်၊ မောင်ပန္နွင်းဘုရား၊

ဝိ ဘိက္ခုနော တံသုတေန၊ ယေန သန္တော ဝ မညတိ၊
ဝိ ထိ ယော တေနဝဋ္ဋေန၊ ယေန ယော ဝေသိယံ ဂတား ။
တေန မေ သုတဝါ သိသသာ၊ သဒါဟောန္တုသဂါရဝါ၊ ။

ယော၊ အကြင်ရဟန်းသည်၊ ယေန၊ အကြင်အကြားအမြင်များ ခြင်းဗဟုသုတကြောင့်၊ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို၊ အဝမည တိ၊ မထီခဲ့မြင်ပြုငြော်၏၊ တသသဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား၊ တံသု တေန၊ ထိုအကြားအမြင်များခြင်းဗဟုသုတဖြင့်၊ ဝိ၊ ပန္နပြန်သံသရေ၊

အကျိုးနှဲ့စရာဖြစ်၍၊ပညာရှိတို့ထွေဘွယ်သာဖြစ်၍၊ ယော၊ အကြောင် မိန်းမသည်၊ သေနဝဋ္ဋန္နေ၊အကြောင်အသင်းကြောင့်၊ဝေသီယံ၊ပြည့် တန်ဆာမအဖြစ်၌၊ဝါ၊အဖြစ်သို့၊ဂတာ၊ ကည်ရောက်ရှာသေ၍၊ တသာဘထိယော၊ထိုမိန်းမအား၊ တေနဝဋ္ဋန္နေ၊ထိုပိပြည့်တန်ဆာ မ–ဖြစ်ရကြောင်းဖြစ်သောအဆင်းလှခြင်းဖြင့်၊ဒိ၊ထွေဘွယ်သာဖြစ် ၍၊ တေန၊ထိုအဆင်းလှသည့်အတွက်၊ မင်းမိဘုရားစသည်မဖြစ်၊ ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ရှာသော မိန်းမကဲ့သို့၊ ဗဟုသုတရှိသည့်အ တွက်၊ လူလိမ္မာမဖြစ်၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို မရိုမသေပြုသည် ဖြစ်၍၊လူမိုက်လူယုတ်မာဖြစ်ရတတ်သောကြောင့်၊မေ၊ငါ၍၊သုတ ဝါ–သုတဝဏ္ဏာ၊ ဗဟုသုတရှိကြကုန်သော၊ သိသာ၊တပည့်ကြီး ငယ်၊အသွယ်သွယ်တို့သည်၊ သဒါ၊အခါခပ်သိမ်း၊သဂါရဝါ၊ သိ တင်းသုံးတော်ဆရာသမားသူတော်ကောင်းများအား၊ ညွတ်တွား ရိုသေတုံ့ ဝပ်ခြင်း သဂါရဝ၊ သပတိဿ တရားနှင့်ပြည့်ရှိကြကုန် သည်၊ဟောန္တု၊ဖြစ်စေတုန်သတည်း၊

ဆဲ–အနှိုက်ကဲ့သို့ပါရှိတဲ့၊ကျေးဇူးတော်သျှင်၊အရှင်ဖြွေကျင်ဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏၊ တရားထည်းပဒူသော ပိသုဋ္ဌါရုံအစစ်ကို၊ နှစ် သက်လေးမြတ်စွာ၊ လေ့လာကြည့်ရှု၊ သတိပြုတော်မူပါမည့် အ ကြောင်း၊ ညွတ်ပျောင်းပန်တွား၊ လျှောက်ထုံပါသည်၊ မောင်တော် မောင်ပဋ္ဌင်းဘုရား၊

မကောသိမီ၊
မြရွှေဝတီချောင်း၊
စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊

× × × × ×

ကျွန်ုပ်တို့သည်၊ဤမည်သောဖိုရုံအတွင်းမှထွက်ခဲ့၍၊ အသက် ကနေ့ထိုင်တော်မူရင်း၊သိတင်းသုံးစံနေတော်မူမြဲဖြစ်သော တောင် ပေါ်သို့တက်တော်မူခဲ့ရာ၊ များစွာသော ယောဂီမတို့သည်၊ ဆရာ့ ဝတ်တရားကို၊ များများကြီး နားလည်ကြသည့် အတိုင်း၊ မဆိုင်း မတွ၊နေရာမှထကြ၍၊ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းအမှုကိုပြုကြလေသည်၊

ဤအခါကာလ၊ ဆရာကပြောဆိုရသည်မှာ။ “ဒွိုတပဲ့မ အခပေါင်း၊သူတော်ကောင်းတို့၊ရှင်းယခုအခါ၊မကြာမြီနေ့ရက်အတွင်းမှာပင်၊ အကြွင်ရန်ကုန်မြို့–ဘဟန်းတဲ့မှာလည်းကောင်း၊ ထိုမည်သောရွှေဘုရင်မင်းတရားကြီး၊ စံစားပျော်ရွှင်တော်မူရာ၊ မဟာရာဇဌာန်၊အင်္ဂလန်ကျွန်းတလျောက်မှာလည်းကောင်း၊ ရှင်းပြင်တခါ၊ ရတနာပုံ–မန္တလေးရွှေမြို့တော်၊ ဇိမ်တော်ရာ ဘုရားအတွင်းမှာလည်းကောင်း၊ပြင်းထန်စွာသောဝရဇိန်ထက်နက်၊ မိုးကြိုးစက်အသံတို့ဖြင့်၊ ဆူညံ့လှုပ်ရှားသည်များကို၊ ကြားကြရ၏ မဟုတ်ပါလား တပည့်များ၊

ပုညဝတီ၊ ။မှန်ပါ့ပါ၊မိုးယံဦးကျစဉ်မှာ၊ မိုးကြိုးကျတယ်လို့၊ သဘာသဘာဝကြားရသဖြင့်၊ အများဒကာမတို့မှာ၊ လွန်စွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြပါတယ်ဘုရား”၊

အင်း–. သိကြဦး သာသနာကြီးကို၊ နှိုးကပ်လှိုလာသည့် အခလျောက်၊ ကြောက်လဲကြောက်ကြ၊ မကြောက်လဲမကြောက်ကြနဲ့ဆိုတာပို၊ ထိုအခါကာလ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးပီပီ၊ ဤမည်သောရတနာသုံးပါးကိုးကြီးစားပြီးဆည်းကပ်ကြရမည့်အကြောင်းများကိုပြောကြားပြီးလျှင်၊အကြွင်းသိုသောဩဝါဒကဗျာတပုဒ်ကို၊ ရုတ်တရက် ရေးပေးပြန်သည်မှာလည်း၊ အောက်ပါအတိုင်း ပင်တည်း။

မဟာဝရဇိန်–မိုးကြိုးဒွဲ့ကဗျာဝေဒချီးကြီး။

“အမျိုး အမျိုး မတိမ်လိုပါလျှင်–ဘုရား, တရားဘက်–ကိုးကြပေတော့၊ မိုးကြိုးဝေဇိန်ဆိုတာ– အသွားထက်ထက် ထမျိုးပေပ။ သိကြားစက်တန်ခိုးရယ်နှင့်– မိုးယံလဲမိုးယံအချိန်ဝယ်၊ (ဒိုက္ကယ်) အလကားသက်သက်၊မဟားဒယားနှက်မယ့်လို့။ (ဘြာ့ဒ်)မတရားထက်နက်ကိုးမှာကြောင့်–မိုးလဲပိုးရိမ်တယ်၊ ၊......”

ဒိုဗုဒ္ဓ ကျုပ်တို့ဒါယိကာမကြီး အရိုးပိမ်း။ မိုးကြိုးပစ်မှာများကြောက်သလား၊

အရိုးစိမ်း၊ ။"ဘဲ့နှယ်ပြောပါလိမ့်မောင်ရင်မှိုင်းရှင်ကြောက်ပါသေဘ်ကော"။

ကဲ–ကြောက်လို့ရှိလျှင်၊ နောက်ကို– ရဟန်းသင်္ဃာ့ဘုန်းမဆဲနဲ့၊ အရိပ်ပြဲပွဲလဲ့မကြည့်နဲ့၊ထင်မိထင်ရာရေးသားပြီး၊ ကလေးကလားမလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်တို့ဒါယိကာမကြီး အရိုးစိမ်းအမှူးရှိတဲ့တပည့်မများ ဘွား။တရားနာတို့သည်၊ဤမည်သောဝရဇိန်မိုးကြိုးဘေး၌၊ ကင်းဝေးတို့ရာ၊ ရှေးအခါသမယ၊ ပေါက္ကနိပြည် ကောင်းစားစဉ်ကာလ၊ ရာမညတိုင်းတလိုင်းပြည်မှကြွလာတော်မူသော ရှင်အရဟံသည်၊ ဤမည်သော ရွှေစည်းခုံဘုရားကြီးမျိုပေါ်တော်– ကြေးစည်လောင်းနှင့်၊ မိုးကြိုးဘေးအပေါင်းတို့မှကင်းကွာတို့ရာ။ဂါထာဗန္ဓ၊ ဖန်သီကုံးသောအား။ရေးသားပေးတော်မူသောဂါထာကို၊ မကြာမကြာရွတ်ဖတ်ပြီး၊ ဝတ်မပြတ်သရဇ္ဈာယ်ကြရမည်ဟုပြောပြီး၊ ထိုသောရေးပေးဖြန့်သည်မှာလည်း။အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူ၏။

ပုဂံ–ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကြီး၏ ကြေးစည်လောင်း၌ရှိသော မိုးကြိုးခွဲ ၂ ဂါထာ။

(၁) ဇေယျော ရုနိ ဗန္ဓရဋ္ဌ၊ ဇေယျကံ ဇေယျ မေဝစ၊
ဇုမာနိ ဇိဂေဇိ လေခါနိ၊ အသနိ ပရိဝဇ္ဇယိ။ ။

(၂) ပိသော ဓဝ မနုဿာနံ၊ ပိသော နာဂ သုပဏ္ဏာနံ၊
ပိသော ဗြဟ္မဏာ ရုက္ခမံ၊ ပိယပိန္ဒြိယ နမော မယာံ။ ။

× × × × ×

ဆရာစုမှိုင်းကြီး တပည့်မ ကေသရီထံသို့။
(ဦးဘိုးစိန်၏အမေးခေါင်းပါး)။

၁–၁၂၉၃–၃–၂၂–ရက်နေ့ထုတ်, သူရိယ သတင်းစာတွင်၊ သီလရှင်ဆရာ, ကေသရီက။ ပဋ္ဌမကျော် ဦးတေဇဝဏ္ဏအား ချောက်သောခေါင်းစဉ်ပါး၌။ မှတ်သားဖွယ်အများပင်ပါပေသည်၊

၂-ယင်းနေ့ထုတ်သတင်းစာ, မျက်နှာ ၂၇ တွင်၊ ဦးကြွက်ပုတ်၏ဒေဗ္ဗူရပ်ခံစာ(နံပါး၌)၊ "မြန်မာအဘိဓါန်အကြောင်း"ဟု ခေါင်းတပ်လျက် ပါပါသည်၊ မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသန အသင်းသည်၊ မြန်မာအဘိဓါန်ကျမ်းကြီးပြုရန် စကားသုံးအမျိုးမျိုးကို ရှာဖွေရသောင်းလျက်ရှိပါသည်။

၃-အဆိုပါ,သိသရှင်,မကောသရီ၏ဆောင်းပါးအစနား၌၊ "တပဲ့တော်မဘုန်းဆရာပြုရတော်မူသောဂဠုန်ပျံဒီပနီဋီကာသည်၊ ဤအခါအပြီးမသတ်သေးဘဲ၊ ငရိုးမဘတ်တဘက်တန်းလန်း၊ အဖြန်းအတော၊ စမ်းမကောဟု၊ ဘန်းတောသို့အကျော်ဝင်သည့်မှာ၊ "ပေါ်ပင်" လိုက်မှားသည်ထင်ပါသည်"၊ ဟုပါပါသည်။ ယင်းတွင် "မဘတ်တတ်,တန်းလန်း, အဖြန်း, အတော, စမ်းမကောတွင်၊ မကော,ဘန်းတော" ဟူသောစကားအသုံးတို့သည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သုတေသနအသင်းကပြုသောမြန်မာအဘိဓါန်၌ ထည့်သွင်းရန်များစွာသင့်လျော်သည်ဟုကျွန်ုပ်ထင်မြင်ပါသည်၊ ထိုသို့အဘိဓါန်၌ထည့်သွင်းလျှင်၊ ၎င်းတို့၏ အနက်ကိုဖော်ပြရပါမည်၊ သုတာနုပုဂ္ဂိုလ်က ကြံဆကောက်ယူသော အနက်သည်၊ ဝဏ္ဏနာ၏ အဘော်ကျခဲလှပါသည်၊ ထို့ကြောင့်သိုစကားတို့ကိုသုံးစွဲသူ၏ကိုယ်တိုင်ကိုမေးမြန်း၍၊ဆိုလိုချက်, အနက်ကိုသည့်သွင်းရခြင်းထက် သာလွန်ကောင်းဖြတ်သောအကြံမရှိပြီဟုထင်မှတ်ပါသည်။

၄-"မြန်မာမှုတွင်ဆရာတသု"ဖြစ်သောဆရာကြီးမှာ၊ ဂဠုန်ပျံဋီကာကိုကြီးစားအားထုတ်ဆဲဖြစ်သောကြောင့်၊ ၎င်းအားမေးမြန်းခြင်းဖြင့်အနှောက်အရှက်မပြုလိုပါ၊ ထိုဖော်ပြခဲ့သောသဒ္ဒါနက်မှုကို'ထက်' ခေါ်ရသောဆရာကြီး၏တပည့်, သိသရှင်, မကောသရီနှင့်ပင် လိုရာပေါက်ရောက်နိုင်ပါလိမ့်မည် ထင်သောကြောင့် မေးပါသည်၊မေးလိုသောအချက်တို့ကား၊

၁ မတ်ဘတ်-တွင်-ဘတ်-သဒ္ဒါကထွန်းပြသောအနက်၊

၂ တန်းလန်း၊-တွင်-လန်း-သဒ္ဒါကထွန်းပြသောအနက်၊

၃ အဖြန်းအတော-တွင်-အဖြန်း-သဒ္ဒါ, အတော-သဒ္ဒါတို့က

ပေါ့သောအနက်။ ။အဖြန်း–ကိုအဖျန်းဟု ယပင့်သံ ရွတ်ဆို သော်၊မည်သည့်အနက်ကိုပေါ်ချိမ့်မည်။ အဖျပ်းအတော–ဟုယ ပင့်မ–သတ်နှင့် ရေးသင့်သည်ဟုစာဒကာဝင်ခဲ့သော်၊ မည်သို့ဖြေ ဆိုရမည်။

၄ စမ်းမတော–တွင်–မသဒ္ဒါဖြင့်၊ မည်သည့်အနက်ကို ဆိုလို သည်၊တော–သဒ္ဒါဖြင့် မည်သည့်အနက်ကိုဆိုလိုသည်။ ။မြန်မာ ဘာသာကိုတသံလျှင်တနက်ရှိသောဘာသာဟုဆိုကြပါသည်။

၅ ဘန်းတော–တွင်–ဘန်း–သဒ္ဒါ၏ အနက်တို့ကို သိလိုပါ သည်။ ။မြန်မာဘာသာတွင် ဝဂ်ဗျည်းစတုတ္ထက္ခရာတို့၏ အသံ ဖြင့်အစတည်မြန်မာကြိယာရင်းမရှိဟုကျွန်ုပ်အယူရှိပါသည်။ ထို့ ကြောင့်၊ “ဘန်း”ဟူသောသဒ္ဒါမှာ၊ မည်သည့်သဒ္ဒါ၏ကာရိယဖြစ် ကြောင်းသိလိုပါသည်။ အချို့ဆရာတို့က ဘကုန်းနှင့် ရေးသော် လည်း၊ ဖဦးဘုပ်သံဘတ်မှ၊ ထိုးသံ့နှန်းသံခတ်သည်။ ဘကုန်းသံ ဘဘ်လျှင်၊ “ကျောင်းသံ”ပါသည်ဟု ကျောင်းကိုရွတ်ခု ဆိုကြပါ သည်။ “တစ်” ခေါ်ရသောစရေးကြီးတပည့်က “ဘန်း”ကိုမည် သည့်အက္ခရာသံဖြင့် ဘတ်စေချင်ပါသလဲ။ အကယ်၍“ဘန်း”ကို ဖန်းဟု ဖဦးဘုပ်သံဘတ်စေချင်သည်ဟုဆိုသော်၊ သဒ္ဒါမစပ်သော အစဘည် “ဘ”ကုန်းအသံကို၊ ဖဦးထုပ်သံသို့ ပြောင်းရသည့်အ ကြောင်းကိုသိလိုသည်။

ထို“ဘန်းတော”ကို“ဘမ်းတော”ဟုမ–သတ်နှင့်ရေးမှသင့်မည် ဟု–ရန်ဝင်သော်၊ မည်သို့ဖြေရမည်ကို သိလိုပါသည်။ တနည်း လည်း “ဖမ်းတော”ဟုဖဦးထုပ် မ–သတ်နှင့်ရေး၍၊ကြံ့ယသောအနက် ထင်အောင် ဖဦးထုပ်သံရွတ်ဖတ်သင့်သည်ဟု ရန်ဝင်သော်၊ မည် သို့ဖြေရမည်ကိုသိလိုပါသည်။

မေးလိုသည့်အချက်တို့မှာဤမျှပါပဲ၊ ဆရာ့ဆရာတို့၏အယူဝါ ဒ,ဗဟုသုတကိုလို၍အရိုးခံမေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သထင်းစာဖတ် သူတို့လည်း၊ဗဟုသုတရကြပါလိမ့်မည်။

၅ မြန်မာစကား“ချုံနွံ”တွင်– ပျုံဟူသောဝေါဟာရမှာ ပါဠိ

“အပျိ”သဒ္ဒါပျက်ပင်ဖြစ်လေရော့သလားဟု ဆင်ခြင်မိရော၊ ကျမ်းကိုးကိုအလိုရှိ၍၊ဆရာမှိုင်းကြီးအားမေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏အလေ့ဝါသနာကိုသိရှင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ မေတ္တာရှေ့ထားလျက်၊ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း သဒ္ဒနယရုံသင်စွာနှင့်ဖြေပေးသည်ကို များစွာကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ထိုလေ့ရှင့်ဆရာအား မြှောက်ပါဘိ၊ မန္တလေးပဋ္ဌမကျော်,ဆရာတော်ကလည်း၊ မေတ္တာရှေ့သွား၊ အမှန်ကို မှတ်သားစေလိုသောသဘောထားနှင့်“အပျိ”သဒ္ဒါပြီးအောင်– ဤမည်သောသုတ်ဖြင့် စီရင်မှသင့်မည်ဟု အပင်အပန်းခံ၍၊ ဆောင်းပါးနှင့်ဖြေရှာတော်မူပေသည်။ ။ဝါဒ–ဆိုသည်မှာအကွဲအပြားရှိတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာကားဝါဒအပြားကိုမှတ်ရ၍ဝမ်းမြောက်ပါသည်၊ ယခုအခါကား “ပိုလစ်တစ်”ကိုကျွမ်းကျင်သူတို့ကလည်းကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ အုပ်ချုပ်ရေးကောင်းမွန်အောင်ကြိုးစားကြပေသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ပညာသည်များကလည်း မြန်မာဘာသာစကား၌အဆိုးအကောင်း, ကျိုးကြောင်းမမှန်၊ အတန့်တန့် ရောရှက်နေသည်များကို သန့်စင်အောင်ဒိုင်းသံကိုသုတ်သင်,ဖြင့်ဆင်၊ ယဉ်သံကိုတွင်စေရန် အားထုတ်ကြသင့်သည်အတိုင်း၊ မန္တလေးဆရာတော်ကအပင်အပန်းခံ၍၊ဖြေသပေးသည်ကိုလည်းများစွာကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုမြှောက်ထားပါဘိ။

၆ တရမှာလိုက်ပါရစေဦး၊ ဆရာမှိုင်းကြီးကတော့ သူ့ကိုယ်ကို တောတွင်းသားအနေထားသည့်ဖြင့်၊ ယောဂီအလုပ်ကိုလုပ်သူအဟုန်နှင့်၊ အညာတောတွင်းသားတို့မှာသုံးအနှုန်းကိုအောက်သားတို့သိရစေခြင်းငှာ၊မသွားနှင့်ဆိုရမည့်အစား“မသွားနဲ့”ဟူ၍ရင်း၊ အနို့,အနှာစသော တောသံတို့ကိုထည့်၍၊ ဆောင်းပါးရေးပါသည်ကို၊အကျိုးအကြောင်း,အဟုန်အပန့်,မှာနာမှာနတို့ကိုမခွဲခြားတတ်သောကျောင်းသားတို့သည်၊ဆရာမှိုင်း၏အသုံးအနှုန်းကိုတုပလိုက်နာကြပို၍၊ မြို့သားချင်းပြောဆိုမှုစကားရပ်တို့၌၊ထိုဆိုခဲ့သော “နဲ့ အနို့ အနှာ”တို့ကို ထည့်သွင်းသုံးစွဲကြသည်ကို၊ ကျွန်ုပ်အပိုးရအမှုထမ်းစဉ်ကတွေ့ကြုံရပါသည်၊ ထိုသူငယ်မှုပိမ္မာတို့ အတုလိုက်မ

မှားရအောင်ငှင်း။ ယခုအခါ၌ရှိကြသော ကျွန်ုပ်အစရှိသောလူရွယ်လူလတ်တို့မှာထီးနန်းကိုမှီလိုက်သူများမဟုတ်ပါ။ ထိုသို့မမှီလိုက်သောအကျွန်ုပ်တို့သည်လည်းအရှင် ၂ ပါးရှိစဉ်က ထီးသုံးနန်းသုံး၊ မန်းသုံးစကားများကို မှတ်သားရအောင်ငှင်း။ ဆရာမှိုင်းကြီးသည်၊ မန်းမြို့ဇာတိအနေမှ တရားသံဝေရသဖြင့် ယောဂီဝုတ္တိုလ်တော်ခံ၍ နေဟန်၊ ဆရာမှိုင်းထံဆည်းကပ်သောတပည့်မတို့ကိုလည်း၊ အမရပူရမန်းရွှေနန်းဖေလောသူတို့အနေထားလျက်၊ ဤဂဠုန်ပျံဋီကာကိုအစပြုပြီးလျှင်၊ ခေမ်းသင် ထမ်းသစ် မန်းစစ်စစ် စကားသွားများကိုသာ ရေးသားစေလိုကြောင်း၊ နောက်နောက် ဆောင်းပါး များမှာလည်း ရုပ်ကြီးပြည်မ မန်းရွှေနန်း စကားသုံးများကို ရေးသားပြသ စေလိုကြောင်းလျှောက်ထားပါဘိ၊

မိုးပိန့်၊

× × × × ×

ကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဤအထက်က၊ အမြွက်မျှသော မိုးကြိုးဘွဲ့ဂါထာများကို၊ ဟောလားပြောလားလုပ်ပြီးသည်နောက်၊ ဆက်လက်ပြောဆိုသည်မှာ၊ အရိုတပည့်မအပေါင်းတို့၊ ၎င်းမိုးကြိုးတို့၏ ဥဒါဟာရဏ်ကို၊ ဂဠုန်ပုံနိဒါန်း၌၊ တခမ်းတနား ဟောကြားနေလျှင်၊ “အဝန်းကျယ်၍၊ အလယ်လတ်” ဆိုတာလိုဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်၊ ၊ သို့ဖြစ်ရကား၊ ရေးသားတော်မူလတ္တံ့သော ဂဠုန်ပျံစာကိုယ်သို့ကျမှ၊ ယ,ဏ,သေချာ၊ အဆိုပါမိုးကြိုးတို့အကြောင်းကို၊ ခေတ်ကောင်းကောင်း ဟောတော်မူမည်။ ၊ဤအခါကာလ၊ ပျင်းသည်း ပျင်းတော်မူလှသဖြင့်၊ ဘဝတပါးပြောင်းသွားကွယ်လွန်ရှာသူ၊ ကျူပ်တို့၏တပည့်ရင်းချာ၊ ဒကာရင်းစစ်၊ဖြစ်ကြီးဖြစ်ပေသော၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးချုပ်၊ “မောင်မေအောင်”လှူဒါန်းခဲ့သော ရခိုင်ရာဇဝင်နှင့်ရခိုင်မင်းသမီးချောင်းများကို၊အသွားလေးလေးနဲ့၊ဖြေးဖြေးကလေးဘတ်စင်း၊ ဆရာတပါး၊ကြားနာတော်မူလိုသည်ဟုအမိန့်ရှိရကား၊ အပါးတော်မြဲပုညဝတီက၊ အနှီ–အောက်ပါအတိုင်း ဘတ်ပြချေတမုံ့၊

ရခိုင်ရာဇဝင်မှကောက်နုတ်ချက်။

စောမွန်ကြီးမြေးသားတော်နန်းကျကြီးသည်၊ မြောက်သားတော် စဘိုမည်နှင့်အဘိသိက်ခံ၍၊ သက္ကရာဇ် ၈၃၁ ခုတွင်၊ ပြည်စည်းစိမ် ကိုပိုးအုပ်တော်မူလေသည်။ ထိုမင်း၌မိဖုရားကား၊ စဘိုမည် လည်းတယောက်၊ စောပဒုမ္မာသည်း တယောက်၊ စောမင်းဘွား လည်းတယောက်၊ စောဖြူလည်းတယောက်၊ ပေါင်းမိဖုရား ၄ ယောက်ရှိသတည်း။ မိဖုရားစောမင်းဘွားတွင်ကား၊ မင်းရာဇ် မင်းမျိုးဟူ၍သားတော် ၂ ယောက်ရှိသတည်း။ မိဖုရားစော ပဒုမ္မာတွင်လည်း၊ ဝိဇယစန္ဒာ၊ စောသာဘာ၊ စောမယ်ဟူ၍သမီးတော် ၃ ယောက်ရှိသတည်း။

ထိုမင်းနန်းကျကြီးသည်ကား၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း မပြု၊ ပြည်၌ဈေးခွန်၊ ကင်းခွန်၊ ဆိပ်ခွန်တို့ကိုလည်း၊ ရှေးကောက်ရိုးထက် တိုး၍၊ သည်းထန်ပြင်းပြစွာ ချုပ်ကောက်ပင်ဘိသောကြောင့်၊ တိုင်း သူပြည်သားလူအများတို့သည်၊ မငြိမ်မသက်၊ သူဆင်းရဲသူကြွယ်သူဝ တို့ထံ၊ များစွာလုယက်ဖျက်ဆီးကုန်ဘိ၏၊ ကောက်ပင်သောအခွန် အတုတ် ပဏ္ဏာသယံ ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ကျိုကြွာတဖွာသို့ချည့် သွင်း လေကုန်၏။ မင်းမျိုးမင်းနွယ် တို့ကိုလည်း၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း မရှိ၊ ညှဉ်းဆဲကလူ နှိပ်စက်မှု၍၊ မှူးမတ်စသောအသည်အလာသို့ တို့ကိုလည်း၊ အတင်းအဓမ္မတမ်းဆီး၍၊ နန်းတွင်းသို့ချည့်သွင်းလေ ကုန်၏။ ငယ်သားဆင်းရဲသူတို့သုပ်ဘိုင်သော ငါးကောက်ပင် အသီးအနှံတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီး၍၊ ဆင်စာ မြင်းစာချည့်တင်၍ ကျွေးလေကုန်၏။ ထိုသို့သောကြောင့်၊ တိုင်းပြည်သူတို့သည်ကား၊ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ခြင်း၊ ရှားပါးငတ်မွတ်ခြင်းသည်ဖြစ်၍၊ တိုင်းပြည် စနောင့်စနင်းအလွန်လျှင်မျက်လိုမုန်းထားလတ်ကြကုန်သတည်း။

ထိုသို့ ပြည်သူတို့သည် မျက်လိုမုန်းထားသောအဖြစ်ကိုသိလေ လျှင်၊ အလွန်ကြောက်ရွံ့စွာ၍၊ တိုင်းနိုင်ငံအလုံးဝယ်၊ မင်းနေမြို့ ကစသောရွာကြီးရွာငယ်တို့၌၊ ငါးပါင်းသောင်းစရာ ဓါးငယ်တစင်း

မှုမရှိရအောင်၊ တချင်းတချင်းကုန်အောင်စီစစ်လျက်၊ နန်းတော်တွင်းသို့သွင်းလေ၏။ ။အရှိသသူမြတ်တို့ကျောင်းဝယ်သည်းခေါင်းရိပ်စရာသင်တုံးဓါးမှုမရှိရအောင်စစ်ဆေးသွင်းလေသောကြောင့်၊ ရဟန်းတို့လည်း သိတင်းအဘိတ်သို့ရောက်လျှင်၊ နန်းတော်တွင်းကသာ သင်တုံးဓါးဥဒးဖြင့်ချည်း ခေါင်းရိပ်ရကုန်၏။ ။ထိုအခါ၊ ပိဏ္ဍနာရဒဟူသောရှင်ငယ်ညီအစ်ကို ၂ ယောက်သည်၊ ကျေးဇူးပညာအတတ်တို့ကို၊ တိုင်းပြည်ဖျည့်ပတ်ရှာကုန်၏၊ ထိုအခါဝယ်ပိဏ္ဍာဒရိရ် တယောက်သည်သည်း၊ မြင်းတိုင်တောင်၏ သော်နှ၊တောင်ဖြူထက်ဝယ်နေလှာ၍၊ ထိုပိဏ္ဍာဒရိရ်ကား၊ ရေကိုသုံးခွဲလိုသောအခါ၌၊ ဗူးတောင်းကိုသာဆေးပိုက်၏၊ ထိုဗူးတောင်းသည်ကား၊ အသက်ရှိသကဲ့သို့ တရွေ့ရွေ့သွားလေ၍၊ ရေရှိရာသို့ရောက်လျှင်ငုပ်လေလျက်၊ရေ့ဖြည့်မှသာထက်ပြန်လတ်၍၊ ထိုပိဏ္ဍာအထံသို့ရောက်သေ၏၊ ဤသို့ချည်းအလားအလာစေသည်ကို၊တရံသောအခါ၌ရှင်ငယ်တို့မြင်လေသော်၊ ဤဗူးတောင်းသည်ကား၊အလွန်သောဆရာကြီးတို့၏တမန်တည်းဟု၊ဗူးတောင်းနောက် အစဉ်အတိုင်းလိုက်လေသော်၊ဆရာပိဏ္ဍာဒရိရ်ကိုတွေ့လေ၏၊ခြေ ၂ ဘက်ကိုဆွဲကိုင်လျက်၊သခင်ဆရာမြတ်သည်၊ အကျွန်ုပ်တို့၌အဘအရာကိုတည်၍လျှင်၊ အထူးထူး အပြားပြားကို ဘန်ဆင်းတတ်သောနာနာချပ်အတတ်ကိုသင်ပါဘိဟူ၍တောင်းပန်လေသော်၊ခွင့်မပြုဘဲနေလေသောကြောင့်၊ ရှင်ငယ်တို့ကား၊ သယ်သတိုင်အောင်လျှင်ခြေသက်ဆုပ်နယ်ခြင်းကိုပြု၍ခစားလေ၏၊ ထိုသို့ခစားမျှားမှဆရာပိဏ္ဍာဒရိရ်သည်းနာနာချပ်အတတ်ကိုသော်ကားပေးမပေး၊ နတ်ဘီလူးကိုမြင်နိုင်သော မျက်ကွင်းဆေးကိုပေးအံ့၊ ထိုဆေးကို မျက်စိမှာကွင်း၍ကြည့်သော်လျှင်၊ အကြင်နတ်ဘီလူးတို့ကိုမြင်အံ့၊ ထိုအခါကိုတို့လိုသောအတတ်ကိုတောင်းပါလေဟူ၍၊ မျက်ကွင်းဆေးကိုပေးလိုက်၏။

ထိုပိဏ္ဍနာရဒတို့လည်းဆရာမြတ်သည်မျက်ကွင်းဆေးကိုပေးလိုက်သဖြင့်ကား၊ဘီလူးတို့ကိုမြင်ကာမှသာဖြစ်သည်၊အတသကို

အကျွန်ုပ်တို့အသို့မူ၍ရအံ့နည်းဟုဆိုပေသော်၊ ယက္ခသည်နေ့ပါမန္တန်ကိုပေးလိုက်၏။ ။ရှင်ငယ်တို့သည်းထိုမျက်ကွင်းဆေးကိုမျက်စိတွင်ကွင်း၍ဖွဲ့ပတ်လျက်ရှာကြည့်လေသော်၊ လောင်းကြောင်မြို့အရှေ့ဖြစ်သောခေါင်းလောင်းဆွဲတောင်၌၊ ဧအောင်းပင်ကြီးတွင် ဘီးလူးကိုမြင်လေသော်၊ နေ့ရာသို့ပြန်လေ၍၊ ဝက်ကြီးတခုကိုဖုတ်ကင်လျက်၊ ဧအောင်းပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်လေပြန်သော်၊ အစာကျွေးလျက်၊ ဘီလူးကိုဆောင်၍၊ နာနာချပ်အထက်ကိုတောင်းလေ၏၊ ထိုဘီလူးသည်း၊ ကိုယ်တို့ငါ့ကိုအဘယ်အကြောင်းနှင့်မြင်သနည်းဟုမေးလေသော်၊ ရှင်ငယ်တို့သည်းမျက်ကွင်းဆေးဖြင့်မြင်သောအဖြစ်ကိုပြန်ပေ၏၊ ဘီလူးသည်းထိုသို့သောနာနာချပ်အထက်ကိုငါမတတ်၊ ဤအရှေ့နန္ဒီမြစ်တဘက်မှာသက်မဝ၌ညောင်ပင်ကြီးသည်ရှိ၏၊ ထိုညောင်ပင်၌နေသောဘီလူးသည်သာလျှင် တတ်သည်ဟုဆိုပေ၏၊ ရှင်ငယ်တို့သည်း ဘီလူးညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်းလျှင်၊ ယခင်ကဲ့သို့ ဝက်ကြီးနှင့် သေအိုးတို့ကိုထမ်းလျက်၊ သက်မဝညောင်ပင်ရင်းသို့ချဉ်းကပ်ပြီးသော်၊ အစာကျွေး၍ခေါ် မြဲခေါ်သောသော်၊ ဘီးလူးသည်းမြင်လေလျှင်၊ အဖြစ်ကိုမေးမြဲမေးလတ်သည်း၊ ထိုသူတို့သည်း၊ မျက်ကွင်းဆေးဖြင့်မြင်သောအကြောင်းကိုပြန်ပေ၏၊ ထိုဘီလူးသည်းငါမူကားမတတ်၊ မြိုင်းဘိုင်တောင်ထက် ဥမင်ဝယ်ထိန်ပင်ကြီးသည်းရှိ၏၊ ထိုထိန်ပင်ကြီး၌နေသောဘီလူးမကြီးသည်လျှင်ထိုအထက်ကိုတတ်၏ဟုညွှန်လိုက်တုံ၏။

ထိုရှင်ငယ်တို့သည်း၊ ထိုညွှန်သောအတိုင်းသည်းကောင်း၊ ဝက်ကောင်း သေအိုးကိုထမ်းသွားလျက်၊ ထိန်ပင်ရင်းသို့ချဉ်းလေတုန့်၏၊ အစာကျွေးလျက်ခေါ်၏၊ ခေါ်လေသော်၊ ဘီလူးမသည်း မြင်သည့်အဖြစ်ကိုမေးမြဲမေးပြန်လေလျှင်၊ ရှင်ငယ်တို့သည်းမြင်သောအဖြစ်ကိုဆိုမြဲဆို၍၊ တောင်းမြဲတောင်းလေသော်၊ ဘီလူးမသည်းငါသော်ကားတတ်သည်ဟုတ်သည်း၊ ငါတို့ဘီလူးသည်၊ လူယောကျ်ားကိုပေးအံ့သောဌာ မတတ်စွာတည်း၊ ကိုယ်တို့လိုသော်ကား၊ ငါ့မောင်အကြီးဖြစ်သောဘီလူးမင်းသည်၊ ချိုက်ချောင်းထဲသို့ ဝင်၍

လေးသေ့မော်တွင် ညောင်ပင်ကြီးရှိ၏။ ထိုညောင်ပင်၌ နေသော ဘီလူးမင်းအဘံသို့သွား၍ တောင်းပါလေဟူ၍ ညွှန်မြဲညွှန်လိုက်တုံ၏။

ထိုရှင်ငယ်ညီနောင် ၂ ယောက်သည်း၊ ယခင်ကဲ့သို့ဝက်ကောင်သေအိုးတို့ကိုထမ်း၍ပြီးသော်။ ချွတ်ချောင်းညောင်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းလေ၍အစာကိုကျင်းလေသော်ဘီလူးကားမရှိ၊ ဘီလူးမသာလျှင်။ အဘယ်အလိုနည်း။ ငါတို့ကို အဘယ်ကဲ့သို့ မြင်သနည်းဟု အကြောင်းကိုမေးသော်။ ထိုသူတို့လည်း မျက်စိကွင်းဆေးဖြင့် မြင်သောအဖြစ်ကိုဆို၍။ အထက်သင်လာသောအကြောင်းကို ပြန်ပေသော်။ ဘီလူးခကာလည်း၊ ငါ့လင်ကားပင်လယ်နားသို့၊ ခရု ဂဏန်း သားငါးရှာအံ့သောငှာ သွားလေ၏။ ထိုကပြန်လာမှသာလျှင်။ လာလဘ်ဟူပေသော်။ ရှင်ငယ်တို့လည်း။ ဝက်ကောင် သေအိုးတို့ကို ထမ်းယူ၍ ပြန်လေအံ့သောအခြင်းအရာကိုပြုသော်။ ထိုဘီလူးမ၏ သားဖြစ်သောဘီလူးငယ်နှင့်ယောက်တို့ကား အစာကိုစားချင်သောကြောင့်မသွားစေရာ၍။ ထိုရှင်ငယ်တို့ကိုချုပ်ကြောင်းလျှင် အပိအားပုံသော၏။ ဘီလူးမသည်းသားတို့၏စကားကိုမလွန်နိုင်၍။ ငါ့လင်ရောက်ရုံနေဦးဟူ၍ချုပ်ပြန်လေသော်။ ရှင်ငယ်တို့ကလည်းငံ့၍နေလေ၏။

ထိုဘီလူးသည်။ခရု ဂဏန်း သားငါးတို့ကိုများမြောင်စွာဆောင်ခဲ့လျက်လာသတ်သည်ကို။ ရှင်ငယ်တို့မြင်လေ၍။ ထိုဘီလူးကိုအကြောင်းဆိုပေသော်၊ ဘီလူးသည်နာနာရုပ်အထက်ကိုမပေးလို၍။ ငြိမ်းမောင်းလေ၏။ ရှင်ငယ်တို့လည်း၊ ပိဋကာရိုရဲဆရာ ပေးလိုက်သောယကွာသိဒ္ဓေပ္ပာမန္တန်ကိုရွတ်လေလျှင်။ ဘီလူး၏အမျက်သည်ပြေလေ၏။၍။ သားငယ်တို့နှင့် မယားသည်။ အစာကိုစားလိုသောကြောင့်။အပန်းကြီးစွာရှေးနည်းပြုလေ၏၊ ဘီလူးသည်းမန္တန်၏အာနုဘော်ဖြင့်လည်းကောင်း။ သားမယားတို့ ရှေးနည်းပြုသဖြင့်လည်းကောင်းဝန်ခံလျက်။ အစာကိုဝစွာစားလေ၏။ အဆုံးပြီးမှဘီလူးမှုကား၊ ဤသို့ဆိုသတ်တည်း။ ။ဟယ် ရှင်ငယ်တို့။ကိုယ်တို့ကား

ခဲခက်စွာသောနာနာရုပ်အတတ်ကိုလိုသည်ဟုတ်တည်း။ ရှေ့သားတို့ မည်သည်ကား စိတ်ဝမ်းလောင်လင်သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ငါ့အတတ်ကိုရမြောက်လေလျှင်၊ မကောင်းမှုတရားကိုကျင့်သည်ရှိက၊ ငါသည်း အပါယ်သားရအံ့သည်ဟူ၍ ဆိုပေသော်၊ ရှင်ငယ်တို့သည်း၊ အတတ်ကိုသာသင်ပါ၊ မကောင်းမှုကို ငါတို့မကျင့်ဟုဖြေလျှင်၊ ဂတိသစ္စာပြုလျက် ကျိန်တွယ်စေပြီးမှ၊ နာနာရုပ်မန္တန်ကို ခြေကြီးဝယ်ရေးချက်သင်ပေးလိုက်၏။

ထိုပိဋ္ဌ၊ နာရဒဟူသော ရှင်ငယ် ညီအစ်ကို ၂ ယောက်သည်း၊ ထိုအတတ်ကိုတတ်မြောက်လေလျှင်၊ သူ့အိမ်သူ့ယာတို့ကိုဖြစ်မှားလေ၏၊ မင်းကြီးနန်းတော်ဝယ်မိဘုရား ၄ ယောက်ရုံကိုလည်းဖြစ်မှားလေ၏၊ ထိုသို့ဖြစ်မှားခြင်းများလတ်သော်၊ မိဘုရား ၄ ယောက်တွင်ကား၊ စေပဒုမ္မာဟူသောမိဘုရားသည်၊ မင်းကြီးလာလတ်သောအခါ ဤသို့ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီးကား၊ ရှေးဦးကာလနှင့်မတူလျှင်းဘဲ၊ ယခုကားအရောက်အပေါက်များလွန်းစွတကား၊ အသို့လျှင်ဖြစ်သနည်းဟု နားတော်လျှောက်ပေသော် မင်းကြီးလည်း ငါကား ၄ ပါးသောမိဘုရားတို့ကို အမှုသာအသွားအလာပြုသည်၊ ယနေ့ ရှေ့ထက်တိုးကဲ၍ ငါမပြုစွာသတည်း၊ အကြောင်းကို သိလိုသော်၊ ရောင်ခြည်တော်၍ထားပြီးသော်၊ နောင် သာလာသောအခါ၊ လက်ရုံဖြင့် ကျောက်ကိုဖက်ယမ်းကျွန်ပြု၍ ဟစ်လိုက်ဟူ၍၊ မင်းကြီးသင်ပေးခဲ့၏။

ထို သင်သောအတိုင်းကို၊ ရှင်ငယ်တို့ နောင်သာလာလတ်သျှင်၊ ကျောက်ကုံးခွဲဘာယ်လိုက်၏၊ ။မင်းကြီးအားကြားပေသော်၊ မင်းကြီးလျှင်မိုးသောက်လျှင်၊ သူငယ်တော်တို့ကိုခေါ်၍၊ အကြင်သူ့တို့၏ကျောက်ကုံးဝယ်၊ လက်ဝါးရုံအရာနှင့်၊ ရောင်ခြည်သည်ကပ်လေ၏၊ ထိုကပ်သောသူအားလျှင်ရအောင်ရှာ၍ယူချေဟုစေလွှတ်သောအခါ၊ ထိုရှင်ငယ်ညီနောင် ၂ ယောက်တို့သည်း၊ ခေါင်းလာအခါဖြစ်သောကြောင့်၊ မြို့တံခါး၏အရပ်ဝယ်၊ ကျောက်ကုံးကိုမှီ၍ နေစာလှုံ၍နေသည်ကိုတွေ့လေလျှင်၊ အရာခံပြီးသော်မင်းအားပြော

၏။မင်းကြီးသည်းအကြောင်းကိုမေးသော်၊ ရှင်ငယ်တို့ကားမပျက်မကွယ်သျှင်းဘဲ။ဟု တံဘိုင်းကိုဖြန့်ပေ၏။

မင်းကြီးသည်းထိုစကားကိုကြားလျှင်။ တော်ချင်သေသောသောကြောင့် အသသာခန္ဓသောဖြစ်လတ်၍၊ တခံချည်မှုအပေ့ါကင်စောင်းမာန်မရှိလျှင်းဘဲ။ ထိုအတတ်ကိုသင်ကြားပါဟူ၍သာသျှင် ငိုသောရွာတောင်းခန်လေ၏။ ရှင်ငယ်တို့သည်း မင်းကြီးအတတ်သင်၍တတ်မြောက်သေလျှင်၊ ငါတို့အား–ကာဖြန့်လတ္တံ့မည်တည်း၊ ထိုကြောင့် ငါတို့သင်အံ့သောဌာမတံ့ဟုဆိုပေသော်၊ မင်းကြီးကားအတတ်ကိုသင်သာသင်ပါဘိ၊ ဆရာတို့အား ငါမဖြစ်မှားဟုကြီးစွာသောသစ္စာကိုဆိုပြီးမှ၊ ချန်အပ်သရွေ့သောအတတ်ကိုချန့်၍၊ သင်အပ်သရွေ့သောအတတ်ကိုသင်ပေး၏၊ မင်းကြီးသည်းထိုရှင်ငယ်တို့ကိုဆရာဟူ၍မှတ်လေ၏၊ ရှင်ငယ်တို့လည်းမြို့တိုင်တောင်၏ဧသန့်မှ၊ဆရာနေခဲ့သောတောင်ဖြူထက်၌နေလေ၏။

တရံသောအခါ၌၊သိန္နန်းကရကြီးမင်းသည်၊ အမတ်စည်သဘောင်ဝယ်၊ ဖန်နီလာဟူသောသွီးရှိသည်ကို၊ မင်းကြီးကတောင်းလတ်သော်၊ထင်းတိပ်အထပ်များစွာကာ၍၊အကြွန့်ပ်သွီးကျောက်ပေါက်လျှောက်ရှိသေးသည်၊ ကောင်း၍ လက်ဆောင်တော် ဆက်မည်ဟုလျှောက်လိုက်၏၊မင်းကြီးသည်းအကယ်ထင်၍နေလေ၏၊ ။စည်သဘောင်လည်း ညဥ့်အခါ သူကောင်တရာကိုယူခဲ့ပြီးသော်၊ သွီးကိုကားတွင်းကြီးတူးလျက်ဝှက်၍ထားလေ၏၊ ထိုသူကောင်ကိုကားသွီးအိပ်သောအခန်း၌ သိပ်၏၊ ကျောက်အနာကြောင့် သွီးသေခဲ့သည်ဟုငိုယိုကျွန့်ပြုလျက်ဖုတ်ကြလေ၏။

အမတ်ကြီးစည်သဘောင်ကား၊ ကာလရှည်မြင့်လတ်လျှင်၊ မင်းကြီးသည် မေ့လျော့လေပြီဟု၊ အမတ်ကြီး လက်ချာနန်းသူသားနှင့်ထိမ်းမြားလေ၏၊ ထိုထိမ်းမြားသောစည်သံပတ်သံကို မင်းကြီးကြားလေလျှင်၊ ဤစည်သံပတ်သံကား အဘယ်ကြောင့်တီးသနည်းဟုမေးလေသော်၊ အမတ်တော်သကျာနန်းသူသားနှင့် အမတ်တော်စည်သဘောင်ကြီးသွီးထိမ်းမြားသည်ဟုလျှောက်လေလျှင်၊ မင်းကြီး

ကား ငါသို့သောမင်းငင်ကို၊ ဤသို့လျှင်ဖြက်ဖျက်လေအံ့တကားဟု ငြင်းခွာသောမာန်တောင်သည်ဖြစ်လတ်၍၊ စည်သဘင်ကြီးနှင့်လက်ျာ နန်းသူကိုလည်း ထွားထွားညက်ညက်ဖျက်ဆီးလေ၏၊ စည်သဘင် ကြီးသို့အန်နိသောကိုလည်း။ မင်းဝယ်ကိုယ်သုပ်တော်တင်လေ၏။ ။ မင်းလည်းဤနေ့မှသည်၊ ငါ့ကိုမသန့်သဲ စည်မောင်းမတီးစေရဟူ၍ မြစ်လေ၏။ ထိုနေ့ကာစ၍မင်းကိုပန်မှစည်မောင်းတီးရလေ၏။

စည်သဘင်နှင့် လက်ျာနန်းသူလည်း။ အလွန်ရှက်စွာ နိုးသော ကြောင့်၊ မင်းကြီးကိုပျက်ဆီးလိုသဖြင့်။ မှူး မတ်ပြည်သူတို့နှင့်ညီ ညွတ်ပြီးသော်၊ စိတ္တနာရေခတို့ကိုရှာလေ၍ရပြီးသော်၊ များစွာသော တံဆိုးဘဏ္ဍာကိုပေးပြီးမှ၊ အကြံများစွာ တောင်းပန်လေသော်၊ ရှင်ငယ်တို့လည်းဝန်ခံ၍၊ တောင်ဖြူမှသည်လိုက်လတ်၍၊ အမတ် ကြီးစည်သဘင်ဇိမ်ထက်သို့ တက်လေပြီးသော်၊ သစ္စာစကားဆို ချည်ပြီးလျှင်၊ လောင်းကြက်မြို့တဘက်ဖြစ်သော ပေါင်းတုတ်ဖျား ဝယ်၊ ကွဲ့ရိုင်းရောက်လာသည်ဟု၊ မင်းကြီးအား အသိခံလေစေ သော်၊ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ၊ ဤနေ့လျှင်ပွဲပြင် အံ့သည်ဟုသေရည်သေရက်တို့ကိုဆောင်ခဲ့လျက်၊ ဆင်သဘင်စီး၍ ထွက်လတ်သတည်း။

ထိုတောင်သို့ရောက်လာလျှင်၊ ရှင်ငယ်ညီနောင် ၂ ယောက် သည်၊ ကွဲ့မြို့ရိုင်းသောင်ဆောင်လျက်၊ နှစ်ချပြိုင်လျက်ရပ်နှင့်လေ၏။ မင်းကြီးသည်း ထိုကွဲ့ရိုင်းဖြူ ၂ ချကိုမြင်လျှင်၊ ထိုရှင်ငယ်တို့မှဝန် ကိုသိ၍ ကြောက်လန့်စွာသဖြင့်၊ ကျေးအယောင်ဖြင့် ပျံထွက်လေ ၏။ ။ရှင်ငယ် ၂ ယောက်လည်းစွန်ယောင်ဆောင်၍လိုက်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း စွန်ရုပ်ငှင်းဆောင်၍ ပျံထွက်လေ၏။ ။ရှင်ငယ် ၂ ယောက်လည်း သိန်းရုပ်ဘန်ဆင်း၍ လိုက်လေ၏၊ ။ထိုသို့အ စဉ်အတိုင်းလိုက်လေ၍ မလွှတ်သာမှလျှင်၊ တောသို့ဝင်၍ တော သွားအဟန်ကိုဘန်ဆင်းလျက်ပြေးလေ၏။ ရှင်ငယ်တို့လည်းကျား ၂ ချအဟန်ဘန်ဆင်း၊ မင်းကြီးလည်းမလွှတ်သာမှသာလျှင် ကျား ၏အယောင်ဆောင်၍ ပြေးပြန်လေ၏။ ။ရှင်ငယ်တို့လည်း ဆင်

၂ စီးအပေါင်ဖြင့်လိုက်လေတုန်၏။ မင်းကြီးသည်း မလွတ်သာမှ ရွာတွင်းသို့ချဉ်းသောတုံ၏။ လူ့အပေါင်းဖြင့် လူ့အလယ်သို့ ဝင်သောခါမှ၊ ရှင်ငယ်တို့လည်းသက်နက်ဖြင့်ခုတ်မိသောချင်၊ မင်းကြီး၏လက်ျာနားပြတ်လေ၏။

ကြောက်သန့်ထကြွားဖြစ်၍၊ ရှက်အပေါင်း တန်ဆောင်းလျက်၊ ခန္တီဝါဒဟုသောဆရာ့ကျောင်းသို့ပြေးဝင်လေချင်၊ ဆရာအကျွန်ုပ်အားတားပါဘိဟူ၍ဆရာကိုဘက်လေ၏။ ဆရာလည်းဘက်သောလက်ကိုဆုတ်ခုတ်ဟူ၍ကန်လင့်၏။ မင်းကြီးကြမ်းကြုတ်ယုတ်မာသောကြောင့်၊ငါတို့ကျောင်းဝယ်သင်တုံးခါးမျှမရှိရ၊အဘယ်လက်နက်နှင့်ချင်၊ ငါတို့တားအံ့နည်းဟုဆိုပေ၏။ နားခြံယိုသောသွေးကိုသုတ်စရာမျှပေးပါဘိဟုဆိုသော်သည်း မင်းကြီးသည်ပြုကျင့်ခြင်းကြောင့် ကျောင်းဝယ် ၊ အိမ်ဝယ် ၊ ကွမ်းယာပုဝါမျှမရှိရ၊ အဘယ်ကိုပေးရအံ့နည်းဟု ဆိုပြီးမှ၊ မတားနိုင်အံ့ သည်ကိုသိ၍၊ ငါမိ၏ကောင်းမှုဖြစ်သော ဘုရားဂူထဲသို့ဝင်လျက်၊ တံခါးပိတ်၍နေလေသတည်း။

ရှင်ငယ်ဗိဿနုနာရဒတို့လည်း၊ မင်းကြီးသည်း ဂူထဲမှထွက်အံ့သော၊ မင်းကြီး၏ကောင်းမှုကိုသည်း မီးတိုက်ရအံ့သောဟုဆိုလေသော်၊ ငါ့ကောင်းမှုမပျက်ပါစေနှင့်၊ငါထွက်အံ့ဟုဆို၍ လက်ျာနားမှ ယိုသောသွေးကို လက်ျာသက်ဝါးဖြင့်သည်းကောင်း ခံလျက်၊ ဘုရားပြတ်ရွာ၏လက်ျာပေါင်တော်၌၊သက်ဝါးရုံဖြင့်ဟပ်ပြီးသော်၊ ဤသို့မိန့်ခွာန်လေ၏။ "မြတ်စွာဘုရား၊အကျွန်ုပ်သည် ဤပြည်၌တပန်လည်းကောင်းမင်းဖြစ်ပြန်၍၊ ဤအကျွန်ုပ်ရန်သူတို့၏ မျိုးဆွေစသောအပင်းအသင်း အလုံးရုံတို့ကို ကြေပြန်ချင်းအောင် သတ်ရပြီးမှချင်အကျွန်ုပ်ပိမ်းကျုံ့သောလက်ျာပေါင်တော်ဝယ်၊ အကျွန်ုပ်သွေးသည်ကြေစေပျောက်စေသတည်း"ဟုမိန့်ခွာန်ခဲ့သောအဆုံးမှထွက်ခဲ့၍အသတ်ခံလေ၏။ ရှင်ငယ်တို့လည်းသတ်ပြီးသော်၊ဥကျွောင်းကိုစည်သဘင်လက်တွင်းနှင်းလေ၏။ ။ထိုနန်းကျကြီးကား– အိမ်

နှိုင်–၃၁–နှစ်။စည်းစိမ်–၄–နှစ်။သက်တော်–၃၅–နှစ်တွင်လွန်တော် မူလေ၏။

ထိုနောက် အမတ်ကြီးစည်သူသင်နန်းတက်သည်မှာ–၁၃၄–ခု တည်း။

ရခိုင်မင်းသမီး ဧချင်းမှ ကောက်နုတ်ချက်။

(၂၃) ဧ–ဖေဖွဲ့ယံရွေ၊ဃိမြို့တော်ကို။စေ့ရေး၍ခင်း။ပြောပါချင်အုံ့။ ဘေးခင်ကြီးမွှား။ အလေ့မာသျှင်။ တည်လှာလောင်းကြွက်။ ထိုမြို့ ဆက်၍။ပြည့်ရွက်ဖြန့်ကျုံး။ ခြောက်ယောက်ဆုံးတွင်။ တန့်ကြီးသီး။ နန်းကျကြီးကား။ မီးထက်မကာ။ ပြည်ပပြည်တွင်း၊ ဓါးတစင်းမျှ၊ မရှိရတည့်။ကျွန်ကောက်ငင်။ပုဆောအင်နှင့်။ ခေတ္တလင်နှစ်မည်။ အိမ် ထောင်ချည်သား။စည်သူသင်ကြီး။သမီးတွတ္တွား။ပန်နီလေ့ကို။အာသာ ငက်ငက်။ထော်သမက်၍။ ရက်ရက်ယူပြီး။ မင်းကြီးခေါင်ဖျား။သာ နှစ်ပါးကို။ ငြိုးထားကြီးမွှား။ ဖျက်ဆီးရှာသည်။ ။သိန္တူကျုံ့ညစ် ညှိုးသည့်ပေ။ ။ညှိုးတည့်မှောက်တော် ဟုဘ်တည့်ခြေဘ်။ ။ မတော်ကျင့်ညစ်။ကြွင်ချစ်သင်မှီး။ ဇနီးသည်လှ။ပန်နီလှကို။ ခွါ၍ ယူပြီး။ မင်းကြီးနှစ်ဆူ။ သက်ိုမှုလည်း။ အမှုအခသာ။ ဖျက်ဆီးရှာ သည်။ ။ပိန္နူသည့်မှောင်ထက်ဖွေး။ ။ဝေသည်းသင်ယင်ဧ။

(၂၄) ဧ–ဖေမိန့်ပြွတ်ပြွတ်။ကျူးရေရွတ်အုံ့။ ထိုမဘ်နှစ်ပါး။ငြိုး ထိုထား၍။ဆေးဝါးမကျွန်။တတ်ပွန်အနှီး။ ဓော်ဂီပိန္နူ။ ပညာစီရင်။ ဘယ်သူသင်သား။ ရှင်ငယ်ပိဿူးနာရေဒကို။ ဖိသုံ့ရှူးဖြစ်၊ ရလစ်မ သတ်။ဆရာမှတ်၍။ ကြည်ညွှတ်ရှိသေ။ တောင်းပန်လေမှ။တွေ့တွေ့ လာလာ။ နာနာချုပ်ဟန်။ ဘန်ဘန်ခင်းဆင်း။ လိုက်လေလျှင်း၍။ လွှတ်ခြင်းမထင်၊ ဂုတ်ဝင်လျက်။ ရှင်တော်ချုပ်တု။ ကိုယ်တော်မှု တွင်။ မြှုသည်သည်လှာ။အဓိဋ္ဌာကြောင့်။ ယင်းခါကဝယ်။ မြောက်စား ချွယ်၍။နှစ်ဆယ်နှင့်ခွေး။ နန်းထက်ဝေးမှ။ရှင့်ဘေးတော်မင်း။ရှင်ရင်း တွင်သာ။ သွေးသက်ရေမှု။ရှည်ကြာပဟုသည်။ ။နတ်ထူအနှံ့မိန်းမူး တည့်ပေ။ ။မူးတည့်မှောက်တော်။ ဟုတ်တံ့တည့်ခြေဘ်။ ။ဧ

သေဝိန္ဒစ်ကျိုပ်၊ ဖြူရိပ်ဖွေးဖွေး။ နှစ်ပေါက်ဝေးမှ၊ ရှင့်ဘွားတော်ချစ်။ မင်းခေါင်ဖြစ်မှ၊ ။ကြေညာစ်တည့်လက်ရာသွေး။ ။သေည်းယဉ်ယဉ်ဧ။

ယင်းသို့လျှင်၊ အကြင်ပညာဝတီရခိုင်ပြည်ကြီး၏။ အခါးကာလ၊ ပေါ်ရာဏာရာဇဝင်အဆိုအမိန့်တို့နှင့်။ ချိုသံမုံ့ကွာသောချင်းကဗျာလင်္ကာများကိုကြားနာတော်မူပြီးနောက်၊ "အိုဒိတပုံမင်တို့၊ ဤမှုလောက်သောနိဒါန်းဖြင့်ပင်၊ ဘုံးခန်းတိုင်ရောက်ကြဦးမို့ရှဲ၊ ။ လာသင့်သောရှေ့အပဘ်ကာစ၌၊ ရသေ့မြတ်ပေါက်သည်၊ ဤမည်သောဂန္ထုန်ပျံဒီပနီဋီကာစာကိုယ်ကို၊ မဟာပြပ္ပည့်ရှိရ် မှော်သခင်တို့ဖြင့်၊ အညာသတိမှာသဘောကျလောက်အောင်၊ ဟောပြတော်မူပ်မ့်သတည်းဟု" မိန့်တော်မူလေ၏။

ဤတွင်ရှေ့ ဂန္ထုန်ပျံဒီပနီ ဋီကာနိဒါန်းကြီးပြီး၏။

ဂဏ္ဌိနိပ္ပုံဒိပနိဒ္ဒိကာ။

ပဌမော ပုဗ္ဗကာ-ဂန္ထာရမ္ဘ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

(၁) အ,နွာသိ,သဗ္ဗညု ဂရုဠော၊ ဥဂ္ဂံ,ဓမ္မ,နဂေါဒိတော၊
ကိလေသ,နာဂဓံ,အဉ္စံ၊ နမေ့တံ,ဣဂ် စေတိယံ။ ။

(ပဌမ,န- ကာရ-ဝိပုလာဂါထာ)။

(၂) နဝဘာဂံ (နဝင်းကြေ)ဝံ၊ သေသံ,ကဋ္ဌံ,သ-ဓါတ္တိကာံ၊
တသာ,မွံ,နဝဂ်ဗ္ဗိ၊ ဂဏ္ဍံ,နဝ,ဂုဏာဒွရံ။ ။

(ဝဏ္ဏဂါထာ)။

(၃) မြမ္မ ရဋ္ဌေ,ဇမ္ဗူဒီပေ၊ ဓမ္မကထိက,ပုဂ်ဝေါ၊
သာသာဝတီ-ဦးညောပေဗျာဝိ၊ ပါကဋော-တသာ
မာတာရော။ ။

(ဥဘယ,မ ကာရ-ဝိပုလာဂါထာ)။

(၄) (ဒေါ်ပါရမီ) ဘိဓါနာသင၊ သဏ္ဍံ,အဘိယာဝိတော။ ။

(ပထျာဝတ္တ ဂါထာဝက်)။

(၅) စစ်ကိုင်းဝှယေ,ဓေယျာဝုရေ၊ ဋ္ဌေစက်တော်,ကာသပါဒိကော၊
အရညေ,ဝသန္တော်သိဟိ၊ ပရိဗ္ဗာဇကော တာပရေ။ ။

(ဥဘယ,တကာရ-ဝိပုလာဂါထာ)။

2152—10

(၆) သာသနိကော,တံ ဗါဟိရေ၊ သဏ္ဍာနေ့,အင်္ဂိယဏ္ဍနေ။
ဂရုဠတ္ထံ,သမာနေတွာ၊ ကသင်(ဂဠုန်ပျံ)ဒီပနိ၊ ။

(ပဌမ,ဘာ-ကာဒ ဝိပုလာဂါထာ)။

(၇) တံ- ပဿန္တာ–သုတိမ္ဘန္တာ၊ သံဝဏ္ဏန္တာ, ဒူယတ္ထုကာ။
ပေါသန္တာ, သပတ္တံ,ဇယန္တာ၊ မုဋ္ဌန္တာ,ဗုဒ္ဓနာ,သဒါ၊

(တတိယ-ရ,ကာဒ ဝိပုလာဂါထာ)။

ယင်းသို့လျှင်၊အကြောင်“ဂဠုန်ပျံဒီပနီ”ဋီကာကျမ်းကြီး၏ ပြမ်းထိး တရယည်။ ဤမည်သောပဏာမဂုဗ္ဗကာ–ဂန္ထာရမ္ဘကို၊ ရွတ်ဆိုပြီးသည်၏အဆုံး၌၊ အားလုံးအားလုံးသောတောရသူရသော့မတို့နှင့်တကွ၊ ခရေ့ ဗှာသူပရိဗိုဇ်အမျိုးမျိုးတို့နှဲ့၊ ဘိုးသူတော်–မယ်သီတို့က၊အယ်ဒီတဘွဲ့မှတ်ချက်ကဲ့သို့၊ ခတ်သွက်သွက်ပတ္တနာပြုပြီး၊ သာရ,သာရ,သာရဟူသော ကောင်းချီးသြဘာသံ၊သောမနာသံတို့မှာ၊ တောဝနာ ကမ္ဘယံ ရိပ်ခန်းနှင့်တကွ၊ သောတာပန် ဆိပ်ကမ်းကတောင်၊ပိတ်မှန်းလျှင်ကြားလောက်သောဟူလို၊

ဒိုတဲ့မအပေါင်း၊သူတော်ကောင်းသူမြတ်လောင်းတို့၊
(ဘုရားပါဘုရား,ဟူ၍၊ညီညီညာညာဘူးကြစေ)၊

အဲ ယခုအခါ၊ အနှိုလိုလာရှိတဲ့၊ ပဏာမဝိတဗ္ဗ၊ ပဏာမဝန္ဒနာ၊ ဂါထာတို့၏အနက်သဘောကို၊ ဆက်သက်၍ ယောဇနာရမှာဖြင့်၊ ပောဒအန္တာလိုတဲ့၊ဘယ်လိုပါနည်းဟူမူ၊

မဏာဝမ,ဈနက်သေဒိကာဒ။

(၁) အပဟံ၊ ၊အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝါ၊ ယောဂီဆရာ၊တောဒိပါသဖြင့်၊ မဏ္ဍာတာမောင်မှိုင်းဟု၊ ချောင်တိုင်း ချောင်တိုင်း၊တောင်စကိုင်းဆီက၊ တိုင်းကျော် ပြည်ကျော်၊ တပည့်တော်သည်၊

ဥဿုံ ခဇ နဂံ။ ။သာဝကာ, ပဥ္စေ။ ညာဏ်အနေမှ၊ စံဖွေချင့်ထောက်။ အခဝင့်ခဝင့် ဖြောက်ဖြောက်ပြီး။ မြင့်မောက်သျှောင်ထွန်း၊ အောင်တံခွန်ပဲ့။ ဆောင်ညွှန်မပျက်။ သဗ္ဗညုတ ညာဏ်တော်တည်းဟူသော ဥဒည်းတောင်ထက်သို့။ (ဤအနက်ကား၊ မြတ်စွာဘုရားတို့)။ ဝါ၊ ဤသဉ္စရလောကတန်ဆောင်။ ထိန်ထိန်ပြောင်သည်။ ဘိုတောင်ပဗ္ဗတ။ စ၍ဆောင်ညွှန့်။ တောင်ခြောက်တန်ထက်။ သာလွန်ကဲပို။ တံခွန်လိုပဲ့။ မြင်းမိုရ်အထက်။ ယုဂန္ဓိုရ်တည်းဟူသော ဥဒည်းတောင်ထက်သို့။ (ဤအနက်ကား၊ သူရိယ,သနင်း နေ့တည်းဟူသော။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းတို့)။ ဝါ၊ အခဝင့် အခဝင့်။ မြင့်ထက်မြင့်သား။ နေမင့်ဘုံပျံ။ ဂန္ထုန်လံကြောင့်။ နာမံခေါ်မြွက်၊ အလျှံတပြောင်ပြောင်နှင့်။ အလံတောင်ကြီးတည်းဟူသော ဥဒည်းတောင်ထက်သို့။ (ဤအနက်ကား။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်တည်းဟူသော ဂန္ထုန်မင်းတို့)။

ဥဒိတော။ ။နေ့စဉ်ရက်ဆက်။ ထွက်ပြီးထွက်၍။ တက်ကြီးထက်တော်မူသော။

သဗ္ဗု ဂရုဠော။ ။လူနတ်ဗြဟ္မာ။ သတ္တဝါတို့ကို။ သံသရာတခွင်၊ ပင်လယ်ပြင်မှ၊ ကယ်တင်တော်မူခြင်းတည်းဟူသော။ ကြီးလေးဖွာစွာသော ဝန်ကို။ အားသွန်အန်တောင်၊ မှီဆောင်တော် မူတတ်သော။ ရှင်တော်မြတ်စွာ ဘုရားသည်။ (ဤအနက်ကား။ မြတ်စွာဘုရားတို့)။ ဝါ၊ ကောင်းကင်ဖွာညွှံပဘ်။ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တို့ကို။ မဖြတ်မဖြတ်၊ အထပ်ထပ်ညွှင်းဆဲပြီး၊ အတင်းဘဲမွေ့တတ်သည့်။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းသည်၊ (ဤကား။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းတို့)။ ဝါ၊ နဂါးတည်းဟူသော စနေကြွယ်ကို၊ နေ့စွယ်ရောင်ဝင်းကနဲ့-ဝင်းကနဲ့ဖြင့်၊ အတင်းဘဲညွှင်းဆဲထတ်သောဂုဏ်အခြင်းရှိသော။ ဂန္ထုန်မင်း,ရဝိသည်။ (ဤအနက်ကား။ ဂန္ထုန်မင်းတို့)။

ကိလေသ နာဂဇံ။ ။တဝေါင့်ငါးရာ။ကိလေသာနှင့်။ မကွာမခြား။ပမာထားလောက်တဲ့။ နဂါးမြွေကောင်ကြောင့်ဖြစ်သော။(ဤကား။မြတ်စွာဘုရားတို့)။ ဝါ၊ဆီး,နှင်း,မြူတိမ်,သူရိန်,မီးခိုး။ညစ်မျိုးငါးတွေ။ နဂါးမြွေကြောင့်ဖြစ်သော။(ဤအနက်ကား။ တနက်နွေဂြိုဟ်မင်းတို့)။ ဝါ။ သဏ္ဍာဝါခပင်း၊ ပေါင်းတသင်းတို့အား။ မကောင်းခြင်းတည်းဟူသောခေတ်တမ်းဖြင့်။ညစ်နွမ်းတဘ်စေ၊ နဂါးမြွေကြောင့်ဖြစ်သော။(ဤအနက်ကား။ဂမ္ဘုန်မင်းတို့)။

အန္ဓံ။ ။သဋ္ဌာမျက်လုံး။ ညာဏ်ကြီးသုဉ်းအောင်၊ ပိတ်ဖုံးမွဲနှောင်၊အမိုက်မှောင်ကို။(ဤအနက်ကား၊ မြတ်စွာဘုရားတို့)။ဝါ။ပေါာ်ခရ။ပြောမရနှင့်။ လောကမျက်လုံး။အမြင်တုံးအောင်၊ ပိတ်ဖုံးပိုက်နှောင်။ အမိုက်မှောင်ကို၊ (ဤကားတနက်နွေဂြိုဟ်မင်းတို့)။ ဝါ။အပဟံ ငါဟာ။ကြွမ်းဟန်ဖြစ်၍။သိပပတုံးရုံး။ဘက်မဲ့ကြုံးလျက်။မိုက်လုံးကြီးအောင်။ အမိုက်မှောင်ကို။(ဤအနက်ကား။ဂမ္ဘုန်မင်းတို့)။

အ နာသိ။ ။ရုန့်ရုန့်ထက်ထက်၊ ဂမ္ဘုန့်လက်သို့၊ မှုံမှုံညက်ညက်၊အသေနက်မပဲ့လို့၊ချေဖျက်တော်မူလေပြီ။

ဝေါ်သဏ္ဍုဂရုဠှ။ ။ထိုထိုအရပ်ရပ်၊လူနတ်ဖြပမ္ဗာ၊သဏ္ဍာဝါတို့ကို၊ သံသရာတခွင်၊ပင်လယ်ပြင်မှ၊ ကယ်ထင်တော်မူခြင်းတည်းဟူသော၊ ကြီးလေးလှစွာသောဝန်ကို၊ အားသွန်အန်ထောင်၊ပို့ဆောင်ထတ်ပြား၊ မြတ်ဘုရားကိုရင်း။ (ဤအနက်ကား။ မြတ်စွာဘုရားတို့)။ ဝါ။ကောင်းကင်ဗညာ့ပတ်၊ဂြိုဟ်နက္ခတ်တို့ကို၊မပြတ်မပြတ်၊ အထပ်ထပ်ညွှင်းဆဲပြီး၊ အထင်းဘဲမှုတတ်ချေတတ်သည့်၊ တနက်နွေဂြိုဟ်မင်းကိုရင်း။ (ဤအနက်ကား။တနက်နွေဂြိုဟ်မင်းအတို့)။ဝါ။ နဂါးတည်းဟူသောစနေဂြိုဟ်ကို၊နေ့,တရားကိုယ်ရောင်–ဝင်းကနဲ–ဝင်းကနဲဖြင့်၊ : အထင်းဘဲ၊ညွှင်း

ဆဲ ကာလ၌၊ပြု ပူတတ်သောဂုဏ်အခြင်းရှိသော။ ဂန္ထုန်မင်း
ရပ်ကိုရှင်း။(ဤအနက်ကား။ဂန္ထုန်မင်းတို့)။

နမောင်၊ ။ဦးရှိအားကျိုး။ထိပ်ငါးမျိုးဖြင့်။ရှိခိုးလိုက်ပါ၏ဘုရား။

နမျှ။ ။ဦးရှိအားကျိုး။ထိပ်ငါးမျိုးဖြင့်။ရှိခိုးတဲ့ပြီး၍။

မှတ်ရန်။ ။ဤပဏာမ။ ပဉ္စမင်္ဂလာအရကို။ သုတေသန။ သုတရှာမှီ။ သုတေသီတို့အလို့ငှါ။ ဝါ။ ပဉ္စမကျော်အောင်ပန်းကို။ ဆင်မြန်းခုန်ကြွးယူမူကြတဲ့။ ဘိုးသူတော်မယ်သီလတို့နှင့်။ တောခမှာပျော်မွေ့ကြတဲ့။ရသေ့မအနှီတတွေ့ဘို့။ သီလေသာလင်္ကာရဖြင့်။တန်ဆာဆင်သျှက်။ အကျွဲးအားဖြင့်။ အသွားဥာဏ်ထက်သန်အောင်။ အနက်သမ္ဗန်တော်မူလိုက်သည်။

(၂) နဝဘာဂံ။ ။ကိုးချဖြင့် စားအပ်သည်ရှိသော်။ ဝါ။အထွက်သင်္ချာ။ပညာပြိုးပြွမ်း။ ကိုးဂဏန်းအားဖြင့်။ စားအပ်သည်ရှိသော်။

နဝင်း ကြေဒ္ဒံ။ ။ကြွင်း သုံးတွေ၊ နဝင်းကြေပဟု။ ပြောသူတို့အတွက်ကို။ အနို့လိုခေါ်ဆိုပညပ်၊သမုတ်အပ်သော။

ကပ္ပံ။ ။ကပ်ကြီး သုံးပါးကို။ ကျော်ရှသွား လွန်မြောက် နိုင်သော။

သာခါတ္တိကံ။ ။ခါတ်တော်မွေတော်၊ ကိန်းပျော် စံနေတော်မူရာဖြစ်သော။

ခ္တက် စေတီယည္ထ။ ။အသင်းအပင်း။ အချင်းချင်းသွေမဖည်ကြတို့။ အမင်းမင်းတွေတည်သကဲ့သို့သော။ နဝင်းစေတီတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း။

နဝင်းစေတီတော်ဟူသည်ကား။

[၁] ဘုရားကလေး–ရွှေစေတီ။လုံးပတ်တော်ကညီ။ ။ရွှေစေတီ ရောင်တော် ဖွတ်တော့။ မယ်နှင့်မောင်ပူသည့်ဝန်ကို။ဆီးချွတ်လိမ့်လေး။

[၂] ဘုရားကလေး ငယ်ငယ်။ ၉ တောင်ဖြင့်တယ်။ ။ငယ်သာငယ်။ ကယ်ဆယ်မဲ့ဘုရား။ ။ခါတ်ကောထီ ၃၀ ကူးအောင်။ ဖူးကြရအမျှား။

[၃] ဘုရားသာငယ်၊ ကြီးကျယ်တဲ့တန်ခိုး၊ လူမျိုးရုံခြေ တော်ဦး၊ ဖူးလို့ရှိခိုး။

[၄] ဘုရားကလေးတွေ–နှိုလိုပေါက်အောင်၊ မြို့ရှောက်လို့ တယ်၊ ဟိုမြို့တယ်၊ သည်မြို့တယ်၊ အားလုံးမြို့ တယ်၊ ။ဟိုရွာတယ်၊သည်ရွာတယ်၊ အားလုံးရွာ တယ်၊အမြန်တယ်၊အမြန်တယ်၊ ။ဘုရားကလေး ငယ်ငယ်နှင့်၊အစွယ်တော်ဓာတ်မျိုး၊ကြီးတဲ့တန်ခိုး၊

စသည်ဖြင့်၊ ဤမည်သော ဂိုဏ်းတော်ကြီးက နှုန်းဆော်ချက်အ တိုင်း၊သရိုင်းနှင့်တန်ခိုးပြောင်သည့်၊ ကိုးတောင်ပြည့် ဘုရားပုထိုး တို့ကိုဆိုလိုသည်။ ။ဤကား–စကားချပ်တည်း။

ထသသ။ ။သို့မြတ်စွာဘုရား၏၊

နဝင်္ဂမှီ၊ ။မဇ္ဈိမသွား၊ စဉ် အလာဖြင့်၊ အင်္ဂါကိုးပါး ရှိသည် လည်းဖြစ်သော၊

ဓမ္မွ၊ ။တရားရတနာ၊ မြတ်ဆယ်ဖြာကိုလည်းကောင်း။ ဝါ၊ မဂ်ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန် ပရိယတ်၊ အမြတ်ဆယ်ဘော်၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း။

နဝရဏဒ္ဓရုံ၊ ။ဘုဗ္ဗဒ္ဓိဗ္ဗန္ဓ၊စသည်အကျော်၊ဂုဏ်တော် ၉ ပါး ကို၊တန်ခိုးအားဖြင့်ဆောင်ဘော်မူတတ်သော၊

ဂဏ္ဍ၊ ။နိဗ္ဗာန်ပဋ္ဌည်း၊ အပြစ်ဆည်းသား၊ အရည်းပညတ်၊ ပရမတ်၊ သမုတ်၊ သိရှိ ထွန်းပေါ်၊သစ္စာတော် အပေါင်း ကိုလည်းကောင်း။

နမာမိ၊ ။ကာယ၊ ဝစီ၊မနောချိုသား၊ အဋ္ဌလိကမ္မ၊ဂါရဝဖြင့်၊ ညွတ်ခရိုကျိုး၊ထိပ်ပါးမျိုးဖြင့်၊ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

နမျ၊ ။ကာယ၊ ဝစီ၊ မနောချိုသား၊ အဋ္ဌလိကမ္မ၊ ဂါရဝဖြင့်၊ ညွတ်ခရိုကျိုး၊ရှိခိုးတဲ့ပြီး၍၊

(၃+၁/၂) ဇမ္ဗူဒီပေ၊ ။ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်း၌၊ ဝါ၊ ကမ္ဘာ့တန်ဆာ၊ မဂ်သာဘာ၊ ရတနာဇမ္ဗူရာဇ်၊ ထွန်းသစ် ရွှန်းဝေ၊ ကျွန်း သပြေ၌၊

မြမ္မ ရဋ္ဌေ။ ။မြန်မာပြည်ကြီး၌။ ဝါ။ မင်းကိုရိုညွတ်။ လေးမြတ် ထတ်၍။ ဗျူဟွတ်မညှိုး။ မြန်မာမျိုးဟု။ အရိုးစင်မြို့။ တနန်း ထူခဲ့သော။ မြို့တို့မြို့ရွာ။ မျှိရတနာတည်းဟူသော။ တိုင်းဇမာ ပြည်၌။

သာသနာဝတိ,ဦးညောယျာတိ။ ။သကျသာကီးစာ:မရိုက်ခဲ့သို့ သော။ သာသနာဝတိ,ဦးညောယျဟု၍။

ပါကဋော။ ။တံခွန်အသွင်။ အမွှန်တင်လောက် အောင်။ အလွှန် ပင်ထင်ရှားတော်မူပေသော။

ယော,မမ္မကထိက,ပုဂ်ဂေါ။ ။အကြင်ဓမ္မကထိက။ ရှိရှိသမျှ တို့နှင့်တကွ။ ကပိ, ထပသ, ရသေ့, တအား ဆိုလောက် အောင်။ ရွှေသွားစင်စစ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်။ ဓမ္မရာဇ ဘုရား။ ဓမ္မ သေနာပတိ။ ပြည်ကြီး တံခွန်။ မထေရ်မွန် သည်။

အဌ္ဌိ။ ။ပုံ့မြိုသည်ရွာ။ ပြည်မြန်မာ၌။ ဒေသနာအမြိုက်ဆေး။ အမိုက်ဝေးအောင်။ တိုက်ကျွေးဟှည့်တွေ့ရှိချေတမုံ့။

တသသ,ဓမ္မကထိက ပုဂ်ဂလသ။ ။ထိုထိုရှိသမျှ။ ဓမ္မကထိက တို့နှင့်တကွ။ ကပိ–ထပသ, ရသေ့တအား ဆိုလောက် အောင်။ ရွှေသွားစင်စစ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်။ ဓမ္မရာဇ ဘုရား။ ဓမ္မသေနာပတိ။ ပြည်ကြီးတံခွန်။ ထေရ်မွန် မြတ် ဖျား။ ငါတကားဟု။ များမျှားကြီးအားကိုထုတ်ပေသော။ တရေးစင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏။

ဒေါ်ပါရမီ,ဘိဓါနာသယ။ ။ဒေါ်ပါရမီအမည်ရှိသော။ ဝါ။ အခေါ် သာကြည်။ (တော်) အရာ တည်လောက်တဲ့။ ဒေါ်ပါရမီ အမည်ရှိသော။

မာတာရော။ ။ဘဝတပါး။ ပြောင်းသွားနှယ်ကျွံ။ ကွယ်လွန်လေ ရှာပြီးသော။ မယ်တော်ကြီးသည်။

သက္ကစ္စံ။ ။ရိုရိုသေသေ။ ချေချေငံ့ငံ့။ မွန်မွန်ရည်ရည်။

ယာစိတောစ။ ။သာယာ ညွတ်ပျောင်း၊ ရေးပါ ကြောင်းနှင့်၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။

(၅) အပရေပိ။ ။နဂိုရ်ဖြစ်ခဲ့သည့်၊ဘိုဖွတပါးဂုန်သော။

ဇေယျာပုရေ။ ။ဇေယျာ ပုရ တိုင်း၌၊ ဝါ၊ ရန်အပေါင်းကို၊ ထောင်းထောင်းကြေညက်၊ချေဖျက်အောင်မြင်၊လိုအင်ဆန္ဒ၊ ပြီးသမျှကို၊ပြည့်ဝလေရော၊ပြည်ဇေယျာ၌။

စက်ကိုင်းဒွယေ။ ။စက်ကိုင်း၊ အမည်ရှိသော မြို့တော်၌၊ ဝါ၊ စစ်ပင်ကိုင်းကိုင်း၊ သိုက်အတိုင်းနှင့်၊ သမိုင်းအောင်မျို့၊ တန်ခေါင်ပျို့သည်၊မြို့စစ်ကိုင်း၌။

ဖွေ့စက်တော်ကဿပါဒိကော။ ။ဖွေ့စက်တော်၊ အလောင်းတော်ကဿပ၊ အစရှိသော၊ဝါ၊ဘဂဝါ၊အတုလ၊သုံးလူ့ဘ၀ါ၊စက္ကူနှစ်ဆူ၊ ပါဒဟူသည်၊ ဇမ္ဗူရည်ဖော်၊ဖွေ့စက်တော်နှင့်၊ညွှာမော်ထက်ကျေး၊ ကလေးချာဇဂြိုဟ်၊နဂိုရ်မွာန၊ ဝေဘာရတောင်၊ လိုဏ်ချောင်သာဒှန်း၊ မြဝန်း ကမ္ဗလာ၊ ကျောက်နေရာထက်၊ နိဗ္ဗာန့်ခါတ်၊ ကြွေပြတ် ညောင်းသော်၊ စက်လျောင်းပေါ် သကဲ့သို့သော၊ အလောင်းတော်ကဿပအစရှိသော။

အရညေ။ ။အကြွေအညာ၊ ဒေသစာဖြင့်၊ ကဝေဆရာ–သဘောကျလောက်တဲ့၊ ပေါမဝါလောကတည်းဟူသော၊ တောရတောင်ပေါ်ကျောင်း၌။

ဝသန္တေပိ။ ။သမထ၊ဝိပဿနာ၊ ဝါသနာစရိုက်၊ ဘာဝနာသိုက်တို့ဖြင့်၊သာပိုက်မှီရင်း၊ သီတင်း မွေ့ ပျော်၊စံပျော်နေထိုင်ကြကုန်သော။

ဈာယိဟိစ။ ။တပည့်တပန်း၊ ကဝိလွှမ်းရပါတဲ့၊ ရဟန်းမရှေ့ ကဲ့သို့သော၊ရသေ့တို့သည်လည်းကောင်း။

ပရိဗ္ဗာဇကေဟိစ။ ။လက်ရှိအထက်၊ ထွက်ပိဿျင် မြတ်မှာ ပေါ့လို့ အငိုယဝ်အလိုတမျိုးဖြင့်၊ဗိုလ်ထိုးကာ–ရှိုးရိုးဂုပျော်

ကြွတဲ့။ ထိုထိုဘုံးသူတော်ကသည်း အသွယ်သွယ်။ အ
ရွယ်ညီမျှ။ တကာသ်တည်ပကြွတဲ့။ မယ်သိလကသည်းတ
သိုက်။ပရိဗိုဇ်–ညာဏ်ဇာနည်။ ထံတျာပလီကြွတဲ့။ဂန္ဓာ
ရီတို့သည်လည်းကောင်း။

ယာဝိတောမ။ ။ရေးပါရေးပါ။ တစာစာနှင့်။ သာယာညွတ်
ပျောင်း။တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍သည်းကောင်း။

(၄) သာသနိကောမ၊ ။ပါဠိအဋ္ဌကထာ။ ဋီကာအနု။ မရသက်
သန်း။ ဂဏ္ဌိကျမ်းစသော။ ဗုဒ္ဓဘာသာ။ သာသနာဝင်။ကျမ်း
စဉ်ကျမ်းရိုး။အမျိုးမျိုးနှင့်ရင်း။

ဝံဗါဟိရေ၊ ။ထိုသာသနာဝင်။ ကျမ်းစဉ်ကျမ်းမိုး။စာတမ်း
ထိုးခဲ့သည့်။ကျမ်းမျိုးတို့မှအပဖြစ်သော။

သက္ကဋေမ။ ။ဗာလိ့နာဂရီ။ ကသာကမီနှင့်။မာဂဓီ ဖျက်ကြွ
တဲ့။သက္ကတရ အဝင်။သင်္ကာရိုန် ကျမ်းအမျိုးမျိုးနှင့်ရင်း။

အင်္ဂလိပ်ဋ္ဌနေမ။ ။ကုဘ်ကုဘ်ပဘ်ပဘ်။အပ၊တ်ရှက်လောက်
တဲ့။လုပ်ရပ်ထွက်သမ်း။ အပျက်ပျက်နှင့်။ တချက်ချက်ထိ
တက်မိတက်တဲ့။ အင်္ဂလိပ် ကျမ်းအမျိုးမျိုးနှင့်ရင်း။ ဝါ၊
ရွှေမိုးယံငွေမိုးယံ။ငွေမို့ သွန်းချ။ အငွမ်းပြန်ိုင်တဲ့။ လွှမ်း
စရ ခင်ကြီး။ ရှင်မထီး၍။ နည်းမျိုး တပြေ့။ရသေ့ကြီး–
ဦးအောင်စသောဆရာ့ပရာ၊ ဇော်ဝိဇ္ဇာတို့။ ပညာအလှူ။
ပေးအံ့ပဲ၍။ ပြုမူကာ–လက်ရှိအပ်ခဲ့တဲ့။ အင်္ဂလိပ်ကျမ်း
အမျိုးမျိုးနှင့်လည်းကောင်း။

အာဂတံ။ ။ယုဒ္ဓိအာဂုံ။ထိုးပုံသာခက။ပမာဏနှင့်။သာဘာဝ
အားဖြင့်လာသော။

ဂရုဋ္ဌဿံ။ ။တနက်ခွေ့ ခေါ်ဆို။ နက္ခတ်ဖြိုဟ်၍။ ထိုထိုသော
အကြောင်းအရာကို။ ဝါ၊ ဂဠုန်နှံခေါ်ကြော။ အတပ်
ပောခဲ့သည့်။ အငွေ့ဟုတည်းဟူသော အချက်။ အနက်
အဓိပ္ပါယ်ကို။ ဝါ။ အခင်းရွှေရွှ။ သနင်းနေ့တည်း
ဟူသော။ တနက်ခွေတလုံးနှင့်။ နှဝ်င်းအကြောင်းသုံးမည်ဟု၊

တပြည်လုံး မက်မောကြတဲ့။ အနက် အပေါ၊ သဘော
တံထွာ။မွေ့တာကို။

သမာနေတွာ။ ။တကယ်အဟုတ်။ထုတ်နှုတ်ယူဆောင်၍။

ဂန္ထနိပ္ဖုဒီပနီ။ ။"ဂန္ထနိပ္ဖုဒီပနီ"။ ဘွဲ့သညာနှင့်၊ အမည်သာ
လျှမ်း။ဤအခါလွှမ်းကြတဲ့။ဋီကာကျမ်းကို။

ကသံ။ ။လေးလေးစားစား။ကြွေးမသားရှု၍၊ ရေးသား၍အနှိ
တွင်း။ငိရင်ပေတော့အံ့။

(၇) တံ ဂန္ထနိပ္ဖုဒီပနီ။ ။ထို ဂန္ထနိပ္ဖုဒီပနီ။ သညာ ဘွဲ့လျှမ်း၊
ပြည်ဖြန့်မာမှာ။ဤအခါလွှမ်းကြတဲ့။ဋီကာကျမ်းကို။

ပသန္နာ။ ။သတိပြု၍။ကြည့်ရှုကြကုန်သော။

သုဝိညူနံ။ ။သုတလိုလား။ အမျိုးသားတို့သည်၊ ဝါ၊အ
ကြားအမြင်၊ပညာဗဟုသုတကို။အထုအထ–အလိုရှိကြ
တဲ့။ ထိုထိုတပည့်။ သုတိန္တုံ တို့သည်၊ ဝါ၊ဥပဒေကျကျ
ရှာဖွေကြမည်ဆိုတဲ့၊သူတော်သနတို့သည်။

နယဥ္ဇကာ။ ။လောကီ၊ လောကုတ္တရာ၊ နှစ်ဖြာသော၊အကျိုး
တို့သည်၊ဝါ၊အတ္တဟိတ,ပရဟိတ။ နှစ်ဝသောအကျိုးတို့
သည်၊ဝါ၊သူ့တို့ကိုယ်တို့။ ထိုနှစ်တို့သော ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာ၊မင်္ဂလာတို့သည်၊

သံဝဍ္ဎန္တု။ ။တိုးပွါးပါစေကုန်တမင့်၊ဝါ၊ တနေ့တခြား၊ တ
ရွေ့ရွေ့ ထွားထွားပြီး၊ အမျိုးသားတို့မှာ။ အကျိုးများ
သော်ကော်အောင်၊တိုးပွါးကြပါစေတော့သတည်း။

သဗ္ဗဒါ။ ။မာန်တစူစူ၊အလံထူချင်ကြတဲ့၊ရန်သူအပေါင်းကို၊

ဇယန္တု။ ။အောင်မြင်ကြကုန်သည်၊ဝါ၊ မာန်စောင်ညီးညီး၊
မှောင်မဆီးဘဲ၊ အအောင်ကြီး–အောင်မြင်ကြကုန်သည်။

ဟောန္တု။ ။တကယ်စင်စစ်၊ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

သဒါ။ ။နေ့ရော့ညပါ၊အခါခပ်သိမ်း။

ဇန္တုနော။ ။အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ဝါ၊ဇန္တုနော၊ သံသံသရော၊ရန်ဘယာ

၌၎င်း။ ပန်ခါခါ–မချောင်ဘဲ့ဘာဝဟုဆိုအပ်သော၊ သောင်ရဲ့
တမျှ၊အချောင်အငှဲ့မှ၊

မဋ္ဌိကာ၊ ။ကျွတ်ကြီး–ကျွတ်၍၊ လွတ်ကြီး လွတ်ကြပါစေ
သတည်း။ ဝါ၊မဋ္ဌိကာ၊ အသင်းအပင်း၊အချင်းချင်းညီ
ညွတ်ပြီး၊ အနှီဝဋ်မှ၊ ပြည်ကျွတ်လွတ်မြောက်ကြပါစေ
ခလို၊ ဝါ–မဋ္ဌိကာ၊ဂုဏ်လျှမ်းသမှုတန်ခိုးသတင်းတို့ဖြင့်၊
အမျိုးချင်းချင်း၊ အညိုးမတင်းမူ၍၊ကိုးနဝင်းအကုန်ကြေ
ငြိုး၊ကြိုးပလေ–တဝွတ်ဝွတ် ညည်းကြတဲ့၊ မှုံမခြေ–ဝဋ်
ခရီးမှ၊အကျွတ်ကြီး–ကျွတ်ကျွတ်ပြီး၊ (၁၀)အလွတ်ကြီး
လွတ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဤအထက်ပါဂန္ဓုန္ဒ်ပျိုဗိပနီ–ဋီကာအစ၊ပဏာမဂါထာကိုရွတ်ဆိုပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌၊ အများတပဲ့တည်းဟူသော ရဲသေ့မအပေါင်းတို့ကား၊ ကောင်းပါ့ပေ၏၊ကောင်းပါပေ၏ဟုသာဓုနှုတ်မောဒနာခေါ်ကြသောဟူ၏။

ထိုသို့သာဓုနှုတ်ခေါ်ကြပြီးလျှင်၊ အကြင်သို့သောအရွယ်ညီ၊ အဆိုညီ၊ထိုမည်သောတပည့်မတကျိပ်ကျော်တို့ကား၊ ရှေ့တော်မှာ စီတန်းပြီး ကာလ၊ သာသာယာသော သံနေ သံသားတို့ဖြင့်၊ ဘုရားမဲ့ အကျော်၊ ဆရာတော်စီကုံးဘွဲ့ဆိုတော်မူခဲ့ရင်း၊အောင်ခြင်းအချုပ် ဂါထာနှင့်၊ဆရာတို့ကျေးဇူးတော်ရင်၊ အရှင်ကြီးသဲလေးထပ်ဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ တရားကည်းဟူသော ယောဇနာ အနက်တော် ကို၊ မြွက်ဆော်ချောက်ထားကြပြန်သည်ကား၊ အောက်နှုန်းပါရှိ သောအတိုင်းပင်တည်း။

ဘုရားမဲ့ဆရာတော်ဘွဲ့အောင်ခြင်းအချုပ်ဂါထာ။

မာရံ,ယက္ခံ,ဂဇံ,စောရံ၊ ဝိဋ္ဌမာနဋ္ဌ–သဋ္ဌကံ။
နာဂံ,ဗကံ,ဖိနိ ဖိနော၊ ယောဘု,မေ–ဇယ–မင်္ဂလံ၊ ။

ယောဇနီနေ့၊ အကြွင်ငါးမာရ်ပယ်ဘိ၊ ရဟန်သဝွတ်ကြောင့်၊ ဖိန ဖမည်၊ ရွှေဘွဲ့တော်ရှိ၊ အပ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်၊

(၁) မာရ်၊ ။ယုဇနာ တရာ့ငါးဆယ်၊ အုံ့ဘွယ်ကြီးဘိ၊ ဂိရိမေခလာ၊ မည်သော တွင်ခြင်း၊ နတ်ဆင်မင်းသက်၊ စီးနှင်း တက်၍၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော၊ စစ်ဗိုလ်ပါနှင့်၊ ဝဲယာ စီရှက်၊ လက်ရုံးတထောင်၊ ဘန်ဆင်းဆောင်၍၊ နိုင်ယောင်စစ်ထိုး၊ ကျော်သွှ့ဘုံး သား၊ ထန်မိုးတောက်ပ၊ တစ္ဆေထန့်ပြင်း၊ မာရ်နတ်မင်းကိုရင်း၊

(၂) ယက္ခ၊ ။ဝွယ်ရှည်ငေါပေါ၊ မြင်သူမောဖျ၊ နက်ကျော နီကျင်၊ မွေးမှင်မုတ်ဆိတ်၊ ဖွါးရမြိတ်သား၊ လန့်ထိတ် ဘွယ်သော၊ ကြီးရောနှင့်၊ သန့်ျာ ူးမြောင်၊ ထေးထောင်သုံးရေ၊ ခုစ်ဆယ်သော အောင်၊ များစွာလူသား၊ နေ့တိုင်းစားသည်၊ စွမ်းအားကြီးလှ၊ အာဠဝက တွင်ခြင်း၊ ဘီလူးမင်းကိုရင်း၊

(၃) ဂဇ၊ ။ဆဲ့ခြောက်မောင်းဒိုး၊ ဖြိုးဖြိုးပြည့်နှက်၊ သေအရက်ကို၊ တိုက်လျက်ထန့်ပြင်း၊ နင်းစိမ့်ရည်မှတ်၊ ဒေဝဒတ်တို့၊ တိုက်လွှတ်သောအား၊ ဘုရားမြတ်စွာ၊ ဆွမ်းခံရာ၌၊ ပက်ပါဦးသည်၊ ပူးရူးရည်၍၊ သတ်မည်ကြံကာ၊ အပြေးပြေးလာ၊ သံကျိုးကျာနှင့်၊ နာဠာဂိရိ၊ မည်ရှိခေါ်တွင်၊ မင်းစီးဆင်ကိုရင်း၊

(၄) စောရ၊ ။သုံးပယူဇနာ၊ ရှည်စွာချင့်မှန်း၊ ခရီးလမ်းကို မပန်းမ ကိုက်၊ မရှိက်လျှင်ပြင်း၊ တဟုန်ခြင်းဖြင့်၊ ပြေးနှင်းစွမ်းနိုင်၊ ပြိုင်သူတက်ရှား၊ လူအများကို၊ သတ်ခါးခဲ့ကာ၊ ဘမ်းသတ်ခါလျှင်၊ ယူခါသက်ညှိုး၊ ကြိုးဖြင့်သီရုံး၊ ပန်းကုံးအသွင်၊ လည်ဝယ်ဆင်သော ကြောင့်၊ အင်္ဂုလိမာလ၊ မည်ရတွင်ပြီး၊ သူခိုးကြီးကိုရင်း၊

(၅) ဝိဋ္ဌမာနဋ္ဌ၊ ။ပရိသတ်အားမြော် ုရေးလျှင်၊ တရားပေါကာ၊ နေ့စဥ်ခါ၌၊ သေချာပြေပြစ်၊ ပတ်ရစ်ခွဲနှောင်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍၊ ုန်းခေါင်လူ့ဖျား၊ ကျွန်ုပ်အားကို၊ ပြစ်မှားပြီးခါ၊ ဘဲ့ကြောင့်သော်လျှင်၊ ဒိဗ်ရောမပြင်၊ သူတော်စင်သို့၊ မမြင်သော့ထွေ၊ ဆုမြေနှင့်၊ နေ့သနည်းဟု၊ အမှုဖေ့ရှာ၊ စွပ်စွဲလာသော၊ စိဉ္စမာမည်ရတ်၊ မိန်းမပျတ်ကိုရင်း၊

(၆) သင်္ကန်း ။ ဝါဒတဝေဝင်၊ အာရုံ ဆောင်၍၊ ဂုဏ်ရောင်ဖွားသ၊ ရိုက်မာနကြောင့်၊ အနိစ္စ၊ အနတ္တ၊ သင်္ခါရကို၊ နိစ္စ၊ နတ္တ၊ ထင်၍သဘောချင်၊ မြတ်စွာရှင်စော၊ တရား ဟောလည်း၊ သဘောမကျ၊ မှားသော ဂုဟာ၊ နတ်ချေခါခါ၊ ပြစ်တင်သောလော၊ မိစ္ဆာယူကြိုက်၊ ပရိဗိုဇ်သင်္ကန်း၊ ကုဒုတ်ကို ကိုင်ရင်း။

(၇) နဘ်း ။ လေးသျှံရောင်ဗို၊ ကိုယ်ဖြင့်ခုနစ်ထပ်၊ ခုစ်ပတ်ကာဖွမ်း၊ တဘ်နိုင်ဂွမ်းသား၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၊ မျက်စောင်းမာန်နှင့်၊ ပဏ္ဍမ်–ဗ္ဗဝလိန္ဒ၊ နေသမျှတဖွား၊ နဘ်နဂါးကို၊ ဗိုင်ကားဗိုးရ၊ တန်ခိုးပသည်၊ ပန္နတွင်ခြင်း၊ နဂါးမင်းကိုင်ရင်း။

(၈) ဗကဲ ။ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ များဘိအယူ၊ မိစ္ဆာဟူသား၊ ဘုဇင်္ဂါမြွေ၊ ကိုက်ဆေတုံလတ်၊ အာဘဿသရာ၊ ဗြဟ္မာခပင်း၊ တုံ့ဝယ်ခြင်းနှင့်၊ ကြီးမင်းတော၊ တန်ခိုးပသား၊ ဗကမည်သာ၊ ထိုဗြဟ္မာကိုင်ရင်း။

အဖိနိ၊ တန်ခိုးညာဏ်ရှိန်၊ ဝရဖိန်စက်မြတ်၊ အဓုဝလွတ်ဖြင့်၊ မချွတ် အောင်တော်မူလေပြီ၊ တံတောဇသော၊ ထိုသို့ အောင်ခြင်း၊ တရားမင်း၍၊ ထွန်းဝင်းတော်ဒေ၊ အာနုဘော်ဖြင့်၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား၊ ဇယမင်္ဂလာ၊ ရောဂါဘေးဒုက္ခ၊ ရန်မာန်ခပင်း၊ ဗိုးရိပ်ခြင်းကို၊ နှိမ်နင်းအောင်တတ်၊ ကောင်းမြတ်ဖွစွာ၊ မင်္ဂလာသည်၊ ဟောဝရ၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤတွင်ရွှေ ဂဠ္ဍနိပ္ပုံဒီပနီဋီကာ ပဋ္ဌာမပြီး၏။

ဂဠုန်ပျံဒီပနီဋီကာဆရာကိုယ်။

ကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဤမည်သော ဂဠုန်ပျံဒီပနီ ဋီကာချမ်းကြီး၏ အစ၊ပဏာမဂါထာများကိုရွတ်ဆိုပြီးသည့်နောက်အခြားနေ့တွင်။ ယခင် လွန်ခဲ့ပြီးသောအခါ။ ရတနာပုံပြည်ကြီး ။ပျက်စီးတိမ်းယိမ်းခါနီး တွင်။ ချောက်ချီးချောက်ချက်။ နောက်တီး နောက်ပျက်ပေ ဆိုအပ် သောထီးရုံတော်ကြီးများ။ ဖြစ်ပွါးပေါ်ပေါက်လာပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍။ ကင်းတပ်ရေး-စာဆိုတော်သျှင်။ ဦးရင် ရေးသားအပ်သော အလုံး ၆၀ ဘွဲ့တော်ဘိန်းဖြစ်ဖေတ်မှာပါရှိတဲ့ ရွှေသိမ်းသုဿ ဆိုသည့် ဤမည်သောမိုးတိမ်ဘွဲ့ကဗျာကို။ တခါတယံ။ အောက်ဖော်ပြ သည်မှာလည်း။အောက်ပါအတိုင်းပင်ပေတည်း။

ဘိန်ခံဂဠုန်၊တိမ်ခံနဂါးဘွဲ့သဖြန်း။

ရွှေပုဝ်ငွေပုဟာနဲ့ဘက်စေတို့။ ဒေဝမာနဲ့ဖွေ့ရနဲ့ဖျက်ပေယင့်။မြေ ရနဲ့ခက်အောင်လိုကြွယ်။ ။တင့်တရဲ။ရင့်နွဲ့ရွှေမသုံးနှင့်။ရွှေပယ်ဂ်ရုံခုတ် ပြည်ဖိုမိုတယ်။မိုးနိမ့်စဖွယ်။ ။ဂုဏ်တခေါင်အဆင်ထက်ပုံက။ "ဂဠုန်တောင်-ခင်နဂပတ်"ကာသင့်နှင့်။မှင်သတ်လို့ရစ်သိုင်းချယ်။ ရစ်တိုင်းဝယ် အနန်မှိုင်း။ ။မဒေါးသူ။ ဆွေးအပူ နဲ့သောတင်လို့။ ပွေအင့်ကို-ဖြေသင်းခက်အောင်ပ။ ရပ်မတည်-လျှပ်ခြည်စက်ကယ် နှင့်။မိုးယံးတက်လို့ဝိုင်း။ ။

ဟူသည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သော မိုးယံဥတုအခါ။ အကာသ ကောင်းကင်မှ။အကြင်သို့သောသိကြားနှင့်အသူရာ။နှစ်ဖျူဟာစစ်ပွဲ ကဲ့သို့။ ထစ်ခဲခြိမ်းဆဲသောမိုးစဉ်းကြီးသံတို့ကို။ အဖန်ဖန်ကြားရ သည့်ပြင်။ နဂါးကလေးပုံတွင်။ရွှေဂဠုန် သတ်မည်လိုက်သကဲ့သို့ သော။တိမ်တိုက်တိမ်ခေါင်တို့သည်။မှိုန်ဖျောင်နှင့်နီရဲပြီး။ကြည်ကွဲ

ဘုရားလုပ်ဖြစ်ရသောအခါ၊ ယခင်က ရေးရန်ကြုံးခဲ့သော၊ မိုးယံကြီးဆွဲကမ္ဘာနန်းတွင်၊ထန်းလမ်းဥက္ကာဂြိုရပေရကား။ရဟန္တာရေးဒုဗ္ဗောသဟုဆိုအပ်သော။ လူ့ဖြတ်သနင်း။ မင်းတို့၏ အောင်ရာ အောင်ကြောင်း။ ကောင်းသောအစီအရင်ကိုပြုထတ်သောကြောင့်၊ "နရပတိဇယျ" ဟူ၍ဂုဏ်၊ အစသောအက္ခရာဟုဆိုအပ်သော။ အသဿဝနိန္နက္ခတ္တ၊ သရဝတို့၏ ဥဒည်းမှုခြင်း၊ စသည့်သဘောကို ဟောပြသောကြောင့်။ "သရောဒယ"အမည်ပေးအပ်သော"သရနွေး"ကျမ်းကြီး။စတုရဂ္ဂိုင်းတွင်။ ။"သင်္ဃြိဂတာရေဏ။ ထိုသို့ နက္ခတ်ဦးစီးခြင်းကိုပြုထတ်ကုန်သော။တနင်းလာ, အင်္ဂါ, ကြာသပတေး,သောကြာဂြိုဟ်တို့သည်။ အာဒေါ်စရာဂေ၊ ပဥ္စမ, စရာဒီထက်တွင်နက္ခတ်ထက်စီးလတ်သော်၊ခလု၊စင့်စစ်။တော်ဘာပါတ၊မိုးယံနိုးခြင်း။နိုသော်မိုးယံရွာခြင်းဖြစ်အံ့။ မချော၁၈၊ အသယ် စရာဒီထက်တွင် နက္ခတ်ထက်စီးလတ်သော်။ အဇနိုဝ၊ မိုးယံကြီးလည်းကျအံ့။ဝါယု။လေလည်းကျအံ့။ဝါ၊ ဆိုင်ကာဠုန် လေကြီးလည်းကျအံ့။ ။ဟုသောဟောပုံ ပြောပုံကို။ အာရုံတော် မှုခိုက်တွင်။ အကြင်လာနေကြ။ ရောက်နေကြ။ ချော့ာဘ်နေကြဖြစ်တဲ့၊ တပဲ့မအပေါင်းတို့၊ သောင်းသောင်းဖြုဖြု၊ဂါရဝတွေ၊ပဏာမတွေနှင့်။လာကြပေသောဟူ၏။

ထိုသို့ရောက်လာပေါက်လာပြီး။ချောက်ရှာကြသည်ကား။ ။ဆရာသခင်ကျေးဇူးတော်ရှင်ဘုရား။အရှင်သူမြတ်, ရွတ်တော်မူခဲ့တဲ့ ပဏာမ ၇ ဂါထာတို့အနက်။"နဝဘာဂံ (နဝင်းကြေ၇) ဆိုတဲ့ ဂါထာ၏လိုရင်း။ နဝင်းကြေတည်ထားတဲ့၊ နဝင်းကြေ ဘုရားကို၊ ဝပ်တွားရိုကျိုး။ ရှိခိုးပူဇော်၊ ဖူးမျှော်မာန်လျှော့၊ ကန်တော့ရတဲ့အကျိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး။မှတ်ချက်သဘွယ်၊ အကျယ်ကို သိချင်ကြပါကြောင်းနှင့်။တောင်းပန်လျှောက်ထားကြဖြန့်သတည်း။

ယင်းသောအခါ၊ ဆရာတို့ဝတ်နှင့်။မချွတ်မလွဲ၊အမြဲအားထုတ်တော်မူလေ့ရှိသော ယောဂီသည်၊ ဤမည်ဤမည်သော ရာဇဝင် နိမိတ်ပုံတို့နှင့်။ဒိဋ္ဌကျမ်းစာ၊ ယကြော်ထက်ပေါင်းတို့ခွဲလာရှိသည့် ထိုမည်ထိုမည်သော ၇ နေ့သား၊ ၇ နေ့ သမီးတို့၊ ကပ်ကြီး ၃ ပါး

တို့မှလွှတ်ရန်။ ယမန်အခါ၊ရတနာပူရ အင်းဝပြည်အတွင်း၊ညောင် ရမ်းမင်းအဆက်တွင်၊ နတ်စက်ရောင်ကျောင်း–ရေနံ့သာဆရာတော်၊ အရှင်ဓမ္မနန္ဒီ–စီစဉ်အပ်သော "အ ကျော် ရူ ဍူ မြတ်သန္ဒ" ဟုရေး တည်ထားပုံကိုလည်းကောင်း။ တကျိပ်နှစ်ပါး ဆရာတော် တို့၏ "အ ကျော် ဇေ ယျ ဝ သသ ထ" ဟုရေးများတည်ထားပုံကိုလည်း ကောင်း။

တကြောင်းလည်း၊သကြာကျွန်းတို့၌ပါရှိသည့်၊အနှီသည့်၊ ၊ "ဂဠုန်သေကျော်ချာ၊ ဆောက်ချင်စာကကျား" ဟု ဆိုခြင်းကြောင့်၊ တနင်္ဂနွေသားတို့သည်၊သေကျော်ချာဟူသောသင်္ကေတကို အနေအထိုင်ပြု ရာ၌၊ ဟုရေးထွေ့၍ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ရွာပြည်အမည်ပေးခြင်း၊နာမည် ပေးခြင်းအမှုတို့ကိုပြုရာ၌ဟူ၍လည်းကောင်း၊

"ဂဠုန်ခါတ်ခြား၊ ကျားကားလက်ပံခံ၊ ခြင်္သေ့နှကား၊ဟင်္သာစံဖက် သန်း၊ မှန်းသည်တရုံ၊ ဆင်နံ့သတ်၊ အညီတချက်၊ ကြွက်ကားဝ အောင်၊ ဖူးခေါင်အင်ကြွင်း၊ ဇွဲခြင်း ရူပ်၊ နဂါးနံ" ဟူသောအရေ လည်းကောင်း။

"ဂဠုန်စောင်းယား" ဆိုခြင်းကြောင့်၊ တနင်္ဂနွေသား၊ တနင်္ဂနွေ သမီးတို့သည်၊အင်္ဂါနံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနံ သတ်ကိုသုံးဆောင်ခြင်းဖြင့်၊ တနင်္ဂ နွေကိုကောင်းစေလိုသော်၊ မြောက်အရပ်က ဟုရေးပုထိုးတည်ရာ ၌၊ ၊တနင်္ဂသာကို ကောင်းစေလိုသော်၊ အရှေ့ မြောက်ထောင့် တွင်ဟုရေးတည်ရာ၌၊ ၊စနေကိုကောင်းစေလိုသော်၊တောင်အ ရပ်က တံခွန်တိုင်ကြီးစိုက်ရာ၌ဟူ၍လည်းကောင်း၊

အင်းဝပြည်တွင် ရှင်ဘုရင်မင်းကြီးဂွာစော်ကဲမှာ၊ တနင်္ဂသာ သားဖြစ်သျှင်၊ ထိုမင်း၏သင်းချိုင်းအရပ်တွင်၊ ရွှေစည်းခုံဘုရား၊ တည်မှာခြင်းကြောင့်၊ မင်းရောပြည်ပါ၊ ချောက်ခြားသနွှေ့ချပ်ရှိ၍၊ အရှေ့ရှုစုးပရိဝါရနှင့်တကွသောမူလအရပ်၌၊ ထပ်၍တဖန်၊ ရွှေဂူ ဘုရားကိုတည်ထားပြန်သဖြင့်၊ နိုင်ငံတော် သာယာစည်ပင်၍၊ လို အင်ဆန္ဒ၊ပြည့်ဝတော်မူဘူးကြောင်း၊

ဇင်းဖြင်တခါ၊ မင်းခေါင်ကြီးမှာလည်း၊ အင်္ဂါသားဖြစ်တော်မူ

၍၊ အဂ္ဂေ့ တောင်ထောင့်ပရိဝါရအရပ်တွင်၊ ရန်အောင်မြင်ဘုရား တည်ထားကိုးကွယ်သော်သဖြင့်။ ယင်စောက်နှင့် ညောင်ရွှေ၊ ရှမ်း နှစ်ပြေကိုအသိုတော်ပြည့်ဘူးကြောင်း။

ငှင်းနောက်၊ မိုးညှင်းမင်းတရားတည်းဟူသော တနင်္ဂနွေသား သည်၊ ဤမည်သော အင်းဝဟူသည့် ဗုဒ္ဓပူးနံ့။ ပဒေသအရပ်ဖစ် သောဘူမိအရပ်၊ အနောက် မြောက်ထောင့်၌၊ သားတော် အစဉ်၊ မြေးတော်အဆက်၊ မြစ်တော်အညွှန့်၊ အခွန့်မပျက်၊ ဆင်းသက် ကောင်းစားစေလိုခြင်းဖြင့်၊ တနင်္ဂနွေမင်း၏ မူလအရပ်၌ပင် ကျိန်း ခန်းမှတ်ပြီးခါ၊ ရတနာစေတီတော်ကြီးကိုစတုရန်းဆင်၍ တည် ထားတော်မူလေရာ၊ သာသနာပွင့်လင်း၍၊ မင်း ၆ ဆက်တိုင်၊ ခံနိုင်ကောင်းစားတော်မူဘူးကြောင်း။

မိုးပိတ်စော်ဘွားကြီး၊ ဘုရားစေတီတည်ရာမှာသည်။ အရပ် အနေမသင့်ရကား၊ ဘုရားမပြီးခင်ပင်၊ သားတော်စောခုံမှိုင်း–ဆုံးမ သည့်ပြင်၊ သုံးလေးလမှာပင် စောဘွားကြီးသည်းကွယ်လွန်ရဘူး ကြောင်း။

အင်းဝပြည်ကိုလုပ်ကြံလိုသော၊ ထိုထိုစနေသားမင်းတို့သည်၊ ပညာရှိဘို့နှင့်တိုင်ပင်၍၊ စရဲပဟူသော သစ်ကိုယူ၍၊ အညွှန့်အရင်း ဖြန့်ပြီးလျှင်၊ ဘုရားသုလုပ်၍၊ အမွှမခံအင်းကို သလွဲစင်တွင်ချပြီး လျှင်၊ ပဏ္ဍွင်မှာ မြှုပ်နှံသည့်ပြင်၊ အင်းဝ,နံကိုမှိုပ်ပြီးသော်၊ လုံး တော်ပေါက်ဟူသောအရပ်တွင်၊ ထိုဘုရားကိုအိုးသစ်ထဲတွင်သွင်း ကာ၊ ကောင်းမွန်စွာ ဖုံးအုပ်လောင်း၍၊ ထိုအရပ်မြေတိုက်၌ မြှုပ်နှံ သွင်းပြီးသကာလ၊ အမွှမခံအင်းခံပြီး၊ ခေါင်းဆေးတော်မူတဲ့သဖြင့်၊ ထဆဲ့သုံးရက်အတွင်း၊ လက်ငင်းဘဲအသိုတော်ပြည့်ဘူးကြောင်း။

ထို့ပြင်လည်း၊ ဉာဏဝတိ, ရခိုင်ပြည်သား ရဟန်းတော်တပါး သည်၊ ဤမြန်မာပြည်ပုဂံမြို့သို့ လာရောက်သီတင်းသုံးတော်မူရာ၊ ရခိုင်ပြည်၌ ကျိန်ရစ်ခဲ့သော ထပ်မောင်ရင်သည်၊ နှောင့်ယှက်လို၍၊ “ ပက ” ဟူသောအရပ်၌၊ အရှေ့သို့ မျက်နှာလှည့်၍၊ ဂူတည်ရာတွင်၊ ရခိုင်နှင့် ပုဂံ၊ ဝေးလန်သော ဌာနပင်ဖြစ်သောသည်။ ပုဂံပြည်ကြီး

သည်၊ ကျိုးပြိုသကဲ့သို့၊ တနေ့သုံးခါ လန့်ထိတ်ရကား၊ ရခိုင်ဘုန်းတော်ကြီးက၊ ငါ့ထဲ့အတတ်သာ ဖြစ်မည်တမုံ့ဟူ၍၊ တပြေ့မောင်ရင်ထံသို့၊ ဘုရားသာသနာကိုမငဲ့တကားဟု စာပေးလိုက်မှ၊ မောင်ရင်လည်း မိမိတည်ရင်းဂူကိုဖျက်၍၊ အနောက်သို့မျက်နှာပြုကာဘည်ဘဲ့၍၊ "ကပ့်" ဟူသောအရပ်မှာလည်း၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များကိုခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသဖြင့်၊ ယင်းသို့သော ဗုံပြည်ကြီးမှာ တနေ့ ၃ ခါမသန့်ဘဲ၊ ခန့်ခန့်ကြီးနေထိုင်နိုင်ကြောင်း၊ ။ငုင်းပြင်တသော၊ စောမွန်ကဲ့ မည်သော ရှင်းမင်းထွီးသည်၊ ဤမည်သော ပေါက္ကန်ပြည်ကိုနှိပ်စေလို၍၊ ဘိုမည်သောသကြာအဖြစ်၊ အားသစ်ခါစေတနာအကြံဖြင့်၊ ဇွေ့စာယံဘုရား၊ တည်ထားသောအကြောင်းများကို၊ ဟောသားပြောလားလုပ်ပြီး၊ ကျုပ်တို့သည်၊ ဤမည်သော ဂူထဲသို့၊ လူ့မဲခင်ပင်၊ ဝင်သွားတော်မူလေသဘည်း။

× × × × ×

ယခင်လွှန်ခဲ့သောသတင်းပတ်တွင်၊ သွင်းညှပ်တော်ဒြဲခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဤမည်သောဂူအတွင်းမှထွက်ထော်မူခဲ့ရာ၊ အခိုပါတပည့်မဘို့က၊ ဆရာ့အား သျှောက်ထားကြသည်မှာလည်း၊ အောက်နားပါရှိသောအဘိုင်းပင်ဟူ၍၊

အမိုးဗိခ်း၊ ။ယောဂီသူမွန်၊ ချွန့်ထက်ချွန်တဲ့၊ တံခွန်ပမာ၊ မြတ်ဆရာ–မောင်ရင်ရှိုင်းဘုရား"။

အခင်း–အသွန်တွေအချွန်တွေနဲ့၊ ဘာများမြှောက်ပင့်ပြီး၊ လျှောက်ခွင့်ရှိသလဲ၊ ဥပါသိကာမကြီး။

အမိုးဗိခ်း၊ ။"မှန်လှပါတော့၊ အရှင်မြတ် ဟောပြောတော်မူရင်း၊ နဝင်းစေတီတော်နှင့်စပ်သျှဉ်းပြီး၊ နဝင်းသခေဘာများ၊ ဟောလားပြောလားလုပ်တော်မူစေချင်ကြောင်းပါဘုရား"။

အိုတစ္ဆမကြီးအမိုးဗိခ်း၊ တနည်းတကဘိန်း ဆက်လက်ပြီး၊ အအထက်ကဟောခဲ့ရင်း၊ နဝင်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး၊ အကျဉ်း သခေ်ပ၊ ဟောရ ။ ဖြဲ့၊ အနှာလိုရှိတယ်၊ ဘယ်လိုရှိပါသနည်းဟူမူ၊ ခွယ်ရုံကျော်သင်ပုန္နာတွင်၊ ။"အငိုရတ်ဝယ်၊ လိုက်စာဘွယ်၊ ဘာဆို

နှုယ်နဝင်းသတ်မည့်နည်း”ဟူသောအလုပ်ကို၊ ကျုပ်တို့ကျေးဇူးတော်ရှင်၊ ကြီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်အရှင်၊ စီရင်ရေးသားတော်မူဟောင်း၊ ငှင်းပုဏ္ဏာအဖြေကျမ်းကို ကြည့်ရှုသင့်သည့်အပြင်၊အခြောင်းသို့ရှိသောကမ္ဘာ့ဘနိသပါမဟာဗေဒင်ကျမ်းကြီးဟုဆိုအပ်သောဖြို့ဟာပ်ကျမ်းရင်း၌၊ နဝင်းအဓိပတိဂြိုဟ်များ၏အပြင်၊ နဝင်းအစီအရင်များကိုလည်းကောင်း၊ ၊တကြောင်းသည်း၊ဓောတိဒီပိကာကျမ်းအတွင်းက၊ နဝင်း ၉ ပါး၊ တိုးပွါး ပေါ်ထွန်းပုံ ကိုလည်းကောင်း၊

ငှင်းပြင်တချက်၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၈ ခုနှစ်မှာ၊ ဆရာစံမည်သောဒါယကာသည်၊ ဤမည်သော ကျောင်းဒါယကာ– ဦးဘိုးပို၊ ကျောင်းဆရာ–ဒါယကာ–ကိုမြွေမိုင်တို့နှင့်၊ ဇင်းကျိုက်တောင်တွင် ဥပုသ်ရက်ရှည် စောက်တည်ရင်းပင်၊ စီရင်ရေးသား အပ်သော“လက္ခဏဂုဏ”ကျမ်း၏ နိဒါန်းအစ၊ ပထာဝ ဆုတ္တနိရာ နှိုလ်လည်း။ “သုဝဏ္ဏနဂရ,ရာဇဗ္ဗာနေး၊ ငါးမည်နှာမ၊ ငါးဘွဲ့ရသော၊ ရတနာသိင်၊ သာစွတုန်းဘောင်၊ ရန်ကြီးအောင်ဖြို၊ မူဆိုးဘိုတွင်၊ ဘုရင်မင်းအပေါင်း၊ အောင်ခေါင်းလောင်းနှင့်၊ အောင်မောင်းဆေဘ်တီး၊ ကြိုတိုင်းပြီးသေား၊ စည်ထီးသခင်၊ပျော်ရွှင်စံမို၊ မြို့ရွှေဘိုနှ၊ မူလံ၊ ဇာတိချက်ကြွေ၊ ဘွားမြင်ပေသော၊ အပဲ၊ ပိဋကတ်, ဗေဒင်၊ သိမြော်မြင်၍၊ ထွက်ဝင်လုပ်ရပ်၊ နဝင်းသတ်ထည်း၊အခန်းခန်းကို၊ ကြိုးသန်းသောတိုင်း၊ ဝိုင်းဝိုင်းသိမ်၊ ထိတိကွင်းကွင်း၊ ရှင်းသင်းသေချာ၊သိလိမ္မာသော“ဆရာစံ”ဟု၊နာမံသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်”ဟူသောအရ၊ဇမ္ဗူသောကတည်းဟူသောမြန်မာပြည်အတွင်း၊ နဝင်းအထောင်၊အင်္ဂရဘ်စခန်းက၊ ရဟန်းရှင်လူတို့၏အယူအဆ၊ မူနယလုပ်ထုံးများကိုသည်း၊ ရှုးစားဆင်ခြင်ကြရမည်ဟု ပြောပြီး၊ တလောတဖန်၊နားနေ၍ဖြန့်မည်ရှိရာ၊တပွဲမများ၊ဘွာတို့က၊ ဝါဆို့ပွဲတော်ကျရောက်တဲ့အတိုင်း၊ “စစ်ကိုင်း–ထောင်သင်း၊ စလင်းလက်ျာ၊ ပြည်မှာနဝဒေး”ဟူသောရှေးအမော်မင်း၊ရေးစပ်ရင်းရာဘူများဖြင့်၊ အမှူသွားနှင့်ထောက်စပြီး၊အောက်ပါအတိုင်းသျှောက်ကြလေ၏၊

နခင်းနေပုံတည်းဟူသော အခွင်းရှေ့ရှု ဖြင်ရှေ့ရှုခုရေးဇိုင်ရတဲ့။

(၁) ဥဒည်းစက်ဖြင်။ အာကာဍွင်က။ ယာည်ရှင်သွားမှတ်။ နောက်ကျွန်းပတ်သော်။ သာထွတ်လွန်ကဲ။ ကန်ခေတ္တဘွဲဝင်။ ဝုလဲ ရောင်ခြည်။ အွန့်ရည်ပင်မော။ မြှင့်နှောသို့။ တွေးတောမဆဲ့။ မူးကြွ အံ့သား။ ချောညွှ်ထွတ်ထွာ။ ဝင်းညိုမွတ်လျှင်။ ရုံပတ်ရွှေဝန်း။ သေသ် တာထွန်းသို့။ ညိုရွှန်းကြည်ရွှင်း။ စံပကျင်းသည်။ ။အတွင်း ရှေ့ရှု–ဖြင်ရှေ့ရှု။

(၂) ရလည်းသက်သင်။ မြကွမ်းထင်နှင့်။ နှစ်တွင်ဆေါ်သစ်။ စ,မလစ်တည့်။ တစ်သစ်ပြိမ့်ချေ။ ဘော်သုံးရွှေနှင့်။ ညနေချမ်းခါ။ ရှင် တော်ချာဝယ်။ သဋ္ဌါဉှတ်ကြိုက်။ မြင်မိလိုက်၍။ လည်နွှထိပ်ပြင်။ ပန် ဆင်စရေ။ သည်သာနှောင်ခုန်။ ဘုန်းချင်းညွှန်၍။ မကျန်ကြောင်းခြား။ နေရပ်ချာကို။ မှန်ဂွာဇာဘီ။ မေးသည်ရှိသော်။ မသိသာလျှင်း။ ဆိုရွတ် ယှင်းသည်။ ။နဝင်းနေပုံ–တွင်နေပုံ။

(၃) ကုဟည်းဌက်ဆင်။ စီးလျက်ပင်တည့်။ ကောင်းကင် ဖျံကြွ။ "သုရိယ" ဟု။ ဘုရင့်လျာမွန်။ ထွတ်ဘုန်းသန့်လျှင်။ ဆင်းကြွန် လျှံညီး။ မင်းဘွီးကို။ ဇနီးကြင်သူ။ ထင်ခွဲယူ၍။ အတူရုံပူး။ ပျော်စံဘူး သို့။ ဝေးကြွးရပ်မြေ။ ခြားရှိလေလည်း။ သက်ဝေရအောင်။ ကြိုးပမ်း ဆောင်၍၊ ဌာခေါင်နတ်ဆင်း။ ရလည်းကွင်းနှင့်။ ညခင်းမြင်ထစ်။ ရွယ်သက်သစ်ဖြိ။ တစ်တစ်ဌာန။ မသိရသော်။ သကျရှေ့ရှု။ မြတ်နှစ်ခု ဝယ်။ ကြည်ဖြူဗိတ်ရွှင်း။ တောင်းလျှောက်ချင်းသည်။ ။မယှင်း ဆွေတု–ကြင်ဆွေတု။

ထိုသို့ထခါ။ အဆိုပါ–ကျူပ်တို့ကပည့်မ ဘေဒါရီ စသည်တို့ က။ ပြေဌာနီမြို့ကြီး၏။ မျို့ထိးနှစ်ဆူ။ ဖြစ်တော်မူသည့်။ "အတွင်း ရှေ့ရှု–ဖြင်ရှေ့ရှု"။ "နဝင်းနေပုံ–ဖြင်နေပုံ" တည်းဟူသော ရဂု ဓာသွားတို့ဖြင့်။ ဆရာတပါးသဘောရိုက်တို့။ တောစရိုက်ပိပိ။ အနှီ သို့ရွတ်ဆိုလျှောက်ထားပြီးသည်မှ အခြားမဲ့တွင်။ စကားတလှဲ့မျိုး

ခြင်းဖြင့်၊ ကိုးနဝင်းဘုရားနှင့်စပ်လျဉ်း၍၊ မိုးညှင်းမင်းတရားကို အာရင်းထားပြီး၊ ယင်းသားတော်နရာပတိကြီးမင်းရဲ့နံတော်ကို သိကြရဲ့လား၊ ထပ်ဆွဲမရှားပါမေးတော်မူလေ၏။

မောင်ညွှာ။ ။မှန်လှပါ– ဇုဋ္ဌပုရုး သားရှင်ထိုး၊ ကြွား ဘူး ပါ ဘုရား"။

ဒီထပ်ဆွဲမအပေါင်းတို့၊ ၎င်းနရပတိကြီးတည်းဟူသော ဇုဋ္ဌပုရုး သားမင်းသည်သည်။ ဤမည်သောနဝင်းဖွဲ့တွဲ၊ အင်းဝမြို့မြောက် အရပ်မှာ၊ ရေကျောက်ပတ်စွာ မြူသဒ္ဒါပုံဖြင့်၊ နောက်ကာပ် သဏ္ဍာဝါ– လျှမြန်မာ အရပ်တို့တို့၊ လူပါရုံ၍ဘုရားကို၊ တည်ထားတော်မူဘူး ကြောင်း။

၎င်းသားတော်ဘုရင်၊ အရှင်မဟာသီဟသူရ တည်းဟူသော အင်္ဂါသားမင်းကလည်း၊ အင်းဝပြည်မှအနောက်တောင်မှာ၊ နောက် နောင်ကိုသဒ္ဒါကြတို့၊ ရတနာမြစည်းခုံဘုရားကို၊ တနည်းတဖုံတည် ထားတော်မူခဲ့လေသည်။

အနှီမှတပါ၊ ရတနာပူရ,ရယ်လို့ သဘင်းဖွဲ့တဲ့၊ အင်းဝမြို့ အောင်ကြွမှုန်း၍၊ အောင်ပန်းကြီး ပွင့်တော်မူခဲ့သော၊ ညောင်ရမ်း, တည်းဟူသော၊ သောကြာသား မင်းကလည်း၊ နဝင်းဖွဲ့အောင်– သဒ္ဒါမပြတ်ရှုဘီသဖြင့်၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရားရှင်ကို၊ တရားပဋ္ဌင် ထဆောင်မှတ်ပြီး၊ တောင်အရပ် ဆည်တည့်မှာ။ တည်ဘိသည် လည်းတကြောင်း။

၎င်းမှတပါး၊ သားတော် အနောက်ဘက်လွှန် တည်းဟူသော ဘုရင်ရာဇာ၊ အင်္ဂါသားမင်းတရားသည်လည်း၊ နဝင်းသွားတောက် ပြောင်အောင်ရယ်လို့။ ; အနောက်တောင်ဒေသ၌၊ ရာမ,ဖြာသာဒ် ကျောင်းတော်ကြီးကို၊ ကောင်းချီးသဘင်၊ ယင်တော်မူခဲ့ကြောင်း။

၎င်းညီတော်၊ ပြည်ပေါ်မှာအသာအသာလွှန်တဲ့၊ သာလွှန်မင်း တရားတည်းဟူသောတနင်္ဂနွေသားမင်းသည်လည်း၊ ယင်းပြည်၏ ကသိုဏ်းကွက်ဟုခိုအပ်သော၊ စစ်ကိုင်းဘက် အနောက်မြောက် တွင်၊ နောက်နောက်အစဉ်–လူ့သဏ္ဌာဝါတရှိတို့တို့၊ ရှုဋ္ဌာရနိ,ပုထိုး

ဘော်ကြီးကို၊ ရိဟ်းပေါ်နီးအောင်၊ ဖန်ဆောင်တည်ထားတော်မူခဲ့ကြောင်း။

၎င်းသား– ငါးထပ် ဒါယကာရယ်လို့၊ ကမ္ဘာ့မှာ တဂုဏ်တင်းခဲ့တဲ့၊ မြန်မာရာဇ၊ ဂဠုန်သနင်းတည်းဟူသော၊ ထနက်ချွေမင်းသည်လည်း၊ အင်းဝအနောက်မြောက်ရွာနတွင်း၊ သကြွာအရေ–နဝင်းရှုပြီး၊ ဆင်းတုတော် အမြတ်ဆုံးဘုရားကို၊ ကယ်သုံးပါး ဝန္ဒဘာယာဒ၊ လွှတ်စရာအမိန့်ရွာနှင့်၊ မိဘ်အကြ်ရည်ဖြော်ပြီး၊ တည်တော်မူခဲ့ဘုရားလေကြောင်း။

၎င်းနောက်ဘော်၊ ဘေးတော် အင်္ဂါသား မင်းတရား သည်လည်း၊ နဝင်းဘုရားကဲ့သို့၊ ယင်းအသွားပေါက်မြောက်အောင်ရယ်လို့၊ အနောက်တောင်ရွာနန္ဒ၊ ထာဝရကုသိုလ်၊ အခုလိုပြုတော်မူခဲ့ဘူးကြောင်း။

၎င်းနောက်ထမျိုး၊ ရိုးပေါ်မှာ နေရထား လင်းသကဲ့သို့သော၊ ဘိုးတော်စနေ၊ နဂါးမင်းသည်သည်း၊ ပရမေဘုရားနဝင်း၊ ဇေ့အောင်ရှာသ်လို့၊ အရှေ့တောင်ဝင်းဘဲအင်းတွင်၊ ကမ္ဘာ့ရွာနန်းတဲချင်း–ရန်မပေါ်ရအောင်၊ နံတော်သင့်ကောင်းမှုတော်ကို၊ တောင်းဆုမြွော်ခေါ် ပဋ္ဌာနာဆုဖြင့်၊ သာရတော်ခေါ် ခဲ့ကြောင်း။

ဒိုး–အခေါင်းဘော တပည့်မတို့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သောပရိတ်တော်ကြီးမှာပါတဲ့၊ "ရာဇတောဝါ၊စောရတောဝါ၊မနုဿတောဝါ၊အမနုဿတောဝါ" ဆိုသလို၊ ထိုသို့သောမင်းဘေးပိုးဘေး၊ သူခိုးဘေး၊မြွေဘေး၊ သူပုန်ဘေး၊ဂဠုန်ဘေးစသောဘေးအပေါင်း၊ မကောင်းသောရက္ခတ်တို့နှင့်၊ ကြုံရတွေ့ရသောအခါ၊ "ဆင်းရဲလေလေ၊သိဝေရရ" ဟူဘိသကဲ့သို့၊လူတပည့်၊ရသေ့တပည့်၊ ဘိုးသူတော်တပည့်၊ မယ်သီလတပည့်စသော၊တပည့်ဒါယကာ၊ဒါယိကာမအချင်းချင်း၊ အသင်းအပင်းတို့သည်၊ ယင်းသို့သောနဝင်းစေတီတော်ဘုရား၊ တည်ထားကိုးကွယ်လေ့ရှိကြတဲ့အစဉ်အလာမှာ၊ ယခင်–ဆရာပြုခဲ့တဲ့၊ သာသနဒါယကာ၊သာသနာပြုမင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့၏၊ နဝင်းခါတ်

ပုတိုးဘုရားတို့နှင့်၊ တချိုးတစားတည်းပင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း။ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်သားကြရမည်။ ။အနှီမှတပါးဘုံလည်း။ ရန်ကုန်မြို့တွင် တည်ထောင်ငှင်ဖြစ်သော အမျိုးသား ကောသိပ် ကျောင်းကြီးသည်၊ဤမည်သောသပိတ်မှောက်၊ သပိတ်ဖွှန်၊ ဘေး ရန်တို့အထွက်၊ပျက်ငြီးသေဘုံးသောအခါကသည်း၊ အဆိုပ၊ "အ တွင်းရွှေဂူ၊ နဝင်းနေပဂူ" ဆိုသော ရတုအလားကဲ့သို့၊ အမှုသွား နှင့်ညီအောင်၊ ရည်ဆောင်သောအားဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ဝုံးရေးသား ခဲ့ဘူးတဲ့၊ ထူးမြတ်သော လေးချိုးကဗျာ၊ အလင်္ကာ မှာလည်း၊ အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း၊

ရွှေဒိဂုန်ဘုရားတိုင်ဘွဲ့ကဗျာမဟာလေးချိုးကြီး။

မြန်မာ့, သိပ္ပံကျောင်းကြီး အဆောမှာ-သပိတ်သွှတ်တဲ့ ဆွမ်း တွေနှင့်၊ ဓမ္မ,အဓိဋ္ဌာန်ကောင်းချီးဒေသနာပရိတ်ရွတ်သန့် မင်းဘုံပါ ရှဲ့၊(ဒြသွာ)ကျမ်းပေါ,တိတ်အမြွက်မှာတော့၊ဆန်းသောနိမိတ်အ တွက်ပေထင့်-တခေါက် "ရန်ကုန်မသာ"၊ (အိုက္ခယ်) ဗဟာန်းကော ထိပ်,ပျက်ပေမဲ့၊ကမ္မဋ္ဌာန်းဓောဗိဘ်ကာလဲ ထပေါက်ပေမို့- အသက်ဖြန် ရုံသာ၊ ။(ဒြသွာ)ဇမ္ဗူထီးတွေတဲ့ကွဲ၊အယူသည်းကြတဲ့၊လူကြီး ရှူဘျယ်တွေပေါ့၊ ဆူမဟာယ်, ပူမဟာယ် ဒသပေ- အနိုင့်အထိုင်ပြု ချင်တဲ့၊ အမှုသယ် နှစ်တွေပြိုင်ဆိုင်မှုတွင်မှ၊ "ဖျိုင်+ ပု+ကျော်" သပိတ်သမားတွေရဲ့ဖြင်၊ "ဝတိုင်" အညှမနေဘဲ-တဆိတ်တွားပေ တဲ့၊ ပရိုကြူရေး ဖူးကာနှပ်သလိုပ၊ နှစ်ကျိပ်တပါး-ငှးထျာမဘ်တွေ ကာလဲ၊ပူးကာသဘ်မသ် "ကောင်စီ"ဝင်ထို့မို့၊ အချောင်ဖြည်အင်- ကွဲရှာသနေ့ရသ်က၊တကောင်တကောင်,ထိမထင်-ဘွဲ့မာမာနှင့်ရွေ့ ကြရလေတော့၊ အကွဲပဟာမစေ့နိုင်- ယနေ့တိုင်အောင် မိုက်ချိန်နှင့်၊ အခိုက်အခါကြံမ်ထွေ့မို့၊ ဂဏာမငြိမ်- တာဝတိန်သို့ ပြောင်းရှာတဲ့၊ ကျောင်းမသာ "ကောပိပ်"ဗျာပနကိုဖြင့်၊ပေါင်းသဟာ တောမိတ် လာလာသမှုတို့နှင့်၊ပြာချကာကဲ့သွားတုံးငြိမို့၊ အနိစ္စအလုံးတလောက် ပေါ်ရမှာဖြင့်၊ မျှောက်တော-တဂုဏ်ချွမ်းပေတဲ့၊ အောင်ကြော

ဒဂုန်ဗဟန်းဆီကကျွဲ၊ တုံခန်းသူဘရဏီပမာတို့နှင့်၊ သည်တဝါမှာ
အနှီဆရာဖြင့်မမြဲသာဘု၊ မခွဲသာခွဲသာနဲ့ထားပါလို့၊ မလွဲသာလွဲ
သာနှင့်သွားရပါတော့၊တားကာတားကာနဲ့ ဖျက်ရှာသူတွေကိုနော်
ကွယ်၊သနားတာကလဲထဖက်၊ မျှားတွာခက်ခက်ပြီး၊(ဩဝ်) အခါး
နှာရက်ပါ။ ။ကျွန်ဝယ်ရေအခဆစ်ပါတဲ့"မှိုင်း"မှာဖြင့်၊ ပွန်နယ်မှာ
တော်ကြာသနဲ့မဆိုင်းသာဘု၊ မြစ်အညာစကိုင်းဘိုတဲ့ ဖြန်ရေ့မ
ကွာ၊ကံပေါ်ကံအရေးရယ်လို့စိတ်မှါထား၊(ကောသာဝတီရယ်)အကြံ
မရှော့ကြံမှာကချိတ်တွေပြာတွေနဲ့ဝိဏ္ဏာတရေး။ ။စိန်မှတ်ဆောင်ပျို
လေးလေ့၊စိန်မှဘ်ဆောင်ပျို၊ သိဂ်ုတ်တောင်ကမ္ဘူသံက၊သဂေါင်ယံ
ကျော်ကျော်မှာရောင်လျှံတော်ကလဲမြူးပြန်သနဲ့၊ ဖူးထိုက်တဲ့ဆရာ
ကို–ဦးဘိုက်စရာ အဝတ်ကယ်နှင့်၊ သာဟိတ် ဖြဟဉ့်ပိုရ်ပျော်ပျော်
သွန်းဘဲ့ပြီး၊ဗျာဒိတ်၊ကိုယ်တော်ညွှန်းရေ့သလားလို့၊ ဆွမ်းကွမ်းအ
ပျော်သမကာအခံဖြင့်၊ခမ္မာရုံဘရေးဝတီမချိုသူတို့နှင့်၊ထအာရုဏ်
သွားချည်ပို့ရသ်လို့။ အများညီတို့ရောကျောက်စည်ထိုးဘဲ့ပြင်.....၊
(ဩဘ်)အဇိဝ်နည်းမဖြင့်၊သိပ်ကြီး ကဲသဟာတွေကို၊ ခိပ်ပုတီး
ဆွဲကာတမျိုးရယ်နှင့်......အနို့ဂ္ဂ ခများတွေကို–တဆိတ်–ထကွာလို့
နှိုးနှိုးငြိုး၊ရိုးသင်းတော့မသိချောင်နီအလာဠ၊တောင်ဒီပါနန်းမြေဇမ္ဗူ
တွင်ဖြင့်၊ နောင်အရှည်အကြာ အလွှမ်းပြေ ရှုစေဘို့၊ အစောင်
စောင်ဋီကာကျမ်းတွေ ပြုခဲ့တဲ့၊ မန်းပြေသုဆံရာ အကြံကုန်လှရှိ၊
ကံမဆုံ–ရန်ကုန်ကအထွက်တွင်မှ၊ ..... (ဩ) အောက်မြို့ပြန်ချင်
ပေခဲ့၊နောက်သို့ထပန်–ရောက်ဘို့ရန်ကလဲခက်မှာမို့၊ အသက်သွင်
မသိစန္ဒာရဲ့ပြင်၊ အကျယ်သိသာရာမှာ–ဘယ်နံအခါမှ မရန်းနိုင်တဲ့၊
ပြုံးတုံးတုံးကလေးနဲ့၊ ကုံးကုံးကလေး၊တော်ပေသူ–ဒေါ်ရွှေစိမ်းတို့
နှင့်၊အပေါ်အရွှေထိန်းကာ တောင်တော်ထက်ပြီး၊ပြစ်ချက်အရာရာ
သက်သာဘိအောင်ပ၊ ရှင်မျက်နှာ ထက်ရှာဗျည့်ကြွတဲ့၊ ထပည့်မ
ဘောဒါ၊ကောသာ–ဝေနေ့ပျာတို့နှင့်၊ဗိုဒ္ဓသေသေချာချာပ၊ စေတ
နာ၊ဇောသဒ္ဒါဇလဝရသ်နှင့်၊ ကဝေဆရာ ယောဂါဝစရမှာသ၊ .....
(အမယ်မင်း) အမေါ်သာဝ၊ တလောတခါမကြွပြီမို့၊ တောအညာ

ဒကာမတွေနဲ့၊ ရင်္ဂုံမြို့ပေါ်ထွင် သွားရ ပါတော့။......(ဗြဲဗြဲ) မနောပနောမ၊ တောမနောသင့်ပါရဲ့......(ဒီ) ဩကာသ, ဩကာသ, ဩကာသ,–ဒဂုန်ဆံတော်ရှင်ဘုရား။

ဒီ–ထပ်မအပေါင်းတို့၊ ငင်းအထက်ပါကဗျာကိုလည်း၊ ဆရာသည်၊ ဤမည်သောကောလိပ်ကျောင်းပျက်၍၊ အထက်အညွှာ၊ ဗေပျာပူရတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းသို့ပြန်ခါနီးဆဲဆဲတွင်၊ ကွဲပြားသောသံပိတ်ဖွန့်၊ သံပိတ်မှောက်တို့ ကြောင့်၊ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်၊ စိတ်အလျောက် ရေးသားတော်မူခဲ့ဘူးကြောင်း။

× × × × ×

တနေ့သောညနေခင်းအခါ၊ ထ,မင်းကလဲသာသာတွင်၊ လာနေကြ ထပြေ့မတို့သည်၊ ရသေ့ဆရာ့ထံတော်ပါးသို့၊ တရားနာရောက်ကြ သဖြင့်၊ နောက်ကထိုင်လျက်ရှိသော အရိုးပိမ်းခေါ်ဒါယိကာမကြီး သည်၊ ဤမည်သောအမျိုးကြီးဘဝနှင့်၊ ထိလရင်လဲမလုပ်၊ စိတ်ရှုတ် စရာကောင်းတဲ့အမယ်ကြီး ဟု၊ ဖြစ်တီးဖြစ်တောက်၊ ရောက်ထတ် ရာရာ၊ ပြောချင်ရာပြောပြီး၊ တသောသောသလုပ်နေကြရာတွင်၊ အ ကြင်သို့သော မန္တလေးခင်တုတ်က၊ မဟာဘုတ်တိုင်ထူနည်းမှစ ၍၊ အသီးသီးအဝဝသော ဗေဒင်ကိန်းသွား၊ ဟူးရားအတတ်များ ကိုလဲ၊ မှတ်သားလေ့လာ ဘူးသည်နှင့်ညီစွာ၊ "ဆရာ့မှိုင်းဘုရား၊ အရိုးပိမ်းကြီးဇာတာမှာ၊ ။(၁) "တနင်္ဂနွေသမှာ၊ ထိုနှစ်ဖြာ၊ ငါးကာ လက်ထဲရှိ၊ (၂) ဘိုနှစ်ဖြာတွင်၊ အင်္ဂါမြင်၊ ကြင်ရာဘက်မရှိ" ဆိုတဲ့ အတိုင်းများဖြစ်နေလေရော့သလားမသိ" ဟုလျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ကျုပ်တို့က၊ ဝေဒအရာ လေ့လာသိမှတ်လိုသူတို့အ တွက်၊ သက်သက်မေးတ္တာရှိသဖြင့်၊ ဟောသလားပြောသလားလုပ်ရ သည်မှာ၊ "ဒီမန္တလေး–ခင်တုတ်အမှုးထားပြီး၊ ထူးမခြားနားသော ထပ်မ အပေါင်းတို့၊ ငင်းအပျိုကြီး ဖြစ်ရခြင်း၊ လူ့ဒိုကြီး များနဲ့ ညားရခြင်းတို့သည်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးတမျိုးဘဲ၊ ဆဲ အနှိုင်းသို့သော

မိန်းမတို့ ဇာတာသည်ကား၊ ဖွါးရင်းမူလ ၁၂ ရာသီ စက်တွင်၊ တခွင်ခွင်၌၊အကြင်သို့သော ဂန္ဓုန့်,ကျား,မြွေသို့,နဂါး၊ပျော်ပါးတဲ့ အလိုမှာ၊ အပျိုကြီး သေဘ်သည်းကောင်း၊ မယ်သီလသေဘ်လည်း ကောင်း၊ လင်ရသ်သားရယ်လို့ မတွေ့ရဘဲ၊ ရသေ့မ သေဘ်လည်း ကောင်းဖြစ်တတ်တယ်။ ။နို့ပြီးဖြိန်လျှင်၊ တခွင်ခွင်မှာ၊ ကျား, ကြွက်,နဂါး၊သုံးဦးသားဆုံစည်းမူ၊ပဉ္စည်းဥစ္စာလိုရာမထ၊ပေါ်ပြည့် ဝတဲ့၊ ဇောတိက သူဌေးကြီးတို့လို၊ သွေးကြီး မွေးကြီးဖြစ်ရတတ် သည်။ ။အနှီမှတဝ၊ မိန်းမတို့ ဇာတာများ၌၊ ဖွါးရင်းမူလ ၁၂ ရာသီစက်တွင် ထက်ရှိချေက၊ တနှဒိပ်မှစ၍ သောက်၊ ၇–တန် မြောက်၊သက်နှင့်သမသတ်၊ပထနီဘုံ၌၊ ဂန္ဓုန့်,ကျား,မြွေသို့, ရာဟု တို့ပေါင်းရပြီးနေလျှင်၊ လင်ဒိုလင်သိုး၊လင်အဘိုးကြီးများနှင့်ညား တတ်ကြောင်း။ ။၎င်းဖြင်လည်း၊ တနည်း ဆိုသော်၊ ဘော်မရုံ ထကိုယ်တည်းဟုဆိုအပ်သော၊ အပျိုကြီးဖြစ်တတ်ကြောင်း။ ။ ၎င်းအဆိုပါ ဇာတာရှင်ဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမအပေါင်းတို့မှာ၊ မကောင်း သောဒုက္ခရယ်လို့၊ မချတပ်အပ်၊မှတ်ကြရမယ်ခင်ဘုတ်ကဲ့၊ ကိုင်း ခင်ဘုတ်ကော–ဘယ်နှစ်ခုသမီးလဲ။ အနီးတိုးပြီး၊ဗိုးရိုးလျှောက်စမ်း ပါဦး” ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ၊ မနှလေးခင်ဘုတ်က၊ ကျုပ်တို့ကိုကြည့်တဲ့ပြီး၊ ပြုံး သန္နန့်နှင့် “ဘပဲ့တော်မ–မနက်ဖြန်ညခါမှ၊ ဇာတာပါ ယူခဲ့ပမယ်၊ အခုညတော့၊ မေ့သဝနေအလို၊ ကုသိုလ်ရကြောင်းပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်၊

ယင်းသောအခါ၊ အဆိုပါ စန်းသက် ဇာတာများအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်းပြီးသကာသ၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့၊ ငါးရာ့ငါးဆယ်အဝင်၊ အကြင်သို့သော စတုက္ကနိပါတ်၊အမ္ဗဇာတ် ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာတို့မှာ ပါရှိတဲ့၊ ဤသည့်သတို့သမီးတို့၏ ကြီး လေးသော ဒုက္ခသစ္စာတရားကြီးကို၊ ဟောတော်မူရလေ၏၊ ။ ဟောဟန်ကား။

အချိုကြီးယပ်သွဲ့တာရေး။

အို–တပည့်မကြီး၊ တပည့်မကလေးတို့၊ ဇေ့သရောခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်ရဲ့ အနီးအပါး၊ မြစ်ကမ်းနားတကွေ့မှာ၊ ရသေ့ယုတ်မာတချို့ရှိသတဲ့၊ ကျုပ်တို့လိုသူတော်ကောင်းရသေ့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ (မှန်ပါ့ဘုရား)၊ ။အဲဒီ ရသေ့စဥ်းလဲ၊ ရသေ့ပျက်သည်၊ သရက်ဥယျာဉ်ကြီးတခု၊ ပြုရမိုးထောင်ပြီးသကာလ၊ ရသမျှသရက်သီးတို့ကို၊ မိမိသည်းသုံးစား၊ လူများကိုလဲ ဝေကွတ်ပျုငှါလုပ်ပြီး၊ ဘယု သယကျွ နေတာဘဲတဲ့၊ ။အဲ အနှီအကြောင်းကို၊ ဘုရားလောင်းသိကြားမင်းက၊ အကွင်းသေား, အထင်းသေား၊ ထင်ရှားသိမြင်၍ ။ရသေ့ပိုင်နက်က၊ သရက်သီးများကို၊ ခိုးသားသူပုက်တေလေတို့၊ နှာက်မှေပျက်ဆီးတဲ့အပြန်၊ ဖန်ဆင်းပြီးထားတယ်တဲ့၊ ။အဲဒီအတွင်းကလေးမှာဘဲ၊ သူခွေးသွီး ဆိုတဲ့၊ အပျိုပေါက် ကလေး ၄ ယောက်မှာလဲ၊ “ကြမ္မာဆောင်သားကောင်ဆိတ်ဖြစ်” ဆိုသလို၊ ထိုဥယျာဉ်အတွင်း၊ ချက်ခြင်းဘဲရောက်လာကြတာဘဲတဲ့၊ ။အဲသို့ကလိုရောက်လာကြတော့၊ ဘာဇမပြောနဲ့တော့၊ ဒေါနှင့်မောနှင့်၊ တောအကျင့်မလေ့မဟုတ်တဲ့၊ ရသေ့ယုတ်ငနဲက၊ တကာတဲ–ပုံအဆိုပါသူခွေးသွီးကလေးတွေကို၊ နှင်တို့ဘဲ၊ ငါ့ သရက်သီးကို ခိုးတယ်၊ ကြိုးနဲ့ချည်မယ်၊ ဘမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး၊ ထောင်ချမယ်၊ တန်းချမယ်နဲ့၊ အရမ်းအခမ္မလုပ်ကရောတဲ့၊ ကြွားရဲ့သားကောသာဝတီ၊

ကောသာဝတီ၊ ။“ဦးထိပ်ရွက်ဆင်ပါဘုရား”

အဲ အနှီကဲ့သို့၊ အကြမ်း ဘတမ်း၊ အရမ်းလုပ်မယ် ဆိုတော့၊ ထိုမည်သောအကလေးမတွေမှာ၊ ချွေးကျအောင်ကြောက်ကြောက်ပြီး၊ ပြေးပေါက်ကိုလဲမမြင်၊ ရှင်ရသေ့ကိုလဲမရှောင်သာ၊ ချောင်ချာချာဖြစ်ပြီး၊ “မှန်ပါ–ရှင်ရသေ့သရက်သီး၊ တပွဲတော်မတို့၊ တသီးမှမဆွတ်ရ၊ မချူရ၊ မခိုးရပါဘူး၊ ချမ်းသာပေးတော်မူပါဘုရားဖျို၊ သနားစရာ၊ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့်၊ မသက်မသာ၊ အခါခါလျှောက်ထားတောင်းပန်ကြရှာသတဲ့အမိုးပြိမ်းရဲ့၊

အရီးမိမ်း။ ။"တယ်လဲယုတ်မာတဲ့ ရသေ့ပါတကားမောင်ရင် ရှင်းရယ်၊ အဲဒါမျိုးတွေကြောင့်။ တပဲ့တော်မဖြင့်ရသေ့ဖြင်ရင် ဖူး ချင်းပါဘ်မပေါက်ထာ"။

ဆဟာမ်း,ဆဟာမ်း။ သလိပ်ကပ်တော့။ ရင်ထဲက– တဆိတ်ကြွပ် တယ်။ အဲ–အနှိုသေ့ကာသလ။ အာကရသေ့ဆိုတဲ့–ရသေ့ယုတ်မာက။ ကိုင်း–မခိုးရိုးမှန်လျှင်။ ကျိန်ရမယ်တွယ်ရမယ်၊ ဘယ်ဝယ်ဘယ်သို့ ပြောဆို ကြိမ်းမောင်းတဲ့ အရေးကြောင့်၊ သူ့ချွေးဦးအမျိုကလေး တယောက်က။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ။ ကျိန်ဆိုတာမှာတော့–အနှာသို တဲ့။ ဘယ်လိုပါနည်းဟူမူ။

(၁) ယော, နိုလိယံ– မဏ္ဍူယတိ၊ သဏ္ဍာသေန– ပိဟာညတိ။ တသာ, သာ– ဝသ, မန္တေတု၊ ယာ, တေ– အမွေ– အဝါဟာရိ။ ။

ဘန္တေ၊ အရှင်ရသေ့။ ယာနာရိ၊ အကြွင်မိန်းမသည်။ တော၊ ရှင်ပင် ရသေ့ရဲ့။ အမွေ–အမှာနီ၊ သရက်သီးတို့ကို။ အဝါဟာရိ၊ စဉ်းလဲစဉ်း စား။ ဝါးနှင့်တံချူ။ ဆွတ်ခူးချူ၍၊ ခိုးယူမိများ၍။ သာနာရိ၊ အဆိုး ဘဝ။ တန်ခိုးပြတဲ့။ ထိုသူခိုးမသည်။ ဝေံ၊ သို့ကလို။ ဟောတု၊ မသွေ ဝင်စစ်။ ဖြစ်ပါစေသား။ ကိံ၊ တကယ်ဆိုတော့။ ဘယ်လိုပါနည်းဟူ မူ။ ယော၊ အမြင်ဆိုးတဲ့၊ အကြွင်အဘိုးကြီးအိုသည်။ နိုလိယံ၊ ဆံဖြူ ကြီးကြောင်၊ အကဲထက်ပြီး၊ မဲနက်အောင်ရယ်လို့။ မဏ္ဍူယတိ၊ မင် ခေးသုတ်မံ၊ လိမ်းကျံခြယ်ထယ်။ ဘယ်ဝယ်ဘယ်လို၊ အထယ် ကိုယ်ယဉ်မှုရယ်လို့၊ ဆင်ရ ပြင်ရလေ၍တဲ့။ သဏ္ဍာသေန၊ ထန်းဘန်း ကလေး။ နုခမ်းမွေးနှင့်။ မေးကိုသယ်သယ်စေတဲ့။ မွေးညှပ်ဖြင့်လဲ။ ပိဟာ ညတိ၊ ခေါင်းကဆံဖြူ။ အလံမထ ရအောင်လို့။ နှုတ်ယူပင်ပန်းရဘယ်တဲ့၊ တသာ၊ ထိုခေါင်းဖြူတွင်ကျူး။ အရွယ်ညှိုးလို့မို့၊ တကယ်မကိုး လောက်တဲ့အဘိုးကြီးရဲ့။ ဝသံ၊ အလိုသို့၊ ဝါ။ အမူအရာ။ ဘသူမသာ အောင်။ မူရာမာယာအလိုက်၊ မြူကာမြူကာနှင့်ဒိုက်ချင်တဲ့၊ ဘုတာ ကြိုက်သို့၊ အမွေတု၊ အစဉ်တပိုက်။ မကြွင်ထိုက်သေဘ်လဲ။ လိုက်ရ

ပါစေသတည်း။ (ဝါ–တနည်းကား)။ အပိုးခဖြီး၊ နသိုးထီးကဲ့သို့ သော၊ အဘိုးကြီးဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ "မချစ်သော်လဲအောင့်ကာနမ်း၊ မနမ်းသော်လဲပင့်သက်ရှူ" ဆိုသလို၊ ထိုအဘိုးကြီးကိုမကြိုက်သော်လဲ၊ လိုက်ရပါစေသား။ ဝါ–ရွှေသွားနောက်လိုက်၊ မကိုက်သော်ငြားလဲ၊ မှသားဖြစ်၍၊ စင်စစ်လိုက်ရပါစေသား။ တယောရှုပ်ပတီး၊ ထည့်ပြီ တမှောင့်၊ သို့တမှောင့်နှဲ့၊ အနို့ကြောင့်ရှက်ဘွယ်၊ မတင့်တယ်တဲ့၊ အရွယ်မတူ၊ မြင်မကောင်းတဲ့၊ လင်ခေါင်းဖြူကို၊ လဘာတု၊ ဘဝအ သရေ၊ မဖွယ်လေအောင်၊ ရပါစေသားဘုရား။

အပျိုကလေး တယောက်။ နောက်ကပါသလို ကျိန်ဆိုပြီး၍၊ ရသော့ကား၊ ဟော့ဒကာမတဦးကျိန်အခုံးဟု၊ ကြိမ်လုံးကြီးကောက်ပြီး၊ ဝေါက်ဆော်မူသည့်အခေါ်ကျောက်။ တယောက်ကကျိန်ပြန်သည်မှာ၊ အနှာလိုဘဲ့။

(၂) ဝိသံဝါ–ပဋ္ဌ, ဝိသံဝါ။ ဦးနှ, တိ` သံဝ–ဓာတိယာ၊
တာဗိသာ–ပတိ, မာလဗ္ဗါ၊ ယာ, တေ–အမွေ–အဝါဟာရိ။ ။

ဘန္တေ၊ အမြင်အတွေ့၊ မကြင်သော့တဲ့၊ အရှင်ရသော့ကြီးဘုရား၊ ယာနာခရီ၊ နဂိုရ်လာပ၊ အလိုကျလောက်တဲ့၊ အကြင်အမျိုးမသည်၊ တော၊ ရှင်ပင်ရသော့ရဲ့၊ အမွေ၊ သရက်သီးများကို၊ အဝါဟာရိ၊ အမိန့် ဒါနိ၊ အကြံညစ်ဆိုး၊ ကိုယ်တော်ယိုးသောက်အောင်၊ ခိုးယူမိ၍၊ သာ နာခရီ၊ မလိုထမျိုး၊ သိုတမျိုးနှင့်၊ ထိုသူခိုးမသည်၊ ပတိ–အသောဘိတွာ၊ သက်ဆဲ့ငါးနှစ်၊ ဆဲ့ခြောက်နှစ်ကာ၊ လင်ချစ်သက်ဝေ၊ မရသေဘဲ၊ ဓာတိယာ၊ အရွယ်အားဖြင့်၊ ဝါ၊ ပိခင်ဝမ်းကဖွါးသည်မှ၊ ဝိသံဝါ၊ အသက်နှစ်ဆယ်၊ အလိုမနီး၊ တကိုယ်ထီးဆိုဘဲ့၊ အပျိုကြီးအရွယ် သို့လည်းကောင်း၊ ပဋ္ဌဝိသံဝါ၊ နှစ်ဆဲ့ငါးနှစ်၊ သင်္ကဆယ်ဖြိုးကာယ်၊ နဂိုရ်မျိုးရိုး၊ အလိုလိုညှိုးရခဲ့၊ အပျိုသိုးကြီး အရွယ်သို့ လည်း ကောင်း၊ ဦးနှ, တိ` သံဝါ၊ အရွယ်တွက်စစ်၊ သဏ္ဍာရေဖာ၊ နှစ်–နှစ်ဆဲ့ ကိုး၊ ခွေညှိုးနွမ်းနယ်၊ အပိုသမိုင်း၊ အလိုရှိုင်းရဘဲ့၊ အပျိုပိုင်းရွယ် သို့ရင်း၊ ပတ္တာ၊ မသွေတုတ်ချောက်၊ ကြေရစ်ချောက်၍မှု၊ တာဗိသာ

ထိုသို့ထို့နှယ်၊ ထခေတ်လုံးလုံး၊ မချစ်လိုမုန်းကြတဲ့၊ နှစ်သုံးဆယ်တိုင်၊ မပြိုင်ဖူးစာ၊ မသိမ်းမပွင့်အောင်ဟာ၊ ကြီးရင့်ပါသည်ဖြစ်၍၊ ပတိံ ၊လင်ကို။ဝါ၊ကြွင်းသူမြောက်သား။ယောက်ျားရတနာ၊လင်တန်ဆောကို။မာလဒ္ဓါ၊အစစအရာရာ။ထွာချုပ်ပါအောင်။မရပါစေသင့်။ ဝါ၊ နှစ်ဖြာနှစ်ဦး၊ တခါဘူးမှု၊စိတ်နူးကြည်လင်၊ တရည်ရည်ရွှင်ကြတို့၊ မဆင်ရပါစေနဲ့၊ ဝါ၊ နှစ်ကိုယ်ရွှင်ထန်း။ ဟိုသေဉ်ခန်းခွဲ၊ လင်ပန်း–မပန်ရပါစေသား၊ ဝါ၊ ပုဆိုးတန်းတင်၊သင်ဖြစ်မသားရသည်လို့၊ မညားရပါစေသား၊ဝါ၊လူမှုစဉ်လာ၊ထအောင်ဂါပါ၊မင်္ဂလာရက်စပ်၍၊ လက်မထပ်ရပါစေသား၊ဝါ၊ထသိမ်မပြောင်၊အရှိန်မှောင်တို့၊ အိမ်ထောင်မကျရပါစေသား။

ထိုသို့ဒုတိယသူမွေးသွီးကာ။တနည်းကျိန်တွယ်ပြီးကာလ။တတိယသူမွေးသွီးကာ၊ထသီးပုဂ္ဂလ်မိန္မာနသဒ္ဒါမှုပြုန်သည်ကား။

(၃) ဒီဃံ–ဂန္ထတု အဋ္ဌါန်း၊ ဋီကာ၊ အဘိသာဒီကာ။
သံကေတေ–ပတိမာအဋ္ဌ၊ယာ၊တေ–အမွေ–အဝါဟာရီ။

ဘန္တေ၊ ယောဂီအလုပ်ဆိုပြီး၊ တောဆီဖုပ်တဲ့၊ ကျုပ်တို့ရှင်ရသေ့၊ယောနာရီ၊အကြွင်အတောင့်မကြီး၊အသိမ်မမာဆိုတဲ့၊အကြွင်သူကောင့်သွီးကညာသည်၊ တော၊အမြင်အတွေ့၊ မမင်သယော ဆိုတဲ့၊ဒီဘဲ့ရှင်ရသေ့၏၊ အမွေ၊ ခက်လက်အနီး၊အရွက်ကြီးဝိနှုတ်ပြီး သရက်သီးတို့ကို၊အာ–ဝါဟာရီ၊အဆိုးမှုယူ၊ သူခိုးမှုဖြင့်၊ ခိုးပ၍ အရေးသာနာရီ၊ မရှိမကျိုး၊ အလိုဆိုးနဲ့၊ထိုသူခိုးမသည်၊ အဘိသာဒိတ်နိသာလင်လိုမရ၊လင်လင်တသည်ဖြစ်၍၊ဝါ၊ရှင်ဘုရင်ကတော်ခံတဲ့မိန္မာပါအခုံးတော့၊ ရွှင်ပျော်ရန်ဆိုလို့၊ လင်စောမ်မနုံးရသည်ဖြစ်၍၊ ကြည်ကာ၊ နှစ်ကိုယ်မနီးနိုင်သရို၊ တမိုဖိုညီးသောက်တဲ့၊ တကိုယ်ထီးဒီယံ၊သွားတို့လာရော။ရှည်လွှန်းစွာသော၊အဋ္ဌါန်း၊ထဝါဝတ်သောက်ရှေ့နောက်မြောက်တောင်၊ပေးခေါ်မနီး၊ အပန်းကြီးတဲ့၊ လမ်းခရီးသို့၊ဂန္ထတု၊လင်ကိုရနိုး၊မြှော်ကိုးရှာသွေ၊ မဟားဒယား၊တပါးပါးနဲ့၊သွားရပါစေသတည်း။ ဂန္ဓဗ္ဗာဝိ၊လင်ကိုရနိုး၊ အားအန်ကြွီးပြီး။

ဖြောင်ကိုးရည်ရော်။ သနားကမား၊ထပါးပါးနဲ့၊သွားပါသော်လဲ။ သိ
ကောသေ၊နှစ်ကိုယ်ပုံမက်။ ပဒါနှစ်ပန်း။ အရာရာနမ်းစေတို့၊ မညှာ
ထမ်းဆောက်စရာ၊မတိမ်းမဖျောင်၊ထမြှိန်းမြှိန်းစက်ရအောင်ဆိုတဲ့၊ချိန်း
ချက်ပါတဲ့အရပ်၌၊ ပတိ၊ အပလိန်း,အကာသက်။ ထဗိမ်းဗိမ်းမက်
သောက်တဲ့။ ချိန်းချက်ရင်းလင်၊ မယုံလွှန်းကြင်ကို။ မာအဋ္ဌ– မာ
အဋ္ဌသာ၊ရသေ့အရှင်ရယ်၊ထမွေ့မွေ့မ ရှုင်ဘို့၊မတွေ့ခသင်။ မမြင်
ရပါစေနဲ့၊ဝါ၊မတွေ့မရပါစေသား။

ဆဲအနှိုက်ခဲ့သို့ ထဦးကကျိန်ဆိုပြီးကာသ၊ စတုဗ္ဗသုမ္မေးဘွိုးမှာ
လဲ၊သွေးကြီး၍မနေပုံ၊ ကြောက်ရွံ့သောလက္ခဏာဖြင့်၊ မျက်နှာကို
အောက်ချပြီး။ အောက်ကပါရှိတဲ့ဂါထာဖြင့်၊ သာယာချေငံ။ ကျိန်
ဆိုရပြန်ထယ်တဲ့၊အပှာမ်း,အပှာမ်း။

(၄) အလောက်တာ–သုဝသာနာ၊မာလိနီ–စန္ဒန္နသာဒါ။
ဇကိကာ– သယနေ့သေတု၊ ယာ,တေ– အမွှေ– အဝါ
ပာရိ–တဲ့။ ။

ဘဒန္တေ၊ ထပဲ့တော်မတ္တိကို၊မရမကအပြင်း၊အထင်းဖွတ်ဘမ်း
ပြီး၊မရှုတ်ထမ်းမှုတွေ့ရာဘဲ့၊ဦးရသေ့ကြီးဘုရား။ ယာနုခရီ၊ အထို
ထနည်း၊ထမျို့ချီးသောက်တဲ့၊အကြင်သတ္တိုဘွိုးသည်၊ တော၊ ခလော့
တော် ဒါန်း။ဒး ဂှာ်။ အတွေ့ရှော်တဲ့၊ ရသေ့ကိုယ်တော်ဖြတ်၍၊ အမွေ၊ မြိကာ
နာရီ၊မ ဘဲ့သရောက်သီးတို့ကို၊အဝါပာရီ၊ထမျိုးမပြု၊မငိုးမှုနှင့်၊ခိုးယူမိ
သက်ခ နာရီ၊အလိုမပြီး၊အပျိုကိန်းဆိုတဲ့၊ထိုမိန်းမသည်၊ အလောက်
စာတို ပုတီးနားချောင်း။ ရောင်မောင်းထိန်လျှပ်။ ဗိန်လက်စွပ်နှင့်၊
ဝါကြင် လက်ကောက်။ ထွန်းတောက်ကိုယ်မှာ၊ ရထနာဘို့ဖြင့်၊
အား ဆန်ဆာရုံသင်၊အယဉ်ကြီးယဉ်ရှော့ဘဲ့လို့၊ဆင်ပြင်ရပါလျက်၊ ......
သုဝသာနာ၊ဘိုးထိုက်နဂ္ဂြ၊ဘက်မရှိတဲ့၊ကာသိခေါ်မ၊ လောကဝတ်
လုံ၊ ပြွချလို့ဝုန်လောက်တဲ့၊ထည်ကောဇုံတို့ဖြင့်၊ ဝတ်ရုံစမ္မာယ်
ရပါလျက်၊ ...... မာလိနီ၊ ယိမ်းသိုက်ထိမ်းလိုက်၊ မိန်းမကြိုက်တွင်
ဖြင့်၊ထိန်းထိုက်ဘိုးတန်၊ရွှေဝဘ်ဆံနှင့်၊ နေပန်ရွှေပွင့်၊ ဝင်းဝင်းစွင့်

ဖူး။ဘခင့်ကျေးဇူး။တူး၍တင့်ဆန်း၊ အံ့မခန်းအောင်၊ ရွှေပန်း,ခေါင်းတွင်၊ ပန်ဆင်ရပါသည်ဖြစ်လျက်။...... စန္ဒြနွယ်သသဒါ၊ အသိုးသိမ်းထိုက်၊ အမြိုက်တမှု။မွှေးကြိုင်လှတဲ့၊ လောဟိတ, စန္ဒကူးတို့ဖြင့်၊ နူးအောင်မသောက်။မပြတ်နိုင်ယံ၊ ဘိုကရိုးနွှဲး၊ ချိုချိုပြုံးကလေးမှာ၊ တကိုယ်လုံးမံ၍။လိမ်းကျံချယ်လယ်ရပါလျက်။ ဇေကာနှစ်ယောက်မဘွဲ့၊တယောက်ထဲ၊ ဝါ၊နှစ်ကိုယ်မနီး။တဘိုယ်ထီးသာ၊ ကြင်ရာမလုံ၊ဘော်မပုံဘဲ။သသနေ၊အိပ်ရာခွဲ၊ဝါ၊အိပ်ရာဘွဲ့သည်၊ မရှက်စတည်း။ရမက်တမ်းတဲ့၊စက်ခန်းဆွင်၌၊ သောတ၊ပြော်–အနိစ္စ,အနိစ္စနှင့်၊အိပ်ရပါစေသတည်း၊ ဝါ၊မရှင်စတောင်း။ နွမ်းခွေပျောင်း၍၊ စက်လျောင်း အိပ်နေရပါစေသောဝ်၊ မြတ်ရှင်စော– ဩကာသ, ဩကာသ။

ဆဲ ဤကဲ့သို့။ လေးယောက်သောသူမြွေးတွေးတို့က၊ အသီးသီးအသက,အသက။ အနည်းနည်းအဝဝ။သရက်သီးများကိုမခိုးရပါကြောင်းနှင့်၊ အမိဗြှာန်ပဌာနာ၊ ကျိန်စာရွက်သောအခါ၊ ယုတ်မာသော ဘောကား။ဟော –မယ်မင်းတို့ ၄ ယောက်သည်၊ အခြားသောသာမညပိန်းမတို့ ကျိန်ဝံ့ခဲ့သော အကျိန်ကို၊ ကျိန်ဆိုရဲကြပါပေတယ်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ၊ငါ့သရက်သီးများကိုခိုးပုံမပေါ်ဘူး။ အခြားသောကြွပိုးတို့၊သူခိုးတို့။ထိုးဟန်ခိုးဟန်ပေါ်တယ်။ ကိုင်း–သတို့သမီးတို့၊ ပြန်ကြပေတော့ပြန်ကြပေတော့ဟု အခွင့်တော်ပေးပြီး၊ အရေးတော်မယူဘဲ။ပြန်လွှတ်လိုက်ရော့တဲ့၊ ထိုအခါ၊ တာဝတိံသာပြည်ကြီးရှင်၊ ဘုရင်သိကြားမင်းသည်၊ ဤရသေ့ယုတ်မာ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဂိုဏ်းဝင်။အမြင်မတော်သောသတ္တဝါကို၊ နတ်မြဖွဲ့တို့ကြည့်၍မနေလိုက်။နှင်လိုက်မှဘဲဟု။အထူးထူးသောကြောက်မက်ဘွယ်ရာ။နာနာရုပ်တို့ကိုဖန်ဆင်း၍၊ အတင်းချောက်လှန့်မောင်းနှင်လိုက်ကရော့တဲ့။

ဒေါ်ဥက္ကရော၊ ၊"ခြားခြားထူးထူး။မကြားဘူးအောင်၊ကွန့်မြူးတဲ့ဒေသနာကျိုး၊ ဘောဒါ,ကောသာတို့နှ၊ ပဒေသာလိုပေါ်လှတဲ့၊ ရွှေ

အညာသောကာနှင့်တကွ၊ တဓေယျာသောရကာ။ သဘောကျကြပါ
လိမ့်မယ်။မောင်ရင်ဖိုရှိင်းရယ်၊ဆန်းလဲဆန်းပေတာကိုးဘုရာ့”၊

ဇံ ဒါအဆန်းမဟုတ်ဘူး၊ဒါယကာမကြီးရဲ့၊ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား
ရဲ့ သာသနာတော်ခေတ်၌၊ ညစ်ပတ်နှင့်ရင်လဲခဏပေါ့။ အချိန်တန်
တော့။သွားပိန့်ကန်ဆိုတာလို၊နတ်များသိကြားများကလဲ။ အလကား
ကြည့်မနေပါဘူး။ ကြည့်ပါလေဒါယိကာမကြီးရဲ့။ ကဿပမြတ်
စွာဘုရားသခင့်သာသနာတော်ကြီး ပျက်စီးတိမ်းပါးအောင်ပြုမူ
ကြတဲ့။အယုမသာမာ၊ တဘာသာဟုဆိုအပ်တဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ များကို။
ဘုရားလောင်း သိကြားမင်းကမြင်သိ၍၊ မိမိကမူ ခိုးကြီးအသွင်
ပမာ။ မာတလိနတ်သားကလဲ၊ အများဘို့ကြောက်လောက်အောင်။
ဆင်ပေါက်နီးနီး၊ ခွေးနက်ကြီးသဏ္ဍာန်ဖန်ဆင်းကာ၊ ဗာရာဏသီ
မြို့အတွင်းသက်ဆင်းလာချောက်။မြို့ချောက်ခြင်းကြောင့်၊မင်းနှင့်
မကွာ၊မိစ္ဆာသမား။ဒိဋ္ဌိများတို့အား၊ ကြီးစွာထိတ်ရုံ့လန့်ဖျပ်စေ၍၊
ကဿပမြတ်စွာဘုရားကြီး၏။ တရားတည်းဟူသော သာသနာ
တော်ဆုတ်ယုတ်ဟန့်ကို၊ တပန်အသစ်၊ အနှစ်တထောင်တည်နိုင်
အောင်ပြုရချီးမြှောက်ခဲ့ဘူးကြောင်းကို၊ ဧကာဒသနိပါတ်၊မဟာ
ကဏှ ဇာတက အဋ္ဌကထာ၌ပါရှိသော၊

ဆိုတော၊ဤယခုအခါမှ။ပဋ္ဌာသ၊စ၍၊အခေါ်ကြောမင်းရှောပြည်
ပါ။မိစ္ဆာအလိုက်၊ စရိုက်ကြမ်းထန်း၊ မိုက်ကန်းကန်းနှင့်၊ မိုက်ပန်း
ဖွင့်ကြသူတို့ကို၊သူနှံ၊အမွေးအမှင်တထောင်ထောင်နှင့်၊ဆင်ပြောင်
လောက်နီး၊ခွေးနက်ကြီးကို၊အဟံ၊ထားရောမကောင်းတဲ့၊ငါသိကြားမင်း
သည်၊ ခါဒါပေဿာမိ၊လက်မှဖြုတ်၍၊ရှုတ်ရှုတ်ညွှက်ကြွေ၊ကိုက်
စားစေအံ့၊ မဟာရှော့မင်းကြီး၊ တွဲ့၊လူတို့ခေါင်းခေါင်း၊သင်မင်း
ခေါင်သည်၊အပ္ပမညော၊မမေ့လျော့မပေါ့တန်သည်၊ဟောဟဲ၊ဖြစ်
ဘိသော။ နှုတ်၊အနှိုသို့၊ သထာရပဟဂါထာဟဲ၊ တရားထိုက်သော
ဂါထာတရေးတို့ဖြင့်၊ ဒေသေတွာ၊ ဟောပြောပြီး၍၊ မနုဿာနံ၊
တိုင်းနေပြည်သူ၊ရှုအပေါင်းတို့ကို၊ ဒါနသီလေသု၊ဒါနသီလတို့၌၊
ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊တည်စေ၍၊ ဩဝါဒကိုထသာသနံ၊ အခက်ကြီးခက်

အောင်၊ ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်တဲ့၊ ကျုပ်တို့ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သာသနာတော်ကို၊ ဝဿ-သဟဿ- ပဝတ္တနသမတ္တံ၊ အနှစ်တထောင်၊ တည်နိုင်အောင်ကို၊ ကတွာ၊ပြု၍၊ မာတလိ၊ သမ္မာရှိတဲ့၊မာတလိနတ်သားကို၊ဝါ၊ မာတလိနတ်သား၊ တန်ခိုးအားဖြင့်၊ ခွေးကျားတို့ထက်ကြောက်ဘွယ်၊ အရွယ်ပြုံးတူး,ခွေးဘီးလူးကို၊ ဝါ၊ မာတလိနတ်သား၊ကျားထက်မက၊ဆိုးဝါးလှသဖြင့်၊မြင်သမျှကြောက်၊ဆင်ပေါက်နှီးနှီး၊ ခွေးနက်ကြီးကို၊ အာဒါယ၊ယူ၍၊ ဝါ၊ သံကြိုးငါးချောင်း၊ ရှက်ပေါင်းအတူ၊ဆွဲငင်ယူ၍၊ သကဗ္ဗာနမဝ၊မိမိနေရာ၊တာဝတိံသာသို့သာလျှင်၊ ဂတော၊ တပန်မနား၊ပျံကာစားသကဲ့သို့၊ ပြန်သွားလေ၏၊ မဟာဇနာ၊ မင်းရာပြည်ပါ၊ လူထကာတို့သည်၊ ဒါနသီလဘာဝနာ၊အလှူဒါန၊သီလအကျင့်စသည်တို့ကို၊ကတွာ၊ဂရုစမွပြုကြလေသည်ဖြစ်၍၊ဒေဝလောကော၊နတ်ဘုံပြည့်လျှပ်ကာ၊အဘုံဘုံတို့၌၊နိဗ္ဗုတ္တိသု၊မသွေမလှန်၊ ခေဝခံကြောင့်၊ ဧကန်စင်စစ်၊ဖြစ်ကြရုန်ရောတဲ့၊

(ယင်းသို့သောအဆုံးတွင်၊ အားလုံးအားလုံးသောတပည့်မအာပေါင်းတို့က၊သောင်းသောင်းညာညာ၊ မြူးစွာသာရခေါ်ကြသော်လဲ၊ဒါယိကာမကြီးအမိုးဗိန်းတသောက်မူကားသာရမခေါ်ပေ)။

အမိုးဗိန်း၊ ။"မောင်ရင်မှိုင်းပေါသွားတဲ့တရားထဲမှာ၊ဗာရာဏသီပြည်သူပြည်သားတွေ တရားပျက်လို့၊ ခွေးနက်ကြီးချောက်လှန့်တာနဲ့၊ ကြောက်လန့်တယ်ဆိုတာ၊ဟိုအခါလူပေါ်စမှာ၊ ဗာရာဏသီသားတို့၊ လူ့ဝါးမဝ၊ မယဉ်ကျေးကြသေးလို့နဲ့ တူပါတယ်။ ရှုနယ်အခါများသာဖြင့်၊ ကိုယ်တော် ခွေးနက်ကြီးဟာ၊မရှင်းဂန်း,နဲ့ချုလိုက်ရ၊ မာသကာ သွားမှာပေါ့"။

ဗုဒ္ဓဝတီ၊ ။"ဒွိ အမယ်ကြီးဟာ၊ ရောက်ရှိ ရောက်ရက်၊ နောက်တီးနောက်ပျက်နဲ့၊ခက်လဲခက်တယ်၊ အသာနေစမ်းပါအုံး၊ ဆရာကြီးဟောဖြတဲ့အမွှာဘာတ်နိဒါန်းက၊ ထူးဆန်းတဲ့ဇာတာရှင်၊ အပျိုကြီး၊ လင်ဒရိုရှးမူဆိုးမတို့ဇာတာနဲ့စပ်ပြီး၊ ဂဠုန်တို့နဂါးတို့

အကြောင်းများကို ကြားလိုက်ရပါတယ်၊ ဆဲ့ဒီဂဠုန်နဂါးတို့ပြိုင်ဖက်နေဟန်ကို၊ သိသာရန်ဆက်ပါအုံးဘုရား''။

အင်း ဆက်ဆိုဆက်ရငေ့မပေါ့၊ တနင်္ဂနွေတို့၊ တနင်္လာတို့၊ အင်္ဂါတို့၊ စနေစသည်တို့နေဟန်ကို၊ ယမန်ကကြေညာခဲ့၊ စလေဆရာ့ကြီးဦးပုည။ ဖွဲ့စပ်ဆိုအပ်သောတေးထပ်ကိုသာမှတ်သားပေတော့၊ ဘယ်လိုပါနည်းဟူမူ၊

(၁) အမျိုးကြီးဇာတာယောဂတေးထပ်။

ကျား,ဂဠုန်,မြွေ,ခြင်္သေ့တို့၊ ဂုဏ်တွေထို့ပေါင်းဆုံ၊ ဤလောက
လူ့ဘုံမှာ၊ ဘောဂမရုံကိုယ်တိုး၊ ။မယ်ဘီလ, ဘိုးသူတော်သို၊
ကျိုးယှမျှော်ဖြစ်လိမ့်အပြီး၊ ။လှူခံထိုက်သက်မွေးရေး၊ နက်လေးစွာ
ဉာဏ်ကြီး၊ ဆက်ရှေးပါကာမျိုးထို့၊ ဖန်တီးတဲ့သမ္မာ၊ ။ကျား,
ဂဠုန်, ကြွက်မြွေရောလျှင်၊ ဇာတိကဆုံပမာ၊ ။ထက်မျက်မှာ
ဉာဏ်ပညာ၊ သီလမှာစောင့်ချုပ်ထို့၊ ထိန်းခုပ်တဲ့ဆူမြွေ၊ တည်တန့်
နိုင်ပေ၊ ။ထင်စွာညှို၊ ပညာရှိသူ့အမြွေကို၊ မှုလလေပေါ်ပုံကွဲ
လေး၊

(၂) ရှင်းပြဖြင့်တနည်း။ အမျိုးကြီးတမျိုးနှင့် အဘိုးကြီးခရီးရ တေးထပ်ကာ။

ကြင်သက်လျှာလင်နှင့်ဝေး၊ သည်ရွေးသည့်ကညာ၊ ခင်လေးရဲ့
ဇာတာကိုးဝါဆရာအသိ၊ ။ရေးလိုက်သည့်နမူးစာမှာ၊ သူ့ဂွာဘာ
လွဲထိုမရှိ၊ ။သိသာနှင့်ထက်ချုပ်ဖွေလျှင်၊ ထက်ချုပ်လေမြင်ဘိ၊
လက်သတ္တဝါသွင်ကိုကြည့်လျှင်၊ ခင်တယ်ဇာတာ၊ ။စန်း,ဂဠုန်,ရွှေ
ခြင်္သေ့ငယ်တို့၊ သွင်မရွေ့ရာဟုနှင့်သာ၊ ။မြင်တွေ့တဲ့ကိန်းအလာ
ကို၊ ထိမ်းပါလျှင်မောင်းခတ်တော့၊ ကြောင်းမစပ်ရှုပ်စင်၊ မဲ့တဲ့ဖြစ်
အင်၊ ။အပျိုကြီးထိုဆရာထင်တယ်၊ မသာချင်ဖြန့်အုံးတော့လေး။

× × × × ×

ယင်းသို့လျှင်၊ယခင်လွှန်ခဲ့သောအပတ်များက၊ မှတ်သားဘွယ်ရာ၊ အဖြာဖြာသောဗဟုသုတတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ ခြင်္သေ့နှင့်ကျား၊ နဂါးနှင့်ဂဠုန်စသည်တို့၏ ဤမည်သော သတ္တဝါတို့၏ အသီးသီးသောစန်းသက်ဇာတာတို့နေပုံကို၊ အာရုံတော်ကွန့်မြူး၍၊အထူးထလယ်၊ဘယ်ဝယ်ဘယ်သို့၊ အနို့မှိုအနှိုလို၊ ထိုထိုသို့သောဇာတာခွင်ဟောထုံး၊သိုးထန်ပေါ် နိပ်သဘောများနှင့်၊ ဟောလားပြောလားလုပ်ပြီးသည်၏အခြားခွဲ၌၊အများထပ်မသူတော်စင်တို့ မမြင်မတွေ့ရသေအောင်၊ရှောင်ဖယ်ခဲ့ပြီးသကာလ၊ဝါလဝါတွင်း၊ ဝါသိတင်းတို့၌၊ဂူတွင်းလိုဏ်ခေါင်း၊ဥန်းအောင်းပြီးခါ၊ နေခဲ့ရာမှ၊ထခါတဖန်၊ထွက်ခဲ့ပြန်၍၊စံတော်မူနေကြဖြစ်သော၊ မြောသနုပလ္လင်သို့တက်၍၊ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေစံနေတော်မူလေရာ၊ လာနေကြဖြစ်သောတပည့်မတို့သည်၊ ကပိဓဇထံတော်မှောက်သို့၊ လာရောက်ပြီးခါ၊ လျှောက်ချင်ရာ လျှောက်ထားကြသည်ကား၊ အောက်နားက အတိုင်းပင်တည်း။

အရှီးပိမ်း၊ ။"ယောဂီဆရာ၊ကသိုဏ်းခေါ်နှင့်၊ မှိုင်းမြတ်စွာဘုရား"၊

မှိုင်းမြတ်စွာတွေ့ဘာတွေ့နဲ့၊ ကြာရှေ့ရှေ့ဇာမချုံနှင့်၊ လာထဲ့ကာအနားကပ်ပြီး၊ပါးအပ်၍လျှောက်ပေဗျား၊

အရှီးပိမ်း၊ ။"မှန်လှပါယောဂီဆရာ၊သူမြတ်စွာရယ်၊ "ပါပါနိဝါရေတိ၊ ကလျာဏေနိဝေသေတိ" အစရှိသော ပါဠိတော်မြတ်၊ ပါဌ်နှင့်ညီစွာ၊ ဆရာ့ရသေ့ရဟန်းတို့က၊ မိုဖြမ်းတဲ့ ဒကာတပည့်မ၊ ရှိသမျှတို့အား၊

(၁) လေးပါးပါယ်ရွာ၊လားဘို့ရာကို၊မြစ်ထားဆုံးမခြင်း၊

(၂) ခြောက်ပါးနတ်ရွာ၊ သွားဘို့ဌါကို၊ ကောင်းစွာ ညွှန်ပြခြင်း၊

(၃) သံသယကာဘာ၊တွေးရှက်ရာ၌၊ဖြတ်ခွါချေပခြင်း၊

(၄) မကြားဘောင်းသော၊ထုံးဟောင်းနည်းနာ၊ မှတ်ဘို့ရာကို၊ထင်စွာဟောပြခြင်း၊

(၅) ရှိနေရာရာ၊ဘေးရန်ကွာအောင်၊မေတ္တာဝေဝေခြင်း။
(၆) အရန်းအတား၊မြတ်တရားကို၊သင်ကြားပြသခြင်း။

ယင်းဆိုခဲ့သော ကျင့်ဝတ်ခြောက်ရပ်၊ ထောက်ဆောင်မြတ်ဖြင့်၊ မပြတ်စောင့်မ၊ ချီးပသဂြိုဟ်တော်မူလေ့ရှိသည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သောမှတ်စရာတခုကို၊ ပြဿနာ ပြုလိုကြောင်းပါ မောင်ရင်မှိုင်း ရယ်”။

အင်း-ကျုပ်တို့ အရှီးပိဉ်းက၊ တနည်းဖိန်းလိုထဲ့ ပြဿနာကို၊ ထပ်ခါလျှောက်စမ်းပါဦးဗျာ။

“ကေသာ၊ ၊ကဲ-လျှောက်တော့ လျှောက်”။

အရှီးပိဉ်း။ ၊မှန်လှပါတော့၊ဆရာမောင်ရင်မှိုင်းတို့ရဲ့ အလုံမြို့ ကျေး၊မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရား၊ရေးသားစီရင်တော်မူထဲ့၊ အကြင်သို့သောရာဇောဝါဒ၊ ရာဇအသက်ာ၊ မုံရွေးမေတ္တာစာ၌၊ “ဂဠုန်လိုက်နဂါး၊ ရေနားတွင်ပျော်မွေ့သည့်၊ ရဟုတ်ကြောင့် အသက်ရှင်”ဟူ၍တွေ့ဘူးပါသည်၊ ဤအဆိုစာပိုဒ်၌၊ ဂဠုန်ကနဂါးကိုလိုက်သလား၊ နဂါးကဂဠုန်ကို လိုက်သလား၊ ခွဲခြားအောင်မသိပါသဖြင့်၊ကပိဆရာ, တသိန်မြတ်သူက၊ ပိဋကတ်,အဝယဝတို့ဖြင့်၊ကျနစွာပေါ်ပြမှ၊ တောရသူတပည့်တို့၊တိတိကျကျ၊သိရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ဦးခေါင်းထက်လက်အုပ်ချီ၍၊အထိတ်တီလျှောက်ထားပါသည်ဘုရား”။

ခြော်-မသိလို့ရှိမှ၊ သိရအောင်ပေါ့ရပြောရပေမပေါ့၊ သို့ရာတွင်၊ ယခုအခါ မြန်မာပြည်ခေတ်တခါး၌၊ သတ်ဆန်းသော“ဒီမော်ကရေစီ”နည်းအရ၊ခမ္ဘရေအေး၊အမြိုက်ဆေးကို၊တိုက်ကျွေးတော်မမူမီရှေးအတို့တွင်၊အကြင်သို့သောတရားနားခံတော်မ-ပုညဝတီက၊အဋ္ဌလီအသွားကောင်းတို့ဖြင့်၊တရားတောင်းဓေ၊

ယင်းသောအခါ၊ အဆိုပါပုညဝတီက၊ ဤမည်သောကျုပ်တို့ နေရာ၊ခမ္ဘူသနုပလ္လင်ဦးကို၊ နမူးဖြင့်အသာတိုက်၍၊ ကဗျာအလိုက်၊ ဝါသနာစရိုက်တို့ဖြင့်၊ ပိုက်ပိုက်ကလေး လျှောက်ထားသည်ကား၊ အောက်နားကအတိုင်းပင်ဟူ၍၊

ကုန်းဘောင်ဆင်ဖြူရှင်သက်ထက်။ထားစကြာဆက်သဘော
အခမ်းအနားတွင်။ဝန်တော်ကနေဒိရသော
ဆက်သောရတုပိုဒ်စုံ။

(၁) ဝေဖြိုးမောက်စည်၊ ရွှေဘုန်းသည်လျှင်။ဆက်ရှည်မြင့်ဖွား၊ ကမ္ဘာဘာက၊ ပုံရေဇဝင်။ကြားမထင်အောင်၊ စက်ရှင်ပြောင်ရှိန်း။လက်ရုံးထွန်း၍၊ ဤကျွန်းမဟန်နှိပ်။ဇမ္ဗူဒိပ်ဝယ်၊ ဆယ်ထောင်ကျိပ်ခွန်ယူ၊ တို့မှန်ကူကို။ထူးစင်ဖြိုင်ဘူး၊ ထေးဘိဦးလော့၊ ဆိတ်ကြွေးမာန်ပြည့်။မျက်စောင်းဟုည့်က။မြည့်မြည့်ဒွဲပြာ။ညက်ကြေရောသာ။ဇင်္ဂါရေနတ်။ဒမ္မရင်ရှုသည်း။ရစ်ပတ်ဘဝါး။ရွှေကာထားသည်၊ ။မြေများရွက်သာစီဘုရား။

(၂) မြေလျှိုးအောက်ပြည်၊ နဂါးသည်မူ၊ ဆယ်မည်တွင်းပေါက်။ရွှေဘုန်းရောက်က။အမောက်မလန်း။ ညှိုးလျော်မြန်းလျက်းသောင်းခန်းကျော်ထိတ်။ဇာနည်စိတ်ဖြင့်၊ ဗျာဒိတ်တော်ခံ၊ ဂဠုန်နှံလျှင်။နိုင်ငံခွန်ဆီ၊ချဲချော့ပြီဟု။ကျောက်စီဖြိုးပြက်၊ ဒါးသန်လျက်ကို။ထိပ်ထက်ကြိုးထုတ်၊ ဝဲသမုဒ်မှ။ရုတ်ရုတ်ကြည့်မြော်။ ကိုက်ချိုပေါ်သော်။ဘုန်းတော်ဘန့်ပြင်း။နဂါးမင်းလျှင်။ကြောက်ခြင်းအချို၊ ရှိုဟဘိ၍။မကျိမခလော။မြတ်စကြာကို၊ ဆောင်ကာရွှေဖျား၊ လျှောက်ဝပ်စွာသည်၊ ။ရွှေခါး ဆက်လာပြီဘုရား။

(၃) ရေမျှိုးကြောက်သည်၊ ဆက်ဦးတည်၍၊ ရွှေရည်တော်မှောက်။ယခုရောက်သည်။အံ့လောက်မြင်ရာ၊ ဒါးစကြာ၍။ဩဘာထိဘ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကြောင်းမူ၊ တသောင်း မြန်သောင်၊ ဇမ္ဗူတောင်ဝယ်၊ မြူရောင်ဖြန့်ဆိုင်၊ ဖြတ်ချိုင်ချောင်းငြိမ်း၊ စေတိုင်းသိမ်း၍။ညွှတ်တိမ်းပဉ္စာ၊ မြတ်ကညာနှင့်၊ ရတနာပူရ၊ အယုဇ္ဈသို့မွှမ်းမှုထုတ်ချောက်။လျှင်ဆောရောက်မည်၊ သည့်နောက်ဆက်ဒန်း၊ သိမ်ခြွေခြမ်းနှင့်၊ မြောက်ဗျာနကျွန်းသူ၊ ဖြူလက်ယူဇွံ၊ ထွက်မြူရွှေပြင်။ကျွန်းရပ်ခွင်က။ကောင်းကင်ပေ့ဘ်ပါး။ဘုန်းတော်အားသည်၊ ။နေဘွား စကြာညီဘုရား။

ကိုင်း–ကျုပ်တို့ ဒါယိကာမကြီးအရီးပိမ်း၏အမေးကို၊ ကြေငြာအောင် ပြောပြမည့်။ ခမ္မောဇနီဒါနီးသာဘွယ်။ မကျယ်မကျဉ်း။အလျဉ်းသင့်ရုံမျှ။ ဥရဂဇာတ်ကိုပြောပေအံ့။ ထိုဥရဂဇာတ်မပြောမီ။ ဤမည်သော နေ့တွင်အဋ္ဌကထာ။ ဗိမာနဝတ္ထု, ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ။ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဋီကာဆရာမြတ်တို့။ပြုအပ်သောကျမ်းဦးအစ။ ပဏာမဂါထာကို။ဆရာသူမြတ်။ရွတ်လတ္တံ့တည်း။ ။အဟမ်း, အဟမ်း, အဟမ်း။

ဥရဂဇာတ်,ယပ်ခွဲ–ပဏာမ။

မဟာ, ကာရုဏိကံ နာထံ၊ ဉေယျာ သာဂရ ပါရဂုံ။
ဝန္ဒေ နိပုဏ ဂမ္ဘီရ၊ ဝိစိတြ နယဒေသနံ။ ။

အဟံ၊ မန္တလာမောင်မှိုင်းဟု၊ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်၊ တပည့်တော်သည်။မဟာကာရုဏိကံ၊ကြီးကျယ်ချားမြတ်၊ မှုဓော်အပ်စွာ မဟာကရုဏာရှိတော်မူထသော၊ (ဝါ) မဟာကရုဏာတွင်၊ယှဉ်တော်မူထသော၊ (ဝါ) မြတ်သော သနားခြင်း ခလေ့၊ ပြကတေ့ရှိတော်မူထသော၊ ဉေယျသာဂရပါရဂုံ၊ ဉေယျချံတရား ငါးပါးထည်းဟုသော မဟာသမုဒြာ၏ ကမ်းတဘက်သို့၊ ဖွှာ်းတက်ပေါက်မြောက်။ရောက်တော်မူထသော။နိပုဏဂမ္ဘီရဝိစိတြနယဒေသနံ၊ သိမ်မွေ့နက်နဲ၊ဆက်ခဲခန်းကြယ်။အသွယ်သွယ်သော နည်းနှင့်ပြည့်စုံသောတရားဒေသနာတော် ရှိတော်မူထသော၊ နာထံ၊ ရှုနာဘ်ပြဟ္မာ၊ ကိုးဘွယ်ရာဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားကို၊ ဝန္ဒေ ဝန္ဒာမိ၊လက်စုံမို၍၊ ရှိခိုးပူဇော်။ဖူးမျှော်ဖာန်တွေ့ဒ၊ ကန်တော့ပါ၏ ဘုရား။

အဟင့်–အဟင့်။ အင်း–သလိပ်ကပ်တော့။ ပြောဒီ ရင်ထဲမှာချော။လည်ချောင်းထဲမှာချော၊ သိဘ်သိဘ်ကြပ်နေတာဘဲ။ အားနာလို့သာပြောရမယ်။ချောင်းကလဲဆိုးတယ်၊ ရင်ကလဲ ကြပ်တယ်။ ပြော–ကောသာဝတီ။ ကြည့်မြင်တိုင် အင်းပိန်ဝံတန်းက၊ ဒကာမ, ခင်ခင်ပုလ္လူဒါနီးလိုက်တဲ့ "လေမျိုးသိမ္ဗ" ဆေးတခွက်။ပေးဆက်

စမ်းကွာဆိုရှ်၊ ထိုခေးတခွက်ကိုတောင်း၍သုံးဆောင်တော်မူပြီး နောက်၊ဆက်လက်၍ဟောဟန်ကား၊

တရားနာပရိသတ်၊ ဒီသုဖြတ်တို့၊ ။နတ်နှင့် တကွသော သတ္တလောကအားလုံးကို ဆုံးမတော်မူတတ်တဲ့၊ သဗ္ဗညုဖြတ်စွာ ဘုရားသခင်၊ အရှင် ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်ကြီးသည်၊ "ဇူခုရဂါမ်ပဝရော" အစရှိတဲ့၊ ပါဠိဒေသနာ၊ ဂါထာဗန္ဓဖြင့်၊ ပန်သစီစဉ်၊ တန်ဆာဆင်တဲ့၊ အကြင်သို့သော "ဥရဂ" ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ဗွေကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း၊ သိတင်းသုံးတော်မူတဲ့-ခေတ်တခါက၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှစ်ယောက်တို့သည်၊ တယောက်နှင့်တယောက်၊ မိဘ်နောက်ကိုသ်ပါ၊ လွန်စွာခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို၊ အရင်းမူလ၊ ပဓါနအကြောင်းပြုပြီး၊ အမှုအားလျော်စွာဟောတော်မူပါတယ်တဲ့၊ ကြားရဲ့လားမာဂဏ္ဍီ၊

မာဂဏ္ဍီ၊ ။"ဦးထိပ်ရွက်ဆင်ပါဘုရား"၊

"ကောသလမင်း၊ ကျော်ရှိန်ပြင်း၊ မယွင်းဘူးကွဲ-အလောင်းတဲ့" ဟူ၍၊ ကျုပ်တို့အမိုးဖိုးကြီး ရွတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်လေ့ရှိသည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သောကောသလမင်းဖျို့ခြေရင်း၌၊ ဝပ်စင်းစား၊ ပြားပြားဝပ်နေထိုင်ကြကုန်သော၊ ဝါ၊ ကောသလမင်းကြီးရဲ့အပါး၌၊ သက်ဘဝါးသိုမကျင့်၊ အသရေတွားတွားပြီး၊ အရှေ့စားချင်တာနဲ့၊ ခြေဘဝါးသိုကျင့်ရတဲ့-စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှစ်ဦးတို့သည်၊ တဦးကိုတဦး၊ အလုံးမနာလို၊ ဝန်တိုမိစ္ဆာ၊ အဘိဇ္ဈာဗျာပါဒတို့ဖြင့်၊ မာနတန်ခွန်၊ ဒွားကွန်မြွှင့်တောင်ငြီး၊ မသင့်အောင် ရန်ဖြစ်ကြတယ်တဲ့၊ ။ဥပမာလေတ်လျှင်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်က၊ "ကျိ ဝိ ဘိ အော" သမားတို့၊ "တွမ်တီဝမ်းပါတီ" တို့လိုပေါ့လေ၊ ။ဆဲအနှာလို စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ဦးတို့သည်၊ ဘိုးလှုးနှစ်ကောင့်ကဲ့သို့၊ ရန်ငြောင်ကြိုးဝါး၊ အငြိုက်ဥာဏ်နဲ့၊ ခိုက်ရန်ပွါးကြသည်ကို၊ ခွေးသားမျိုးရင်း၊ ပေါင်းသင်းဟောင်းဒိုင်ခွေးသက်ဟာတို့တောင်၊ စေ့စပ်လို့မရကြဘူးတဲ့၊ ဟာ-ရုန်ရုန်ပြောလိုက်တော့မယ်၊ သူတို့အပေါ်မှာတန်

ဒိုးရပြီး၊ အပိုးရတဲ့မင်းကြီးကောသလတို့တောင်မှ။ သြချနေရတော့ဘဲတဲ့၊အင်း-စစ်ဘက်ကအမှုထမ်းဆိုတော့။ ကြမ်းတာပေါ့လေ။

အင်း-တနေ့သန္တိတော့၊ သုံးတိုက်လုံးမှန်ကူ၊ သဟ နှုံးမြတ်စွာဘုရားသခင်၊ ရှင်ပင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ ဤမည်ဤမည်သော ချွတ်လိုက်လျှင်၊ကျွတ်ဘိုက်တဲ့ ဝေနေယျကြွာ၊သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့ကို၊တန်ခိုးတော်အားဖြင့်၊ရှုစားတော်မူရာတွင်။ ယခင်ဆိုခဲ့တဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ဦးတို့၏၊ ရေးဖြစ်သော-သောတာပတ္တိမဂ်ဖို့အကြောင်း၊ကောင်းမြတ်တဲ့ ဥပနိဿယ ဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်ကံအစဉ်ကို၊ မြင်တော်မူသေသောင်း၊ ကိုယ်တော်မြတ်တပါးထဲသာလျှင်၊သာဝတ္ထိမြို့ထဲသို့ဆွမ်းခံဝင်တော်မူခဲ့ပြီးခါ။ အဲဒီပါစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ယောက်တို့တွင်၊ တယောက်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဒါယကာ၏၊ဂေဟာအိမ်တံခါးဦး၌မားမားမတ်မတ်၊ရပ်တော်မူရှာ၊ ဒါယကာစစ်ဗိုလ်ချုပ်လဲ၊သက်ဆိုင်ပျိုးလျှင်ကြွက်တဲ့ပြီးသော်။ သပိတ်တော်ကိုယူပြီးလျှင်၊ ရှင်ပင်ဘုရား၊ တပဲ့တော်၏အိမ်တွင်းသို့ ကြွရောက်တော်မူပါဟုပင့်ဘိတ်ပြီးခါ၊နေရာထိုင်ခင်းတို့ဖြင့်၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစေတယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲ၊ သနားတော်မူသည်ဖြစ်၍၊စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဒါယကာအား။ မေတ္တာဘာဝနာ၏အကျိုးများကို၊ဟောကြားပြီးခါ၊သစ္စာခမ္ပတ္တိကို၊ပြသတော်မူရကား။ ထရေးကျခါ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တည်ပါရော့တဲ့။

သုံးလောကသင်းကျစ်၊ခမ္ဘူရာဇာ်လဲ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်မဟာ၊ ဒကာသောတာပန်ကိုသာလျှင်၊သပိတ်ထမ်းစေခဲ့ပြီး။ မတဲ့ဘူးဆိုတဲ့စစ်ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ဦး၌၊ အထူးတလည်၊ ရပ်တည်တော်မူလာရာ။အဲဒီပါစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကလဲ၊အိမ်ထဲသို့ဝင်တော်မူပါဘုရားလို့လျှောက်သားပင့်ဘိတ်၊ သပိတ်တန်းသန်းနှင့် သပိတ်ထမ်းသူစစ်ဗိုလ်လဲ၊မြတ်စွာဘုရားနောက်က၊ကော်ကော်ပါအောင်၊လိုက်လာဘီသောဟု၏။

မြတ်စွာဘုရားလဲ၊ အိမ်ရှင်ဒါယကာ၊ မဟာစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား၊ ထရေးဘာဝနာ၊မေတ္တာ၏တန်ခိုး၊အကျိုးအာနိသင် (၁၁)

ပါးကို၊ဟောကြားပြီးခါ။ သင်္ချာခမ္မကိုပြသတော်မူလတ်၍၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ထဲ၌၊ ဗိုလ်ဆွဲပါရော့တဲ့။ ။ဒိုး–တပဲ့ခဇာပေါင်းတို့၊ ငှင်းမေတ္တာ၏အကျိုးသွား (၁၁) ပါးကို။ စာကြီးပေကြီးများကို မကြည့်နိုင်သူတို့မှာ၊ ပါရမီခန်းမျိုးလင်္ကာကို၊ဘတ်နာကြည့်ရှုကြရာ၏တဲ့။

ဆဲဇာနီကဲ့သို့လျှင်။ အကြင်စစ်သူကြီးနှစ်ဦးတို့သည်၊ ကြည်နူးမေတ္တာ၊လွန်စွာချေငန်။ သောတာပန်တို့ချင်းဖြစ်ကြလေသော့၊ အချင်းချင်း ဖြစ်ကြတဲ့။ အပြစ်ကို မာန်လျှော့ပြီး၊ ကန်တော့ကြကုန်လျက်၊ သမဂ္ဂသမောဒါန်၊ ဖြောင့်မှန်ညီညွတ်ပြီးခါ၊ ဝမ်းသာအားရ၊ ဆန္ဒသဘော၊ဒေါသမရှိ။ ပကတိချစ်ကြည်ညီပြီး၊ ညီအစ်ကိုချင်း၊ ခေါင်းနှင်းဆင်းပမာ၊ မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်တွင်ပင်၊ အစတူတကွလက်ဆုံစား၍၊စကားစမြည်၊ဘုံသိရိသီ၊ တိုတိုဤဤ၊ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို၊ပြောလားဆိုလားလုပ်ကြ၏။ ။ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားလဲ၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော်၊ ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်တော်မူရာ၊ အဆိုပါစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ဦးတို့လဲ၊သူ့မြတ်ကောင်းမွန်သော လှူဘွယ်တန်းရန်တို့ကိုယူပြီးခါ၊ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့ လိုက်ပါလာကြရော့တဲ့။

အနို့ပြီး၊ တပဲ့တပန်းရဟန်းတို့သည်၊ ညချမ်းသောအခါ၊ဓမ္မသနာတရားသဘင်၌၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ အထူးတလည်ပြောကြဆိုကြတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုပြောဆိုကြပါသနည်းဟူမူကား။ ဘုရားမြတ်စွာသခင်သည်၊မယဉ်ကျေးတဲ့၊ အကလေးမိုက်ပမာ၊ သတ္တဝါတဝေးဗိုလ်ဇာဘွေးကို၊ ယဉ်ကျေးလေအောင်၊ ပုံဆောင်ပြသ၊ ဆုံးမတော်မူနိုင်ပါပေသည်၊ ဤမည်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်တို့ မသင့်မြတ်သည်ကို၊ သင့်မြတ်စေရန်၊မှန္တာန်သလာယာ။ ဟောနိုင်ပါပေသည်တမုံ့ဟု၊ အတုံ့အလှယ်၊ ဘယ်ဝယ်ဘယ်သို့၊ အနို့လို ပြောဆိုနေကြရာ၊ မြတ်စွာဘုရားကြွတော်မူလာ၍၊ ငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့၊ ယခုအခါ၊ဘာစကားများကို ပြောဆိုစည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူတိ၍၊ ဒိမိတို့ပြော

ဆိုချိုးကြွေးတဲ့စကားကို၊ လျှောက်ထားကြလေရာ၊ ငါ၏ချစ်သား၊ ရဟန်းများတို့၊ ငါဘုရားသည်၊ ယခုအခါ၌သာ ဤစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်ဦး၊ အတူ–သဖြင့်၊ သင့်တင့်စရာ၊ ဒေသနာခမ်း၊ ဟောပြဆုံးမတော်မူသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးသရေ–အခါကသည်း၊ အဆိုပါနှစ်ယောက်သားကို၊ တရားပြသ၊ ဆုံးမသဖြင့်၊ သင့်တင့်ညီညွတ်စေပြီဟု၊ အနှီလိုင်နိ့တော်မူတယ်တဲ့၊ ။ဤကား ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုပေတည်း။

အတိတ်ဝတ္ထုသော်ကား။

အို–တပဲ့မအပေါင်းတို့၊ ။ရှေးဟောင်းအခါ၊ ဗာရာဏသီမည်သောပြည်ကြီး၌၊ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းကြီးသည်၊ တစ်ခုင်းထီးသနင်းတုဟုခင်းပြုတော်မူသတဲ့။ ။ထိုသောအခါ၊ ပြည်ဗာရာမှာ၊ ဒါဘာပွဲကြီး၊ ဖွဲ့ချီးသဘင်၊ ဆင်ယင်ကျင်းပလေရာ၊ များစွာကုန်သော ဗာရာဏသီပြည်သူ၊ ရှင်လူ အပေါင်းတို့ သည်သည်းကောင်း၊ ဂဠုန် နဂါး၊ နတ်သား နတ်သမီး အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သောင်းသောင်းဖြဖြ၊ အခါအလျောက်၊ လာရောက် ကြည့်ရှုကြတယ်တဲ့၊ ထိုပွဲသဘင်ရာဝယ်၊ တခုသောဌာန၌၊ နာဂရာဇာမည်သော နဂါးမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဂရုဠရာဇာ၊ သုပဏ္ဏတွင်ခြင်း ဂဠုန်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ အတူတကွ ပွဲသဘင်ကြည့်ရှုကြရာ၊ နဂါးသည်–ဂဠုန်အား၊ ဂဠုန်အဖြစ်ကို မသိလို့၊ ဂဠုန်ပခုံးပေါ် တွင်၊ လက်တင်ဘိသောဟုလို၊

ထိုအခါ၊ "ပခုံးကိုကိုင်လျှင်၊ ယောက္ခမနိုင်တော်သည်" ဟု သေသပရိဘာသာနှင့်အညီ၊ ဤမည်သော ဂဠုန်ရှက်က၊ အမျက်ချေါသာ၊ မာန်မာနနှင့်၊ ငါ့ပခုံးထက်၌၊ လက်တင်သည်ကား၊ အဘယ်သူနည်းဟု ဖြန်၍ကြည့်လတ်သော်၊ နတ်နဂါးတည်းဟူသော စားစရာအကောင် ဟူ၍သိရှေ့သတဲ့၊ နဂါးကလဲ တောင်ဟုန်ဖြင်းလျက်၊ ဂဠုန်ရှက်ဟူ၍ သိလေ၍၊ သေဘေးမှကြောက်လန့်ရကား၊ မတန့်မနား၊ မြစ်ဆိပ်သို့ပြေးသွားပါရောတဲ့၊ ဂဠုန်ကသည်း၊ တဟုန်တည်း လိုက်လေရောတဲ့။

ဒိဋ္ဌတပဲ့ခံအပေါင်းဘို့။ ။ငင်းနဂါ ကိုဂန္ဓုန်။ တဟုန်ချင်းလိုက် ဖုံကား၊ "သင်္ဂါး,ပရံ့ ခုတ်သည့်နယ်။ နဂါးဂန္ဓုန် သုတ်ပါလိမ့်။ ဥံဖုဋ္ဌံတဂါထေနှင့်။ သဘောသနာ–တပါဝါဝင့်တဲ့အောင်။ ငါသရော အသာသင့်မျိုးရှိ၊ ဉာဉ်ဥဉ်ခင့်–လေဟာဖြင့်၊ ဘာဂျာနှင့်ပွေ့ခံပြီး။ မေးဝဲ သံကြားရလိမ့်နားထောင်" ဟူသည့်နှင့်အညီ။ အနှီသို့သော အခါ သည်ကား၊ ဘုရားလောင်းသည်၊ ရသေ့ပြုကာ။ ဂင်္ဂါမြစ်နားဌာတရား ကိုအားထုတ်လျက်၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်မိုးတဲ့ ကျောင်းသခင်း အ အတွင်းသီတင်းသုံးတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ နေ့ထယ်အခါပူအိုက်ခြင်း ကိုငြိမ်းစိမ့်သော၌။ ရေသနှုတ်ကိုဝတ်၍။ ကျွှဲတေအဝတ်ကို ချွတ် တဲ့ပြီးငါ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းဗွားမှာသွားခဲ့ပြီးရေချိုးတော်မူတယ်တဲ့။

ကြောက်အားလန့်အားနှင့်ပြေးသွား ့ရတဲ့နဂါးသည်၊ ဤရသေ့ ကိုမြင်လျက်၊ အသက်ချမ်းသာရအံ့ဟုကြံ၍၊ ပြကတေ့သောနဂါးအ သွင်သဏ္ဌာန်ကိုပယ်ရှားပြီး။ ပဒ္မာမြားတုံးအသွင်ပြုပြင်ဘန်ခင်း၍။ ရသေ့ ကျွှဲတေ သင်္ကန်းကြားသို့ ဝင်ပြီး၊ မမြင်အောင် ပုန်းခန တာပေါ့။

ဂန္ဓုန်ကလဲ။ နဂါးနောက်က။ တကောက်ကောက်ပင်။ အစဉ် မပြတ်လိုက်ခဲ့ရာ။ ရသေ့၏ကျွှဲတေသင်္ကန်းကြားက။ နဂါးပလီ။ ကသီကမာလုပ်နေသည်ကိုမြင်သော်။ကျွှဲတေသင်္ကန်းဆိုတာကို။ ငှိုသေလေးမြတ်ရကား၊ နဂါးကိုမဘမ်းမူ၍၊ ရသေ့ကိုခေါ်ပြီးလျှင်။ အရှင်ဘုရား–တပည့်တော်သည်ပေသောင်မွှတ်သိပ်လှပါပြီ။ အနှီ သင်္ကန်းကျွှဲတေကိုယူတော်မူပါ။သင်္ကန်းကျွှဲတေကြားကနဂါး ကို၊စားပါအံ့ဟုလျှောက်ထားလိုရကား၊ အောက်နားက ဂါထာကို၊ ကမ္ဘာ ကချေ ရွတ်ဘိသောပါဟူလို။

ဂန္ဓုန်ဂါထာပါဠိအနက်။

ဆုဂ္ဂ,ရဂါနံ့ ပဝရော ပဝိဋ္ဌော။
သေလသသ ဝဏ္ဏေန ပမောက္ခ,မိန္တံ။

ဗြဟ္မ၊ ဝဏ္ဏံ အပစာယ မနော၊
ဗုဒ္ဓက္ခိတော နော ဝိတရာမိ ဘောဂ္ဂုံ။ ၊

ဘောပဗ္ဗဇိတ၊ အမြင်အတွေ့ခင်မမှေ့တဲ့။ အိုရှင်ရသေ့၊ ဥရဂါနံ့၊ ရှင်ဖြင့်သွားတဲ့နဂါးတို့၏၊ ပဝရော၊ အမြတ်အထွတ်၊ တမြတ်ထားရှင်း၊ နဂါးမင်းသည်၊ ပမောက္ခ၊ တပ့်ခေတ်၌ဘေးမှ၊ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်ခြင်းကို၊ ဆုန္နံ၊ နဂိုရ်ပကတိ၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ သေသသော၊ ကျောက်မျက်အလား၊ ပတ္တမြားတုံး၏၊ ဝဏ္ဏနံ့၊ အဆင်းအပြင်၊ ပုံအသွင်ဖြင့်၊ ဗြာ၊ အနှီအရှင်ဘုရားဆင်မြန်းတဲ့၊ သင်္ကန်းချော်တေထဲသို့၊ ပဝိဋ္ဌော၊ မမြင်မတွေ့အောင်ရယ်လို့၊ ဝင်၍နေ၏၊ အဟံ၊ တပည့်တော်သည်၊ တဗ္ဗာကံ၊ အရှင်ဘုရားတို့၏၊ ဗြဟ္မ၊ အမြတ်တရသည်၊ မပြတ်ရည်လောက်အောင်၊ မြတ်သည်သည်းဖြစ်တဲ့၊ ဝဏ္ဏံ၊ သင်္ကန်းရှော်တွေနှုံ့၊ ချော်တေသင်္ကန်းကို၊ အပစာယမာနော၊ အလေးဂရုပြုပါသည်ဖြစ်၍၊ ဗုဒ္ဓက္ခိတော၊ အလွန်ထရောစားလိုပါလျက်သည်း၊ ဇေဝံနာဂံ၊ ဂဠုန်အစာ၊ အရှသောပ၊ နာဂါသို့ကြွား၊ ထိုနဂါးကို၊ ဘောဂ္ဂုံ၊ ဝမ်းဝဘိုက်ကား၊ စားခြင်းငှါ၊ နောဝိတရာမိ၊ တကယ်လွန့်၍၊ မဝံ့ပါဘုရား။

ဆဲအနှီကဲ့သို့တဖုံ၊ ဂဠုန်ကလျှောက်ထားသဖြင့်၊ ဘုရားလောင်းလဲ၊ ရေထဲကသော၊ သုပဏ္ဏရာဇာ ဂဠုန်မင်းအား၊ အင်း–တော်လဲတော်ဘဲ့ဂဠုန်ပါပေဟု–အပုံကြီးချီးမွမ်းလိုရကား၊ အောက်နားကဂါထာကို၊ ထောက်ခါရွတ်ဘိသောဟူ၏။

ဂဠုန်ချီးအသာ ဆောမနော ဂါထာပါဌ်အနက်။

သော ဗြဟ္မ–ဂုတ္တော ဝိရမေဝ ဇီဝ။
ဒိဗျာစ တေ ပါတုဘဝန္တု ဘက္ခာ၊
သော ဗြဟ္မဝဏ္ဏံ အပစာယမာနော၊
ဗုဒ္ဓက္ခိတော နောဝိတရာသိ ဘောဂ္ဂုံ။ ၊

သုပဏ္ဏရာဇ၊ ထောင်ဟုန်ပြင်းပြင်း။ ဂဠုန်မင်း၊ ယောတ္ထံ၊ အ

ကြြင်သင်သည်၊ ဖြပ္ပဝဏ္ဏ၊ အရဟာဒ္ဓဇ၊ ကာသာဝပဟ၊ သာသာသန
ပန်း၊ ဘတ်သက်ခိုးကို၊ အပစာသမာနေ့၊ အလွှန်ဒိုကျူး၊ဖြတ်နှိုးပေ
သည်ဖြစ်၍၊ ဗုဒ္ဓကဏ္ဍဓောာ၊ သရေတပျော်းပျော်းနှင့်၊ စားလိုဘွာသျက်
လည်း၊ ဇေတ်နာဂံ၊ ဂန္ဓုန္နအစား၊ဖြိုက်ရသာပဲ၊ နာဂါဆိုပြား၊ဘိုနဂါး
ကို၊ ဘောဇ္ဈ၊ လှာသိုလိုက်၍၊ ဝမ်းဝတိုက်ကား၊ စားခြင်းဌါ၊
နောဗိတရာသိ၊ စားမပဲ့–ဝါးမဟဲ့ဆိုတဲ့၊အိုဘဲ့တဖျော၊ရသာစုံကို
ဝွန်၍၊မဝံ့ရှာပေ၊ ဘောတွိ၊ တောင်ပုန်ပြင်းတဲ့၊ထုံသင်ဂန္ဓုနံ့မင်း
သည်၊ဖြပ်ဂုဏ္ဏာ၊ရသော့ဆင်မြန်းတဲ့၊သက်န်းတော်ရွှေ်တောကို၊
ငိုသေစောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိရမေဝ၊အဋ္ဌန့်ရှည်ကြာ၊အခါလေး
မြင့်သာလျှင်၊ ဇီဝ၊ ရုပ်နံ့မပုက်၊အသက်တည်ပြီး၊ ရှည်ပါစေသ
တည်း၊ တေ၊ သုပဏ္ဏုရာဇာ၊ သညာဘွဲ့ပုံ၊သင်ဂန္ဓုနံ့သည်၊ ဗိဇ္ဇာစ
ဘက္ခာ၊နတ်ပြည့်ချမ်းသာ၊နတ်တို့သာလျှင်သုံးဆောင်ခြင်းဌါထိုက်
တုန်သော၊ အမြိုက်ရသာ၊ သုံ့ဒွါဘုတ်တို့သည်၊ ပါတုဘာဝ နိဒ္ဒြ၊အ
တွင်စားလောက်အောင်၊ ထင်ရှားစင်စစ်၊ ဖြစ်စေ ခလို၊

(ငှင်းဂါထာအဆုံးတွင်၊အားလုံးအားလုံးသောခမျာတရုတ်ကြ၊
တပဲ့တော်မတို့အညာစကိုင်းက၊ ဆရာရှိုင်းကြီးမှာ၊ ဆွာယု–သက်
တော်ချာကျော်၊ ရှည်တော်မူပါစေ၊ ဝဏ္ဏံ–ဝင်းဝင်းပပ၊အဆင်းဓွာ
ပ၊စေ့စပ်သည်ဖြင့်၊ဆုတောင်းဆုယူ၊ပြုမူကြသောဟူ၏)၊

ထိုသို့ဘုရားလောင်းရသေ့သည်၊ သာရနှံမောဒနာ ခေါ်လျက်၊
ရေမှတက်ခဲ့ပြီးသော်၊ ရှေ့်တောသက်န်းကို၊ ဆင်မြန်းဝတ်ရုံပြီး၊
ဂန္ဓုနံ့နှင့်နဂါးကိုကျောင်းသင်မ်းသို့ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီးခါ၊ မေတ္တာခြိမ့
လုံနိုင်သောအကြောင်းအရာကို၊ ကောင်းစွာဟောပြရကား၊ နဂါး
ဂန္ဓုနံ့၊နှစ်ပါးရုံတို့သည်း၊တအုရုတ်ဆင်း၊ ညီရင်းအစ်ကိုလို၊ ကြည်
ညီချစ်ခင်ပြီး၊ ရွှင်မြူးဝမ်းသာ၊ လွန်စွာသင့်တင့် ညီညွတ်ကြလေ
သည်၊ ၊အဲအနှီကဲ့သို့သောနောက်ကြောင်း၊ရှေးဟောင်းအတိတ်
ကာသဘောကိုဟောပြောပြသတော်မူပြီးခါ၊ ငါ၏ချစ်သား၊ ရဟန်း
များတို့၊အနှိုကဲ့သို့သော၊ကောသလမင်းကြီး၏အမှုထမ်း၊ အကြမ်း
ဘက်ဆိုင်ရာ၊ သေနာပတိဘွဲ့ခံစစ်ဗိုလ်တို့သည်၊ထိုအခါကာလများ

ကာ၊နဂါးဂမ္ဘူရ်၊နှစ်ပါးရံတို့ဖြစ်ကြဘူးလေတုန်၍။ ရသေ့သည်ကား၊ ငါဘုရားဖြစ်တော် မူကြောင်းနှင့်၊ ဓာတ်ပေါင်းတော် မူတယ်တဲ့ ကြားရဲ့သားသာမာဝတီ။

သာမာဝတီ၊ ။"ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရှာက်ပါဘုရား"၊

ဆဲအနှိကဲ့သို့သောအကြောင်းများကိုရည်၍၊ ဤမြန်မာပြည်အတွင်း။အင်းဝပြည်ကောင်းစားစဉ်ခေတ်။သက္ကရာဇ် ၈၆၃ ခုနှစ်အတွင်း။မင်းဖြစ်၍အသရေသျှင်းခဲ့ပေတဲ့။ရွှေနန်းကြော့ရှင်။ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထက်တော်တွင်၊ ရှင်ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော် မိန်းမငယ်နှင့်၊ ဓဝယ်ဆောင်မြဲအမှုထမ်းသည်။ငမ်းငမ်းဘောင်အကြံ့ကဲ့ရဲပြီး။ မိုက်မဲသောကြာခိုမှုကို၊ ပြုလုပ်မိသည့်အတွက်၊ အသက်ကိုသတ်မည် ပြုရာတွင်၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရမည်သော မင်းဆရာသည်၊ အောက်ပါမေတ္တာစာကိုပေးသတ်၍၊ မသတ်ဘဲ လွှတ်တော်မူဘူးတယ်တဲ့၊

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရေးသောနဂါး၊ဂမ္ဘူရ်၊နှစ်ပါးစုံ မေတ္တာစာ။

အသင်္ခါရိကာ။ပညာဏသမ္ပယုတ်။တက်ပြောဝီထိ။ရုတ်ဇောစိတ်၊ ပဋိသန္ဓေ။ စွဲယူတွေ့ဖြင့်။ ထည်တွေ့မပြတ်၊ မြားရဟာတ်သို့၊ဥပနိ့ကြွ၊ ဘင်၊ဘဝင်သန္တာန်၊ဖြစ်ပြန်ခါခါ။ တဒါရမ္မဏ၊ဂုဏ္ဍောစသည်၊ နယဂတိ၊ဇောဝီထိဖြင့်၊မြင်သိစွမ်းနိုင်၊ရဟန်းလိုင်သည်၊ဆွယ်ဖြိုင်နှိုင်းရှုံ၊စောရန်ကဲ၊ ။

ဆုံးဆဲတသုန်၊ဂမ္ဘူရ်မင်းအား၊နဂါးတရ၊သေလုဘနန်း၊ ကြောက်ရွှာလွှန်း၍၊ ရသေ့ဝတ်စားဘွေ့ဘ်တကြားဝယ်၊ ပဏ္ဏမြားအသွင်၊ ပုန်းသည်မြင်လျက်၊ဂဗ္ဘာဂမ္ဘူရ်မင်း၊ရိုညွတ်ခြင်းဖြင့်၊ရှင်းရှင်းဘေးမဲ့၊လွှတ်သကဲ့သို့၊နှိုင်းနဲ့မငြို၊နည်းစွန့်ဆိုသော်၊ငါ့ကိုဒကာ၊သန္တရှေးရှူ၊ ကြည်ပါမူကား၊ ဤသူငါ့ကို၊ဖြိုဖိုပါကျိုး၊ခပိုးမရိုမ်၊ ကြောင့်ကြငြိမ်အုံ၊ ။တကြိမ်ရှေးဖျား၊ စောတရားက၊ ဖြစ်များသော်တိ၊ တောင်နှယ်ရှိသည်၊ မပိမပစ်၊မထစ်မတော၊အခေါတလျှင်၊လွှတ်

ဖွံ့ထင်ရှင့်။ ။သို့စင်မျက်တော်၊ရှိဘိသော်ကား၊ရှင်ပေါ်ရှင်လွင်၊
အရေးဝင်သို့၊ဆိုအင်မတက်၊ရှက်တနုန်းတည့်၊ ရဟန်းတကာ၊ကဲ့
ရဲ့ရှာဖွံ့။ ။ငေါ့မှာနှိုးနွယ်၊ ငေါ့ဝယ်ဆည်းကပ်၊ငေါ့နှင့်စပ်၍၊ ထက်
ကြပ်ငေါ့တွင်၊ နှံ့ဝင်ပဏ္ဏာ၊ သေဝ္ဓကြောင့်သာလျှင်၊ မေတ္တာစာချွေ၊
ဆက်သေသတွေကို၊ရေမြေသခင်၊ ရွှေနန်းရှင်သည်၊ အလျှင်ပေးထ
စကားဖြင့်၊ ။ခုံးဆမျက်တော်ငြိမ်းစေသော်။

× × × × ×

ယင်းသို့လျှင်၊ယခင်လွှန်ခဲ့သောအပတ်များက၊ ဇွတ်သားဘွယ်ရာ၊ ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်၊ ဒုက ္ခနိပါတ်တော်သာ၊ နာဂရာဇာတို၊ သုပဏ္ဏကဂန္ဓုနွရာဇာတို့အညှုံပြုဘ်ကို၊သရုပ်ဇာတ်ခင်းကျင်းပြီး၊ ရှင်းရှင်းကြီးပော့သလားပြောလားလုပ်ငြီးသည့်နောက်၊ ဗိတ်ရောက် ကိုယ်ပေါ်၊လိုရာအွာနသို့ကြူဦးတော့မည့်ဆဲဆဲ၌၊မခွဲနိုင်မခွါရက်၊ ရာ သ ာ်ပန်ကြည်ညိုပြီး၊မြိုခုံဆည်းကပ်လိုကြတဲ့၊တပ္ပံမျှားစွာသနား စရာတို့က၊ အပါးမှာရှိခုံးငြီး၊ တမျိုးတပုံ ချွေခက်ထားကြသည် ကားႏအောက်နား၌ပါရှိလေ၏။

ကောသာဝတီ၊ ။ကျေးဇူးတော်ရှင်၊ ဟိဝ်ခေါင်ထင် ကိုယ် တော်ရှိုင်းကြီးဘုရား”။

ဘာမျှားချွေခက်ထားချင်သတုန်း–ကောသာဝတီ။

ကောသာဝတီ၊ ။ခွန်ဗျာပါ၊သောဂီအရှင်၊ကျွန်ုပ်ထိပ်တင်သည်၊ ဟိုယခင် လွှန်ခဲ့တဲ့၊ နယုန်လဆုတ် (၁၄) ရက်နေ့တုံးက၊ ပြဲးစရာ့ ကဗျာ၊ မဟာဝရမိန့်ဒိုးကြီးဘွဲ့လေးချိုး၌၊ ။“အမျိုးအရိုး မတိမ် လိုပါလျှင်–ဘုရေ ့းတရားဘက် ကိုးကြတော့၊ ဒိုးကြီးဝရမိန့်ဆိုတာ အသွားထက်ထက်တမျိုးပေ၊ ဘိကြားစက်တန်ဒိုးရာသ်နှင့်၊ ဒိုဟင်း လဲမိုဟင်းအချိန့်ဝင်(ဒိုကွယ်)အလကားသက်သက်၊မဟားဒယား နှက်မဟဲ့ဆိုတဲ့၊ (ခြောက်) မတရားသင်နက်ကိုးမှာကြောင့်၊ ဒိုးလဲ ဝိုးရိမ်တယ်”၊ ။ဟုအထယ်ကိုယ်အလုံးစပြီး၊အခုံးချမပါတဲ့ဖြစ် နေပါတယ်ဘုရား”။

အမိုးစိမ်းကြီး။ ။ဗြဲဗြဲ–မိုးကြိုးဘွဲ့လေးချိုးကြီးဟာ။တိုးသို့ တန်းလန်းဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့"။

ကေသာဝတီ။ ။"ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်။ အစကောင်းရက်ကန္တို့။ အနှောင်းမှာမသေချာတဲ့။မရေမရာ။နဝေနဝါဖြစ်နေပါသဖြင့်၊ ကေသာတို့။ဘာဒါတို့ကျက်စား။ဆက်ဒါရေးသားပြီး။ ပေးသနားတော်မူပါမည့်အဖြစ်မေတ္တာရပ်ခံပါသည်ဘုရား"။

ဓညဝတီ။ ။"မကေသာ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့အတိုင်း။တပဲ့တော်မကာအဆိုသွင်းပါသည်ဘုရား"။

အမိုးစိမ်း။ ။"တပဲ့တော်မကြီး အမိုးစိမ်းအမှူးရှိကြတဲ့၊ တပည့်မအပေါင်းတို့က။ကောင်းကောင်းကြီးထောက်ခံကြပါသည်"။

ဗြဲ–ဥရဂဇာတ်သာ။နာဂရာဇာတို့။ သုံးပဏ္ဏာက၊ဂဠုန်ရာဇာ တို့စခန်းအသိမ်းချော။ဘာနီးပဓိမ်းသူ–အမျိုးမျိုးတဲ့တို့က။ မိုးယံကြီး ဘွဲ့သဘောများကို ဟောကြားစေချင်တယ်ဆိုပါတော့။ ။ကိုင်း– ထိုမိုးယံကြီး သဘောများကို ဟောကြားတော်မူမီ။ ဤမည်သော တကောင်းမသည်။ရှမ်းပြည်သူ။မယ်ဥတ္တရာကြီးက။ ထီးမိုးမိုးကြီး ပစ်ဆိုသောအကြောင်းနှင့်ငယ်သွယ်ပြီး၊ မန်လယ်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးစီရင်တော်မူခဲ့တဲ့။မိုးကြိုးဘွဲ့ဘုရားရှိခိုးဖြင့်။ တမျိုးသိဆိုရမည် ဟုမိန့်တော်မူတဲ့ အလုပ်ကြောင့်၊ ဥတ္တရာထေရီက၊ အနှိုသို့ ရွတ် ဘတ်သရဇ္ဈာယ်လေ၏။ ။ရွတ်ဘတ်ပုံကား။

မဟာ ဝဇိရ ဉာဏာဝန္တနာ မည်သော
မိုးယံကြီးဝေဂါးရှိခိုး။

(၁) ဝဇီရသံဃာတ သင်္ကိုရော။ဝဇိရဉာဏ မာကရော။
ယောဓဗ္ဗေါ–ဗောဓိမူလမှိ။နိသိဒနတ္တော–ဝဇီရာသနေ။ ။
သဒေဝနုမာရံ–ဇိတ္တွာန။သတတ ပညာသ တေဇသာ။ ။

(၂) ပဋ္ဌမေ–ပုဗ္ဗေနိဝါသံ။ မဇ္ဈိမေ–ဒိဗ္ဗစက္ခုကံ။
ပစ္ဆိမေ–သဗ္ဗ သင်္ခါရေ။သမ္မသံ–သက္ကာရကောဋိယံ။ ။

(၃) ဆတ္တိံသ–ကောဋိ သတ၊ သဟဿမုခေန–ပဋ္ဌယံ။
ဩတ္တာရ–မဟာဝဇိရေန၊ သုသမ္ဗုဒ္ဓေါ–သဝဇ္ဇယံ။ ။
(၄) ဗုဒ္ဓဘူမိံ နိမ္မဂ္ဂေါသော၊ မဟာ ဝဇိရ ဉာဏသာ၊
စတု စတ္တာဠီသ ဉာဏာ၊ သဗ္ဗညုသတ္တရိ ဝဏ္ဏနံ။ ။
ဗောဓနေယျ–ဝိဘာဇိတွာန၊ ဗောဓေသိတံ–နမာမဟံ။ ။
(၅) ဗုဒ္ဓဘူမိဂတော–ဗုဒ္ဓေါ၊ ပါရဂူ–သဗ္ဗဒဿိကော။
စတုဝီသ ကောဋိသတ္တံ၊ မဟာဝဇိရ နာမကံ။ ။
(၆) သမာပဇ္ဇိ–သမာပတ္တိ၊ သုခဇ္ဈာသ–ဒေဝသိကံ၊
ပရိနိဗ္ဗာန–ကာလေပိ၊ သဉ္စိမာရဗ္ဘ–နိဗ္ဗုတိံ။ ။
သမာပဇ္ဇိ–ပရိနိဗ္ဗာယိ၊ အဋ္ဌင်္ဂ–နမာမိတံ။ ။
(၇) နာဂလေ–လေန ပုညေန၊ ဗုဒ္ဓတော–ပဏ္ဏာသ–ဟံ–ဘဝေ။
ဝဇိရ ဉာဏ သဗ္ဗညုဇ္ဇော၊ ဝဇိရ သမ ကာယိကော။ ။
ဝဇိရောဘာသ–ဘာသေယျံ၊ သဗ္ဗဒါ–သပရဇ္ဇကံ။ ။

၁–၂–၃·၄–၇။ (၅) ဂါထာပါဒ်တွေကိုဆန်းကိုဂရုချွေးများမပြုဘဲ၊သဒ္ဒါထင်ရှား အနက်ထင်ရှားစွာသိသာမှတ်လွယ်အောင်စီသည်။မပြင်မချက်ကြလင့်။
၅။ ၆။ (၂) ဂါထာမှာ။ဒေဝသိက ၁ လဒ္ဓမဟာဝဇိရဉာဏ ၁ နှုန်နာဖြစ်သည်။

(၁) ဝဇိရသံဃာတကာယရှိသော၊ ဝရဇိန်တဆူနှင်း။ပိန်တုံးပိန်နိုင်း။ပိန်တိုင်ပိန်ခဲနှင့်အတူ။မကွဲမအက်။တခဲနက်ဖြင့်။မချက်မယွင်း။မတွင်းမဖောက်နိုင်ကောင်းသောကိုယ်တော်ရှိထသော၊ ဝဇိရဉာဏနှံ့။ မဟာဝဇိရ ဉာဏ်တော်အပေါင်းတို့၏။ အာကရော။ တည်ရာဖြစ်တော်မူသော။ ယောဗုဒ္ဓေါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဗောဓိမူလ၌၊ မြေမျှဦးခွန်း၊ကျွန်း၏အချာ။ ဓေယျာပထဝီ။ မဟီတက်ခွဲ။ တဆဲ့ရှစ်မင်း။ ပယ်ကွင်းခရိုင်၊ ဗောဓိမဏ္ဍိုလ်။ မြေရှိန်ငြိမ်ထက်။ ဝံပြိုင်မရ၊ ခက်မလေးဖြာ။ တရာသံတောင်၊ ရိုးခေါင်ဝင်လောက်။ မြသီးဝန်းဆောက်သကဲ့သို့။ ဖြိုးမောက်ကြီးကျယ်စွာ။ ဒုမရာဇာ။ မဟာဗောဓိ။ သီရိရွှန်းဝေ။ ဗုဒ္ဓဟောရွှေညောင်ပင်မင်း၏အရင်း၌။ ဝဇိရာသနေ။ ရန်မာရ်အပေါင်းတို့။ ရွှေ့ပြောင်း ပျက်ဆီးခြင်းငှါ၊ မတတ်ရာသော။ အပရာဇိတ်၊ ဘိတ်ဘိတ်ဝင်းဖြာ။ ဝဇိရာသန်း

ပလ္လင်ပျံထက်၊ နိသိဒနေ္နာ၊ ဗျာဗျာတင့်တယ်၊ ထက်ဝယ်ဘုံခွဲခွေ၍ စံနေတော်မူလျက်၊ သသေသနမာရ်၊ လက်ဝဲက ၁၂ ယူဇနာ၊ လက်ျာက ၁၂ ယူဇနာ၊ အထက်က အထု ၉ ယူဇနာ၊ နောက်ဆီကစကြာဝဠာတောင်အထိ၊ လွှမ်းဘိပတ်လည်၊ ရုံလျက်တည်သော၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ၊ ဝသဝတ္တိ မာရ်နတ်မင်းကို၊ သတပုညသာ၊ တရာတဲရော၊ သင်္ချာပျားသူ၊ အနန္တသဗ္ဗဝါအရတို့၊ မတုမနှိုင်းနိုင်သော၊ ဘုန်းတော်–ကံတော်–ပါရမီတော် အပေါင်းမျိုး၊ တော့ဇသာ၊ အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဒိတ္ထာ၊ နေမဝင်ခင်၊ ကြွင်းမဲ့ကုန်စင်၊ ငွေဦးရင်သဖြင့်၊ အောင်မြင်ပြီးစီးတော်မူ၏။

(၂)(၃) ပဌမေ၊ ညဦးယာမ်ကာလ၌၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသံ၊ အာနုဿပါထာ၊ စတုဿဗျာန်လေးပါးတို့ကို၊ ဝင်စားချေလာတော်မူလျက်၊ နတ်လူမြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတို့၏ ရှေး၌နေဘူးဖြစ်ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်၊ ထိုခန္ဓာအစဉ်မှ ဒေါ့ကျ်၍ သိအပ်သော အမျိုးအမည်၊ နိဗ္ဗာန်ပညာဘ်တရားတို့ကို၊ ဆီးတားပိတ်ကွယ်ခြင်းမရှိ၊ အောက်မေ့ ဆင်ခြင်တိုင်းသိတတ်သော ပုဗ္ဗေနိဝါသ အဘိညာဉ် ဝိဇ္ဇာကို၊ သုသမ္ဘုဒ္ဓေါ၊ ငါမိအလိုလို၊ ကိုယ်တော်ဘိုင်သာ၊ ဆရာမကူ၊ သသင်္ချဿဖြင့်၊ လွယ်ကူစွာကန်၊ ဘောက်ပြန်မရှိ၊ ပွင့်သိ ထင်လင်းတော်မူပြီ၊ တတော၊ ထိုနောက်မှ၊ မဇ္ဈိမေ၊ သန်းခေါင်ယာမ်ကာလ၌၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုကံ၊ ဝိဝိဘဝင်၊ အောက်ထက်ဖီလာ၊ စကြာဝဠာ၊ မဟာပိသယ၊ အနန္တလောကဓာတ်တို့၌၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါသင်္ခါရ၊ ရှိသမျှတို့၏၊ ရုပပဋိသန္ဓေ–သဏ္ဌာ–သုခုမ၊ ရှုပ်ခုံ၊ အလုံးရုံသော အဆင်းသဏ္ဌာန်တို့ကို၊ အကြွင်းအကျန်မရှိ၊ နတ်မျက်စိကဲ့သို့၊ မြင်သိ ထင်လင်းတတ်သောဒိဗ္ဗစက္ခု၊ အဘိညာဉ်ဝိဇ္ဇာကို၊ သုသမ္ဘုဒ္ဓေါ၊ ငါမိအလိုလိုကိုယ်တော်တိုင်သာ၊ ဆရာမကူ၊ သသင်္ချဿဖြင့်၊ လွယ်ကူစွာကန်၊ ဘောက်ပြန်မရှိ၊ ပွင့်သိထင်လင်းတော်မူပြီ၊ တတော၊ ထိုနောက်မှ၊ ပစ္ဆိမေ၊ ရီးသောက်ယာမ်ကာလ၌၊ လက္ခဏာဒိုးသံ၊ ကုဋေ တသိန်းသော စကြာဝဠာလောကဓာတ်၌၊ သတ္တသင်္ခါရေ၊ ဘုရားတို့ခမ္မတာ၊ ဝိပဿနာစာရ၊ အုန္ဒြိယဗဇ္ဇ၊ အနိန္ဒြိယဗဇ္ဇ၊ သင်္ခါရချုပ်ခန့်တို့ကို၊ သမ္မသံ–

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊မကျန်သိမ်းကျုံး။ သုံးသပ်ဆင်
ခြင်တော်မူသျက်။ ပစ္စယံ–ပစ္စယာကာရနယံ၊ ဆပိဋ္ဌာနပစ္စယာသင်္ဂါ
ရ။ လ။ သမုဒယောဟောတိ, ဟူသောဒိုဋ္ဌသမုပ္ပါဒ်နည်းသို့။ ဩ
တာရ–ဩဒြတရိတ္တွာ။ သက်တော်မူ၍။ ဆဋ္ဌိထိသူ– ကောဋိသတ
သဟဿသမုဒ္ဒေန၊ ကုဋေ ၃ သန်း ၆ သိန်းအမြွက်ရှိသော။ဝါ၊ တရ
တရသောစကြာဝဠာအတွင်း။ သတ္တဝါတယောက်တယောက်စီ၏
အတ္တဘော၌။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ၁၂ ပါး, ၁၂ ပါး၊ တပါးတပါး၌
ဝိပဿနာဉာဏ်တော် ၃ ပါး ၃ ပါးဖြစ်၍ ၃၆ ပါး၊ စကြာဝဠာ
ကုဋေ တသိန်း အားဖြင့်၊ မြောက်ပွါးတွက်ရေ။ ကုဋေ ၃ သန်း,
၆ သိန်းအမြွက်ရှိသော။ ဝါ၊ ကုဋေတသိန်းသော စကြာဝဠာ လော
ကဓာတ်၌။လူနတ်ပြဟ္မာ။သတ္တဝါအနန္တတို့၏အတ္တဘော တရတရ
၌။ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ ၁၂ ပါး, ၁၂ ပါး၊ တပါးတပါး၌။ အနိစ္စ,
ဒုက္ခ,အနတ္တ,ဝိပဿနာဉာဏ်တော် ၃ ပါး, ၃ ပါးစီဖြစ်၍၊ ၃၆
ပါး။ ဤ ၃၆ ပါးသောဝိပဿနာဉာဏ်၊အပြန်ကုဋေ တသိန်းအား
ဖြင့်၊ပိုင်းခြားတွက်ရေ၊ ကုဋေ ၃ သန်း ၆ သိန်းစီ အမြွက်ရှိသော၊
မဟာဝဇီရဉာဏ်၊ မောဟတိမ်တောင်၊မိုက်မှောင်မြူးမှုန်၊တခဲနက်
ကို၊ဝက်ဝက်ကွဲအောင်၊ ဖြိုခွဲဘောက်ထွင်း။ ဟင်းလင်း ကုန်စင်။
ပိဘ်ပင်မရှိ။ ရွယ်မိသမျှ၊ ထိတိုင်းမှန်ချက်၊ သိကြွေးလက်နက်၊မိုး
ကြိုးစက်ကဲ့သို့၊ ထက်မြက်တေဇာ၊ ကြီးမြတ်စွာသောဝိပဿနာ၊
မဟာဝဇီရဉာဏ်တော်ဖြင့်။ အာသဝက္ခယ၊ အာသဝေါ ၄ ပါး၊
တရားအညစ်၊ပြာဖြစ်ညက်ကြေ၊ကုန်စေတော်စွာ,မဟာဝဇီရ,အရ
ဟတ္တမဂ်၊ဉာဏ်တော်စက်ဟု ဆိုအပ်သော။အာသဝက္ခယ,အာဝိ
ဉာဏ် ပိဋ္ဌာကို။ ဘုရားမျှရွေ့၊ မိမိအလိုလို၊ကိုင်တော်တိုင်သော၊
ဆရာမကူ၊သယမ္ဘူဖြင့်၊လွယ်ကူကောန်း၊ဘောက်ပြန်မရှိ၊ပွင့်သိထင်
ထင်းတော်မူပြီ။

(၄) ဗုဒ္ဓဘူမိနိဂုံ၊ ဗုဒ္ဓဘူမိအဆင့်သို့ ရောက်တော်မူတော်
သော။ ဝါ၊ဘုရားဖြစ်ရာ၊ ခမ္ဘာထဘုံ၊သိဗ္ဗဂုဏ်၏၊ လုံးရုံပြီးဆုံးခြင်း
သို့ရောက် တော်မူသော။သောဗုဒ္ဓါ၊ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ မဟာ

ဝဇီရဉာဏသော၊သမ္ဗုဒ္ဓပဉ္စာ,ဒေသနာမဟာဝဇီရဉာဏ်တော်
ဖြင့်၊ စတုစတ္တာဠီသဉာဏဝတ္ထုသုတ္တဝဂ္ဂ။ နိ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
တရားနှင့် စပ်သောအားဖြင့် ၄၄ ပါးသောဉာဏဝတ္ထု၊ ၇၇ ပါး
သောဉာဏဝတ္ထုတို့ကို။ ဝါ၊ ဇရာ,မရဏဟူသောဒုက္ခ၌သိသော
ဉာဏ်။ဇရာ,မရဏအကြောင်းသမုဒယ၌သိသောဉာဏ်။ ဇရာ,
မရဏ၏ချုပ်ရာ နိရောဓသို့ ရောက်ကြောင်း– ပဋိပဒါ၌ သိသော
ဉာဏ်ဟုဆိုအပ်သော။စတုသစ္စဉာဏ် ၄ ပါး။ထိုအတူ,ဇာတိ၌
ဉာဏ် ၄ ပါး၊ ဘဝ၌ဉာဏ် ၄ ပါး။ ဥပါဒါန်၌ဉာဏ် ၄ ပါး။
တဏှာ၌ဉာဏ် ၄ ပါး။ဝေဒနာ၌ဉာဏ် ၄ ပါး၊ ဖဿ၌ဉာဏ်
၄ ပါး၊ သဠာယတန၌ဉာဏ် ၄ ပါး။ နာမ်ရုပ်၌ ဉာဏ် ၄ ပါး။
ဝိညာဏ်၌ဉာဏ် ၄ ပါး။ သင်္ခါရ၌ဉာဏ် ၄ ပါး။ ၁၁ ထီအား
ဖြင့် ၄၄ ပါးသောဉာဏဝတ္ထု၊ ဇာတိဖြစ်သော်ဇရာမရဏ ဖြစ်၏
ဟုသိသောပဝတ္တိဉာဏ်။ ဇာတိမဖြစ်သော်၊ ဇရာမရဏမဖြစ်ဟု
သိသောနိဝတ္တိဉာဏ်အားဖြင့် ၂ ပါး၊ ထိုအတူ၊ အတိတ်ကာလ။
ဇရာမရဏ၌ပဝတ္တိဉာဏ်နိဝတ္တိဉာဏ်အားဖြင့် ၂ပါး။အနာဂတ်
ကာလ။ ဇရာမရဏ၌ ပဝတ္တိဉာဏ်၊ နိဝတ္တိဉာဏ် ၂ ပါး၊ ထို
၆ ပါးသော ဉာဏ်တို့ကိုသိသော ဉာဏ်တပါးအားဖြင့်၊ ဇရာ,
မရဏ၌ဉာဏ် ၇ ပါး။ ထိုအတူ ဇာတိ၌ဉာဏ် ၇ ပါး။ ဘဝ၌
ဉာဏ် ၇ ပါး။ဥပါဒါန်၌ဉာဏ် ၇ ပါး။ တဏှာ၌ဉာဏ် ၇ ပါး။
ဝေဒနာ၌ ဉာဏ် ၇ ပါး၊ ဖဿ၌ ဉာဏ် ၇ ပါး။ သဠာယတန၌
ဉာဏ် ၇ ပါး။နာမ်ရုပ်၌ဉာဏ် ၇ ပါး၊ ဝိညာဉ်၌ဉာဏ် ၇ ပါး။
သင်္ခါရ၌ ဉာဏ် ၇ ပါး။ ၁၁ ထီအားဖြင့် ၇၇ ပါးသော ဉာဏ
ဝတ္ထုတို့ကို။ဝိဘဇ္ဇိတွာန။ ဝေနေယျာနံ၊ ဒေသနာဝိလာသ အဖွင့်။
အားဖြင့်၊ အလွှားလွှားအပြားပြား။ ပိုင်းခြားဝေဘန်တော်မူ၍၊ ဝေ
နေယျ၊ ကိုယ်တော်အလား၊ တရားအမြိုက်၊ မြင့်ထိုက် သိထိုက်
ကျွတ်ထိုက်သသူ၊နတ်လူဗြဟ္မာ၊သတ္တဝါဝေနေယျတို့ကို။ ဝေဘ
သိ၊ ပွင့်သိတော်မူစေငြား၊ တံ–တောမိဘိ၊ထိုသို့ထုံးချွန်း၊ကဲလွန်ဖွဲ့ဖွား။
ဝိပဿနာ, မဟာဝဇီရဉာဏ်တော်။ အရဟတ္တမဂ္ဂ, မဟာဝဇီရ

ဉာဏ်တော်၊သဗ္ဗညုတ,မဟာဝဇီရဉာဏ်တော်ဟုဆိုအပ်သော ဉာဏ်တော်, ကိုယ်တော်, နှုတ်တော်, ရုပ်တော်,နှစ်ဘော်စလုံး။ ဝိန်းလုံးပိန်ခဲ၊ရိုးရဲဖြိုးဖြောက်၊တခဲနက်သော။ တုဘက်ကင်းကွာ။မဟာဝဇီရဉာဏ်တော်ကြီးတို့၏ ရဝေးပေါင်းတည်ရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို။အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

(၅) ဗုဒ္ဓဘူမိဂေဟာ။ ၃ သန်း ၆ သိန်းသော မဟာဝဇီရ, ဝိပဿနာဉာဏ်တော်၊ မဟာဝဇီရ, အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်။ မဟာဝဇီရ, အရဟတ္တဖိုလ် ဉာဏ်တော်။ မဟာဝဇီရ, သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်စသောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားအရာ။အသာခါရုံ။ချီးမကုန်သော၊ ဂုဏ်တော်အပေါင်းတို့နှင့်ပြည့်ရုံခြင်းသို့ ရောက်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍။ ပါရဂူ၊ ပါရဂူငါးထပ်။ကမ်းတရပ်သို့၊ ကူးခပ်ပေါက် ရောက်တော်မူထသော၊သဗ္ဗဒဿိကော၊ အလုံးစုံသောသစ္စာသင်္ခါရ။ရှိသမျှတို့ကို။ တစမကျန်၊အမှန်ကုန်စင်၊ထက်ဝန်းကျင်ဖြင့်၊မြင်တော်မူတတ်သော.အလေ့သဘောရှိတော်မူထသော၊ ယော ဗုဒ္ဓေါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။

(၆) သုခဋ္ဌာသ၊ ကိုယ်တော်၏ချမ်းသာခြင်း၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါလောက၊ဝေနေယျအပေါင်းတို့၏၊ဗုဒ္ဓပွင့်သံသရာ၊ လောကီ,လောကုတ္တရာ၊ချမ်းသာခြင်းအကျိုး၄ါ၊ဒေဝသိကံ၊နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း။ ဝါ၊ သက်တော်ဝိညာဉ်။ နေ့စဉ်ရှိသမျှကာလပတ်လုံး၊စတုဝီသကောဋိလက္ခ၊ မဟာကရုဏာ သမာပတ်, ကုဋေ ၁ သန်း ၂ သိန်း၊အရဟတ္တဖလသမာပတ်,ကုဋေ ၁ သန်း ၂ သိန်းအားဖြင့်၊ ကုဋေ ၂ သန်း ၄ သိန်းအရေအတွက်ရှိသော၊ဝါ၊ရူပါဝစရကြိယာ သမာပတ် ၅ ပါး၊အရူပါဝစရကြိယာသမာပတ် ၄ ပါး၊အပ္ပမညာ သမာပတ် ၁ ပါး။ နိရောဓသမာပတ် ၁ ပါး၊ အရဟတ္တဖလသမာပတ် ၁ ပါး၊ ဤသို့အားဖြင့် ၁၂ ပါးသော သမာပတ်တို့၌။ အသီးအသီး။နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းသာလျှင်။ နံနက်အခါကုဋေ ၁ သိန်း၊ညအခါကုဋေ ၁ သိန်းစီဝင်စားတော်မူသဖြင့်၊ ကုဋေ ၂ သန်း ၄ သိန်း အရေအတွက်ရှိသော။ဝါ၊အနုလုံအားဖြင့် ၁၂ ပါး၊ပဋိလုံအားဖြင့်

၁၂ ပါးသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါတို့ကို ဝိုင်းခြား သုံးသပ်လျက်၊ နေ့ဘိုင်းနေ့ဘိုင်း။ ကုဋေ ၁ သိန်း။ ကုဋေ ၁ သိန်းသော။ အရဟတ္တ ဖလ သမာပတ်ကို၊ မပြတ်ဝင်စားတော်မူသဖြင့်၊ ကုဋေ ၂ သန်း ၄ သိန်းအရေအတွက်ရှိသော၊ မဟာဝဇီရနာမက၊ မဟာဝဇီရအမည်ရှိသော၊ သမာပတ္တိ ၊မဟာကရုဏာသမာပတ်၊ အရဟတ္တဖလ သမာပတ်၊ ဝိသေသခမ္မခါတ်၊သမာဓိတရားမြတ်ကို၊သမာပဇ္ဇိ၊ဝင် စားတော်မူပြီ၊ပရိနိဗ္ဗာနကာလေပိ၊သက်တော်ရှစ်ဆယ်၊ပြည့်ကာလ် အမှန်၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသောအခါ၌သည်း၊ နိဗ္ဗုတိ၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ထိန်ညီး၊ ဆဲ့တပါးတို့၊ ကင်းပြီးချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ် သော၊ သန္တိ၊ အနုပါဒိသိသ်၊တိဘ်ဆိဘ်မကျန်၊ ချမ်းမြေ့ကဲလွန်၊ နေရဗါန်ခါတ်၊အနုပါဒိသေသ၊နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို၊အာရမ္မ ရည်တော်မူ၍၊သမာပတ္တိ၊ ရူပါဝစရ၊ အရူပါဝစရကြီးသောသမာ ပတ်ကို၊ ဝါ၊ အသုဘပည့တ် ၁၀ ပါး၊ နွတ္တိသာကာရကောဋ္ဌာသ ပညတ် ၁ ပါး၊ ကသိုဏ်း ပညတ် ၈ ပါး၊ မေတ္တာ, ကရုဏာ, မုဒိတာတို့၏ အာရုံဖြစ်သောသတ္တပညတ် ၃ ပါး၊ အာနာပါဏဖြစ် သော ထွက်သက်ဝင်သက်ပညတ် ၁ ပါး၊ ပရိစ္ဆေဒါကာသ ဖြစ် သော ကောင်းကင် ပညတ် ၁ ပါး၊ ဤသို့အားဖြင့် ၂၄ ပါးသော ပညတ်အာရုံတို့၌၊ ရူပါဝစရကြီးသောပဥ္စမဈာန် သမာပတ်ကိုဝင် စားတော်မူခြင်း၊ ကသိုဏ်းပညတ် ၈ ပါး၊ သတ္တပညတ် ၃ ပါး၊ အာဏာပါဏဖြစ်သောထွက်သက်ဝင်သက်ပညတ် ၁ ပါး၊ပရိစ္ဆေ ဒါကာသဖြစ်သောကောင်းကင်ပညတ် ၁ ပါး၊ဤသို့အားဖြင့် ၁၃ ပါးသောပညတ်အာရုံတို့၌၊ ရူပါဝစရ ကြီးသောဒုတိယဈာန် သမာ ပတ်၊တတိယဈာန်သမာပတ်တို့ကိုဝင်စားတော်မူခြင်း၊ ကသိုဏ်း ပညတ် ၈ ပါး၊ ဥပေက္ခာဗြဟ္မဝိဟာရ၏ အာရုံဖြစ်သော သတ္တ ပညတ် ၁ ပါး၊ အာဏာပါဏဖြစ်သောထွက်သက်ဝင်သက်ပညတ် ၁ ပါး၊ ပရိစ္ဆေဒါကာသဖြစ်သော ကောင်းကင်ပညတ် ၁ ပါး၊ ကသိဏုဂ္ဃာဋိမဖြစ်သော ကောင်းကင်ပညတ် ၁ ပါး၊ ပဌမာရုပ္ပ ကြီးသောဝိညာဉ် ၁ ပါး၊ ထိုပဌမာရုပ္ပကြီးသောဝိညာဉ်၏မရှိခြင်းနတ္ထိ

ဘောသညာဏ် ၁ ပါး၊ တတိယသာရုပ္ပ ကြိယာဘိညာဉ် ၁ ပါး၊ ဤသို့ အားဖြင့် ၁၅ ပါးသောအာရုံတို့၌၊ရူပါဝစရ,အရူပါဝစရ ကြိယာ, စတုတ္ထဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူခြင်းတို့ဖြင့်၊ ဝင်စားအပ်သော၊ ရူပါဝစရ, အရူပါဝစရ ကြိယာ သမာပတ်ကို၊ စတုဝီသကောဋိသဟဿံ၊ အကြိမ်ကုဋေ ၂ သန်း ၄ သိန်း အရေအတွက်ရှိစေ့အောင်၊သမာပဇ္ဇိ–သမာပဇ္ဇနန္တရာ၊ဝင်စားတော်မူ၍၊ ပရိနိဗ္ဗာယိ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီ။ အစ္စန္တိက္ကံ၊ အလွန်သောအဆုံးသို့ရောက်တော်မူသော၊ ဝါ၊ အလွန်သော အဆုံးသို့ ကြွသွားတော်မူတတ်သော၊ တံဗုဒ္ဓံ၊ ထို ၂ သန်း ၄ သိန်း၊ ခန့်ကိန်းသင်္ချာ၊မဟာဝဇိရ ညာဏအမွှာတော်၊ကြီးကျယ်ပျံ့ပြားမြတ်သော၊ သမာပတ်၏ အသျှင်ဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားကို၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

(၇) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဧတေနပုညေန၊ ဤသို့ကြီးမြတ်စွာ၊ မဟာဝဇိရ ညာဏ်တော်ကြီးတို့ဖြင့်၊ ညီးညီးပြောင်ပြောင်ထွန်းပထင်ရှား၊ မြတ်စွာဘုရားကို၊ သုံးပါးစေတနာ၊ သုံးဖြာဒွါရ၊ ပဏာမဖြင့်။ဝိဘာဂမြတ်နိုး၊ရှိခိုးပူဇော်ပါရသော ကောင်းမှုကြောင့်၊ ဇာတော၊ဤကိုယ်ဘဝ၊ဤကာလသမ္ဘာ၊ပဉ္စာသ၊အစပြု၍၊ အနာဂတေ၊ နောင်လာသသဗ္ဗေ့သော၊ဘဝေ ဘဝေ ဘဝတိုင်းဘဝကိုင်း၌၊ ဝဇိရညာဏသမ္ဗန္ဓော၊ဝရဇိန်လက်နက်၊မိုးကြီးစက်နှင့်တူသောထက်မြက်စွာ ညာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်ဝသည်၊ဘဝေဘဝေယျံ၊ဖြစ်ရပါလို၏။ ဝဇိရသင်္ခါတကော၊ ဝရဇိန်တန္တုန်း၊ စိန်တုံးစိန်ခဲနှင့်အတူ၊ မိုးရဲထိန်ထက်၊ပြိုးပြက်ရောင်ဝါ၊ ထွန်းပတွာသော၊ ကိုယ်အင်္ဂါ အပေါင်းရှိသည်လည်း၊ ဘဝေဘဝေယျံ၊ ဖြစ်ရပါလို၏၊ သံပရတ္ထကံ၊မိမိ၏ ပဏ္ဍုပြန်သံသရာ၊ လောကီ လောကုတ္တရာအကျိုး၊ သူတပါးတို့၏ ပဏ္ဍုပြန်သံသရာ၊လောကီလောကုတ္တရာအကျိုးကို၊သဗ္ဗဒါ၊အခါခပ်သိမ်း၊ဝဇိရောဘာသ၊ဝရဇိန်ရောင်ကိုယ်အရောင်ဖြင့်၊ ဩဘာသေယျံ၊ ရှု ဘောင် နတ်ဘောင်၊ ပြောင်ပြောင် ထိန်လင်း၊ ဝင်းဝင်း တောက်ပ၊ထွန်းပလျက်ဆောင်နိုင်ရပါလို၏အရှင်ဘုရား။

ကျုပ်တို့သည်၊ဤမည်သောယရည္ဘာဖြင့်၊ ဥရဂဇာတ်၊ ယပ်လှဲဒေသနာတော်၏အခြားမဲ့၌၊ထားခဲ့သောပဋိသန္ဓေဂတိ၊ ရှိလည်းရှိခဲ့ပေသကိုးဟု၊ မိုးကြိုးနှင့်ဝိုးရိုးတရေး၏၊အချိုးတမျိုးအသွားကြံစည်ပြီး၊ မန်သည်ဆရာတော်ဘုရား၏၊ အသွားထက်ချက်ထွာသောမိုးကြိုးဘုရားရှိခိုးသော ့ကို၊ အာရုံတော်ပြုပြီးကာသ၊ မြန်မာမျှော့မန်းခေတ်၌၊အခန်းအသစ်တွင်အထူးတော်သပဆိုတဲ့၊ ဘဘာကြီး ဦးကျော်ဇာ၏သံချိုကမ္ဘာန်းမှ၊ ။“မန်းနဂရမှာတော့၊ စန်းထသူ–ဆရာဇံနှင့်၊ ထာဝရံအထူဖက်ပါတို့၊ ရာသက်တိုင်သတင်းကျော်ဘဲ့၊ သဘင်ပေါ်– စင်တော်ဦးဆီက၊ ......”ဟု အစပျိုးပြီးသျှင်၊ ။“နှုန်းခေတ်ကာ–မိုးပေါ်ကကြဲလိမ့်မကွယ်၊ ပွဲနောက်ပိတ်ဆုံး”တို့၊ အနို့လိုအဆုံးချတဲ့၊ ပြုံးစရတမျိုးအသွားနှင့်၊ မိုးကြိုးတရားဒေသနာကို၊ ဇေယျာသူ– ကောသာ့ဒကာမတို့အား၊ သချာစာ့ဏာ၊ နေရာတကျပေးမည့် ပြောမည့် အလုပ်တွင်၊ ကျုပ်တို့တပည့်မ၊ ရှိရှိသမျှအသင်းအပင်းတို့တွင်၊ ဝင်းဝင်းဇာဇာမြူမြူနှင့်၊ အခင်းက(လ)တဆူပဂူစတောင်းသော၊ ဟာသ်ာတသူမ၊ခွါရဝဒီ၊ သာမာဝတီတို့– မာလာရီတို့ရောက်လာပေါက်လာပြီး၊ အောက်ပါအတိုင်း၊ ကရိုဏ်းခွါရ၊ဂဏာမတို့ဖြင့်၊ ဂါရဝတည်းဟူသော ရိုရိုသေသေနှင့်၊ချိုချိုပြေပြေ၊ချောချောငန်ငန်လျှောက်ထားကြသည်မှာ၊

မာလာရီ၊ ။“ကျေးဘူး မွေးဘူးသနှင့်၊တပြေးပြေးနှူးသောက်တဲ့၊ ကျေးဇူးတော်ရင်၊ တိတ်တခေါင်နှင့်၊ သပိတ်ခေါင်တဲ့၊ ထိပ်ခေါင်တင်ကြီးဘုရား”၊

ဘာတုန်း မာလာရီ၊ ပိုနောက်နားက သာမာဝတီမဟုတ်လား၊

သာမာဝတီ၊ ။“မှန်ပ–ဦးထိပ်ရွက်ဆင်ပါဘုရား”၊

အင်း– မင်းတို့ဟာသ်ာတက၊ အသင်းဒကာမတွေမှာ၊ ပင်းယာ–အင်းဝနှင့်တကွ၊ မင်းမင်းမျှော့ အညာ စကိုင်းဆီက၊ ဆရာမှိုင်း မေတ္တာကြောင့်၊ ပြစ်ဘယာ မှောင်မညိတဲ့၊ ချောင်ချောင် ချိုချိုများ ရှိကြပါခဲ့လား။

ပါရဒီ၊ ။"မှန်လှပါ–ကဆုန်နှယုန်ဆီကဖြင့်၊ ဂဠုန်ကတမျိုး၊ ကြွင်းပိုးကတဖုံနဲ့၊ အပုံကြီးကြပ်ကြဲကြောင်းပါဘုရား"။

ဒေဝ–အမှတ်တရ မပြတ်မပြတ်ညီးသောက်ဖောင်၊ အကြပ်ကြီးကြပ်ကြဲတော့၊ အနုတ္တကမ္ဗုရှာန်းယူပြီး၊ ဘန်းသူမ,ပီပီ၊ ဒေါက်တည်အားထုတ်ကြမှပေါ့၊ နို့ပြီး– ဘာအကြောင်းများ ဝေးသေး ဘလဲမာလာရီ၊

မာလာရီ၊ ။"မှန်လှပါ၊ မြန်မာပြည်တဝိုး၊ အသေဆိုး၊ အနေဆိုး၊ သဝေထိုးချင်တဲ့၊ ခေါ်ဆိုးခေတ်ယုတ်၊ ခေတ်ရှုပ်ခေတ်ပွေကြီးအခါ၊ အပ္ပမာဒတရေး၊ လက်ကိုင်ထားကြဖျက်၊ လက္ခဏာရေးသုံးပါး၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို၊ ပွါးများအားထုတ်ကြစေရန်၊ ရည်သန်မြှော်တင်း၍၊ ပ.သိ၁တမြို့ဝယ်၊ လယ်တီသမိုက်၊ စာသင်တိုက်၌၊ ကိန်းဝိုက်စံနေတော်မူစဉ်၊ အရှင်"သောဘန"မည်သော၊ ဂဏဝါစကဆရာတော်ကလေးတပါး၊ ရေးသားပြုစုတော်မူတဲ့၊ (ဥပေက္ခာဇနကဗျာ)၊ လက်ဆောင်တော် ပါလာကြောင်းပါဘုရား"ဟုလျှောက်ပြီးခါ၊ အဆိုပါခမ္ဗုပဋ္ဌာ၊ လက်ဆောင်တော်စာအိုး၊ ဘုရင့်တို့ရဲ့စာတော်ဘတ်ပုညဝတီလက်သို့ကမ်းလိုက်၏။

ယင်းသောအခါ၊ စာတော်ဘတ်ပုညဝတီက၊ မပီကလာ–ပီကလာနှင့်၊ တီတီတာတာ ဘတ်ဆိုလျှောက်ထား သည်မှာလည်း အောက်နားကအတိုင်းပင်ဟူ၏။

ဂဠုံကမ္ဗုဋ္ဌာန်းဘွဲ့။ ကျမ်းနဲ့အညီ။ ရေးစီဘိသော။
ပါဠိ ရှစ်ဆယ်ပေါ် တေးထပ်ကြီး။

ဘိသာရေ,ဟော–စရန္တိ(သည်)၊ အနန္တကာ,သဏ္ဍဝါ၊ ဘယန္တိ ရ,မဟာဏ္ဏဝ,ဇမ္ဗုစရ,အနတ္တာ(ငယ်)၊ မဟာဘူတာ–ဘာဝန္တိ၊ ။ရုဋ္ဌါ ရုဋ္ဌ,မုက္ခာဇမုက္ခ,ဇုဋ္ဌါဇုဋ္ဌ,– အမုတ္တာ(မှာ)၊ နရရုဋ္ဌါ,ကုတော– ဇုဒ္ဓါနို၊ ။အနိစ္စာဝတ္တာ,အပိဏ္ဍာဘာဝ, အနိစ္စာထယ– သင်္ခါရာ(ငယ်)၊ အတ္တဂ်တာ,နသာဒိ၊ အနင်္ဂဏာ,ဆဋ္ဌာရိ(ရို)၊ ပသာဘဟိစ–အသာတံ၊ ။နိစ္စံ,သုခံ– အသ္တုဒိ၊ တဏှာဟိ– နေဝ,အမြဲမြဲ၊ ။ဘင်

သလ္လ,ပဏ္ဍုခန္ဓ။ပက်ပလ္လလ,ဥဿင်(ကို)။ဂန္ဓ-သတတံ,နန္ဒိစ(နှင့်)။
ဖုဿိကာရ,ဥဒ္ဒေသာဝိုယော။ ဘုဂ္ဂေ့ာအနိယာ။ ။ဓုသ္သာ,ပိသသ။
သုန္ဒရ,ပဓိတက,ပုညဂ္ဂိယ,တေရတာ(ရယ်)။ အနေဇကာ, ဘဝေ
ယျာသ(လေး)။

ပဒေါပမိတ, အနော၀ဒိတ, မေဟ္ဓာဒယိတ- သတိသာ(ငယ်)
အမိတာယ-သဠာဒေသ(လေး)။

အနက်မေးသာဓနသဒ္ဒါကား။

ပေး။ ။အိုး-သူတော်ကောင်းတို့။
ဓာတုဒါန်။ ။ဗုဒ္ဓပွင့်ဒုလ္လဘကို။ရရှိကြလေ။ယခုအခါ၌။
ဓမ္မ။ ။မက်မိုလ်နိဗ္ဗာန်။ကောင်းရကြောင်း။တရားကောင်းကို။
စရ-စရထ။ ။သမ္မပ္ပခါန်။အရင်းခံ၍။အမှန်မယုတ်။အားထုတ်
ကျင့်ကြံလိုက်ကြပါကုန်လော။

ဘယနိုရ, မဟာဏ္ဏဝ- ဘယနိုရ, မဟာဏ္ဏဝေ။ ။ထိုင်းဝဲ
ရကြီးသိ၊ ဖမ်းကိုက်ငါး။ကြမ်း။ ဘေးတွမ်းလေးဦး။ ဘေးအဝှေးတို့
နှင့်ကြောက်မှုးဖွယ်။ ပြည့်ရုံပါသော။သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်။ ပင်လယ်
ကြီးတည်းဟူသော။ဝါ။ပင်လယ်ကြီးကဲ့သို့သော။ဝါ၊ ပင်လယ်ကြီး
နှင့်တူသောပေလော။

သံသာရေ။ ။ဇာတိဇရာ။များမိမရော။ ဘေးလေးဝနှင့်။ ပြည့်
ထမှန်စွာ။ခန္ဓာသတန္။ခါတ်ထိုမျှတို့။ဖြစ်ကြပန်ခါ။ သံသရာဝဲ။ခရီးခဲ
ကြီး၌။

စရန္တ-စရန္တာ။ ။ကျင်လည်ရှောပါ။ ကျက်စားကြရ ကုန်
လော။

အနန္တက,သဏ္ဍဝါ။ ။ရေဝက်သိမ်းကြီး။အဆုံးမထင်။များ
ဖြင့်ဥသုံ။အာရုံတွေ့ရှိ။ထပ်ပြီတာတ်ရွာ။သဏ္ဌာဝါတို့သည်။

အနတ္တာ။ ။သိမ်းသိမ်ဖျင်းဖျင်း။ အနှစ်ကင်း။ကျောင်း အခင်းမ
ဟုကုန်စွထကား။ ဝါ။အစိုးမရ။ကျိုးမဖွား။သိုးကြပါကုန်၏ထကား။
ဝါ။အလိုမလိုက်။ကိုယ့်အကြိုက်။မဆိုက်ကြကုန်စွတကား။

မပာဏျသာ။ ။ကိုးဆဲ့ခြောက်ဖြာ။ ဝေဒနာနှင့်၊ ကံကြမ္မာအပေါင်း။မကောင်းဥပါဒ်။ဒုလ္လဘလုပြော၍၊ မျှားပြားသောဝေးရန်ရှိကြကုန်သည်။

ဘဝန္တံ၊ ။ဖြစ်ကြကုန်မြဲး

ဗုဒ္ဓါ ဗုဒ္ဓ–ဗုဒ္ဓါ ဗုဒ္ဓါ။ ။ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ။သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ ဘေဒကြီးကျယ်။ဘုရားငယ်,ဘုရားကြီးတို့မှသည်း။

ရုဒ္ဓါ ရုဒ္ဓ,ဒုက္ခာ ဒုက္ခ–ရုဒ္ဓါ ရုဒ္ဓ,ဒုက္ခာ ဒုက္ခေဟိ။ ။ကြောက်ဘွယ်ညှည်းပန်း၊ ကြမ်းတမ်းလှပေသောသင်္ခါရဝိပရိနာမဒုက္ခ၊ ထို့ထက်ညှည်းပန်း။အလွန်ကြမ်းတမ်းလှသောဒုက္ခဒုက္ခတို့မှ၊ဝါ၊ဥပါဒ်မြွှာဘင်၊အစည်ညှည်းပန်း၊ အလွန်ကြမ်းတမ်းလှကုန်သော၊ အဘိဓာဘွဲ့နှင့်,ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ။

အမုဉ္စာ။ ။ပရိနိဗ္ဗာန်၊ မစံသမျှ။ ကာလအတွင်း၊ မလွှတ်မရှင်းနိုင်ကြကုန်။

နရဂုဒ္ဓါ။ ။ဝေးနှုပ်ကြုံလို့၊ ပါရမီနှုန့်ယ်၊ ဘုန်းဂုဏ် ငယ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်ကား။

ဏုဝေတာ၊ ။အဘယ်မှာ ဇွတ်ငြင်း၍၊ လွတ်ကင်းနိုင်ကုန်အံ့၊နည်းတဲ့။

သာရ,သာရ,သာရပါဘုရား။

အပိစ္ဆာသာဝ,အနိဋ္ဌာလယ–သင်္ခါရား ။လ,ကွယ်သန်းခေါင်၊ ရိုးယွင်းမှောင်တိမ်ပုပ်။တောချုံခုပ်သို့။ရှိုင်းချုပ်ပိတ်ကား။အပိစ္ဆာသဝ။သင်းမှုလကြောင့်။သုခတဆိုဘ်၊ အရှင်ပိတ်သည့်အနိဋ္ဌာရုံ။ဒုက္ခပုံတို့၏၊ ရှုက်ဆုံခရေဝေး၊ ရဝေးတည်နေရာ၊ သင်္ခါရ တရားတို့သည်။

အဇ္ဇဂ်တာ၊ ။ဥပါဒ်နှင့်မြဲ၊ တည်နေပြီးနောက်၊ ချုပ်ပျောက်ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။

အနိစ္စာဝတ။ ။မပေါက်လွဲ၊ ထုန်ပျက်စဲ၍၊ အမြဲမရှိကုန်ဌတကား။

အနင်္ဂဏာ။ ။ဘိလေလသာဖြစ်သော။ ညစ်ကြေးကင်းစင်၊ အရိ ယာအရှင်တို့သည်၊

အရိ-အရီ၊ ။ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပြင်၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက်၊ နှိပ်စက် ကလူ။ ရန်သူနှင့်တူကြတုန်သော၊

ပေ၊ ။အကြင် ထင်လာသမျှ။ ဘင်မှာ ကျရောက်၊ ခင်စရာ-မင်စရာမရနိုင်တဲ့၊သင်္ခါရတရားတို့ကို၊

ယံသ္မာ။ ။အကြင့်ကြောင့်။

သန္တာ၊ ။ချမ်းသာအမြဲ၊ငါ့ကိုယ်ဘဲဟု၊ မစွဲမတွယ်၊ စွန့်ပယ် ကြတုန်၏၊

တသ္မာ၊ ။ထို့ကြောင့်၊

တေ။ ။ထိုထင်လာသမျှ-အလေးရှုလိုက်ရောက်၊ ဘင်မှာကျ ရောက်-တပါးတခုတောင်မှ၊ ခင်စရာ မင်စရာမရ-အလကား ပြုကြ တဲ့၊သင်္ခါရတရားအပုတို့ကို၊

နသဿာဗ်-န အသဿာဗ်ိ ထမ္ဘာ၊ ။အမြဲချမ်းသာ၊ ငါ့ကိုယ် ပါ ဟု၊မသာသာမခင်တွယ်အပ်ကုန်၊

ဟိ၊ ။ဆက်၍ဘွင့်ပြီး၊ဆိုလိုက်ဦးအံ့။

ယေ ဗ္ဗ၊ ။ကောင်းဆိုးနှစ်တန်၊ ဝိညာဏ်ချမ်းပူ၊ အစပဟူ၍၊ လေးဆူပြုအား၊အကြင်သင်္ခါရတရား၌၊

နိဗ္ဗုဝါ၊ ။မနွေ့မလျော၊မြဲသောသဘောသည်ရှင်း၊

သုခံဝါ။ ။နှစ်သက်ဘွယ်ရာ၊ ချမ်းသာသော သဘောသည် ရှင်း။

အတ္တာဒိဝါ၊ ။ငါ့ကိုယ်ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဥစ္စာဟု၊ တွယ်တာမက် မော၊အတ္တသည်၊သဘောသည်ရှင်း။

ယသ္မာ။ ။အကြင့်ကြောင့်၊

န၊ ။အမြင်အကြား၊ပြင်ပြင်အားဖြင့်၊ထင်ရှားမရှိပေ၊

ယော။ ။အရို-သူတော်ကောင်းတို့၊

တသ္မာ၊ ။အနို့ကြောင့်၊ ။

တုမှေ၊ ။သင်တို့သည်၊

ဝဏ္ဏ။ ။ကံ,စိတ်,ချမ်းပူ။အစာ,ဟူ၍။လေးဆူပန်းထား။သဏ္ဍါ ရတာရေး၌။

အဿာတံစ။ ။မြတ်နိုး ရုံမက်။ နှစ်သက် ချစ်ခင်။ တပ်မင် တွယ်တာ။သာသာသာတွယ်မရှိသည့်၏အဖြစ်ကိုလည်း။

အပ္ပိပ္ပိ,ဇဝ–အပရံ,အပရံ–ဇဝ။ ။ကြံဖန် မပြတ်။ အထပ် ထပ်သာချင်။

ပသာဟိ–ပသသထ။ ။ပရိညာဘရိ။ သိမ္မြင်းအောင်။ မငြီးမ ပျင်း။မယွင်းလုံ့လ။ဥဿာဟဖြင့်။ရှုမြင်လိုက်ကြပါကုန်လော့။

ပေ။ ။အို–သူတော်ကောင်းတို့။

တုမှေ။ ။သင်တို့သည်။

ဘင်္ဂလက္ခ,ပဉ္စခန္ဓ–ဘင်္ဂလက္ခ,ပဉ္စခန္ဓေသု။ ။ဘင်တည်းဟူ သောပြောင့်တံသင်းရှိသောခန္ဓာငါးပါး။ရုပ်နာမ်တရားတို့၌။

ပက်ပလ္လသ–ပက်ပလ္လသံ။ ။သဏ္ဍာဝါအပိုး။ ချီးလှူဗိုလ်ကို။ ပြီးငြင်ကျဉ်းကြပ်။ နစ်မြှုပ်စေတတ်သည့်၏အဖြစ်ကြောင့်။ နှိုးနှစ်နှဲ့ ပေဘင်း။ အလွန်ထရာမှ။ ရှိုစရာကောင်းတဲ့။ ညွန်ပျောင်းနှင့်တူလှ ပေသော။

ဂန္ဓ။ ။ဆဲ့နှစ်ခွင်စက်။ရှိုထွင်ချက်ကြောင့်။ နှိပ်စက်ပြင်းဖန်။ အလွန်ဝန်လေးလှပေသော။

ဥန္နတံစ။ ။အမြတ် အထူ။ အယုတ် ဟူ၍။ ပွါးမှုကိုးသင်း။ ဖန်ကင်းတန္တန်း။ပုံးရုံးထောင်လွှား။မာနတရားကိုင်ရင်း။

နန္ဒိံဝ။ ။နှစ်သက်စဘွယ်။ ထင့်တယ်အာရုံ။ တွေ့ကြုံကပ်ငြိ။ သားတစ်မြေသို့။နန္ဒီရာဂ။သမုဒယသစ္စာ။တဏှာတရားကိုင်ရင်း။

မိစ္ဆံဝ။ ။ရုပ်နာမ်ကိုလျှင်။ ငါ့ကိုယ်ပင်ဟု။စွဲမြင်မှောက်မှား။ မိစ္ဆာ,တရားကိုင်ရင်း။ ။(စ,သဒ္ဒါဖြင့်။ မိစ္ဆာကိုဆည်းသည်)။

သထတံ။ ။မငြီးမငွေ့။ အလေ့ အကျင့်။ မပင့်မချွဲ။ အမြဲသာ လျှင်။

ဥသောသငြိယာ။ ။သမာဓိက။ ဝီရိယကို။ ညီမျှတူ့ညွှဲ။ လွန်ကဲ သောလုံ့လဖြင့်။

ဗျဉ္ဇံ ကာရ–ဗျဉ္ဇံ ကရောထ။ ။နေ့ခြည် ရောင်ကြောက်၊ ဆီး နှင်းပေါက်သို့၊ခန်းခြောက်ပျောက်ပျက်လေအောင်၊ ပန်ဆောင်သမှု၊ ပြုကြပါကုန်လော။

ပေ။ ။ဒိ–သူတော်ကောင်းတို့။

ဝါယမန္တေသု။ ။ဤသို့ တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိမှုကို၊ လုံ့လကြိုး ပန်း၊ကုန်ခန်းလေအောင်၊ချွတ်ဆောင်အားထုတ်ကြသည်ရှိသော်၊

တုမှေ။ ။သင်တို့သည်။

အနိဃာ။ ။သံသရာဘေး၊ ဝန်မလေးဘဲ၊ ကင်းဝေးပျောက် ရှင်း၊ဆင်းရဲခြင်းမရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊

တုမှော–ဘုမှာ။ ။ဗျာပွေ့နွေ့၊ကြာရေတွေ့သို့၊ ကြေ့ကြေ့ သွင်ဆန်း၊ဘဝင်ချမ်းငြက်၊ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကြကုန် သည်၊

ဘဝိဿထ။ ။အကောင်စင်စစ်၊ဖြစ်ကြရကုန်လတ္တံ့။

ပေ။ ။ဒိ–သူတော်ကောင်းတို့။

တေတုမှေ။ ။ထိုသင်တို့သည်။

ဒုလ္လဘ,ဝိသယ၊သုန္ဒရ,ဟိတေ၊ ပုညကြိယ,ရတာ။ ။ကြိုရခဲ တဲ့၊ဒုလ္လဘဝွဲသဘောင်၌၊လူ့ခွင်နတ်ဗွာန်၊နိဗ္ဗာန်သမ္ပတ်၊ကောင်းမြတ် သောအစီးအပွါးကို၊ကြီးမားကုံလုံ၊ပြုတတ်ကုန်သော၊ ပုညကြိယ၊ ဒသ,အပြား၊ ဝတ္ထုများ၌၊ ကျက်စား ရွှင်ပျော်၊ မွေ့လျော်ကြကုန် သည်ဖြစ်၍၊

အနေဇကာ။ ။တိမ်တိုက်မင်းလွင်၊ကင်းစင်သုဥ်မည်၊ တဖုံ ကြည်သျက်၊ရဏ်ရည်ဗှဗှ၊ပုဏ္ဏမီလကဲ့သို့၊ရာဂဇော၊ တဏှာမရှိ ကြကုန်သည်။

ဘဝေယျာထ။ ။ဖြစ်ကြပါကုန်လော။

(၁၁၇,၁၁၇,၁၁၇)။

ပေ။ ။ဒိသူတော်ကောင်းတို့။

တုမှေ။ ။သင်တို့သည်။

အမိတာယသာ–အမိတာသ။ ။လုံ့လ သမာ၊ သဒ္ဓါ ဉာဏ၊ ဖုန့်ခြွေလေးဝန့်၊ မမှုပြင်ပြင်၊ မနိုင်းယှဉ်အပ်ပေသော။

ပဒေါ,ပမိတ၊ အနော,ဝမိတ၊ မြော,ဒယိတာသတိသာ။ ။ ဆင်ဖျိုခြေရှင့်၊ ပမာချင့်၍၊ အသင့်ထောက်သား၊ အဖန်ဖန်ဟောကြား အပ်ပေသော၊ ကိုးပါးဝိမုတ်၊ မြတ်လောကုတ်၏၊ အပုဒ်ကြီးပွါး၊ စည်ကားဘိုးတက်ခြင်းသို့၊ လက်ငင်းမသွေ၊ ရောက်စေတော်သား၊ အပ္ပမာဒသတိတရားနှင့်၊

သမ္ဘာဓေထ။ ။လက်ရှိကိုယ့်လုံ၊ ပြည့်ဝုံကြပါကုန်လော။

မှတ်ရန်။ ။ပုညကြိယ ရတာကား၊ နစံပနဘိက္ခု၊ စိဝရလာဘေန ကဲ့သို့၊ ပဒန္တရ သမာသ်တည်း။

(သာရဘုရှ၊ သာရဘုရား၊ သာရဘုရား)။

“အနိ့ပြီး–တနည်းကတော့၊ “နိမ္မိတ” ပါတဲ့ဘုရား”။

ကျုပ်တို့သည်၊ ဤမည်သောနန်းမတော်ကြီးကလေးဘို့နှင့်ရှေးရှေး ကနဝင်းတှဲ့သော၊ ပဘသ်ာတသုမ– သာမာဝတီရို့၊ မာသသမိတို့၏ ကဗျာအသိ တည်းဟူသော မြွပဏ္ဏာ၊ မဟာလက်ခေါင်တော် (ဂဏ္ဍု)ကို၊ အာရုံတော်မူပြီးကာလ၊ နောက်နောက်ကပနိုင်ဉာဉ်ဂတိ၊ ရှိခဲ့သည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သောမိုးကြီးတို့၏သဘောကို၊ ဟောပြော မည့်အခါ၊ အညာမောင်းထောင်က၊ ကျောင်းတဆောင်လှူမည် ဟု၊ အာမဘာနွေ့ဟုဝန်ခံဘူးတဲ့၊ အရိုးကူး၏တူမ၊ ပုညဝတီ၏ညီမ ရင်းအစစ်၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်တော်မူပေသော မယ်ပိစာရီကို၊ အနို့သို့ မေးမြန်းတော်မူလေ၏၊ အဘယ်သို့မေးမြန်းတော်မူပါသနည်းဟူမူ၊

အို–မယ်ပိစာရီ၊ ဤမည်သောအလုံမုံရွာ၊ အညာတခွင်တွင်၊ အ ကြင်မောင်းထောင်အမည်ရှိသောရွာကြီးက၊ ဒကာကြီးဦးကျော်တှ သည်၊ မြန်မာတို့ခေတ်၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်ဆီက၊ ဤဟုခုအ ခါ၊ ဆရာယောဂီ၊ ဟောမည့်ဆိုမျိုးအပ်တဲ့၊ မိုးကြီးအကြောင်းအရာ ကဗျာသံချိုတပုဒ်ကို၊ လုပ်ခဲ့သည်တကားဟု၊ ကြားရဘူးပေသည်၊

အနှိုမ်းကြီးသံချိုကို၊ အစကအဆုံး၊နှိုင်းအဝပီ။ ရင်ပါဖျိုးသောဟု၊ စောကြောမေးမြန်းတော်မူလေ၏။

ယင်းသောအခါ၊ မောင်းထောင်သူမ- မယ်ဝိစာရိက၊ အဋ္ဌဝီပဏ္ဍာမဖြင့်၊ဆရာဘုရားခွေတော်ရင်းက၊ ဖွဲ့နွားတော်သွင်းသည်မှာ၊ ၊ဆရာသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်ဘုရား၊ တပွဲတော်မတိုင်ခဲ့မောင်းထောင်ရွာ၊ဗကာကြီးဦးကျော်လှစပ်ဆိုတဲ့၊သံချိုကဗျာမျိုး၊ရိုးကြီးဘွဲ့ကို၊တပွဲတော်မ-ရထော့ဖြင့်ရပါရဲ့၊အနို့သော်လဲ အစပ်ကာရန်၊ မှန်-မမှန်ကိုတော့၊ ကျွန်တော်တိုမသိရပါ၊ ဆရာဘုရားကြားနာလိုက၊ဆိုပြပါမည်ဘုရားဟုလျှောက်ထားချေတမုံ့။

ထိုအခါ၊ဆရာက-ဗကာကြီးဦးကျော်လှ၏သံချိုကို၊မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ ကြားနာတော်မူလိုသည်ဟု အမိန့်ရှိရကား၊ တပည့်မ မယ်ဝိစာရိကလျှောက်ထားသည်ကား၊ အောက်နားက အတိုင်းပင်ဟူလို၊

၁၂၄၇ ခုနှစ်လောက်တွင် ပေါ်လာသည့် ဦးကျော်လှ သံချို။

မန်းနဂရမှာတော့၊စန်းထသူ(သရေခေတ်)နှင့်။ ထာဝရအတူဘက်ပါလို့၊ရာသက်တိုင်သတင်းကျော်တဲ့၊သာသင်ပေါ်-စင်တော်ဦးက၊ ကွန့်မြူးကာညွှာဆော်ရောင်ဖြာ၍၊ နိပါတ်သာဓာတ်တော်သွားကိုလ၊ နားပိုက်ကြွပွဲတော်နေ၊ ၊သဏ္ဍာရာဇ်-တွက်စစ်ခါနောင်ကိုမျှော်ကြတော့၊ တထောင်ကျော်နှစ်ရာဝင်တော့၊ကမ္ဘာတွင်- ကိုးဆဲ့နှစ်ပါတဲ့၊သည်ခေတ်လိုမကြုံဘူးပါဘူး၊နှံ့ စနေ-ခုနှစ်အကူးမှာဖြင့်၊ ထူးတဲ့ခါပေ၊ ၊အရွာရွာနယ်အတွင်းမှာလ၊ အသင်းတွေပွေထိုရပြီမို့ ကိန်းယာချကြိုထာပြန်၊ ဂုန်ကန်မည်အမှန်မှတ်ကြတော့၊ သဏ္ဍာရှန်ချေ၍၊ ထဘောင်တွေသူငါညွှန်းဘါရဲ့၊ နယ်ပွန်းဘလောင်ဆူတော့၊ သူတလူ- ငါတမင်းသာသ၊ မာန်တင်းကာ အဓိုသားတွေကဖြင့်၊ ဘုရားညီလာခံတော့၊ ဤတာလျှို-ဂျာပန်မျိုးတွေနှင့်၊ ပဋ္ဌနာပြကာ အမှန်ကိုပြီမို့၊ မုဆိုးခေါ်စနေဆက်ကယ်နှင့်၊ မျိုးပြ- ဝိုင်းကူထို

နှက်မှာကြောင့်။အပြေပြေဒုရထိုပွက်တော့မယ်ကွယ်။ပွဲသွက်သွက်
ညှံ့။ ။ခါသမယပဟာရှိ။ ဖြစ်ရပုံဖြန့်မပြောချင်ဘု။ ဆန်ကောတွင်
အိုးဖြုံလုံးကဲ့သို့၊ ပုရိုးကာ– ကမ္ဘာကပ်တွင်မှ။ မိုးရပ်နေပြပည္ဒာနတ်
ကယ်တို့။သည်ကပ်–ဘယ်လိုချေရာ။ခေါင်းတုတ်ပါထို့မှိုင်ကာနေ။
ကံခေတ်ဓာတ်ပေါင်း။ ။ကမ္ဘာ ပြောင်းတောင်မှ။ ထိုးပေါင်း
မဘောချင်လို့၊ တိတ်ဘဝေါင်–ရိပ်အရောင်ပေါ်တို့မဝေးပါဒု။ရွှေ
ဒဂုန့်ပဟ်သာ ကျေးမှာခတော့။ လောဟိတံ့ ချောင်းရေပြေးပါလိမ့်။
သိုက်တဘောင် နိမိတ်ရေးရယ်က၊ အတိတ်တေးနှော်– တကယ်
ဆုံခဲ့တယ်။ ကြုံမယ်ကွဲမလွဲ၊ ။သို့ကတဲ။ စိတ်စွဲကာပဋ္ဌသိနှင့်။
အင္ဂဳဂီ–သီလသဒ္ဓူးကိုလ။ဆည်းပူးကာ–ကိုယ်နှင့်မြဲသူတို့။ကပ်ထဲမှာ
ချမ်းသာရပေလိမ့်။ ရွှာမောင်းထောင်– ဆရာဂျာရယ်က။ စနစ်ကုံ–
ဖြစ်ပုံကိုပြုလိုက်မည်၊ ပါပဆို–လူပမွဲရယ်တို့။ သည်တခါ– ပါစင်
မည့်ပွဲပဟာရှိ။ကြယ်သောကြာ–စနေနှင့်တွဲမှာကြောင့်။ဒုတဝေမီး–
ရန်စီစီအမှန်မလွဲပြီဘု။ နှိုးဆော်ကာ–ရိုးပေါ်ကကြံလိမ့်မယ်ကွယ်။
ပွဲနောက်ပိဘ်သုံး။

ယင်းသို့ချင်၊ အကြွင်မောင်းထောင်သူမ မယ်ဝိစာရီ၏၊ သာ
ကြည်သော ရွှဘ်ဘတ်သရဖ္ဍုယ်သံကို၊ နာခံတော်မူပြီးခါ၊ ရတနာ
သိင်္ယ်။ပြည်ချားဘန့်ခေါင်။ရန့်ကြီးအောင်သည့်၊ ကုန်းဘောင်မင်း
ကြီး။ပျက်စီးခါနီး။ကြက်းသီးသစရာ။ ကျလာသောမိုးကြီးသဘော
ကို။ဘိုးတိုးလေးလေးပဟာပုံမှာ။အနှာလိုတည်း။

စိန္တကျော်သူ စပ်ဆိုသည့် မိုးကြီးသဘော
ရတု–၅–ပုဒ်။

(၁) မင်္ဂလာရည်စောင်၊ နီဒါန်းဆောင်ပိန့်။ ကုန်းဘောင်ပြည်
ကြီး။မြို့များထီးဘသင်၊ လောင်းမီးမိုးကြီး၊ နတ်တန်ခိုးဖြင့်၊ ရပ်ကိုး
မျက်နှာ။ဆိုင်၍လာသည်။ခါတပြိုင်နက်။ဆဲ့သုံးချက်တွင်၊ ဗိုက်နှက်
မြဲဒိုင်။ဆင်ချည်တိုင်ကို၊ ကွဲရိုင်အက်အာ။ရှိကြောင်းမှာကား။ ပြေ့
ရွှာစားဆို။သဘင်ဗိုလ်လျှင်၊ အသိုရည်တူ။မဂဒ္ဒုသို့။ ယူနိမိတ်ရ။ အ

တိတ်ပြုလျက်၊သည်လပြည့်ပင်၊ပေါဝန်ရှင်က၊ မာတင်သာညိုကြီး၊ အခြီးအပိုင်း၊သိကြားကိုင်၍၊ ၊ကိုယ်တိုင်ဆောက်လာမည်ဘုရား။

(၂) မြင်းကိုမှန်လာ၊ နိမိတ်မှာကား၊ ဝေလာဟက၊ ကြွကြွမျှသွား၊တိမ်ညွှန့်တားနှင့်၊ မြစ်ခြားသိခ္ခါ၊ မွေးကြောမှင်ညို၊ အသသတို့ရှိတည့်၊ထိုထိုမြင်းများ၊ စက်တော်ထံဝယ်၊ မင်းစံနိုင်ငံ၊ကြီးကရုနှင့်၊ဘုံဝေယန်ရှင်၊ ဆောက်မည်ပင်တည့်၊လွှစင်မှာကား၊ဩမျှဉ်သားဖြင့်၊ခေါက်ထားနန်းတော်စံမပျော်ပြီ၊ တောဖော်တိုးမွှါး၊ရှုတပါးတို့၊ ရုံထားသက်နှံ၊ ကျွန်ချည်းခံ၍၊ မြိမြိသန္တာ၊ ဆက်ပဏ္ဏာနှင့်၊ ရောက်လာမည်ငွဲ၊ပြတ်မစဲပြီ၊နဘဲတမာ။ သစ်ပင်မှာကား၊ဖြော်စွာသုံးလူ့၊သဗ္ဗညုလျှင်၊လေးရပြပွဲ၊ ပိဟာရဖြင့်၊ချမ်းမြသာမြို့၊စံပယ်ဘူးရှင်၊ ကျေးဇူးတော်မြတ်၊ ရှစ်စရွတ်တည့်၊ မွေခါတ်တော်ဘို့၊ ကုန်းဘောင်သို့လျှင်၊မင်ဒိုလ်ခရီး၊အသီးသီးသည်၊ ၊ပုံပြီးနှင်းသောမည်ဘုရား။

(၃) လက်ချပ်ပင်မှာ၊ ယူစရာကား၊ သဒ္ဒါဖြောင့်စင်း၊ တရာမင်းတို့၊ကြောက်စင်းတုန်လှုပ်၊ မသိနချုပ်သို့၊ လက်ချပ်ထက်ဝါး၊ မငုံ့ဘားပြီ၊ ထခြားတမူ၊ ပေါက်ပန်းဖြူဝယ်၊ ယူဩဘာတိတ်၊ ပြနိမိတ်ကား၊လေ့ပြိတ်စပ်ကာ၊ထီးတရာတို့၊ ပဏ္ဏာတွေဆန်း၊ပေါက်ပေါက်ပန်းဖြင့်၊ ရွှေနန်းတော်ရောက်၊ ကြည်လှာမြှောက်သည်၊ ၊ရှိညွှတ်ဖူးပါမည်ဘုရား။

(၄) ညောင်ပင်ကြီးမှာ၊ တိတ်ဩဘာကား၊ ရင့်မာကျိုပ်ဝင်၊ မှန်သောအင်ကို၊ပြင်ပြင်ရချူး၊သိပါရ၍၊ သင်္ဃာနေရာ၊ကျောင်းကန်မှာကား၊ရှုမြာဂါမဏ်၊မင်းကြီးလက်ထက်၊ကွဲ့သို့ဘက်လျှင်၊ ဖိုလ်မင်္ဂရည်ချောင်း၊ သင်္ဃာပေါင်းတို့၊ကိန်းအောင်းပျော်လာ၊သာသနာသည်၊ သန့်ျာငါးထောင်၊ နှစ်စေ့အောင်သည်၊ ၊ထောက်ပြောင်မြှီးပါမည်ဘုရား။

(၅) သည်ပ ထဘော်၊ အိမ်မှာသော်ကား၊ မင်းကျော်သိရို၊ နိမိတ်ရှိပြီ၊ ပြည်ကြီးထန်ဆာ၊ တံခါးမှာရူ၊ မင်္ဂလာမျို့ ခေါက်၊ နိမိတ်ထောက်သော်၊ ညှိဝေါက် ညစ်ကျူ၊ မကောင်းမှုကို၊ မြစ်ဖု

မကြူင်း။ ချတ်ဖြတ်ရှင်းအုံ့။ ထိုယင်းတခါ။ပြဒိုးမှာမူ။မင်္ဂလာအာသိ။ မြဝတီပျု။အညီဝုန်ထွက်။ပါ၍အနက်မူ။ထက်ဝတ်နိုသာ။ ကျမ်းဂန် သာရှင့်။သောင်းတာကျယ်ဝန်း။သကြွနှုန်းနှင့်။မယွန်းမသွေ။ ကမ္ဘာ ကြေအောင်။မြို့နေမင်းဆက်။သုန်းမပျက်သည်။ ။စည်ချက်ကျူး ပါမည်ဘုရား။

ဒိုး–ထပဲ့မများရွာ။တရေးနာတို့။

အရီးပိမ်း။ ။“သွယ်ဖယောင်းခက်။ ဆယ်ချောင်းလက်ဖြင့်။ ထိပ်ထက်မိုးကာ။ရှိခိုးကာဖြင့်။ အသင့်ရှိကြောင်းပါ။ မောင်ရင်မှိုင်း ရယ်”။

ဘြဲ့–ဒါယိကာမကြီး အရီးပိမ်းက။ ရွှေဘို– ဦးသီလစာရ တရေး။ကြားနာဘူးမှတ်တယ်။

အရီးပိမ်း။ ။“မှန်လှပါ။ မွေ့ကာထိက။ ရှိသမျှတို့၏ တပည့်မ ကြီးအစစ်ဖြင်ရကား။ တရေးပေစာ။ နာဘူးပါကြောင်း။ သွယ်ဖ ယောင်းခက်။ ဆယ်ချောင်းလက်ဖြင့်။...... စသည်ဖြင့်။ ရှည်ရှည် လျားလျား၊ချောက်ထားမည်လုပ်ရာ။ ဒေါ်ဥက္ကာရမည်သောရသေ့ မကြီးက။အရီးပိမ်းစကားနဲ့ဘဲ။ တရားပွဲမစရဘဲ။ ပွကျကုန်ပါသိမ့် မည်။ ဤအခါကာလ။လောလောသမျှပရိသတ်တို့က။ ဆရာဖြတ်ဒိုးရိုး ကြီး၏။ မိုးကြိုးတည်းဟူသော ဝရဇိန်တရားကို။ အချိန်များရှား။ ကြားနာလိုကြကြောင်းပါဘုရားဟုလျှောက်ထားလေ၏။

ယင်းသောကာလ။ ဆရာကတလော။ ဟောရပြောရဖြန့်သည် မှာ။ ။ဒိုးတပဲ့မအပေါင်းတို့။ ငင်းနောက်က။ အမြွက်မျှဖြခဲ့တဲ့။ ပိဋကကျော်သူအမောင်စပ်ဆိုခဲ့တဲ့ မိုးကြိုးလင်္ကာရတုစာများမှာပါရှိ တဲ့။ သီဟိုဠ်။မဂဓစသောရှမ်းမိုးကြိုး။ မြန်မာမိုးကြိုး။ တလိုင်း မိုးကြိုးတို့အကြောင်းအရာမှာ။ နောက်ခါမှဟောပေလတ္တံ့။ တော နေတသည့် တပည့်မတို့၏။ ကပိတပသဆရာ။ မဟာကပိန်အရှင် သည်။“အဘိညာဉ်တရေး။ ငါးပါး–ခြောက်ပါး–ခုနစ်ပါးတွင်။ထ ပါးပါ၍။ ဝင်စားသည်ရှိ။လေးဝိဇ်မှာ။အဘိထင်ထင်။ဘိညာဉ်မြင် သည်။ ဘဝင်စပ်ယှဉ်။ စိတ်စဉ် ဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း” ဟူသော

မနောရထပူရဏီ၌၊ ဤမည်သောအဖြေတွင်၊ အဘိညာဉ်ဟူသည်ကား၊ အဘိဝိသေသေသောညာဏော– အဘိညာဏော၊ ။အဘိဝိသေသော၊ထူးမြတ်ကဲလွန်သော၊ ညာဏော၊အသိဉာဏ်သည်။ အဘိညာဏော၊ ထူးမြတ်ကဲလွန်သော အသိဉာဏ်၊ ။ဤသို့သောဝစနတ်ဖြင့်၊ ထူးမြတ်ကဲလွန်သောဉာဏ်ဟု သမုတ်အပ်သောအဘိညာဉ်သည်(၁)ဣဒ္ဓိဝိဓ၊(၂)ဒိဗ္ဗစက္ခု၊(၃)ဒိဗ္ဗသောတ(၄)စေတောပရိယ၊ (၅)ပုဗ္ဗေနိဝါသဟူ၍ ငါးပါးအပြားရှိ တယ်တဲ့။ ။ထိုငါးပါးတို့မှာ၊ ယထာကမ္မုပဂနှင့်အနာဂတံသကိုထည့်သော်၊ ၇ ပါးအပြားရှိသယ်တဲ့။ ။အဲ သည်ကဲ့သို့ဆိုခဲ့တဲ့ရှေးအဘိညာဉ် ၅ ပါးကိုကား၊ သာသနာတော်၏အပ၌၊ သုမေဓါ၊ဂဝံပတေ့၊ဇါရဝိစသော တာပသဈာသိတို့ထောင်မှ၊ ရရှိနိုင်ကြတယ်၊ ၇ ပါးလုံးကိုကား၊ သာသနာတော်မြတ်ကြီး၏အတွင်း၌၊ ဗုဒ္ဓသာဝက၊ ဈာနလာဘ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ၊ အဟုတ်ကို ရနိုင်ကြသယ်တဲ့–ကောသာဝတီရဲ့ကြားရဲ့လား။

ကောသာ၊ ။“ဦးထိပ်ရွက်ဆင်ပါဘုရား”၊

အဲ အနှီကဲ့သို့သောစာပေကျမ်းဂန်၊လမ်းမှန်တရား၊ အရှိသားနှင့်၊ တပည့်များဆရာ၊ အားတရုတ်ပါသော်လဲ၊ ဘာဝနာဈာန် ကသိုဏ်းနဲ့၊ ကြံ့တိုင်းဘဲအကွက်မလယ်ခဲ့တော့၊ ခက်တယ်ခက်တယ်လို့ညီးညီးပြီး၊ ပုတီးတောင်မစိပ်ချင်ဘူး၊ စိတ်ထင်တိုင်း ဖိုထိုးတို့၊ ရှိုးသာဝင်ချင်တော့တယ်ပုညဝတီရဲ့၊

ပုညဝတီ၊ ။“မှန်ပါ၊ရှိုးသို့၊ ဖိုအတိုးမဝင်ခင်၊ အရှင်မြတ်ပေးသမည့်ထို ပူးခဲ့တဲ့၊ မိုးကြိုးမြတ်ဒေသနာကို၊ ထဇေယာတောရမှာ၊ဟောပြတော်မူခဲ့ပါအုံးဘုရား”၊

ဩဘာ–အမျိုးသားအတွက်၊ မိုးကြိုးတရားဘက်၊ တချက်လှဲ့ပြီး၊ထဲ့တဲ့ကြီးဟောစေပြောစေချင်တယ်ဆိုပါတော့၊ ထိုမိုးကြိုးအပြားဟာကလဲ၊ ၉ ပါးတောင်ရှိတယ်ပုညဝတီရဲ့၊အနှီ ၉ ပါးဝယ်၊ အဘယ်မိုးကြိုးတရားကို၊ကြားနာလိုသလဲ၊ သဲကွဲအောင်လျှောက်မ်းပါ။

ပုဏ္ဏဝတီ။ ။“မှန်လှပ၊(အင်းကိုပဟာသိဘဆည်းလည့်)။(ဟာသိဘ ရဆိုး ဝေးနှင့်ခွင်းလည့်)။ (မှဆိုး-ထီးဖိုးမိုက်လည့်)။ (ထီးမှိုး- နှိုးကြိုးပစ်လည့်) ဆိုတဲ့သိုက်အသို့နှဲ့၊ ထိုထိုသောင်းပြောင်း။ မိုး ကြိုးအပေါင်းတို့၏၊ ဖေ့ာပောင်းနှောင်းဖြစ်များကို၊ ကြားနာသိုပါ ကြောင်း၊ညွတ်ချောင်းပန့်လွှာ၊လျှောက်ထုံ့ပါသည်ဘုရား”။

ဒီနတပဲ့ခအမျိုးမျိုးတို့ မိုးကြိုးဆိုတာ၊ ဖြပဋ္ဌာဗိုရ်မဂ္ဂဝါတရား ပက်ကြတော့၊ အသွားထက်ထက်နဲ့၊ ကုသား ထက်နက်ထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ။ငင်းသရအခါ၊ မြန်မာတို့သောကိ ဝယ်၊ ကောဇ်ခါတ် ၃၀ နိုးဖြိုရို့၊ပြုးရယ်နည်းအမျိုးမျိုးဖြဖြိုး၊ ငိုးကြိုးကိုတသူကသည်းတ၊ မြန်မာ့ပြည်သာသဝတီက၊ အာဇာနီ သူပုန်အထတွင်၊ (ဘေဓါရိတို့-ကောသာဝတီတို့)ဂဠုန်မ,များဖြစ် ကုန်ကြရှေ့သား။

ဘေဓါ။ ။“မှန်လှပါ-ဂဠုန်မ,မဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”။

ဗြဲဗြဲ-ဂဠုန်မ ဖြစ်သဟာကိုတော့၊မေတ္တာနှင့်တကယ်ပောဖြ တဲ့၊ အလယ်တောရမဟာဝရဇိန်ရဲ့ဖြင်၊ ဆရာစိန်တိ,ဗိ,အက်တို့က လဲ၊ ကြည်ကွက်ကိုမြွေ့ဘိသင့်ပြီး၊ အတော်အသင့်နှင့်ဗုဒ္ဓဘွေအောင်၊ ပေးမကူညီကြပါလိမ့်မည်။ ။အနှီမှတပါးလည်း၊ ကြားရနာရခဲ့ ဗွတ္တာသော မဟာဆဇ်ီရခမ္မဒေဝနာ အမျိုးမျိုး၊ မိုးကြိုးတရားကို ပောကြားလိုရကား၊အောက်နားကဂိတကို၊ ဗိသပ္ပါဖြင်၊ တန်ဆာ ဆင်တော်မူသတည်း။

မိုးကြိုးဝရဇိန်ဘွဲ့ကဗျာမဟာဝေးချိုးကြီး။

အမျိုးအမိုး မတိမ်လိုပါလျှင်- ဘုရားတရားဘက်- ကုသား ထက်ကိုးကြပေတော့၊ ငိုးကြိုးဝရဇိန်ဆိုတာ-အသွားထက်ထက် တမျိုးပေပေါ့၊ သိကြားစက်တန်ခိုးရယ်နှင့်- မိုးဟင်းလဲ မိုးဟင်းအချိန် ဝယ်၊ (ဒိုက္ခယ်)အထကားသင်သက်၊မဟားဒယားနှက်မယ့်ဆို တဲ့၊(ဗြဲဗြဲ)ခတရားထက်နက်ကိုးမှာကြောင့်မိုးလဲမိုးမိုဝ်တယ်။ ။ (ဗြဲဗြဲ) မိုးကြိုးသဘောကိုဖြင့်၊တိုးတိုး ပောပါဦး။ အမျိုးမျိုး

သောတောနေ့-တော့ာင်နေ့-မြောင်နေ့-ဒကာမတွေနဲ့၊ ချောင်ရေဝသုမာသာရိတ္တိနှင့်။ အာဇာနီတဂုဏ်ပြမပဲ့လို့။သာယာဝတီ-သုဂုန်အထတွင်ဖြင့်။ (ဂဠုန်မ)မဖြစ်သူ- ဘောဒါ,ကေသာဘိုနှင့်၊ စေတနာထပေါက်ထက်ထပေါက်သွားပေသနဲ့။ အကြေအညာအောက်အထက်တဘွားဆီက။ လျှောက်ချက်စကားတွေကို ပရိညာဉ်ခံလိုမို့။အဘိညာဉ်ရာန်လောကီရပေတဲ့။ တောမှိခသူ-ဂငံပတေ့တိုနှင့်။ ရသေ့ကျော်ဗာဝရီသို့။မကြာမှီလာမည်လားမည်လို့မှတ်ကြတဲ့၊ မြန်မာပြည် မသာမကြည်တဲ့ကပ်တွင်မှ၊ အတပ် ဧကန်သဘောတွေနှင့်။...... ဗေဒင်အရောကို-စနေ့,အင်္ဂါနဲ့ပြောပြောပြီးတော့၊ စေဘိမ့်မြန်နယ်ကို နွှေ်ကွသ်၊ ဇောတဖိန့်ဖိန့်။ မနေ့မှာ အိမ်နဲ့လောက်အောင်၊ ပေါ်ဘိမ့်ကြိုရွယ်။ ။တပေါ်ဂီ- လောကီပြရမှာဖြင့်၊ သော,နုပ်-ကောလီကျူးခါမှ၊တောမှိသမျှတွေနှင့်။ပေါ်ဒီက-စကိုင်းဘက်အထက်နယ်၊ ကသိုဏ်းစက်မပြယ်တပြယ်နဲ့- တော်အောင်လျှော်အောင်တမျိုး။ (ဒိုက္ခယ်)“မှိုင်း”အကွက်လယ်မယ်လို့-တကယ်မှော်ပေါင်ကိုး။ ။ဘန်းများ့ဒေဝီရယ်။ မန်းကရွှေတညီတိုနှင့်။ မပေါ်ဘီဘီသိက်ခံတဲ့ပွဲမသိုပ။ရွှေပြည်-ဘသိတ်သံနဲ့လဲမစဲချိန်မို့၊ အိပ်ဖန်အလှဲ့မြသူကုမ္မာရီတို့နှင့်၊ ဘုံကြာဖြည်ဝရုံရိပ်တွင်မှ။ရန်အိဘ် ထူထူခင်းပါလို့၊ဂူတွင်းမှာဆေးခါစံသကဲ့သို့။ထူးခရှင်းစရာအသာခံတော့၊ ဘကာဒါဂါမ်ခေတ်လျှင်မပမှိပ။ အနာဂါမ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဒကာမတွေက၊ ဟင့်- အင်ဘုရား-ဟာစ်အင်ဘုရာ-ပေါ်ပါပြောပါအုံးရယ်လို၊ တောအညာ သုံးသလို-မပိကသော,ပိကသောနှင့်၊တိတိတာတာဖြိုးရယ်၍သာပ၊ အနှီဆရာ- ဘုန်းမငယ်တဲ့ရသေ့ကိုလ၊ နှလုံးဝယ်ရွှေစရာပူဆော့ဖြိန်သနဲ့၊ အဆူဆူစာမွှေခန်ထုံးပုံရာဇဝင်သဘောတွေရဲ့ဖြင်။...... (သျှ) အလိုက်ဘာသာနဲ့၊ စရိုက်ရှာရှာပြီး။...... ဖြုံကျ်ရောကြိုက်ရောကို- ဘိုက်စာအဆိုနဲ့ပေါ်ပေါ်ပြီး၊ တောလေးဆယ် ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေနှင့်၊ သာခန်းတကြိမ်မျိုးမည်ကြောင့်၊ ...... ပြည်ပေါ်-စည်တော်နဲ့နှိုးလိုက်ကဲ့။ ...... ဘသိတ်ရုအိပ်သူတို့နိုးချိန်ရို့၊ (အဓမ္မယ်မင်း)တိုးတိုးဘော်ဒကာမတွေနှင့်-ဘိုး

တော်ဘုရားသိကြားဝတ်နံထိုးအောင်ပါ။ (ဒိုမယ်စန္ဒာရဲ့)အမျိုးမျိုး မောင်စရေ၊ တန္တိုးန္တိုးတခေါ်ခေါ်နဲ့ ချပေမည့်။ (ခြွင်) ရိုးပေါက မြန်မာ့ဝရဇိန် တန်ခိုး။

ဒို့တပွဲမပျားသွား၊သနားစရာတို့။

ဘောဒါ၊ ၊"ဆရာ့အပါးမှာ၊စေားလျက်ရှိကြောင်းပါဘုရား"။

ဒို့–ဘောဒါ၊ ၎င်းဆုံထက်က၊အပြွက်မှုသော၊ ဆရာဘုရား။ရေး သားတော်မူခဲ့တဲ့၊ "အမျိုးအမိုးမတိမ်လိုပါချင်– ဘုရား့တရား ဘက်–ကုလားထက်ကိုးကြပေတော့"ဟု အစချီပြီးတော့၊"အမျိုး မျိုးမောင်စရေ၊ တန္တိုးန္တိုးတခေါ်ခေါ်နဲ့ချပေမည့်၊ရိုးခေါက– မြန်မာ့ ဝရဇိန်တန်ခိုး"ဟုအဆုံးချသည့်။ကဗျာ့မေဒနီ၊ဤမည်သောသိကြား မင်းနှင့်၊ ယင်းသို့သောမိုးကြိုးသက်နှက်၊ ဆက်ဆံပုံအခင်းများကို၊ လင်းပါးတော်မူဦးမည်၊ကြားချင်ကြရဲ့မဟုတ်လား၊

ကေသာ၊ ၊"ဦးထိပ်ရွက်ဆောက်လိုကြောင်းပါဘုရား"။

ကိုင်း–အပါးတိုးကြ၊တရားရိယ်းရွာတော်မူမည်၊အနှီသို့သော မြန်မာတို့ရွှေ့ရွာကို၊ ယခုအခါ၊သုဓမ္မာသဘင်က၊ အရှင်သိကြား နတ်မင်းသည်၊ မေ့ခြင်းကြီးမလှ မေ့လျော့နေရော့သလား၊ စာပေ ကျမ်းဂန်များတွင်ဘုရားမြတ်စွာကသာသနာတော်ငါးထောင်ရွှေ့ ဘောင်၌ထားတော်မူခဲ့သည်များကို၊ သိကြားတည်းဟူသောဒါယ ကာ၊ မချာနေ့ည၊ စောင်မကြည့်ရှုသပ်ပြုရစ်လောဟု မှာကြား မိန့်မှာတော် မူခဲ့သည်များကို၊ လေးလေးမှ ဂရုမစိုက်ကရော့သား။ ထာဝတိံသာ၊ ငွေပြားကာသည်ဆိုတဲ့ဝေဇယန္တာမဟာပြာသာဒ် တော်ကြီးအတွင်း၊ သက်နှင်းကြင်ရာ၊ မြူပြာမူရာသုဇာနေ့လိုဆို တဲ့၊ ဒိုဘဲ့ ယိဘုရားတွေရဲ့ကိစ္စကြောင့်။ တဆိတ်မှသတိမရတဲ့ဖြစ် နေရော့သား၊ သို့တည်းမဟုတ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့သိကြားကြီးသည်၊ ဤ မည်သော"ဝရဇိန်လက်နက်သိကြားစက်"ကြီး– ပုက်စီးနေသဖြင့်၊ ပြင်ဆင်ဘို့ရောပန်းတိမ်မိုရှာပင်ပြင်ဆင်တုန်းပေလေလောဟု၊မန်းခေတ် တွင်ကြေညာခဲ့တဲ့၊ စလေဆရာကြီး ဦးပုညရေးစပ်တော်မူခဲ့သည်

မှာလည်း၊အနှီလိုတဲ့ဟုပြောပြီး။ လောလောဆယ် ရွတ်ဘတ်ပြုရ သည်မှာလည်း၊အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူ၏။

သိကြားနှင့်မိုးကြိုးခွဲတေးထပ်။

“နန်းမေရှ ပြာသာဒ်၊လင်းပြတ်တဲ့ဇုန္ဒာ၊ ကမ်းသဘင်ထို့ မှိန်ရှာတယ်။အလိမ်မှာလွှန့်သော။ ။ယောက်ဖမ်းချက်သုမ္မောကို၊ ချအာခါသစ်ရေ့ဝဿသာ။ ။ဘုရားကသိကြားကိုမှာတယ်။ ငှကာသော စကား။ သာသနာ၁ငါထားမည်၊ မမှားအောင်စောင့်ခေဘ်။ ။မကောင်းသူကောင်းသူတို့၊ ကြောင်းယူထို့မေ့ရစ်ခွင့်နေဘ်။ ။နန်းမေရှ—ပြာသာဒ်ပေါ်မှာ၊ ရုံရွှေတော်အများနှင့်၊ ဘုရားကိုနှစ်ချိလိမ်၊ ညွှတ်တဲ့မာဃန်၊ ။ပစ်ရန်တို့ဝရဇိန်ကို၊ ပန်းထိမ်မှာပြင်တုန်းထင့်လေး”၊

ဒိုးထပည့်မအာပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့။ ။၎င်းအထက်ပါ တေးထပ်သွားဖြင့်၊ သိကြားကို အပြစ်တင်သောကာလ၊ မာဃ တည်းဟူသော သိကြားမင်းက၊ ၎င်းသို့သောလူ့ပြည်က၊ အမှု သည်တို့အတွက်၊ရွှေနေ့လိုက်သကဲ့သို့ရေးသားလေ့ရှိသောစာရေး ဆရာများ၏စာသွားကို၊ ကြားပြင်းကပ်တော်မူသည့်နှင့်အညီ၊ လူ့ ပြည်ကိုအပြစ်တင်ပြီး၊ ၎င်း၎င်းကလေးနှင့် ချေပဖြေဆိုပုံကိုလဲ၊ ထိုဦးပုညတည်းဟူသော စလေကြီးပင်လျှင်၊ တနည်းတဖန်ရေး သားပြန်သည်မှာလည်း၊အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူလို၏။

၎င်းသိကြားနှင့်မိုးကြိုးခွဲတေးထပ်။

“ရွှေဝတိန်ဘုံဒေပ်က၊စာလုပ်တိုင်းငါပါ၊ဘယ်တော့ကမှ—လူ့ ရွာကိုမရှုတာမရှိ၊ ။ဖိတ်ညစ်တိုင်းအပြစ်တင်သည်၊ ငါ့ဘုရင် မိုးကအာသိ၊ ။အကျင့်တန် စာဂီမှာ၊ တခဲ့ချည်မရှိ၊ ဘယ်သူမှာ ဘာမရှိတယ်ထို့၊ ငါမသိထင်တယ်၊ ။ဘယ်ဖုးစာဘယ်မှာညွှား တာလဲ၊ ငါသိကြားသိပါရဲ့ကွယ်၊ ။ကာယသင့်မှ ငါကယ်မယ်၊ တကယ်ပင်ကြောန်မှတ်ပါတော့၊ဝတိန်ရပ်ငါဘုံစံ၊ ကြေးတွက်မည့် ကြီး၊ ။မကောင်းမှု(ကျူပ်)ကြိုလျှင်၊ရွှေတာရဲရှုပါစေ့လေး” ......တဲ့၊

ဒို့တပည့်မတို့၊ ဝဇီရသဒ္ဒါ၊မြန်မာတို့အလို၊ထိုပစ်သတ္တုံ့သော ရိုးကြီးအကြောင်းအရာနှင့်စပ်သဉ္ဇဉ်းပြီး၊သင်းအယောက်က အမြွက်မျှ ပြောကြားခဲ့တဲ့၊သိကြားနှင့် ရိုးကြီးဇာတ်တည်းဟူသောထေးထင် တပုဒ်နှစ်ပုဒ်ကို၊ဘျုပ်တို့ပြောပြခဲ့လေပြီ၊ အနို့မှတဝ၊စာဏာကျ နီတိမည်သော၊ဤသည့်ကျမ်းအသာကို၊ ကမ္ဘာ့အွန်းဘာဝနာမပြတ် မလတ်နှင့်တို့ရေ၊သခ္ခအခါ၊ဆရာသူမြတ်၊ပြောလတ္တံ့တည်း။

(ယင်းသောအခါ၊များစွာသောယောဂီမတို့က၊ လောကီသမထ လင်းပေါက်အောင်၊ ဝဲမြောက်စရာ၊ လွန်ကွာမှ ကြားနာလိုကြပါ တယ်ဘုရားလို့၊လျှောက်ထားပြီးသော်၊သာရခေါ် ကြွေ၏)။

အဟမ်း၊အဟမ်း၊ ဒို့ဘေဒါရီတို့၊ကေသာဝတီတို့၊ အရိုးပိမ်း ကြီးရို့၊ ကျုပ်တို့နေရာ၊ဤကမ္ဘာပေါ် တလျှောက်၌၊ပေါက်ရောက် လျက်ရှိကြတဲ့ သစ်ပင်တွေမှာ၊ လေ့တည်းဟူသော ဘေးဆိုး ကြောင့်၊ကျိုးပဲ့ယိုင်လဲပြီး၊ မနိုင်ဘဲဖြစ်တဘ်တယ်တဲ့၊ ။အနို့ပြီး ထပန်း၊ကန်ချောင်းမြစ်လောင်းတို့၏ အဆင်တန်ဆာ၊ မင်္ဂလာဖြစ်တဲ့ ကြာအပေါင်းတို့မှာလဲ၊ သိသိရ ရေဘုတည်းဟူသော၊တပို့တွဲလ, တပေါင်းလတို့မှ၊ မကောင်းလှသောဘေးကြီးနှင့်၊ ဆုံစည်းတွေ့ကြုံ ရတဘ်တယ်တဲ့၊ . ။အနို့မှတို့နောင်၊မြေတောင်ကျောက်တောင်၊ ထိုထိုတောင်အမျိုးမျိုးတို့မှာလဲ၊ ရိုးကြီးတည်းဟူသော လက်နက် ကြောင့်၊ ကြေပျက်ပြိုကွဲပြီး၊ ပယိုပရဲဖြစ်တတ်လေသည်၊ ။ဤမှ တပါးလည်း၊ ကျုပ်တို့ကို အမှူးထားပြီး၊ ဘုရားနှလုံး၊ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်လျက် ရှိကြတဲ့၊ တပည့်မ သူတော်ကောင်းတို့မှာ လည်း၊ လူမကောင်းလူယုတ်မာတို့မှ၊ များစွာသော ဘေးသျှင်းတို့ ဖြင့်၊မငြိမ်းချမ်းဖြစ်တတ်သယ်တဲ့၊ဒါယိကာမကြီးအရိုးပိမ်းရဲ့၊

အရိုးပိမ်း၊ ။"မှန်လှပါဦးထိပ်ရွက်ဆင်ပါ၏ဘုရား"။

ဆဲ–အနို့ကြောင့်မဟုတ်လား၊ စန္ဒရဘာမင်းသား၊တိုင်းကားနိုင်ငံ ကို၊ပုန်ကန်တဲ့အခရေး၌၊ အားပေးကူညီခဲ့တဲ့၊ ဤမည်သောဇာနကြ ပုဏ္ဏား၊ရေးသားစီရင်ခဲ့တဲ့"စာဏာကျနီတိ"အမည်ရှိတဲ့၊ ဤသည့် ကျမ်း၌၊ အဟမ်း၊အဟမ်း၊

ဟဲ့ပုညဝတီ ရေတခွက် ပေးစမ်း။

ပုညဝတီ။ ။မှန်လှပါသောက်တော်ရေအသင့်ပါ။သုံးဆောင်တော်မူပါဘုရား”။

စာဏကျနီတိဆောင်ပုဒ်ဂါထာ။

ပါဒပါနံ ဘယံ ဝါတာတ်၊ ပဒ္မါနံ ဖိဖိရာဒ် ဘသင်၊
ပဗ္ဗတာနံ ဘယံ ဝဇြတ်၊ သာဓူနံ ဒုဇ္ဇနာဒ် ဘယမ်။ ။

အဲ-၎င်းအထက်က၊ အချက်ကျစွတ်ပြတဲ့၊စာဏကျဂါထာရဲ့၊ ယောဇနာအနက်မှာတော့၊အနှာလိုတဲ့၊ဘယ်လိုပါနည်းဟူမူ၊

(၁) ပါဒပါနံ၊ ကမ္ဘာတကြော၊ ဝနာတောတွေနဲ့၊ သောက ခတ်ဘခွင်၊ ပေါက်ရောက်ခုင်တဲ့၊ သစ်ပင်အပေါင်းတို့အား၊ ဝါ တာတ်၊ ဂနိုင်ရဂုံ၊တမှိုင်မှိုင်ကြုံရတဲ့၊ “ဆိုင်ကလုန်”တခန်း၊လေနှီ ကြမ်းမှ၊ ဘယံ၊ မချေမ်း စေတတ်တဲ့၊ ဘေးဘျမ်း ဥပါဒ်သည်၊ ဝဋ္ဋတော၊ဖြစ်၏။ (၂) ပဒ္မါနံ၊ဇလာသယမှန်၊ ဖြာဖြာရံတဲ့၊ကြာပဒုံတို့ အား၊ဖိဖိရာဒ်၊သိသိရ ရတု၊ဆောင်းမှုပညည်၊သရုတ်အပ်တဲ့၊ချမ်းခဘတ် ပေါင်းရ၊ ယာဂုပိုင်း၊တပို့တွဲနှင်းယှဉ့်နှင့်ကြက်ဆောင်း။ လတပေါင်း မှ၊ ဘသင်၊ဥပါဒ်ဘေးဘျမ်း၊ ဘေးသရမ်းသည်၊ ဝဋ္ဋတော၊ ဖြစ်၏။ (၃) ပဗ္ဗတာနံ၊ ကျူပ်တို့နေရာ၊ဇေယျာပူရတိုင်း၊စစ်ကိုင်းဝဲခွန်၊ ရွှေမင်းဝံအစရှိတဲ့၊ ရှိရှိသမျှတောင်တို့အား၊ ဝဇြာဘ်၊သိကြားလက် နက်၊မိုးကြိုးစက်မှ၊ဘယံ၊မချေမ်းစေတဲ့ဘေးဘျမ်းဥပါဒ်ကြီးသည် ဝဋ္ဋတော၊ ဖြစ်၏တဲ့၊ (၄) သာဓူနံ၊ ဇမ္ဗူအပေါ်၊ မူမချော်ကြတဲ့၊ သူတော်ကောင်းတို့အား၊ ဒုဇ္ဇနာဒ်၊ အမူနှပ်ရုပ်၊ မှုမဟုတ်တဲ့၊ လူ ယုတ်မာမှ၊ ဘသမ်၊ မစေတင်း၊ တခွေးခွေးချမ်းသောက်တဲ့၊ဘေး ဘျမ်းဥပါဒ်ကြီးသည်၊ ဝဋ္ဋတော၊အကာယ်ဝင်စစ်၊ အပါယ်တွင်နှစ် သောက်အောင်၊ဖြစ်တတ်ပါ၏တဲ့။

ဒိုတပည့်မအပေါင်းတို့၊ ၎င်းအထက်က၊ အမြွက်မှုဆရေးပြခဲ့ တဲ့၊စာဏကျနီတိအရ၊ ဝဇီရာဂုဓဟုဆိုအပ်သောမိုးကြိုးခါတ်ကြီး

ရှုံသဘောသည်၊ ဤသို့သောသဘ္ဘောကကိုမဆိုသေးဘိ။ တောင်ကြီးမျှားတောင်မှမခံနိုင်ဘဲ၊ ပြိုကျိုင်အက်ကွဲငြိ။ တချက်ထဲပျက်စီးရကြောင်းကိုလည်း၊ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်ကြရမည်ဘဲ့။

ဒိုး–တပုံမျှားစွာ တရေးနာတို့၊ ။အခိပ္ပါယ်မိုးကြိုးသည်းပဟုသောဝရဇိန်လက်နက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍၊ ကျဉ်းလည်းမကျဉ်း၊ကျယ်လည်းမကျယ်။ အလယ်အလတ်သဘောနှဲ့၊ တကာယ်အတပ်ပေါပေဦးအံ့၊ တောနေ့အထူး ဖြစ်ကြဘဲ့၊ ချစ်ဖွယ်စွာသော တပည့်မတို့သည်၊သဝိဓမ္မရှုသေး၍၊ ရသော့တပါး၏ဖျာသံကို၊ ညာနုပန်သင်ကြကုန်သော၊

တပည့်မတို့၊ မာဂဓအာတိဓာန်မှာ လာရှိပုံကား၊ ။"အသနိ,ဓိုသု–ကုလိသံ၊ဝဇိရံ,ဂုန္ဒပုံသကေ"။ ။ဘဲ့၊ နှို့ပြီး အနက်ကတော့၊ "အသနိ၊ အသနိသဒ္ဒါကား၊ ဒွိသု၊ပုလ္လိင်,ဣတ္ထိလိင်တို့၌၊ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏၊

(၁) အသနိ၊ ။မိုးကြိုး။
(၂) ကုလိသံ၊ ။မိုးကြိုး၊ } သိကြားလက်နက်။
(၃) ဝဇိရံ၊ ။မိုးကြိုး။

ဍွာဓံ၊ ဤသဒ္ဒါနှစ်ပါးသည်၊ ဂုန္ဒပုံသကေ၊ပုလ္လိင်,နပုလ္လိင်၌၊ ဝတ္တတိ၊ဖြစ်၏"ဟုကျော်အောင်စံထားဆရာတော်၏နိသျှဉ်းပါရှိသည်၊

အနှိမှတဖုံ၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံ ဟိဘ်ပြဘဲ့၊ နိသျှ အသစ်၌ကား၊ ။"အသနိ,ကုလိသ,ဝဇိရ၊ ဝဇိရဝိန်လက်နက်၊ ဒွိသု၊အသနိ,သဒ္ဒါ–ထိ,ပုံးတို့၌ဖြစ်၏၊ပုံ,နပုံသကေ၊ကုလိသ,ဝဇိရ–သဒ္ဒါနှစ်ခု–ပုံး,နပုံး၌ဖြင်၏"ဘဲ့၊

အသနိ မိုးကြိုး,ဟုရှေးနိသျှတို့၌ဖြန်ဆိုကြ၏၊ဤ၌ကား၊"အသနိယာဟလနှိုလောဘ်နဝဝိဓာဟိအသနိပေသ"ဝသည်ဖြင့်၊ ပါဠိ,အဓ္ဓကာသသာရကား၊ အသနိ,စသောသဒ္ဒါသည် သိကြားလက်နက်မဟုတ်၊ ဓာတ်သဘာဝ အဝေဘျာက် ကျသောမိုးကြိုးကိုပင်ဟောသော်သည်း၊ ဝဇိရာဂုဓော, ဝဇိရဟာတ္ထော,ဟု သိကြားမင်း ပရိ

ယောသင်္ဂြိုဟ်ဆိုသောကြောင့်၎င်း။ ။"အသန္နိုပ္ပ ဗိဋ္ဌယံ သင်္ကာသာ အာဝုဓံ"ဟု ဋီကာ၌ ဆိုသောကြောင့်၎င်း။ ။"တံခေါပန ဝဇိရ ပါဏိယက္ခဲ"ဟု ရှင်မဟာသမ္မတသုတ်။ သံမှုဝဇိရတက ဋ္ဌကာသော၀ သည်တို့၌ လာသောကြောင့်၎င်း။ ။သိကြားမင်း၏ အသုံးအာ ဆောင်နှင့်စပ်၍ဆိုသောအရာဖြစ်၍။ သိကြားမင်း အမြဲကိုင်စွဲအပ် သောသာဘ်နက်ဟု သိအပ်သောကြောင့်၎င်း။ ဝဇိရစိန်ဟု အနက် ပြန်ဆိုလိုက်သည်။ ။သီဟဠ နိဿယ၌ "ကုလိသ"ကို။ နှပ်း လိင်ဟုဆို၏။ ။ဤ၌ကား။သင်္ကာတအဘိဓာန်သို့လိုက်၍။ မိုး,နှပ်း ဟုဆိုလိုက်သည်တဲ့။

ဒီ–ဘယ်ပုဒ်မတို့။ဝိဇယမှုရဆိုတဲ့၊ပင်းသပြည် ကောင်းစားစဉ် ကာလ ခေါ်သမ်းသကာ။မြန်မာမျိုးတအားပြုလောက်တဲ့။ စတုရင်္ဂဗလ မည်သော အသက်ကြီးမင်းတုရေး။ ရေးသား ပီရင်တော်မူခဲ့တဲ့။ထို အဆိုပါမာဂဓအဘိဓာန်၏အဘွင့်မှီရာ။ အဘိဓာန်ဋီကာမှာလည်း။ အောက်ပါအတိုင်းပင်ပါရှိချေတမုံ့။

အဘိဓာန်ဋီကာဘွင့်မိုးကြိုး။

"အသန္နိုပ္ပဗိဋ္ဌယံတသသင်္ကာသာအာပဂုဓံ။အသသတေ ဘုဋ္ဌ တေ ဓာဘုကမနေန္နာယမနေဘိအသနိ။ အယံအသနိသဒ္ဒေါ ဗိုသ ပုမ္ဗိတ္ထိလိင်္ဂေသု ဝတ္တတိ။ ကုလိမှိသင်္ကာသသဒ္ဒေါသတိ တိဋ္ဌတိတိ ကုလိသံ၊ ကုလိ, ပါဠေဿာ, ဘုဇော,ဒလော, တိပဗိဇ်ကဏ္ဍေသေ သော။ကုယံဝါပထငမိယံလိသတိထနဘာဝတိတိကုလိသံ၊ ဝဇိရတိ ယံ၊ဝဒတေဝ နုပဋ္ဌိဟာဉာတေသသ ဂမနံကေနစိတိဝဇိရံ၊ဘုရဗ္ဗ ယော၊ ဝဇိရသဘာစရဏတော ကုလိသသဒ္ဒေါဝိဝုန္နပုံသကော။ ဘိ ဒုရံ,ပဝိ, သတကောဋိ, သုရု, သမ္ဘော,ဒမ္ဘောလိ,ဇုဂ္ဂါဇိနိဝိ–ဝဇိ ရသသနာမာနိ။တဋြဘိဇိရံပုန္နပုံသကော။ပဝိအာဒယောပုမေ"။

ဒီ–ဘယ်ပုံမအပေါင်းတို့၊ ၎င်းအထက်ပါ အဘိဓာန်ဋီကာပါဠိ ကို။ထိုမည်သောရတိယမောင်းထောင်ဆရာတော်၏အာဘော်လာ ဟန်။သမွန်အနက်မှာလဲ။

“အသနောဗိတ္တယံ။အသနိ,စကျန်သောနှာခ်သုံးရတို့၏အပေါင်း
သည်။တသသဒ္ဒသာ။ထိုသိကြားမင်း၏။ အာဝုဓံ။လက်နက်မည်
၏။ အနေ့ အာယုဓေန။ဤလက်နက်ဖြင့်။ ဓါတုကံ။ လောကဓါတ်
ကို။အသသတောဘုဗ္ဗတော။စားတတ်၏။ ဣတိ၊ထို့ကြောင့်။ အသနိ။
အသနိမည်၏။ အယံအသနိသဒ္ဒေါ။ သည်။ ဣိသုပုဝိတ္တိလိင်္ဂေသု၊
တို့၌၊ ဝတ္တတိ၊ ၏၊ ။အသနိမန္တာသနဋ္ဌောဂန္ထဋ္ဌောပတတီတိ
အသနိ။ ။(အပဒါန်အဋ္ဌကထာ)။

ကုလိမှိသက္ကဿဟတ္ထေ။သိကြားမင်းလက်၌။ သေတိ၊တိဋ္ဌတိ၊
တည်တတ်၏။ဣတိ၊ထို့ကြောင့်၊ကုလိသံ။ကုလိသမည်၏။ ဟိ၊မှန်
၏။ကုလိ-သက်၊ ဟတ္ထေ-လက်၊ ဘုဇော-လက်၊ ဒဿော-လက်၊
ဣတိ၊ဤကား။တိကဏ္ဍသေသော၊တိကဏ္ဍသေသကျမ်းတည်း။ ။
ဝါ။တနည်းကား။ကုယံပထဝိယံ။မြေ၌။ လိသတိ၊တနုဘာဝဝတိ။ ပါး
သွာသွာဖြစ်တတ်၏။ (မြေ၌ကျသည်ဖြင့်၊ ခွေးမြေ့ ပါးသွာတတ်၏၊
ဟူလို)၊ဣတိ၊ထို့ကြောင့်။ ကုလိသံ၊ ကုလိသမည်၏။ ။(မောဂ္ဂ
လာန်၌ကား။ ကုလသံဝရဏော၊ ဣက်၊ကုလိယလံသံဝရိယတီတိ
ကုလိသံ၊ဝဇီရံ,ဟူ၏။ ။ဣက်ဟူခြင်းကြောင့်၊ကုလဓာတ်၏ အ
ဝိတ်-အ,ကို ဣပြု)။

ဝဇ္ဇ၊ဝဇ,သဒ္ဒါသည်၊ ဂတိယံ၊လားခြင်း၊သွားခြင်း၌ဖြစ်၏။ဝဇ
တောဝ၊ရောက်သည်သာလျှင်တည်း။ ယသာ၊ အကြင်လက်နက်၏၊
ဂမနံ၊သွားခြင်းကို။ ကေနစိ၊တစုံတခုသောဝတ္ထုသည်၊နိပ္ပဋိဟည
တေ၊ မတားမြစ်အပ်။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝဇိရံ၊ ဝဇိရမည်၏၊
(ရောက်သည်သာ၊ တားမြစ်ခြင်းမရှိဟူလို)။ ။ဣရပစ္စယော၊ဣရ
ပစ္စည်းသက်။

(တိမရုပာရုမဗဓမဗဒမန္တဝဇာဓဇရုစကာသာကိရော။ ။မောဂ္ဂလာန်
သုတ်။ ။တိမ၊ ပ၊ ကသာ၊ တိမဓါတ်, ရုပာဓါတ်,ရုဓါတ်,ဗဓ
ဓါတ်, မဒဓါတ်, မန္ဒဓါတ်, ဝဇဓါတ်, အဇဓါတ်,ရုစဓါတ်,ကသ
ဓါတ်,နောင်မှ။ ကိရော။ က,အနုဗန္ဓရှိသော ဣရ ပစ္စည်း၊ ။ယင်း
သုတ်၏အနက်)။

ဝဇိရာသဟာဝရကာတော၊ ဝဇိရာသဒ္ဒါနှင့် တကွဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ကုလိသသဒ္ဒေါပိ၊ ကုလိသ, သဒ္ဒါသည်လည်း။ ပုန္နပုံသကော၊ ပုလ္လိင် နပုလ္လိင်၌၊ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။(ထည့်ပါ)။

ဘိဒုရံ၊ ဝဇိရပိန်။ ပဝိ၊ ဝဇိရပိန်။ သတကောဋိ၊ ဝဇိရပိန်၊ သုရု၊ ဝဇိရပိန်။ သမ္ဗော၊ ဝဇိရပိန်။ ဒမ္ဘောလိ၊ ဝဇိရပိန်။ ဇုဠ္ဟာဒိနိပိ၊ တို့သည်လည်း။ဝဇိရာသ၊ဝရဇိန်၏။နာမာနိ၊အမည်တို့တည်း။

ဘိန္ဒတီတိ*ဘိဒုရံ။

ပုနာတိသောဓေတီတိ*ပဝိ၊

သတံကောဋိယာသသာတိ*သတကောဋိ၊

သရတိနာဝံ ပဝတ္တေတီတိ*သုရု။

*ဝေရီသမေတီတိ*သမ္ဗော။ ဗော,ဝဏ္ဏဝိပရိယာဒေသော၊ သမ္ဗတိဝါ အနာဝရဏော ဟုတ္ဟာ ဂစ္ဆတီတိ*သမ္ဗော။

ဒမ္ဘတိရက္ခတီတိ*ဒမ္ဘော၊ဒမ္ဘရက္ခဏော–ဥလိ။

*ဟာရာဒိနိသဒ္ဒါလည်း။ဝရဇိန်ဟောပင်တည်း။

တတြ၊ ထိုပရိယာယ်သဒ္ဒါတို့တွင်။ ဘိဒုရံ၊ ဘိဒုရသဒ္ဒါသည်၊ ပုန္နပုံသကော၊ ပုလ္လိင်,နပုလ္လိင်၌ဖြစ်၏။ ပဝိအာဒယော၊ ပဝိ, အစရှိသောသဒ္ဒါတို့သည်။ပုမေ၊၌ဖြစ်ကုန်၏။

(ဟာရာဒိနိဝဇိရာနိဣတိသိချာ၊ ကုလိသံဘိဒုရံ ပဝိ။သတကောဋိသုရုသမ္ဗောဒမ္ဘောလိ,အသနိ,ဒွယံ။ ။ဟူသောအမရကောသနှင့်အညီ၊လိင်ကို–ဋီကာဆရာဆုံးဖြတ်ပေသည်၊ ယုံမှားခရှိသင့်။ ။ဘိဒုရံ,၌၊ဘိဒုရံ,ဟုရှိကြ၏၊ပါဠိချက်။ အရာရာတိုင်း၌ပင်။ အနက်သမ္ပန်သောပါဠိသာ။အသင့်ဟုဒုတ်လေ။ ။အမရကောသစသောကျမ်းတို့နှင့်နှီးနှော၍၊ သင့်သောပါဠိကိုသာ အနက်သမ္ပန်ရေးသားသည်တဲ့။

ဒိဂ်–ထပ်မအပေါင်း။သူတော်ကောင်းတို့၊ ငုင်းအဆိုပါသိကြားလက်နက်ရှိုးကြိုးစက်၏· ထက်မြက်သော တန်ခိုးတော်ဇော်။ အသွတော်ကိုမဆိုထားဘိ၊ ပိန်စင်းသွားထပ်အပ်သော မိုသ်ထရေထောင်တင်၊ အကြင်သို့သောသေးကြိုး၏ ခွန်အားသည်။ ပုစ်များပစ်ပိုက်

လျှင်၊ ကရင်နီးလေး၊ကချင်နီးလေးမှုမကာ၊ အထက်သို့ရှစ်ဥသဘာ တက်ကြောင်း၊ အောက်သို့ တနှစ်ဆယ် သက်ကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းချမ်းဂန်စာပေတို့နှင့်ညီစွာ၊ ငါတို့ကျေးဇူးတော်ရှင်၊ မင်းကွန်း အလယ်တောရဆရာတော်ကလေး မေးသည်ကို၊ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရား ဖြေကြားစီပြခဲ့တဲ့၊ ဂီတအလင်္ကာ မှာသည်၊ အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

ဝရဇိန်စင်းသွား၊ မြွားပုစ္ဆာအဖြေ။

ပုစ္ဆာ။ ။"ဆဲ့နှစ်နှစ် ခါကျူးမှ၊သာထူးလို့အောင်မြင်၊ ဗိုလ်
ထောင်ထင်သည်လေး၊ ။ပစ်ခွှတ်ခါ၊ စက်မြွားဝဇြာတို့၊ ဘယ်
နှစ်တာတိုင်လို့ပေါက်အောင်၊မြွားထက်အောက်ငြေး"၊

ဝိသဇ္ဇနာ၊ ။"ဆဲ့နှစ်နှစ် ခါကျူးမှ၊ သာထူးလို့အောင်မြင်၊
ဗိုလ်ထောင်တင်ရွှေလေး၊ ။ပစ်ခွှတ်ခါ၊ စက်မြွားဝဇြာတို့၊ ရှစ်
ဥသဘာ, တက်ကိုတက်လို့၊ တနှစ်ဆယ်–အောက်ကို သက်
တယ်၊မြွားကွန့်သျက်ငြေး"...... တဲ့၊

ဒို–ထုံမအပေါင်းတို့၊ ငင်းအဆိုပါ ဝရဇိန်စင်းသွားတပ်တဲ့လေးတောင်ပင်လျှင်၊ ဤမှုလောက် ပေါက်မြောက်ထက်မျက်ခဲ့ပါလျှင်၊ ယခင်ကဟောခဲ့ပြောခဲ့တဲ့ရိုးကြိုးစစ်မှာ၊ အမျိုးမျိုးထစ်ထစ်ပြီး၊ ပစ်နိုင်ခတ်နိုင်မည့် အရေးကို၊ အလေးဂရုပြုကြရာ၏၊ ကိုင်း–ဆရာလဲဉောင်းညာပင်ပန်းတော်မူပြီ၊ ဤမည်သော ဝရဲရိပ်၌၊အိပ်စက်တော် မူဦးရော့မည်ဟု ပြောပြသဖြင့်၊ တောရသူတပည့်မတို့သည်၊ကဗိဆရာ–တရားမဟ္တာပ်၌၊ ပျားပန်းခပ်သလိုပြန့်သွားကြလေ၏တည်း။

× × × × ×

တနေ့သောအခါ၊ ရသေ့၏ကြွဖြာဘိုးကောင်းစွာလိုက်နာလေ့ရှိကြပေသော၊ တပည့်မသီလရင်၊ ပဏ္ဍာရင်တသိုက်၊ ပရဗိုဇ်တထီ၊ တပသီပေဟဂီမတို့သည်၊ ဂေါ့ထိတ စန္ဒကူးကဲ့သို့၊နံ့မြီးကြိုင်လှိုင်ဖွင့်စွာသောခမွဲဓမ္မသနာ၊ အဖြာဖြာသောတရားများကို၊ ကြားနာသို

ကြွတဲ့အတွက်၊ အထက်ယခင်၊အရင်နေ့ပေါင်း၊သိမ်းကျောင်းသို့၊ ရပေါင်းတကွ၊ ဖြူဖြူညီညာ၊ လာရောက်ကြပေရကား၊အများသောတပည့်မတို့အလယ်၊စံပယ်တော်မူစဉ်၊အကြွင်းသို့သော သာမာဝတီက၊ ကပ္ပာကသိ ထထဲ၍၊ ဘုရားတပဲ့မ– ဝေနေပုံတို့က၊ ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျားကြောင်ကာယ်ရိတ်သွားတဲ့တရားပေစာကို၊ နာလိုကြပါကြောင်းနှင့်၊တောင်းပန်လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုသို့လျှောက်ထားပါသော်သည်း၊ ဆရာရသေ့၊မမွေ့မပျော်၊ပျင်းရိတော်မူသည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သော ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျားကို၊နောက်များမှဟောပရစေတော့ဟု ပြောဆိုဖြစ်တား၍၊ အနားမှာရှိတဲ့ "သမန္တစက္ခုဒီပနီ"ကျမ်းက၊ ကမ္ဘာ့အနှံ့အသွားကို ကြားနာတော်မူလိုရကား၊ အိုပုညဝတီ၊ အနှီသမန္တစက္ခုဒီပနီကျမ်းကြီးသည်ကားဆိုလျှင်၊ ဟိုယခင်တလောက၊ ဝေါဟာရ လိနတ္ထဒီပနီကျမ်း၊အဘိဓါနဋ္ဌပိသောဓနီကျမ်း၊တစ္ဆတ္ထဒီပနီကျမ်းတို့ကို၊ ကြီးပမ်းသမှု၊ ပြုရစီရင်ခဲ့ပေသော၊ ဈေသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည်၊ ဤမည်သောမောင်ရင်သာမဏေဖြစ်စဉ်၊ မမြင်မသိနိုင်တဲ့အကြောင်းအရာများကိုမေးမြန်းလျှောက်ထားရာ၊ ပါတို့အလုံမြို့ကျေး၊ မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရား၊ဖြေကြားတော်မူအပ်သော ကျမ်းကြီးဖြစ်ချေသည်။ ။ဤမည်သော သမန္တစက္ခု ဒီပနီကျမ်း စာလုပ်ကြီးကို ဖြေပြီးကာလ၊ ငမိရခါတ်တမျိုး တည်းဟူသော မိုးကြိုးပုဏ္ဏာ့ဝိသဇ္ဇနာကို၊ သေချာစွာဘတ်လျှောက်ဘိလေသဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ယင်းသောအခါ၊ဆရာဖြစ်တော်ဘတ်တပည့်မ ပုညဝတီက၊ ဤအဆိုပါပေစာလုပ်ကြီးကိုဖြေပြီးကာလ၊ခေတချင်းဘတ်လျှောက်သည်ကား၊အောက်နားကအတိုင်းပင်ဟုလို၊

သမန္တစက္ခုဒီပနီကောက်နုတ်ချက်မိုးကြိုးအခကြောင်း။

တပည့်တော် သိရှိမာလော လျှောက်ပါသည်။ ဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရား။

မိုးကြိုးမျိုးတို့သည်၊ ပထဝီဓါတ်၊ ရွှေငွေကြေးနီစသည်ဖြင့်၊ လုံးလုံးခဲခဲသော၊ ။အသုံးအခဲမရကောင်း၊ ဝါယောဓါတ်မျှ သာဖြစ်မည်သော၊ ။နုတ်သက်နုက်သော၊ ။နုတ်သက်နုက် မှန်ချေကသည်း၊မတော်မခံ့သောသူတို့ကိုသာ၊ ကျရောက်ရ ပါသည်၊ စေတီ-၇-ကျောင်းတို့သို့ မကျမရောက်ရပါ၊ ယခု ကျရောက်၍ရှိခဲ့ပါသည်၊

“ခပ်သိမ်းဒါန၊အနုဂ္ဂဟ်ကို၊ဓမ္မအလှူ၊ ဆောင်သောဟူ၍”လည်း၊ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ-စပ်ဆိုတော်မူပါသည်၊သည့်အချက်များကို၊ သေသေချာချာမှတ်သားပါရအောင်၊ကာယ်မပါမည့်အကြောင်းကို၊ လျှောက်ထားပါသည်ဆရာတော်ဘုရား......တဲ့။

သက္ကရာဇ် ၁၁၇၀ ပြည့်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁ ရက်၊ကြာသပတေးနေ့၊ မုံ့ရွာ သမိ မာလာ လျှောက်သာရာတွင် ဖြေဆိုလိုက်သည့်ကာ။

မိုးကြိုးမျိုးတို့သည်၊ ပထဝီဓါတ်- ရွှေငွေ ကြေးနီ စသည်ဖြင့်၊ လုံးလုံးခဲခဲသော၊ ။အလုံးအခဲ မရကောင်း- ဝါယောဓါတ်သာ ဖြစ်မည်သောဟူရာ၌၊

အသနိပန-နဝဝိဓါဟောန္တိ၊ အသညာ,ဝိစက္ကာ,သတေရာ,ဂဠ ရာ,ကပိသီသာ,မစ္ဆဝိလောဠိကာ, ကုက္ကုဋကာ, ဒဏ္ဍမဏိကာ, သုက္ခာသနိ၊ ။ဟူသောပါဠိနှင့်အညီ၊

(၁) အသံမပြုဘဲကျသောမိုးကြိုး။
(၂) ထဘက်သွားမိုးကြိုး။
(၃) ရည်သကဲ့သို့ကျသောမိုးကြိုး။
(၄) ဂျက်ဂျက်ပြည်လျက်ကျသောမိုးကြိုး။
(၅) မျောက်မျက်နှာမြွေသကဲ့သို့ကျသောမိုးကြိုး။
(၆) ငါးမြီးသကဲ့သို့ကျသောမိုးကြိုး။
(၇) ကြက်တောင်ဖြန့်သကဲ့သို့ကျသောမိုးကြိုး။
(၈) ထွန်တုံးကဲ့သို့ကျသောမိုးကြိုး။
(၉) လောင်မီးမိုးကြိုး။ ။ဟူ၍ ၉ ပါးအပြားရှိသည်၊

ပထဝီဓါတ် လုံးလုံးခဲခဲဟူ၍ အထူးဆိုသေးသည်။ “ဝိစက္ကာ ကေ၊ံစက္ကံကရောတိ” ဟူ၍၎င်း။ ။ကေ၊ံစက္ကန္တိ ကေ၊ံမဗ္ဗလ်” ဟူ၍၎င်း။ ။သုတ်မဟာဝါ မဟာပရိနိဗ္ဗာန သုတ် အဋ္ဌကထာ၊ ၎င်းဋီကာတို့တွင်၊ အသွားတဘက်သာရှိသောမိုးကြိုးသည်၊ဝိစက္က မည်၏ဟုဆိုသည်၊

ဝိစက္ကမည်သောမိုးကြိုး၌၊ အသွားတဘက်ရှိလျှင်၊ အနှောင့်အမင်း–တဘက်က ရှိရာသည်၊ အသွားအနှောင့် အရုံရှိသည်ဖြစ်၍၊ တစ္ဆင်း, ပုဆိန်, ဓါးပွင့်သွားကဲ့သို့ ရှိဟန်ကိုထောက်လျှင်၊ ဖွေ, ငွေ, ကြေးနီ,သံ,ကျောက်စသော၊တခုခု၊လုံးလုံးခဲခဲ ပထဝီဓါတ်ပင်ဖြစ်သည်ဟုယူရန်ရှိ၏၊တပါးသောဓါတ်လည်းရှိရာ၏၊

“သုက္ခာသနိ ပတိတမွာန် သမုဋ္ဌ ါတေတိ” ဟူ၍၎င်း။ ။ “ဒေဝေ ဝဿန္တေ့ပိ သဓောတိဘုတတော ဥဒကေန အတေမေ တမွတောသုက္ခာသနိတိဝုစ္စတေ” ဟူ၍လာသော မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ၊ဋီကာပါဠိတော်နှင့်အညီ၊ မိုးယင်းပင်ရွာသေးသည်၊ အလျှံနှင့် တကွဖြစ်၍၊ ရေမစွတ်သော မိုးကြိုးကို၊ သုက္ခာသနိ, ခေါင်ခြီး မိုးကြိုးမည်၏ဟု ဆိုသည်ကိုထောက်လျှင်၊ တေဇောဓါတ် မီးလျှံ မီးခဲလည်းရှိရာ၏၊

ယခုအခါကျရောက်ရာ၊သစ်ပင်,ကျောင်း,စေတီ,ဘုရားစသည်တို့၌၊အရေးအသားမထင်၊ ပြင်းစွာသောလေတို့သည် ခတ်ရိုက်ဘိသကဲ့သို့၊ ကျိုးပဲ့ကြေမွသည် များကိုသာ တွေ့မြင်ရသဖြင့်သည်း၊ ဝါယောဓါတ်မှုသာဟူ၍လည်းယူသင့်၏၊ ဝါယောဓါတ်မှုသာဖြစ်ကောင်းသည်ကို ကျမ်းဂန်တို့၌၊တိုက်ရိုက်မထင်၊

နတ်လက်နက်ပင်လောဟူရာ၌လည်း။ ။အသနိ,ဣန္ဒု–ကုလိသံ,ဝဇိရံ,ဟူ၍၊အဘိဓါန်စာကိုယ်၌ပြသည်၊

၎င်းဋီကာ၌လည်း။ ။အသန္ယာဒိဣဿယံ တသ္သ သတ္တုသသာ ယုခံ၊ ။ဟူ၍၎င်း။ ။ကုလိမှိသက္ကသသဟဇ္ဇေ သေတိ တိဋ္ဌတိတိကုလိသော၊ ။ဟူ၍၎င်း။

ဝိနည်းမဟာဝါအဋ္ဌကထာ၊ပဗ္ဗဇ္ဇာခန္ဓကတွင်လည်း။ ။အထသော

အာရဒ္ဓပ္ပဝတ္တ ကမ္မဋ္ဌာန မနသိကာရေ ဈာနာသန္နိဗ္ဗာသပဗ္ဗတေ, ကိလေသသပဗ္ဗတေ, ရုက္ခမူလယမာနံ သေဝ ဥညာဏံ ပဝတ္တတိ။ ။ဟု ဥပမာပြုရာ၌၊ အသန္နိ,သောမဆိုမူ၍၊ ဈာနသန္နိ,ဟူ၍ရှင်း။ သဏ္ဍာသာယုခံဟူ၍ရှင်း၊ လာသည့်နှင့်အညီ၊ သိကြားသက်နက်ဟူ၍လည်း ဆိုသင့်၏။

အပဒါနအဋ္ဌကထာ၊ မြတ်ဥလိယထေရ– အပဒါနတွင်၊ ။ အသန္နိပါတေတိ အာသမန္တတော သန္နဋ္ဌာ, ဂဗ္ဘဋ္ဌာ, ပတတိတိအာသန္နိပါတော။ အသဒ္ဒိ အသန္နိယာပါတောပတနံအသန္နိပါတော။ဓေဝဒဋ္ဌာတိအဋ္ဌော။ ။ဟူ၍လာသည့်နှင့်အညီ။နတ်လက်နက်ဟူ၍သည်းဆိုသင့်၏။ ။ဤသို့သဏ္ဍာ,ဈာန္တ,ဓေဝ, ဆိုသည်ကို ထောက်ချင်။ မိုးကြိုးကိုဖြစ်စေနိုင်သော သိကြား,နဂါး, ဘီလူးတို့၏အာနုဘော်ကြောင့်ဖြစ်သောလက်နက်ဟူ၍လည်းဆိုအပ်၏။ ။ ဘေးဘယရောက်သောသူတို့၏ ကံကိုအရင်းပြုသဖြင့်၊ ကမ္မပစ္စယဥတုဇကြောင့်လည်းဖြစ်၏ဟုမှတ်အပ်၏။

လက်နက်မှန်ချေကလည်း၊ မထော်မမှန်သော သူကိုသာ ကျရောက်ရာပါမည်၊ စေတီ,ဂူ,ကျောင်း, ဘုရားတို့သို့ မကျမရောက်ကောင်းပါ။သရကျရောက်၍ရှိခဲ့သည်ဆိုရာ၌။

ကေနိပါတ်–ဖုတိယ ဝဂ်၊မထကာဘဏ္ဍာဇာတ်၌၊ ဆိတ်ငယ်တရကို၊တကျသိုလ်ဆရာမသတ်ဘဲ၊ တောဝယ်ရွတ်စေသည်ရှိသော်၊ ထိုဆိတ်ငယ်၏အကုသိုလ်ကံကြောင့်၊ အခါမဲ့ မိုးကြိုး ကျောက်ဖျာကြီးထက်ကျ၍၊ကျောက်ရွာဘွာ၍၊ ဆိတ်ငယ်၏လည်ထက် ကျဘူးကြောင်း။

ဒုက နိပါတ်–ရုဇ္ဇုနန္ဒိယ ဇာတ်တွင်၊ ။အဝဿသ ပါပ ပူရိသဿသဂေဟော အသန္နိပတိတွာဘာရိယဥဗ္ဗေခါရကော ဂေဟောနေဝ သဗ္ဗံ ရာပေသိ။ ။ဟုနန္ဒိယညီနောင် အမိကိုသတ်သော မုဆိုး၏ သားငယ်နှင့်ပေါက်၊မယားတယောက်ကို၊မိုးကြိုးကျကြောင်း။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို၊ ခိုးသားငါးရာနှင့်တကွ၊ တိတ္ထိငါးရာတို့ပစ်မှားရာ၊ ဆယ်ပါးသော ဈာနသို့ ကျရောက်ကြောင်းကို

ပေါတဘော် မူရာ၌။ ။အဂ္ဂိဒယှတိပါဠေကံသံဝ နာရဲ ဗိုဟ်ကြွ၏ အညှသို့ ဟုပါကော အပိဋ္ဌမာနေပိ အသနိ အဂ္ဂိဝါပတိတွာ ဒဟတိ။ ။ တပါး သောမီး သည်မရှိသည်ရှိသော်၊ မိုးကြိုးသောင်မီးသော်သည်း ကျ၍ လောင်ရာ၏ဟု ဘုရားတော်မူကြောင်းများကို ဆောက်၍။ မ တော်ခမှန်သောသူတို့ကိုသည်းကျ၏။ လောကတွင်မတော်ခမှန်ပြု တတ်သော သူတို့အား၊ မိုးကြိုးသောင်မီး ကျရာ၏ဟု ဆိုလိုရင်းရှိ သည်။ ။ထိုစကားသည်း။ ခမ္မပဒဘိက္ခုဝဂ်၊ သောတာလေရေစ္ဆလ္လ တွင်။ ။ဝေရူပါယနဲ့ဗ္ဗိုယာဘသန္တကပ်ဟရဲနာခံ အသနိပတိတွာ မညကကံဘိန္နေယျ။ ။ဟု လာသည်နှင့် ရှေ့သော စကားပင်ဖြစ် သည်။

စေတီ,ဂူ,ကျောင်း, ဘုရားတို့သို့ ကျသည်ဆိုရာမှာ၊ ဥတုဇ သက်သက်ကြောင့် ဖြစ်သော မိုးကြိုးဖြစ်လျှင်။ ဆိုရန်မရှိပြီ၊ နတ် နဂါးတို့ကြောင့်ဖြစ်လျှင်၊ ရတနာ သုံးပါးတို့၌ သဒ္ဓါတရားနည်း သော နတ်နဂါးတို့လည်းရှိရာသည်၊ သဒ္ဓါတရား နည်းကလည်း၊ ရတနာသုံးပါးဟူ၍ ငိုသေရှောင်ရှားတော့မည်မဟုတ်ပြီ။ ။မာရ် နတ်သား၊ အာဠဝကဘီလူး၊ ဥရုဝေလနဂါးတို့သည်၊ သက်တော် ထင်ရှားရှိသော ဘုရားသခင်ကိုသော်သည်း။ လက်နက် ကိရိယာ တို့ဖြင့်ပြစ်မှားခြင်း ပြုတော့သည်၊ မာရ်နတ်လည်း။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်ကိုပင် မိုးကြိုးချကြောင်းကို၊

ဇိနာဒသက်ဝရ ဓာကိုးသိတွင်။

ဇသန္တံ နဝပိဋ်ာ ဝဿံ၊ ဝဿာပေသိ အနပ္ပကံ။
ရမဋ္ဌ ကာရဲ ကတ္ထာန၊ ပါတေသိ အသနိ ဗဟုံ။

ဟုလာ၏။ အနက်ကား။ ။ဇသန္တံ၊ ရဲရဲငြိသော၊ နဝပိဋ်ာ၊ ဇ- ပါးအပြားရှိသော။ ဝဿံ၊ မိုးလင်းကို၊ ဝဿာပေသိ၊ ရွာစေ၏။ အနပ္ပ ကံ၊ အတိုင်းမသိသော၊ ရမဋ္ဌကာရဲ၊ မီးခိုးအမိုက်ကို၊ ကတ္ထာန၊ ပြု၍၊ ဗဟုံ၊ များစွာသော၊ အသနိ၊ မိုးကြိုးကို၊ ပါတေသိ၊ ပစ်ချစေ၏။ ။ဟု ဆိုသည်။

က,ဟိံ,ဝ,ပ,မ,ယော,ဟိ,သု,သိ,ဟုဆိုအပ်သော။ သာသနာပြု ၉–ရပ်တွင်။ က,၏အရ။ ကသ္မီရဂန္ဓာရတိုင်းနှိုး၊မဇ္ဈန္တိ,က,မထေရ်ကို။ နဂါးမင်းအမျက်ထွက်၍ ကြောက်မက်ဘွယ် ဘန်ဆင်းသည်တို့ကို။ ပိနည်းအဋ္ဌကထာတို့၌။ ။တတောတတော၊ ထိုထိုသို့သောအရပ်မှ။ ဘုသာဝါတာ၊ပြင်းစွာသောလေတို့သည်။ဝါယန္တိ၊လာကုန်၏။ရုက္ခာ၊သစ်ပင်တို့သည်။ဘိဇ္ဇန္တိ၊ကျိုးကုန်၏။ ပဗ္ဗတကူဋာနိ၊တောင်ထွတ်တို့သည်။ ပတန္တိ၊ကျကုန်၏။ မေဃာ၊မိုးစင်းတို့သည်။ ဂဇ္ဇန္တိ၊ ကြိုးကုန်၏။ ဝိဇ္ဇုလတာနိ၊ လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည်။ နိစ္ဆရန္တိ၊ပြက်ကုန်၏။ အသနိယော၊ မိုးကြိုးတို့သည်။ ဖလန္တိ၊ကွဲကုန်၏။

ရင်းနည်းတူ မဟာဝင်ကျမ်း၌လည်း။

(၁) နာဂ ရာဇာ ပဒုဋ္ဌော သော၊ ဝိဝိဓာ ဘိံသကာ ကရိ၊
ဝါတာ မဟန္တာ ဝါယန္တိ၊ မေဃော ဂဇ္ဇတိဝဿတိ။ ။
(၂) ဖလန္တိ အသနိ ဝိဇ္ဇု၊ နိစ္ဆရန္တိ တတော တတော။
မဟီ ရုဟာ ပဗ္ဗတာနံ၊ ကုဋာနိ ပ ပတန္တိ စ။ ။
(၃) ဝိရူပ ရူပါ နာဂါစ၊ ဘိံသာပေန္တိ သမန္တတော၊
သယံ ဓူမာယ ဇလတိ။ အက္ကောသန္တော အနေကဓာ၊ ။

ဟူ၍၊ အထူးထူးသောကြောက်မက်ဘွယ်ကိုပြုကြောင်း၊ ။ကြီးစွာသောလေကိုလာစေကြောင်း။ ။မိုးကိုကြိုးစေကြောင်း။ ။ရွာစေကြောင်း။ ။မိုးကြိုးတို့ကို ကျစေကြောင်း။ ။လျှပ်စစ်တို့ကိုပြက်စေကြောင်း။ ။သစ်ပင် တောင်ထွတ်တို့ဖြင့် ကျကြောင်းများကိုဆိုသည်။

ဤသို့စသည်ဖြင့်။ ဘုရားသခင်၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ် တို့ကို ဘော်သည်။ မိုးကြိုးကျကြောင်းများကိုဆိုသဖြင့်။ သဒ္ဓါဂါရဝနည်းသောနတ်နဂါးတို့သည် ကျသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ယူရန်ရှိသည်........ထို့ဘုရားဟု အဆုံးချုပ်သောအခါ။ များစွာသော ချောတရတို့ကား၊ သာရနုမ်မေဒ် ၃–ကြိမ်တောင်ခေါ် ကြလေ၏။

အရိုးမိမ်း။ ။"မောင်ရှင်မှိုင်းဘုရာ့"။

ဘဘဘုန်း–ဒါယိကာမကြီး။

အရိုးမိမ်း။ ။"ခြောဲ–နတ်နဂါးဆိုထဲ့ အကောင်ကြီးတမျိုး ဟာဘာကလဲ။သောင်ဓိုးမိုးကြီးတောင်–ကျစေနိုင်သတဲ့လားမောင်ရှင် မှိုင်း၈ှဲ"။

အေးအေး–ဟုတ်တယ်ဒါယိကာမကြီး။ဟုတ်တယ်။

အရိုးမိမ်း။ ။"တောင်လျှဉ်သမိုင်း။ မြောင်ထွင်မှာ။ ချောင် ဝဉ်ဝိုင်းပါတဲ့။မောင်ရှင်မှိုင်းဘုရား"။

ဘဘဘုန်း–ကျူပ်တို့ဒါယိကာမကြီးအရိုးမိမ်း။

ခြောဲ–မပုည္ဃဝတီကလေး။ ငဲခေးလေး ဘတ်ပြတဲ့။ ဆရာ အရှင်မြတ်တို့ရဲ့ အလုံကျေး တည်းဟူသော၊ မုံရွေးဆရာတော် ဘုရား။ ဖြေကြားတော်မူတဲ့။ သမန္တစက္ခုဒီပနီ၊ အလိုအားဖြင့်၊ ဘုရားကိုတောင်မှ၊ဂါရဝနည်းပါးတဲ့၊နဂါးဆိုတဲ့အကောင်တမျိုး က၊အဆိုးဝါးသားပါကလားမောင်ရှင်မှိုင်းရဲ့၊

အေး–ဟုတ်တယ်ဒါယိကာမကြီး။ တချို့သောနဂါးလဲ၊ဘုရား ကိုဘုရားမမှတ်၊ တရားကိုတရားမမှတ်၊ သံဃာကိုလဲ သံဃာမ မှတ်၊ရေနတ်နဂါးပီပီ၊မထိလေးစား၊ မဟားဒယားအမျိုးမျိုးနဲ့၊ မိုး ကြိုးများတောင်ထစ်ထစ်ပြီး၊ ပစ်တဘ်သတဲ့၊ ခြောဲ–ညစ်ပတ်တဲ့ နဂါးဆိုတော့ တရားမရှိဘူးပေါ့လေ။

ချုန္တာ။ ။" အင်း–ဘုရားမှန်း မသိ၊ တရားမှန်း မသိနှင့်၊ မိုဗြွိ မြို့ကို၊အယုတ်မာနဂါးမျိုးက၊ မတရားမိုးကြိုးတောင် ပစ်ခတ်တို့ မှို၊ ညစ်ပတ်တဲ့ ရက်စအဖျင်းကို၊ ဂန္ထုန်မင်းနှင့်မှဘဲ၊ အချင်းချင်း နေရာကျချိမ့်မည်တဲ့ဘုရား"။

သီလရှင်ကြီးဒေါ်ချုန္တာက၊ ဂန္ထုန်ဆိုတိုင်းဘဲ၊ နဂါးဟူသမျှကို နိုင်သည်ဟု၊ယုံကြည်မှတ်ထင်သလား။

ချုန္တာ။ ။"ဗျာဒိတ်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား"။

ခြောဲ–ဒါယိကာမကြီး ေတွးထင်ယုံကြည်တဲ့ အတိုင်းလဲ မ ဟုတ်ရှာသေးဘူး၊ဥပမါတသ္တို့ကျမ်းများကိုမကြည့်ဘူးခဲ့လား။

ခုန္တာ။ ။"မကြည့်ဘူးပါဘုရား"။

အိုဒါယိကာမကြီး ဒေါ်ခုန္တာ၊ ရှေးအခါကာလ၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ အမည်ရှိတဲ့။ဟာရိဘုဉ္စတိုင်းကို။ရှိုင်းပိုင်းသောတရုပ်လူမျိုးတို့၊ စစ်ထိုးလာသောအခါ။ မင်းဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မဟာသီလဝံသမထေရ်သည်၊ ဤမည်သော ဟာရိဘုဉ္စကိုင်း။ဇင်းမယ်နေပြည်တော်အတွင်း၊ ယင်းသို့သော ရပ်ကွက် ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ၊ ရွတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်ကြရာ၊ မြတ်စွာဘုရား အလိုတော်နှင့် လျော်သော "ဥပ္ပါတသန္တိ"ကျမ်းကို။ဘေးဘျမ်းသုပ္ပုန်။ပျောက်ကုန်လွင့်စင်တို့ရာ။ဂါထာဗန္ဓ။ဖန်သစီရေးပြီး–ပေးတော်မူတယ်တဲ့။ ။ဖဲ–ထိုသို့သောဥပ္ပါတသန္တိဂါထာများကို။ရှင်ရေး လူပါ ရွတ်ဘတ်ကြတာနဲ့ ဘဲ။ အဆိုပါတရုပ်လူမျိုးသူပုန်များ ပြန်သွားရကြောင်းနှင့်၊ ရှေးဟောင်း သောကုဋ္ဌရာ တကျိုပ်နှစ်ပါးသွင်းစာတို့နှင့်၊ အဆိုပါ ဥပ္ပါတသန္တိကျမ်းဖွဲ့နိဒါန်းမှာ၊ ဆရာတော်ဦးဇုဒ်။ဘော်ထုတ်မိန့်မှာတော်မူခဲ့တယ်၊

ကေသာဝတီ။ ။"ဦးထိပ်ရွက်ဆင်လျှက်ပါဘုရား"။

ဖဲ–ထိုအဆိုပါဥပ္ပါတသန္တိကျမ်းသာ။ဂါထာပေါင်း ၂၀၀ မျှ ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ ဝေဿဘူဘုရားအား ပန်ကြားရတောင်းသော ၂ ဂါထာမှာ။အနှသိုတဲ့။ဘယ်လိုပါနည်းဟူမူ။

ဝေဿဘူဘုရားမှာရတောင်း ၂ ဂါထာ။

(၁) ဝေဿဘူနာမ,သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဟေမ,ရူပ,သမူပမော၊
သဗ္ဗ,ရတနမုဋ္ဌေါ၊ သဗ္ဗ,သဟာသသာပုကော။ ။

(၂) ဖြပ္ပ,ဒေဝ,မနုဿသဟိ၊ နာဂ,သုရ,ဗြဟ္မဇေတိဝ၊
ပူဇိတောသိ– သဒါ,နာထော၊ သဒါ,သောတ္ထိံ, ကရော
တုတေ။ ။

ဟေမရူပသမူပမော၊ ရွှေအဆင်းနှင့်၊ မသွင်းတမျှ၊ ပမာဏရှိ တော်မူသော။ ဝေဿဘူနာမသမ္ဗုဒ္ဓေါ။ ဝေဿဘူ မည်တော်မူ

သောမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သင်္ဃိုရတနာရဗ္ဗေခေါ၊ အတောင်ခြောက် ဆယ်။သပ္ပါယ်သန္နိုင်၊ဖြင့်တော်မူ၍။ သင်္ခြိစသော သဘောပုကော၊အ သက်တော်သည်။ ရှည်မြော်ဘိတောင်း။ ခြောက်သောင်း ရှိတော် မူ၏။ ။ဖြပဋ္ဌဒေဝ မနုဿသော်၊ ဖြပဋ္ဌာ နဘ်လူ၊ ခပ်သိမ်းသူတို့ သည်ငင်း။ နဂါ၊သူရ၊ိဗေဟိဝါ၊နဂါး-အသူရာ၊ဇမ္ဗူဟာဘဝရုက်၊ ဆူရွှာပူဇွာကုန်သော၊ဂဠုန်မင်းဘို့သည်ငင်း။သဒေါ၊နေ့ရောညဉ့်။အ ခါခပ်သိမ်း၊ ပူဇော်တောပြီ၊အမြတ်တင်း၊ မပြတ်ကိုး၍၊နှိုးကော်ရော၊ ပူဇော်အပ်သည်လည်းဖြစ်သော၊နဝဗော ဝေဿဘုမြတ်စွာ ဘုရား သည်။ နေ့၊ငါတို့အား၊သဒေါ၊အခါ၊ခပ်သိမ်း၊သောတ္ထိ၊ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ၊မင်္ဂလာကို၊ကရောတု၊ပြုတော်မူစေသော......တဲ့။

အနို့၊ပြီးတဲ့ခါ၊ ဒါယကာမကြီးဒေါ်ချစ္စာ့ရဲထင်ပုံ၊ဂဠုန်မှာကား၊ နဂါးတိုင်းနဂါးတိုင်းကို နိုင်သည်ဟူ၍သည်း မှတ်သင့်ကြောင်း ရှင့်၊ငင်းအဆိုပါ-ပွါတသည့်ကျမ်းတွင်ပင်၊တနန်းတဖုံ၊ ကမ္ဘူနှာန်း အခါရုံကဲ့သို့၊ဂဠုန်မြတ်ဂဠုန်ကောင်းတို့ထံ၊ဆုတောင်း ၂ ဂါထာ၊ လာရှိသည်မှာသည်း၊အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူ၍။

ဂဠုန်ဆုတောင်း ၂ ဂါထာ။

(၁) မဟိဒ္ဓိကာ၊သုဗဏ္ဏာ ယေ၊ နာဂရာဇေ-မဟာဗ္ဗလေ။
ဂဟေတွာ-ဓိန္န၊ခေဠေဝ၊ပက္ခန္တိံ သုံ-နဘော၊ဗလာ။ ။
(၂) တေ ဗုဒ္ဓသရဏာ သဗ္ဗေ၊ သောတ္ထိံ - ကရောန္တု-တေ၊ သဒါ။ ။

မဟိဒ္ဓိကာ၊ ကြီးသောတန်ခိုးရှိကုန်သော။ ဗလာ၊ကြီးသောခွန် အားရှိကုန်သော။ ယေသုဗဏ္ဏာ၊ အကြင်တောင်ပံနှိပြင်းတဲ့ဂဠုန် မင်းတို့သည်။မဟာဗ္ဗလေ၊ကြီးသောခွန်အားရှိကုန်သော။ နာဂရာဇေ၊ မဟာဒေသာနှင့်။ဘုရား၊တရားတောင်-ပြင်းချင်တင်းချင်တဲ့၊ နဂါး မင်းတို့ကို။ ဓိန္နခေဠေဝ၊ နဂါးကောင်ကို၊ အောင်မြင်ရာ ဖြစ်တဲ့၊ ခေတ်ခွံသောလျှင်၊ ဂဟေတွာ၊ ဂမန်းဂဒန်း။ တင်နိုင်းနိုင်းနှင့်။ ဘုံးယူ

ကုန်၍။ နဘော၊ အကြောင်းမသင်တဲ့။ ကောင်းကင်၌။ ပကျွန်ုံ သု၊ ဖုတ်-ငါတကား။သန့်ကြွားကြွားနဲ့။ပျံသွားကုန်၏၊ ။တေသဗ္ဗေ၊ ထိုခပ်သိမ်းကုန်သော ဂန္ထုန်မင်းတို့သည်။ နေဘ၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ သဒ္ဒါ၊နေ့ရောညပါ၊အဒေါ်ပ်သိမ်းသောဖွံ့ ၊ကောင်းကျိုးချမ်းသာ။ မင်္ဂလာဘုံ။ကာရေနန္တု၊ပြုတော်မူစေကုန်သောသ...... တဲ့။

အဏ္ဏာဂန္ထုန်သည်။ အဏ္ဏာဝနဂါးကိုသာဘ်င်းယူနိုင်၏။ ဇလာဗုဇ စသည်ကိုမဘာမ်ိးမယူနိုင်။ အဏ္ဏာဝနေ့င်းပင်တွေ့သော်သည်း။ အရာခင်သိမ်းနှံမယူနိုင်။ ဥဒ္ဒိဗ္ဗစသည်ဘ့်နဲ့တည်သောနဂါးကိုသာယူနိုင်၏စသည်ဖြင့်လာသော။ နာဂသုပဏ္ဏသံယုတ်ကိုရှု၍။ မိနဓေဗ္ဗ၏ အနက်ကိုသန့်နိုသည်အဲ့ ကြား၍လား ဒေါ်ငွေ။

ဒိုဘင့်မဗအပေါင်း။ သိသခုင်သူတော်ကောင်းတို့။ ။ငင်းအ ထက်ကဘသော။ ပောဘ့်ခွဲ့ြဲသောဇင်းမယ်ဖြစ်“ဥပ္ပါတသန္တိ” မှာပါရှိတဲ့ “မိနဓေဗ္ဗ”၏အဓိပ္ပါယ်ကို။ အကျယ်တဝင့်၊ အခွင့် အားလျော်စွာ။ ဆရာတပန်းပောဘသိုဖြန့်သည်မှာ၊ဗန္ဓာတဲ့။ ဘယ် လိုပါနည်းဘုရား။ ။အသရေဂုဏ်အားဖြင့်။ တေဇဂုဏ်ထွားတဲ့၊ ဖွေ့ဂန္ထုန်အများတို့သည်။ နဂါးဟူသမျှကို။ ယူကြနိုင်ပါမည်လော၊ ဒေါ်သဟုန်-အမျိုးမျိုးလာဘ်ငြီး။ ထိုးသုဘ်ချိယူနိုင်ပါမည်လောဟု၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတော်ရှင်- မင်းကွန်းဆရာတော် ကလေးအား။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက။ တရေးတည်းဟူသောအာဘော် အမေး။ရေးဘူးပေးဘူးသည်မှာသည်း။အနှီလိုတဲ့။

ဂန္ထုန်ပုဏ္ဏခရွေးချီး။

ဖွေ့ဂန္ထုန်၊တေဇဂုဏ်၊တမည်မြဘ်ပါတဲ့။သည်နတ်ဌက်မျိုး။ ။ ပြွေဗာတင်ရှန်၊ ရေနဘ်ကို-ကုန်မချန်က။ ဖွေ့ပနန်-နာဂိန်မင်းတို့ကို၊ ခွင်းဘုတ်မည်ပ်ိုး။ ...... တဲ့၊

ဆဲ အနှီကဲ့သို့သော။ စောကြောမေးမြန်းတော်မူခြင်းကို၊ မင်း ကွန်းဆရာတော်ကလေးက။ အမေးနှင့်ညီစွာ။ စိကဗျာဖြေရေး၍၊ ပေးပို့လိုက်တော်မူသည်မှာသည်း။အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

ဂန္ထုန်ဝိသဇ္ဇနာခွေးချီး။

ဇွဲဂန္ထုန်၊ဝေဇရက်၊တမည်မြတ်ပါတဲ့၊သည်နတ်ဌက်မှူး။ ။ ငွေဇဘော်မှန်၊ ရေနတ်ကို–အပုံချန်ထို၊ ဇွဲပနန်– နာဂိန်မင်းဘို့မှာ။ ခွင်းသုတ်မည် ဘယ်ရန်မျိုးကိုမှ မုန်းသင့်ပါဘူး၊……တဲ့။

၎င်းအထက်က၊ အပြက်မှ အဖြေကဗျာ၏၊ သေချာသောအထောက်အထားတို့ကိုလည်း၊ အောက်နားကတပန်း၊ပါဠိတွေနှင့်၊ပါရှိ ဖြန့်သည်ကား၊

ဒေဝကာဒီပကာကျမ်းဝေ ၃ ဂါထာ။

(၁) ဂရုဠော၊သဗ္ဗနာဂါနံ၊ဂဏှိတုံ–သက္ကုဏေယျဝါ။
နောဝါတိစေနသက္ကောတိ၊သဗ္ဗသောသေဝဂဏှိတုံ။ ။
(၂) ဓတရဋ္ဌ နာဂရာဇာ၊ ကမ္ဗလဿတရာပိစ။
သက္ကဿရာသမုဒ္ဒေသု၊ နာဂရာဇာ–မဟိဒ္ဓိကာ။ ။
(၃) ဘုမဋ္ဌ၊ပဗ္ဗတဋ္ဌာစ။ ဝိမာနေသု–ဋ္ဌိတာပိစ။
တေသဗ္ဗေ–နာဂရာဇာနော၊ နသက္ကောန္တိ–ဂဏှိတုံ။ ။

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်အဋ္ဌကထာ။

ဥဒ္ဓရမာနာဝ ပနေ တေ၊ အဏ္ဍဇနာဂမေဝ ဥဒ္ဓရိတုံ သက္ကောန္တိ၊နအဏ္ဍဇာပဏီတတရေ၊ သဏ္ဍဇပိဒါဟိအနုဒ္ဓရဏီသနာဂါနာမ၊ပဏီတတရာ၊ ကမ္ဗလဿတရာ၊ဓတရဋ္ဌာ၊သတ္တသိဒ္ဓန္တိရဝါသီနော၊ ပထဝိဋ္ဌကာ၊ပဗ္ဗတဋ္ဌကာ၊ဝိမာနဋ္ဌကာတိ၊ တတြအဏ္ဍဇာဒီနံဇလာဗုဇာဒယောပဏီတတရာ၊ တေတေဟိအနုဒ္ဓရဏီယာ၊ ကမ္ဗလဿတရာပန နာဂသေနာပတိနော တေသဥ္စကည္စိဝိသ္သာသေဒကာပိသုပဏ္ဏာဥဒ္ဓရိတုံနသက္ကောတိ၊ ဓတရဋ္ဌာပန နာဂရာဇာနော၊ တေပိကောစိဥဒ္ဓရိတုံ နသက္ကောတိ၊ ယေပနသိဒ္ဓန္တရေမဟာသမုဒ္ဒေ ဝသန္တိ၊ တေပိယသ္မာကည္စိဝိ *ဝိကမ္ဘိကာဘုနသက္ကာ၊ တသ္မာကောစိဥဒ္ဓရိတုံနသက္ကောတိ၊ ပထဝိဋ္ဌကာဒီနံနိဝါသနောကာသောအတ္ထိ၊ တသ္မာတေပိ ဥဒ္ဓရိတုံနသက္ကောတိ၊ ယေပန

မဟာသာရမေဒ္ဓေ ဦးပိဋ္ဌေဝသန္တိ၊ တေသေသာကောဝိ သမောဝါပဏ္ဏီ တကာရောဝါ သုပဏ္ဏော ဥဒ္ဓရိတုံ သက္ကောတိ။ ။

နဋ္ဌောပနစ္စနဂါးကား၊ သ်ဒဏ္ဍရဂါသိတည်း၊
ပိသုဗ္ဗီမက်အရွှကထား၊ သေရာအရွှကသာ၊ ကိုနူ....တဲ့။ ။

ဗဲ အနိ္ဂလို၊ ထိုသို့သောသတပဒိကပုဏ္ဍ, ဝိသဇ္ဇနာချမ်းမှာ၊ ပါဠိချေတမုံ့ဟု၊ ဟောသိုက်ပြောလိုက်ရာ၊ တောစရိုက်ဝါသနာ ပါသူတပည့်မအပေါင်းတို့က၊ ကောင်းပျ၊ ကောင်းပေ၏၊ ကောင်း ပါပေ၏ ဟုလှုပ်၊ သာဓုများ ခေါ်ကြလေ၏။

ယင်းသို့ သာဓုမြော်၊ခေါ်ပြီးသောကာလ၊ ဒကာမကြီးအမျိုး ဗိန်းက၊ ။မောင်ရင်နှိုင်းရယ်၊တပဲ့တော်မဖြင့်၊သူများသာဓုခေါ်လို့ သာခေါ်ရတယ်၊ အရှင်ဘုရားရွှတ်ရွှတ်ပြတဲ့၊ မာဂဓပါဠိတွေကို၊ ဘာမသိ–ညာမသိဟာမို့၊ဂဏ္ဍ–မဟိနိုင်ပါကြောင်း၊ ဦးခေါင်းကို ညွတ်ညွတ်ထားပြီး၊ပွတ်ဇဗါးမင်းသို့လို၊ဘွင်းဘွင်းကြီးချောက် ရပါတော့သည်၊ယောဂီထိပ်တင်၊ကျွန်ုပ်အရှင်ဘုရား။

ခြေဘ်–ဒကာမကြီးမှာဖြင့်၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှမသိနိုင်ပါဘူးလို့ဆို ပါတော့၊ ထိုသတပဒိကစာကိုယ်မှာလဲ၊ အဆိုပါပါဠိသဒ္ဒါတို့ကို၊ အဘူသောဇနာ–မပါမရှိသဖြင့်၊ သိသူကရှားပါးပြီး၊ အများသော တပည့်မတို့မှာ၊ ခံကြတာချားပေလိမ့်မည်၊ ဤအဆိုပါပါဠိတို့ ကို၊တကာတပည့်ရှိရှိသမျှ၊တပည့်မအပေါင်းတို့၊ကောင်းကောင်း ကြီးသိနားလည်စိမ့်သောငှါ၊ ယောဇနာတော်မှုပေအံ့၊နှဲ့ညာသော စိတ်ခါဘ်ဖြင့်၊ ဘာဘ်လည်းဘာတ်ကြ၊ မှတ်လည်းမှတ်ကြ၊ တတ် လည်းတတ်ကြစေသတည်း။

သောကာဒီပကာ,အတ္ထယောဇနာကား။

ဂရုဠော၊ဂဠုန်ငှက်သည်၊သမ္မုနာဂါနံ၊ အလုံးစုံသောနဂါးတို့ ကို၊ဥတ္တိတုံ၊ဖမ်းယူချီကုတ်၊ဘင်္ဂိသုတ်ခြင်းငှာ၊ သက္ကုဏောယျဝါ၊ စွမ်းနိုင်သလော၊နော၀ါသက္ကုဏေယျ၊မစွမ်းနိုင်ရာသလော၊ ဇုတိ၊

အနှီသို့၊စေပုဒ္ဓေယျ၊အကာယ်၍မေးပြောဆို၊ ဝေသတိ၊ အနှီသို့မေးသည့်ရှိသော်၊ဂရုဗ္ဗေ၊လေးသောဝန်ကို၊ အားသွန်ခွန်တက်၊ သူ့ဂုဏ်ပွက်သကဲ့သို့သော၊ ဂဠုန်ငှက်သည်၊ သဗ္ဗသောဓေယဝ၊ အလုံးစုံသောအပြားအားဖြင့်သာလျှင်၊ ဝါ၊ကြွင်းမဲ့အကုန်၊ အလုံးစုံသောနဂါးတို့ကိုသာလျှင်၊ဂဏ္ဍိတုံ၊အကြွင်းတမဲ့၊ ဖမ်းယူချုတ်ထိုးခြင်းငှာ၊ နသက္ကောတိ၊မစွမ်းနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ဇာတိ၊အနှာသို့၊ ဝိသဇ္ဇေယျ၊စောဇကအရေးဖြင့်၊ မေးသားမြန်းသားသည့်တဲ့အဖွင့်ရန်ကို၊ ဖွင့်ဖြန့်ဖြေဆိုရာ၏တဲ့၊

ကြားရဲ့လား၊ကျုပ်တို့ဒါယိကာမကြီးအရီးပိမ်း၊

အရီးပိမ်း၊ ၊"အရှင်မြတ်–အနက်လင်းမှ၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း၊ ထင်းထင်းကြီးသိရပါတော့သည်၊ ဒီမှာပန်း၊ကျန်သေးတဲ့ဂါထာ–ဂဏ္ဍိယတို့ကို၊ရဂုံတသည့်မတို့၊ အတုန်သိရအောင်၊ကပိဇဇာဒိတ် တည်းဟူသော၊ အသမိန့်တော်အသံကို၊ နာခံလိုပါသေးတယ် မောင်ရှင်ရှင်းရယ်"၊

အဟမ်း၊အဟမ်း၊ခြေဒ်–တရားနာ–အသင်းဒကာမတို့၊ မပျင်းကြရအောင်ဟာ၊မညင်းမထေ၊လင်းမှာဘဲတန်မယ်ထို့၊ ကြံရွယ်တော်မူတာလ်ဖျ– ဒကာမကြီးရဲ့၊ ကောင်းကောင်းနာကြချေ၊ ပေါ်လာမှမယ်။

အနှံ့ပြီးတခါ၊ဒုတိယဂါထာကို၊ မြန်မာလိုပြန်ဆိုတော့၊ အနှာလိုတဲ့၊ဘယ်သို့ပါနည်းဟူမူ၊

ဝေရမ္ဘာ၊ဝေရမ္ဘ၊အမည်ရှိကုန်သော၊နာဂရာဇာ၊ရေနတ်မျိုးကို၊ ပိုးရှိုင်ပြင်း၊ နတ်နဂါးတို့ရင်း၊ ကမ္ဗလသာသတရာဝိစ၊ ကမ္ဗလမည်ပြား၊အမည်ထွားတဲ့၊နဂါးစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ တသီးမှတ်စရ ခြပ်ဇာတဲ့၊အသသတရ 'နာဂအထူး၊စစ်ဗိုလ်မှူးတို့ရှင်း၊ သဗ္ဗာ ကန့်ရသမုဒ္ဒသု၊ သဗ္ဗာရဘန်၊တောင်ရဲ့ ၇ ထပ်တို့၏ အကြားဖြစ်ကုန် သော၊ ထမုန်အဏ္ဏဝါ၊သီဒါသမုဒြာတို့၌၊ ငြိတာ၊ တည်ကုန်သော၊ မဟိဗ္ဗိုကာ၊ အမျိုးမျိုးအသီးသီး၊အဆိုးနည်းတွေနဲ့၊တန်ခိုးကြီးကုန်သော၊ နာဂရာဇာ၊အကြွားပြင်းပြင်း၊တမားမားတင်းချင်တဲ့၊ နဂါးမင်းတို့

ငင်း။ ဘူမဋ္ဌာ၊မြေအတွင်း၌၊ အခွေစင်းလျက်တည်ကုန်သော၊နာဂရာဇာ၊သွားတပြင်ပြင်နှဲ့၊စားချင်ဝါးချင်တဲ့၊နဂါးခုင်ဘုရင်တို့ငင်း။ ဝိမာနေသု၊နဂါးရပ်ဌာန်၊ဘုံဗိမာန်တို့၌၊မြဲတာ၊တည်ကုန်သော၊နာဂရာဇာ၊ကုလားမျိုးသမ္ဘကဲ့သို့၊ မတရားထန်ခိုးပြချင်တဲ့၊ နဂါးအပိုးရဘို့ငင်း။ ဇုတိ၊အနို့သို့၊သဗ္ဗေ၊အလုံးစုံကုန်သော၊ တေနာဂရာဇာနော၊နဂိုရ်ကြွားကြွား။ ကိုယ်ထွားထွားနဲ့၊ ထိုနဂါးခုင်ဘုရင်တို့ကို၊ ဂဏ္ဍိတုံ၊အကြမ်းဘတမ်း၊တငမ်းငမ်းနဲ့၊ဘမ်းယူသုတ်ချီခြင်းငှာ၊ နသက္ကောန္တိ၊အကြမ်းကိုင်မဟဲ့လို့၊ မဘမ်းနိုင်၊ မခွမ်းနိုင်ကြကုန်ပါဘူးတဲ့။

ဆဲအနို့မှတဘာန်၊ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်အဋ္ဌကထာပေါ်၌အပြကို၊ အညွှသောဇနောပြီး။ တောအညွှာသူ တပည့်မတို့၊ သိရအောင်တလေသာ၊ ပေါ်ရပြောရမှာဖြင့်။

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်အဋ္ဌကထာ–ဓမ္မာဇနာဘကာ။

စ,ပနာ၊ အချက်အလက်တွေနှဲ့၊ ဆက်ရှာဘာန်၊ တစိမ့်စိမ့်နှုံးသောက်အောင်၊ငြိမ့်ပြီးဖြန့်အံ့၊ တေ၊ အာလိန် ၂ ဆင့်ကာ၊သမ္ဘာသိန်တင့်တဲ့အောင်၊အမြင့်ခိုသို့၊ဘိုဂဠုန်တို့သည်၊ ဥဏ္ဍရာဇာနာ၊ရေ၌ပျော်ပါး၊အဝေဘ်ကြွားတဲ့၊နဂါးတည်းဟူသောအမျိုးယုတ်တို့ကို၊ ထိုးသုတ်ချီယူကုန်သည်ရှိသော်၊ အဏ္ဏနာ၊မိမိအောက်၊ ဟိနေဝါ၊ အယုတ်တားတဲ့၊ နဂါးတို့ကိုငင်း၊ အဏ္ဏနာ၊မိမိနှဲ့၊သမေဝါ၊ အမှုတကွ၊တူမျှလေငြား၊ ရေနဂါးတို့ကိုငင်း၊ ဥဏ္ဍရိတုံ၊အယုတ်မျိုးဟဲ့လို့၊ ထကုတ်ကုတ်တကြိုးကြိုးနဲ့၊ သုတ်ထိုးချီယူခြင်းငှာ၊ သက္ကောန္တိ အကြမ်းဘတမ်းကိုင်ကိုင်ပြီး၊ခွမ်းနိုင်ဘမ်းနိုင်ကုန်၏တဲ့၊ အဏ္ဏနာ၊မိမိထက်၊ ပဏီတတရေ၊ တံခွန်လျှပ်သကဲ့သို့၊ မွန်မြတ်သောနဂါးတို့ကို၊ ဥဏ္ဍရိတုံ၊ တန်ခိုးနှုပ်တဲ့၊အမျိုးယုတ်ဟဲ့လို့၊ ထိုးသုတ်ချီယူခြင်းငှာ၊ နသက္ကောန္တိ၊ အကြမ်းကိုင်မဟဲ့လို့၊ မဘမ်းနိုင်မခွမ်းနိုင်ကုန်ပါဘူးတဲ့၊ ။ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်၊မှားကြောင်းမှန်၏၊ (ဝါ) ထိုစကားကို၊အသွားတလွဲကူးပြီး၊ခဲ့ပြီးအံ့၊အနူဥဏ္ဍရိယသာ၊မသုတ်ထိုး။

မချိုယူနိုင်ကုန်တဲ့။ (ဝါ) သုတ်ယူကိုင်ဘင်းခြင်းငှာ။မဝွင်းနိုင်ကုန်တဲ့။နာဂါနာသမ၊အခြားတတ်ရှိတည်းဟူသောနဂါးတို့သည်မည်သည်ကား။ သဏ္ဍာပိုဒါ၊တံခွန်အသွားကဲ့သို့အမွန်ထသးသောက်တဲ့၊ ၇ ပါးအပြားရှိကုန်၏တဲ့။

ခဲ့ ဇီ ၇ ပါးသောနဂါးတို့ကား။

၁ ပဏ္ဏိတတတရော။ ။အလွှန့် အလွှန်။ ချွန်ထက် ချွန်ပြီး။ မွန်မြတ်ကုန်သောနဂါးတို့ရှင်း။

၂ ကဏ္ဍသသသတရော။ ။တဘာနိဗ္ဗာတဲ့။တဒွေသနဂါး။ အမှတ်တရ။ပြိပ်ဗ္ဗာဘဲ့။အသသတရနဂါးတို့ရှင်း။

၃ ခတရဏ္ဍာ။ ။ခဘရဏ္ဍနဂါးတို့ရှင်း။

၄ သဏ္ဍာသိဒ္ဓန္တရဝါသိနော။ ။တောင်စဉ် ၇ ထပ်၊ ရံသတ်တည်ချာ။သီတာသမုဒ္ဒြာ၌နေကုန်သောနဂါးတို့ရှင်း။

၅ ပထဝိဋ္ဌကာ။ ။ပခုမေသနင်းပော ထွိုး။အခွေစင်းစင်းပြီး။မြေအတွင်း၌။မကောင်းနေ့ပြား။မြေနဂါးတို့ရှင်း။

၆ ပဗ္ဗတဋ္ဌကာ။ ။တတောင်တောင် ပျည်းနှင့်၊ တောင်အတွင်းက။ဝီတောင်တွင်းနဂါးတို့ရှင်း။

၇ ဝိမာနဋ္ဌကာ။ ။သောဂဝတီ။ ရွှေအခုတ်ဝီတဲ့။ ရွှာနိုရိပ်ချုံ။အဟိဘ်ပံသည့်။ ဗိမာန်အတွင်း၊ ပျော်ခါဘ်ကြွာ၊ ဖြိပ်တွားတဲ့၊နတ်နဂါးတို့ရှင်း။

ဆိုဘိ၊အန္တိသို့။ သဏ္ဍာခါ၊အမွန်အားဖြင့်။ ခုနစ်ပါးတောင်အပြားရှိကုန်၏တဲ့။

တပြောဝစနေ၊ဆိုခဲ့ပြီးပြား။သိုစကား၌။ အဏ္ဍဇဘဒိန်၊ အဏ္ဍဇ, ဇလာဗုဇ,ဂန္ဓသေဒယက,ဥပပါတိက,ဟုဆိုအပ်တဲ့။ ဇာဘ်ဇိုဟိဘ်အခြေအနေဆိုးသဲ့။ ပဋိသန္ဓေ ၄ မျိုးဘို့တွင်။ ဇလာဗုဇာဒသော၊ဇလာဗုဇ, ဂန္ဓသေယျက္ခ, ဥပပါတိက, ဟုဆိုတဲ့နဂါးဘို့သည်၊ပဏ္ဏိတရော၊တံခွန်တသျှပ်သျှပ်မှာ။အချွန်တပ်သလို။ မွန်မြတ်ကုန်၏။(ဝါ)ခါတ်သဘောအားဖြင့်။မြတ်သောနဂါးတို့ပေဘည်းဘဲ့။ တော၊

ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုနဂါးဘို့ကို၊ တေဟိ၊ ထောက်ပံ့ရှင်၊ နှစ်ဆင့်အာလိမ္ပနဲ့ခွင်ဂ၊ ဖျူသေနင်–တမိုလ်ထွက်တဲ့။ ထိုဗျက်ဂန္ဓုန်တို့သည်၊ အနုဋ္ဌရိသာ၊ တနံ့ခုံးမနှပ်သေဘ်လဲ၊ အမျိုးအရိုးဟုတ်လေတော့၊ မထိုးမသုတ်နိုင်ကြဘူးတဲ့။ ။ကမ္ဗလသသတရောဝနှ၊ အလျှံပြိုနိုင်တဲ့။ ကမ္ဗလနဂါး၊ အမှတ်တရ။ ခြိပ်ပြုနိုင်တဲ့၊ အဿတရေးမည့်ရှုထင်ရှား။ နဂါးတို့သည်ကား၊ နာဂသေနာပတိနော၊ နဂါးဘောင်တွင်၊ စစ်သူရင်ကြီးတို့ပေတည်း။ ။တေ၊ ထိုနဂါးခေတ်တွင်၊ စစ်သူရင်ကြီးတို့ကို၊ ယဋ္ဌကဉစိ၊ အမှတ်မရှိတဲ့အရပ်၌၊ မိသ္သာ၊ ပြကတေ့ထင်ထင်၊ တွေ့မြင်သည်ရှိသော်၊ ယောကောစိ၊ အမှတ်မရှိတဲ့၊ သူဗစ္ဆောသုပဏ္ဏကာ၊ ဂန္ဓုန်ရာဇာ၊ တဖျူပာဂုဏ်တင်းတဲ့၊ ဂန္ဓုန်မင်းသည်၊ ဥဋ္ဌရိတုံ၊ တမျိုးဟုတ်ကရော့ဘဲ့လို၊ ထိုးသုတ်ချီယူခြင်းငှာ၊ နသကြောတိ၊ တနန်းထိုင်တဲ့၊ ကြဖွှန်းပိုင်ချင်းမှို မစွမ်းနိုင်ပါဘူးတဲ့။ ။တေခမ္မောပနှ၊ ခတရဋ္ဌ၊ နာမတွင်ပြီး၊ နတ်နဂါးတို့သည်ကား၊ နာဂရာဇာနော၊ နဂါးဘုံတွင်၊ တဂုဏ်ထင်တဲ့၊ ရှင်သူရင်ကြီးတို့ပေတည်း။ တေပိ၊ ထိုခတရဋ္ဌနာဂသနင်း၊ နဂါးမင်းတို့ကိုလည်း၊ ကောစိ၊ တစုံတခုသော၊ ဂန္ဓုန်ရာဇာသည်၊ ဥဋ္ဌရိတုံ၊ စားတို့စားရာ၊ အရသာပာ့၊ အာသာငမ်းငမ်း၊ ဘမ်းယူခြင်းငှာ၊ နသကြောတိ၊ တနန်းထိုင်တဲ့၊ ကြဖွှန်းပိုင်ချင်းမှို၊ မစွမ်းနိုင်ပါဘူးတဲ့။

ယေပန၊ မြွေအထွားတည်းဟူသော၊ အကြွင်းရေနဂါးတို့သည်ကား၊ သိဒ္ဓနူရေ၊ မြွောင်စဉ်ပတ်တဲ့၊ တောင်စဉ် ၇ ထပ်တို့အကြား၊ ငီးသွားပြီးလျှင်၊ သီဒါမြစ်ဟုဆိုအပ်တဲ့၊ မဟာသမုဒ္ဒေ၊ မြစ်တို့ငီးရာ၊ အဏ္ဏဝါအချုပ်တည်းဟူသော၊ မဟာသမုဒြာ၌၊ ဝသန္တိ၊ အမြဲခိုင်ခိုင်ဖြင့်၊ နေထိုင်ကြကုန်၏တဲ့၊ တေ၊ မြွေအထွားတည်းဟူသော၊ ထိုရေနဂါးတို့ကို၊ ကဋ္ဌတိ၊ တစုံတခုသောအရပ်၌သည်း၊ "ဝိကန္ဒန်၊ ကုန်လှူင်ချောက်ချားခြင်းကို၊ ကာဂ္ဂုံ၊ ပြုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်ပါဘူးတဲ့။ ကသ္မာ၊ သို့မှို့ကြောင့်၊ ဝါ၊ အဘယ်ကြောင့်လည်းဟူ၏။ ကောစိ၊ တစုံတခုသော ဂန္ဓုန်ရာဇာသည်၊ ဥဋ္ဌရိတုံ၊ အဟုတ်

ကြီးသော်လည်း၊ သုတ်ထိုးချီယူခြင်းငှာ၊ နသက္ကောတိ၊ မစွမ်းနိုင်ပါ ဘူးတဲ့။

[ဒိုတဲ့သတို့၊ထိုအငှက်ကသော မြန်မာစာရှုတို့၌ "ပိကန္ဒန်" ရယ်လို့ ရှိတယ်။ သိဟိုဠ်ဘာသာရေး– သဒ္ဒါရင်းပက်ပကျမ်းမှာတော့၊ "ဗိဗိ ကန္ဒန်" ရယ်လို့ရှိ့သည်၊ဤကဲ့သို့ရှိသောအလုပ်လည်း၊ပဒ္ဓတရဖြစ်တိ ရကား၊ "ဗိဗိကမ္ဗန်" လှိုင်းတံပိုးတုန့်လှုပ်ခြင်းကို–ဟူ၍သည်းအနက် ပေးနိုင်တယ်။ ၊ဤကားစကားချပ်။]

ပထဝိန္ဓရကာဒီနံ၊ မြေအတွင်း၌၊တစင်းစင်းခနဲ့ငြားတဲ့၊မြေနဂါး အစရှိသည်တို့အား။ နိသယောကာယော၊ ကိုယ်ပီကိုယ်ပီ၊ဆိုဖြိုပုန်း အောင်းရာအရပ်သည်၊ အတ္ထိ၊ရှိ၏၊ တသ္မာ၊အနို့ကြောင့်၊ တေပိ၊ တခွေခွေကြားတဲ့၊ ထိုမြေနဂါးတို့ကိုသည်း၊ ဥဒ္ဓရိတုံ၊ တကြီးကြီး တကုပ်ကုပ်နဲ့၊အမျိုးအနံ့ပါပြုတ်ကရော့ပဲ့လို့၊ထိုးသုတ်ချီယူခြင်း ငှာ၊နသက္ကောတိ၊မစွမ်းနိုင်ပါဘူးတဲ့။

ယေပန၊ အသင်အရှား၊ အမြင့်ထွားတဲ့၊ အကြင်နဂါးတို့သည် ကား၊မဟာသမုဒ္ဒေ၊မြစ်နှင့်ချောင်းတို့၊ပုပေါင်းစီးရာ၊ မဟာသမုဒ္ဒြာ ၌၊ ဦဝိဗိဓွေ၊ ရေကသိုဏ်းတည်း ဟူသော၊ လှိုင်းတံပိုး အပြင်၌၊ ဝသန္တိ၊ရေတပိုင်၌၊နေထိုင်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုရေကသိုဏ်းက၊လှိုင်း နဂါးတို့ကို၊ ယောကောပိ၊အမှတ်မရှိသော၊ သမောဝါ၊ နှစ်ပုံအမူ ဂုဏ်ရည်တူသည်သည်းဖြစ်တဲ့၊ ပဏ်တတရောဝါ၊ တန်ခိုးလျှပ် လျှပ်၊အမျိုးဇာတ်ဖြင့်၊ မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ သုဗဏ္ဏော၊ ပင် သက်ပံတုံ၊ဖိုးအုပ်ခြိတဲ့၊ ဂဠုန်ရာဇာ၊ ငှက်မဟာသည်၊ ဥဒ္ဓရိတုံ၊ အကြမ်းဘတမ်း၊တင်းငင်းနဲ့၊ဘမ်းယူသုတ်ထိုးခြင်းငှါ၊သက္ကော တိ၊စွမ်းနိုင်ပါ၏တဲ့ ......၊ ကြားရဲ့လားကောသာ့တို့၊ဘောဒါတို့၊ ကျုပ် တို့ဒါယိကာမကြီးအရီးဗိမ်းက၊တရားနာရင်း၊ နားအရသာမသွင်း ဘဲ၊ပျင်းပျင်းနဲ့ အိပ်နေမှာတယ်။

အရီးဗိမ်း။ ၊"မှန်ပါ့– တရားဟောတဲ့ရသေ့ပွဲမှား မေ့ကနဲ အိပ်ပျော်သွားပြကြောင်းပါဘုရား"၊

ဗြဲဗိ–တယ်လဲ လိန်၊ မိဋ္ဌ၊ အားကြီးတဲ့ ဒါယိကာမကြီးကဲ့၊

အင်း ထိန့်,ပိဋ္ဌ,ဆိုတာ။ ဝိမြိုသက်ပွက်ဖို၊ ဘိန္နနုဖြစ်စေတော်သည်။ ဘယ်လဲအအိပ်မကြီးနဲ့ဒါယိကာမကြီး ကြားရဲ့လား။

အရိုးဝိမ်း၊ ။“ဦးထိပ်ရွက်ဆင်ပါရဲဘုရား”။

အဲ–အထက်က၊ အကျွက်ကျပောသွဲ့ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း။ နန္ဒော ပနန္ဒစသောနဂါးကောင်ကြီးတို့ကိုမူကား၊ ဟူဟူညွှားညွှား၊အဝါး မဝတဲ့ ဂန္ဓနုံဗျက်တို့သည်။ အသက်ကိုရန်မရှာနိုင်ဘူးတဲ့။ အနို့ သော်လည်း၊ယောဘုယျနည်းအားဖြင့်၊နဂါးအလုံးစုတို့မှာ၊ ဂန္ဓနုံတို့ ဘိန္နကြောင့်၊ အနိဋ္ဌဖြစ်တတ်ကြောင်း။ ဂန္ဓနုံတို့ သုတ်ကြသဖြင့်၊ ဒုက္ခဖြစ်တတ်ကြောင်း၊ဂန္ဓနုံတို့သတ်ကြသဖြင့်၊အနဂ္ဂမျိုး၊တနိုး တရုထဲရှတဲ့၊ အပိုးရမဖြစ်နိုင်ကြောင်းများကို၊ “ယောကရောတိ သ ကဏ္ဍာ”ဟူသောကာရကသုတ်၊ “အတောနေနု”ဟူသောနာမ် သုတ်တို့ဖြင့် ရုပ်ပြီးစေတဲ့ပြယုဂ်ရှိသည်မှာလည်း၊

(၁) အဟိနာ၊မြွေသည်၊နရော၊လူကို၊ဒဋ္ဌော၊ကိုက်အပ်၏။

(၂) ဂရုဠေန၊ဂန္ဓနုံသည်၊နာဂေါ၊ နဂါးကို၊ ဟတော၊ သတ် အပ်၏။

(၃) ဗုဒ္ဓေန၊ ဘုရားသည်၊ မာရော၊ မာရ်နတ်ကို၊ ဇိတော၊ အောင်တော်မူအပ်၏။

(၄) ဥပဂုတ္တေန၊ အရှင်ဥပဂုတ်သည်၊ မာရော၊ မာရ်နတ်ကို၊ ဗဒ္ဓေါ၊ချုပ်နှောင်အပ်သတည်း”ဟု၊ ကစ္စည်းသဒ္ဒါကြီး၊ပိန့် မှာပါရှိလေသည်ဟုဟောတော်ပြောတော်မူရလေ၏။

ယင်းသို့ဟောခိုက်ပြောခိုက်တွင်၊သိုက်တဘောင်အချည်း၊ လွှန့် ရှာဝါသနာပါရှိတဲ့၊ ထပည့်မကောသာဝတီမြို့အမျိုး၊ ဘိုးသူတော် မောင်ဆိုသူလည်း၊အနားမှာရှိသဖြင့်၊သိလိုတဲ့အရေးနဲ့၊ မေးလား စမ်းလားလုပ်ဖြန့်သည်မှာ၊ “ဆရာတော်ဘုရား၊ တောမှိုကပိန့်၊ သုညပိန့် ဘုရား၊ ကြားသိရရှိဘူးတဲ့၊ဦးကျော်လှခိုတဲ့ တဘ္ဘသိုလ်၊ပြက်ဆို ရေးစပ်ခဲ့ဘူးသည့်၊ တူးမြတ်တဲ့သံချိုတဘောင်သံတပုဒ်၊ ကျုပ်တို့ ရှိဘူးသည်မှာ၊အနှီလိုဖြစ်ပါတော့သည်ဘုရား”ဟုလျှောက်ထား

ပြီး၊ အောက်ပါကာတာတောင်သံကို၊ ဘသောင်ဆန်အောင်ရှက်ပြ
လေ၏။

မောင်းထောင် ဦးကျော်လှ ရေးသားခဲ့သည့်
နဂါး၊ ဂဠုန်နှင့်ဒွဲ–တာတောင်သံချိုး

သောင်းလောကမြေသက်ျှာ၊ သဠုာန်– မြတ်စွာဘုရားငယ်နှင့်၊ သိကြား၊ ဂဝံဒေဝေ့ငွဲပြင်၊ ရသေ့ချာနှ်ပျံ၊ မြနန်ကန်–ဆိုသည့်သိုက်၊ ကိန်းဆိုက်ထို့ကြုံချေပြီ။ ။ဆိုစကားမှာတော့၊ နဂါး–ဂဠုန်သုတ်၊ ဘုန်လှုပ်ခါမြေဝသုန်နှင့်၊ ယမုန်ရေသူခါလေးတော့၊ ဥရောပါ–ကောလာရပ်မှာဖြင့်၊ ရုရှား–ဂျပန်နှင့်၊ သဠုအရဲ–ကြေပျက်စီးကြ၊ မြေကြီးသွေးရေပေါက်တွေကား၊ စီးချောင်း–လျှံ၍မောက်သည်ဟု၊ စကားအမှန်တဲ့၊ ကြားရပြန်–ကြည့်ထိုကြောက်ငံ၊ သဲနောက်ထို့ညို။ ။ခါတ်လေးထီးအမှန်ထားခဲ့၊ နဂါးရေနာဂ၊ ပါပဓါတ်ချင်ဖြစ်ပါရဲ့၊ သူ့ရန္တောကဖုံပြင်ထို့၊ ဂဠုန်ပင်–အပျန်နှင့်ဖြတ်ပါလိမ့်၊ လောကခါတ်ဇမ္ဗူဒီ၊ တူမရှိသစ်လင်း။ ။ချမ်းသာရန်မြန်မာခေတ်မှာတော့၊ တနှစ်သာသာသိုတော့၊ နဂါးကိုဂဠုန်သုတ်၊ ဘုန်လှုပ်ခါမြေဝသုန်နှင့်၊ ယမုန်ရေ–ဝေကာပင်း၊ ရုရှား၊ ဂျပန်နှင့်၊ ဘိုက်ကြရန်–သည်အမှုမည်သူ့ကို–မည်လိုဖြစ်စေဟု၊ ညှိညစ်ခါမစ္ဆာမတုံးကြနှင့်၊ စစ်ဆုံးချင်–ဟုံပြည်သားတွေတို့၊ ကြေပြားကာ– ဘာသာပျောက်ပါလို့၊ ငါ့တို့သခင်–မချိုပလွင့်မောက်သလိုပ၊ ဘုန်းတောက်သည့်မင်း...... တဲ့။

အဲ အနှိုသံချိုရဲ့၊ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို၊ လွယ်လွယ်နှင့်ရှင်းပြီး၊ ကျဉ်းကျဉ်းပြောချင်ပါတယ်ဆရာမှိုင်းဘုရား။

ယင်းသို့ချင်၊ အကြွင်တိုးသူတော် မောင်ဖိုးတာတောင်သံချို၌၊ အဆိုအမိန့်၊ ချိုဘ်ပ်သောအရေးသသဘောများကို၊ ထိုမည်သော "ဂဠုန်ပျံဒီပနီ–ဋီကာ" အတွင်း၊ ရှင်းလင်းပြောပြရမည်ဆိုသော်၊ ထိုသရော်ကာသ၊ နေ့ဗြောမဘုံကျိုင်းလေးချေ၊ ရေးသားပီရင်တော်မူဦးသဟုံ့သော "ဂဠုန်ပျံဂဠုဗ်" တည်းဟူသော၊ ကျမ်းကြီးအတွင်းမှာမှ၊ အထိအထင်း၊ ထည့်သွင်းပြောပြတော်မူမည်ဟု၊ အနှိုလိုပြော

ဆိုနေတုန်းတွင် ပြုံးနေကာနဲ့ဆို၊ ထိုမည်သောပဌမကျော်အောင်ပန်း ကို၊ ဆင်မြန်းပန်ဆင်သောသိ့ ဆိုကြတုံ၊ ပညာရှင်တောင်စောင်း၊ ချောင်အပေါင်းက၊ ငှင်းသို့သောဥက္ကာပျော်တို့ ရှုဇာတ်ရှိသည်၊ ဤမည် သောပရဝုဏ်တော်မှောက်သို့ စာထက်လာကြပေရကား၊ ထရား နာသမီသာဘ်အပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့လည်း၊ အလိုက်သင့်စွာ၊ နေရာမှထ၍၊ ပြန်သွားကြလေတော့နဲ့ပေ၊

အပေါင်း၊ အပေါင်းပေါ့ဥက္ကာ၊ သမာသတ်ချုပ်တွေကို၊ အပေါင်အစ ဟုသင်–ကြေကြေတွက်ကြရဲ့လား။

ဥက္ကာ။ ။“တွက်ကြပါရဲ့ဘုရား။ ထက်မိသမျှ စာရှာဖြင့်၊ သုတ်ပြီး ရုပ်ပြီးချည့်ပါဘဲ”။

အဲ့ မေးစင်းပရစေအုံး။ စာလိုက်လာနေကြ၊ ဂန္ဓကာသသပ ချောင်က၊ မာသာဓိတို့သာမာဝတီတို့ ကိုမမြင်ပါကလား၊ ဖျားနာ ချား နေကြရော့လား။

ရှင်္ကာ။ ။“မဖျား မနာကြပါ ဘုရား။ သူတို့ ဂန္ဓကာသသပ ချောင်–တချောင်လုံးကို၊ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကခွင့်စားပင့်သွား ကြောင်းပါဘုရား”။

အင်း– မန္တလေးသူ၊ မန္တလေးသားတွေရဲ့၊ ခွင့်ကျေး–သွား တယ်လို့ကြားရ၊ ဖျားစွာဘဲ သာရခေါ်ဆိုလိုက်ပါပေတယ်။ ။ ကိုင်း–ဆိုဆို၊ ဘယ်သုတ်ရောက်ပလဲ–ဟု မေးတော်မူရာ၊ ဥက္ကာ က–အောက်ပါအတိုင်းသုတ်လျှောက်သော်၏။

သဥ္စိ၊ သဖဘသိကိုး၊ စပေတစ်အေး–ခ်ရုတေခ်ိမှုံး

“အညပဗေဿသုဗဟုဋ္ဌိဟိ၊ ။အဗေဿသံပဒါနံ အဗေဿသုဓေ နာမာနို့၊ ဗဟုနာမာနို့၊ ယဒါ သမသသန္တော၊ တဒါ သောသမာသော ဗဟုဗ္ဗီဟိသဗ္ဗောဟောတိ၊.......... ပဝရ–သုရော၊ သုရ၊ ဂရုဠ၊ မနု ဿ၊ ဘုဇင်္ဂ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ မကုဋ၊ ကုဋ၊ ဝဋ္ဋိတ၊ သောသ– သံဃဋိတ–စရ ဏော။ ၊

(က) သုရာစ, အသုရာစ, ဂရုဠာစ, မနုဇာစ, ဘုဇဂါစ, ဂန္ဓဗ္ဗာ
စ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗာ။

(ခ) ပဝရာစတေ-သုရာ, သုရ-ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗာစေ
တိ-ပဝရ, သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗာ။

(ဂ) ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗာနံ, မကုဋာ
နိ, ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋာနိ။

(ဃ) ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋာ
နံကုဋာနိ, ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ-
ကုဋာနိ။

(င) ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ,
ကုဋေသု, ဃဋ္ဋိတာ-ပဝရသုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကု
ဋ, ကုဋ, ဃဋ္ဋိတာ။

(စ) ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ,
ကုဋ, ဃဋ္ဋိတာစတေသေလာစာတိ, ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ,
ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဃဋ္ဋိတ, သေလာ။

(ဆ) ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ,
ကုဋ, ဃဋ္ဋိတ, သေလသေတိ, သံဃဋ္ဋိတာ, ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ,
မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဃဋ္ဋိတ, သေလ, သံဃဋ္ဋိတာ။

(ဇ) ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ,
ဃဋ္ဋိတ, သေလ, သံဃဋ္ဋိတာ, စရဏာ, သသသတတောဂတသသသော
ယံ, ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ဃဋ္ဋိတ,
သေလ, သံဃဋ္ဋိတ, စရဏော၊ တထာဂတော။ အယံပန-ဒိဂုကမ္မဓါ
ရယ- တပ္ပုရိသ, ဒွန္ဒော- တုလျာဓိကရဏ-ဗဟုဗ္ဗီဟိ။ တဲ့.....
ဘုရား"။

ကိုင်း မောင်ပလား။ မောင်ချင်- သည်တွင်ဘဲ ဖြတ်လိုက်ပေဦး
တော့။ အနက်ကိုချတော့မည် ဆို ဆို။ ။"အညပဒတ္ထေသု။
သမာသ်ပုဒ်မှာထပါးကုန်သော ပုဒ်တို့၏အနက်၌။ ဗဟုဗ္ဗီဟိ၊ ဗဟုဗ္ဗီ
ဟိ, ဟူသောအမည်ရှိ၏......တဲ့။ အဲအဘ္ဘာကတော့- ရုပ်တွက်တို့။

သုတ်နက်တဲ့။ အင်း-ရှေးကရတ္တိနက်ကတော့။ မခက်ပါဘူး။ ဘာ ခက်မလဲ။ "ပါဠိတချက်။ အနက်ခဝယ်တွေ"ဆိုသလို။ ထိုထိုသို့ သောအနက်ညာဏ်မှာ။ ထင်သမ်နေတဲ့တပဲ့မတွေ့ကဘဲ။ ကဲ-ကဲ ပြပုဂ်အနက်ကို။ တချက်ဆိုလိုက်ဖုံးပေ့ပြောပြီး။ တလောဆက် တော်မူပြန်သည်မှာ။

ပဝရ-သုရာ,သုရ,ဂရုဠ,မနုဇ,ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ,မကုဋ,ကုမ္ဘ,ဒမ္မိ တ,သေလ, သံယမိတ-စရဏောတိ, ပဒသ ။ ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဠ,မနုဇ,ဘုဇဂ,ဂန္ဓဗ္ဗ,မကုဋ,ကုမ္ဘ,ဒမ္မိတ, သေလ,သံစာမိတ, စရဏောပဒသောပုဒ်၏။ ဝိဂ္ဂဟော၊ ဝိဂြိုဟ်ကို။ ဝေါ၊အနှိသို့။ ကာ တဗ္ဗော၊ပြုအပ်၏။

(က) သုရာစ၊ နတ်တို့လည်း။ အသုရာစ၊ အသုရာတို့လည်း။ ဂရုဠာစ၊ဂဠုန်တို့လည်း။မနုဇာစ၊လူတို့လည်း။ ဘုဇဂါစ၊ နဂါးတို့ လည်း။ဂန္ဓဗ္ဗာစ၊ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့လည်း။သုရာ,သုရ,ဂရုဠ,မနုဇ,ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗာ။နတ်အသုရာ,ဂဠုန်,နဂါး,ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့။

(ခ) ဝေဇနာ၊ထိုသူတို့သည်၊ ပဝရာစ၊မြတ်ကုန်သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။သုရာ,သုရ,ဂရုဠ,မနုဇ,ဘုဇဂ,ဂန္ဓဗ္ဗာစ၊ နတ်, အသုရာ,ဂဠုန်,လူ,နဂါး,ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ် ကုန်၏။ဣတိ၊အနို့ကြောင့်။ ဝေဇနာ၊ထိုသူတို့သည်။ ပဝရ-သုရာ, သုရ,ဂရုဠ,မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗာ။ ပဝရ,သုရာ, သုရ, ဂရုဠ, မနုဇ, ဘုဇဂ,ဂန္ဓဗ္ဗမည်ကုန်၏။

(ဂ) ပဝရ-သုရာ,သုရ,ဂရုဠ,မနုဇ,ဘုဇဂ,ဂန္ဓဗ္ဗာနံ၊ မြတ်ကုန် သောနတ်။ အသုရာ,ဂဠုန်,လူ,နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗ,နတ်တို့၏။ မကုဋာနိ၊ မကိုဋ်တို့သည်။ ပဝရ-သုရာ,သုရ,ဂရုဠ,မနုဇ,ဘုဇဂ,ဂန္ဓဗ္ဗ,မကု ဋာနိ၊ မြတ်ကုန်သောနတ်,အသုရာ,ဂဠုန်,လူ,နဂါး,ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏ မကိုဋ်တို့။

(ဃ) ပဝရ-သုရာ,သုရ,ဂရုဠ,မနုဇ,ဘုဇဂ,ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋာနံ၊ မြတ်ကုန်သော နတ်, အသုရာ,ဂဠုန်, လူ,နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗ, နတ်တို့၏ မကိုဋ်တို့၏။ ကုဋာနိ၊အထွတ်တို့သည်။ ပဝရ-သုရာ,သုရ, ဂရုဠ,

မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ္ဋာဒိ၊ ဖြင်ကုန်သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, ရှု, နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏မကိုဋ်တို့၏အထွတ်တို့။

(င) ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ္ဋေသု၊ ဖြင်ကုန်သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, ရှု, နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏ မကိုဋ်တို့၏ အထွတ်တို့၌။ ဒမိတာ၊ တပ်အပ်ကုန်သည်တည်း။ ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဒမိတာ၊ ဖြင်ကုန်သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, ရှု, နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏မကိုဋ်တို့၏အထွတ်တို့၌တပ်အပ်ကုန်သည်တို့။

(စ) ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဒမိတာစ၊ ဖြင်ကုန်သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, ရှု, နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏၊ မကိုဋ်တို့၏အထွတ်တို့၌တပ်အပ်ကုန်သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုတပ်အပ်ကုန်သော ဝဇိရတွေမှာ၊ သေလာစ၊ ကျောက်တို့သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဒုတိတသ္မာ၊ ထိုနှစ်ပါးသော သဒ္ဒကြောင့်။ တေ၊ ထိုဝဇိရ တို့သည်။ ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဒမိတ, သေလာ။ ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဒမိတ, သေလ, မည်ကုန်၏။

(ဆ) ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဒမိတ, သေလေဟိ။ ဖြင်ကုန်သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, ရှု, နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗတ်နတ်တို့၏ မကိုဋ်တို့၏ အထွတ်တို့၌ တပ်အပ်ကုန်သော ကျောက်တို့ဖြင့်။ သံဃဋိတာ၊ ထိအပ်ကုန်သည် လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဒမိတ, သေလ, သံဃဋိတာ,၊ ဖြင်ကုန်သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်တို့၏ မကိုဋ်တို့၏ အထွတ်တို့၌ တပ်အပ်ကုန်သောကျောက်တို့ဖြင့်ထိအပ်ကုန်သည်တို့။

(ဇ) ယသ္သတလောဂတာသ၊အကြင်မြတ်စွာဘုရားအား၊ ပဝရ–သုဓာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဒမိတ, သေလ, သံဃဋိတာ။ ဖြင်ကုန်သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, ရှု, နဂါး,

ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏ မကိုဋ်တို့၏ အထွတ်တို၌ တပ်အပ် ကုန်သော ကျောက်တို့ဖြင့်ထိ အပ်ကုန်သော။စရဏာ၊ခြေတော်တို့သည်။အဇ္ဇွိ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ ဇုတိတသ္မာ၊ ထိုသို့ရှိသည်၏သဘာ့ကြောင့်။ သော အယံထထောဂတော၊ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ပဝရာသုရာ, သုရ, ဂရု ဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ဂုမ္ဗိတ, သောသ, သံဃဋ္ဋိတ, စရ ဏော၊ ပဝရ-သုရာ, သုရ, ဂရုဍ, မနုဇ, ဘုဇဂ, ဂန္ဓဗ္ဗ, မကုဋ, ကုဋ, ရုမ္ဗိတ, သောသ, သံဃဋ္ဋိတ, စရဏ, မည်တော်မူ၏။ တထာဂတော၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ထဗ္ဗုတိ၊ရ၍......။ ။အယံပနသမာသော၊ ဤ သမာသ်သည်။ ဗွိကော့, ကမ္မဓါရယ, တပ္ပုရိသ, ဂဗ္ဘော၊ ဗွိ, ကမ္မ ဓါရည်း, တပ္ပုရုသ်။အတွင်းရှိသော။ ဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသ်ကြောင့်၊ ဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသ်သည်။ပေါတိ၊ဖြစ်၏။......တဲ့။

ယင်းသို့လျှင်။ အကြင်သို့သောသဒ္ဒါသမာသကို။ ချတော်မူပြီး သည်၏ အခြားမဲ့၌။ တပဲ့မ ပဋ္ဌမကျော် လောင်းတို့မှာ။ ကောင်း ကောင်းကြီး ရှုပ်ပြီးစိမ့်သောဌာ၊ သုတ်အသီးသီးတို့ဖြင့်။ အနည်း နည်းစီရင်ပုံများစွာတို့ကို။ သဒ္ဒါကျည်းကျမ်း၏အဘွင့်မှီရာ၊ ဋီကာ ကျမ်းရင်းများဖြစ်ကြပေသော။ (၁)သီဟိုဠ်ရှင်ဝေဇိရဗုဒ္ဓိစီရင်သည့် မုခမတ္တဒီပနီမည်သောနျာသခေါ် ဥသတ်ကျမ်း။(၂)၎င်းအဘွင့်၊ပုဂံ သံပျင်အမတ် စီရင်တဲ့သံပျင်ဋီကာ။ (၃)၎င်း၏အဘွင့်၊ ပုဂံ-ရှင် ဂုဏသာဂရ စီရင်တဲ့ မုခမတ္တသာရကျမ်း။ (၄)၎င်း၏ အဘွင့်၊ ပုသိမ်-ရှင်ဆပဒစီရင်တဲ့သုတ္တနိဒ္ဒေသ၊ (၅)၎င်းအဘွင့်၊ သီဟိုဠ်- ရှင်ဗုဒ္ဓပိယပြုစုစီရင်တဲ့။အကြင်သို့သောရူပသိဒ္ဓိစသော၊ ထိုထိုသို့ သော သဒ္ဒါကြီးအဘွင့်ကျမ်းဂန်တို့နှင့်၊ ဘန်းဆန်အောင်ပို့ချ သင် ကြားတော်မူလေ၏။

ထိုသို့သောသုတ်အထွက်တို့ဖြင့်၊ ရှုပ်ထွေးခြင်းကိစ္စတော်ကြီး ပြီးစီးသောကာလ၊ သဒ္ဒါနယသာဂရ၌၊အာဂမယုတ္တိ၊ အဟုတ်ရှိ ပေသော။ကျူပ်တပည့်မ,ကောသာဝတီက၊ ဤသို့မေးလားမြန်းလား လုပ်လေ၏။ အဘယ်သို့ မေးလားမြန်းလားလုပ်ပါသနည်းဆိုသော်။ ''ကိုယ်တော်ရှင်းကြီး သင်ကြားပို့ချတော်မူတဲ့၊ ကစ္စည်းသဒ္ဒါ အ

လိုမှာ၊ ထိုထိုသို့သောနတ်, အသူရာ, ဂဠုန်, လူ, နဂါး,ဂန္ဓဗ္ဗ,နတ်ကယ်လို့။ ၆ မျိုးမှုသာပါရှိပါတယ်။တကယ်ဆိုတော့၊ ဗြဟ္မာခင်းကိုကော၊ ထည့်သွင်းတို့ မကောင်းဘူးလောဘုရား” ဟု လျှောက်ထားမေးမြန်းပြန်ချေတမုံ့။

ယင်းသို့မေးမြန်းသောအလုပ်–ရှင်ကို၊ ကျုပ်တို့ကပေါ့ရပြော ရပြန်သည်မှာ။ ။အိုကောသာဝတီ။ ဤမည်သောနတ်နှင့်ဗြဟ္မာကို မခွဲခြားဘဲ၊ တပါးတည်းမိန့်တော်မူဟန်ရှိတယ်ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အပါးတော်မှာရှိနေသော တပည့်ကြီးအမိုးဗိမ်းက၊ “ဟုတ်ပေမို့ မယ်မောင်ရင်မှိုင်းရဲ့၊ ထဝဲ့တော်မတို့ကြည့်ဘူးတဲ့ ရုပ်သေးထဲမှာ လဲ၊ ဗြဟ္မာနှင့်နတ်တို့၏ခေါင်းမှာ ဆောင်းတော်မူပုံက၊ သရဖူနှင့် မကိုဋ်သာ ခြားနားတယ်” ဟုလျှောက်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ၊ကျုပ်တို့က– အိုဒါယကာမကြီး၊ ၎င်းအထက်မှာ ဆရာချခဲ့တဲ့၊သဒ္ဓါကပြယုဂ်ကို၊ သချပ်သကာန်၊ဟုတ်မှန်သလောက် သိရှိ နားလည်စိမ့်သောငှာ၊ မိန္ဒူပကာသနီ၊ ရွှယ်ရုံကျော်ထင်၊ မဟာ်ဝင်စသော များစွာသောကျမ်းဂန်တို့ကို ပြုရစီရင်တော်မူခဲ့ ပေသော၊ ကျုပ်တို့ ကျေးဇူးတော်သခင်၊ အရှင်ကျိုးသဲလေးထပ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည်၊ ‘‘အဗိဓ္ဓနယျ၊ အပ္ပမေယျ၊ သေဠ ဇေဠ္ဌ၊အရှေယ်–အနန္တ၊ရမည်တော်ရလျက်’’ အစချီထားတဲ့၊ ဘုရား ၆ ဆူကပ်လင်္ကာ တေထမ်းကြီးမှာလဲ၊ အောက်ပါအတိုင်း စီကုံး တော်မူလေသတည်းဟုရွတ်ပြပုံမှာလည်း၊အောက်မှာရှိလေ၏။

မနုဇ,သုရ,ဂရုဠ,ဓနုဇ,ဥရဂ,ဂန္ဓဗ္ဗမြမှုဂ် ဆောင်ပုဒ်ကြီး။

၁ ဗြဟ္မာ့ခမင်း။ ။တပြိုင် တည်လျက်၊ တပြိုင် ပျက်သော၊ တိုက်စကြဝဠာ၊အသင်္ချေတောင်ဒွေး၊ ကုဋေတသိန်း၊ ရေကိန်းတည် သွဲ့၊သုံးခဲ့တခရိုင်၊ပြည်မဏ္ဍိုင်ဌာ၊ဦးကိုင်ချုပ်ချာ၊ ကိုယ်ဈော်ဝါဖြင့်၊ ဘာဝနာရှာန်၊လျှင်ထန်ရဟ်ဟိဘ်၊ထန်းရိပ်ထိုထက်၊ မြွားမထွက်

မ္ဒိ။ စကြာဝဠာနရန်း။ ပျံသန်းကူးကြ။ ကွန့်မြူးကြသော၊ ဘုဒ္ဓဝါသ ဗြဟ္မာမင်း။

၂ သိကြားမင်း။ ။သတ္တရတ္နာ့ပဒါ။ ညီလာခွေပတ်။ ရေ ရဟာတ်ရစ်ဂုံ၊ ငါးဆင့်ခုံထက်။ လေးဟုန် ရောင်ညီ။ ထောင်ထိထိ သော၊ဂီရိဗဟိန္ဒြ။မြင်းမိုရ်သာခေါင်၊ရွှေတောင်မကုဋ္ဌ။ သောင်းပြင် ဝထက်၊တေဇထုးမြတ်။နတ်နတ်အပေါင်း၊ခိုအောင်းစရာ၊ အမရာ ဝတီ။ပြာနိသုဒဿန။ အပုဏ္ဍာဘူမိန်။ ပြည်ဝတီနန္ဒ။ သုမိန့်ထောင် သောင်း။ ရောင်ခပေါင်းမြူးပတ်။ ကူးကာယာဉ်သော။ နဝရတ်စီမာန်။ နန်းဝေယန်မြင့်။ ပိုးစံပျော်ပါး၊နတ်တသွားကို။ပိုင်ကားအုပ်ချုပ်။မင်း ပြုလုပ်သော၊ဝိဇယုတ္တရ၊ဝဇိရ္ဗ၊ဘုန္ဓာ။မဟာဒေဝရာဇ်မင်း။

၃ အသူရာနတ်မင်း။ ။မြင်းမိုရ်တောင်အောက်။ ခနောက် မြပိုင်။ ညှပ်တိုင်သုံးရတို့၏အကြား။ ငွေပြားကျုံးသွာ။ မန္ဒာသဲဖြူ။ ယုဇနာခပေါင်း။ တသောင်းကျယ်ပြော၊ မြေတကြောခွဲ။ ဝသော ကာသာရ။နာမတွင်မည်။ရွှေပြည်ကြီးသခင်။မြသွင်ရိုးရွက်။ ငွေခက် ပွင့်ဝတ်၊သစ္စာကြံဖြန်း။ပင်နန်းဦးကိုင်။ပိုးပိုင်ချုပ်ချာ။ ကျော်မှန်ဝါ သော၊အသူရာနတ်မင်း။

၄ ဂဠုန်မင်း။ ။မေရုသမုဒ္ဒ၊ ဒုတိယအာသပိန္ဒာ။ ယုဇနာ သယ်ပြန့်။လောက်ပံရွှေဘုံ။ပင်ရိပ်မြုံ။ဂဠုန်အရပ်ရပ်။ဇာတ်ပဒ္ဒိသန်။ လေးတန်ကွဲပြားငှက်အများကို။ကြီးမားဘုန်းဟုန်။ပိုးအုပ်ချုပ်သော၊ ဂဠုန်ငှက်မင်း။

၅ ရှုမင်း။ ။ချစ်စင်းအတ္တ္တဝါ။ဒိပါနှစ်ထောင်။ဝန်းခြောင်ရံ ပတ်။လောကခါဘ်ကို။နှိပ်ကွပ်နိုင်စွမ်း။ပိုးမည်ဖြစ်ကို၊ အနှစ်တရား ရည်စွာကာသ၊ ရှေးမဆွက၊ လောကဖြူဘာ၊ နတ်သူရာတို့၊သြ ဘာနိမိတ်၊ တိတ်တဘောင်ပေး၍၊ ပဉ်စကြေး ကြော်ငြာရသဖြင့်၊ လောကပရမေ၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဋ္ဌကရာဇ်၊ ဘွင့်မှစ်ကဒေဘ်၊ နန်းစံ ထီးဆောင်း၊ မင်းအပေါင်းနှင့် တကွ၊ ဆတ္တိသ ယုဇနာ၊ စိုထ်ပါ ပရိသတ်၊ ဝန်းရံပတ်လျက်၊ရဟာတ်စက်လျှံ၊ယာဉ်ဖျံစီးလစ်။ လေး

ကျွန်းရပ်၍၊ နဘ်စပ်နှစ်ပြည်၊ ဆက်ရှည်ပိုးတင့်၊ တန်ခိုးပွင့်သော၊ လှူမင့်အထွတ်၊ စက္ကဝတ်မန္ဓာတ်မင်း။

၆ နံ့ဂါးမင်း။ ။ကျွှသ်ဝင်း ယူဇနာ၊ ငါးရာခြော၀၊ ဘောဂဝတီ၊ ရွှေညီရုံ၊ ကမ်းငွေလှုံသက်၊ ပိရုံကျွ၊ ဇရောပထ၊ ဆေဗျာဂုတ္တ၊ ကလျာဂေါတမ၊ နာဂလေးရိုး၊ ရေနတ်မျိုးဘို၊ ဗိုင်ပိုးရသဖြင့်၊ ဆော ရပိသ်၊ အလျှံခြောင်းခြောင်း၊ မျက်စောင်းသက်နက်၊ ၄ှန်တက်ညီး ညီးသောင်မီးမကၤ၊ ဖြင်းသန့်လှသော၊ ဘုဇဂရာဇာ၊ မဟာရေနတ် မင်း။

၇ ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်မင်း။ ။နာဂုဟ္မ၊ စတုဂ္ဂ အာလိန်၊ မိုဂ္ဂြိုဝ် ခရိုင်၊ နိုင်ငံနဘ်ရပ်ဝယ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗမျိုး၊ တန်ခိုးဌန်ဆူ၊ ဟူဟူ ဟာဟာ၊ သညာအမည်၊ အတည်တည်အဝဝ၊ ပဥ္စသိခ၊ သုယာမနတ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ ဇာတိ၊ ရှိသရွေ့ နဘ်ဘုံ၊ အလုံးစုံကို၊ အုပ်ချုပ်ပိုင်သ၊ အာဏာရှိသော၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်း။

ဤမင်းရှနစ်ဦးတို့သည်၊ အထူးသဖြင့်၊ အတင့်အတယ်၊ ချယ် ဖွယ်ဆန်းပြား၊ တမွတ်သား၍၊ ပဋ္ဋမြားစိန်ခဲ၊ ပုလဲသန္တာ၊ နီလာ ဂေါမုတ်၊ ဥဿဘရား၊ မြတ်ကိုးပါး ရတနာကို၊ သင့်ရာ သင့်ရာ ချယ်စီ၍၊ ဇမ္ဗူဒီကြက်သရေ၊ သဒ္ဒြပင်မြစ်၊ ဇမ္ဗူရစ်သိင်္ဂီ၊ ရွှေစာဒီ တို့ဖြင့်၊ မြှာစီသွန်းဆဘ်၊ လုပ်ဆောင်အပ်သော၊ သင်းကျုပ်ဦးပိုက်နှင့် တကွ၊ အနန္တ, အနန္တ၊ အဝိညာဏက–ရတနာတွင်၊ မင်္ဂလာအခေါင် ပုံဆောင်နှိုင်းခိုင်းခြင်း၄ါမအပ်၊ မင်းမြတ်ရှနစ်ပါးတို့၊ ဦးပျားဝင်ပ် ဖြင်ဝယ်၊ ဆင်ယင်ပိုက်ထူသောသရဖူပိုက်ညွတ်၊ မကိုဋ်ထွတ်၌၊ သွင်းသွတ်စေ့စပ်၊ မြဲကျညှပ်၍၊ တပ်အပ်သောရတနာ၊ ပိန္နာမကော်၊ ဇော်ဝိရသ်ပဋ္ဋမြား၊ ပိန့်ဖူးပျား၌၊ ဘဝါးနှစ်ပြာ၊ ရွှေစကြာဖြင့်၊ ခိုက် ခါယိပါး၊ နှင်းသွားစမ္မယ်ခြင်း၄ါ၊ ထိုက်တော်မူသောကြောင့်၊ နဘ်, အ သူရာ၊ မြဟ္မာ, သိကြား၊ နဂါး, ဂန္ဓုန် ၊ ကုမ္ဘဏ်, ဂန္ဓဗ်၊ စက္ကဝတ်သ နင်း၊ အမင်းမင်းတို့၏၊ သခင်၊ ဗေါ်ရှင်စက္ကရတ်၊ သူမြတ်ထကာတို့၏ မိပတိ၊ အပရိမာဏ်၊ ဖွဲ့ညာဏ်တော်အရှင်၊ အနန္တဂုဏ်အင်၊ မဟ္ကဂ်

ပါရဂူ၊ ဖြစ်တော်မူသော၊ သုံးဘုံသူကြေရာ၏၊ ရှင်ချစ်ကိုယ်တော် မြတ်ဘုရား......ဘဲ့။ ကြားကြရဲ့လား။

ကဲ သွားကြပေအုံးတော့–သွားကြပေအုံးတော့၊ ဝက်ဘာချောင် ကာ၊ အလက်ာတောင်– ထက်ရအောင် လာတုန်ကြပြီ၊ ပုညဝတီ ဘယ်ဆီရောက်ပလဲ၊ ကဲကဲ ဆိုစမ်း ဆိုစမ်း။

ပုညဝတီ။ ။"မှန်လှပါ၊ ယသောဝါ။ ။

ဝိန္ဓသဂကောဝိ, နာဂေါသိ၊ ဂေါတမောဝိ,မဟာမတိ၊
ပဏ္ဍိတောဝိ–ရသာပေတော၊ ဝိဇ္ဇ,မေ–သာဝိ,တေဂတိ"၊
တဲ့ဘုရား။

အသောကာကေရိုချီးတော်မူပုံ။

ဗြဲ့ဘ်–ဝိဇ္ဇဒဏ္ဍနရဒေါသကို၊ လျောကျအောင်ကျည့်ဖယ်ဘဲ့၊ ပရိတာရုံဂါထာကိုး၊ ကဲ–ကဲ–အသာတိုး၊ ရွှေနားရောက်အောင် တိုး၊အမျိုးမျိုးသောစာတွေပေတွေချရတာကလဲ၊ အားတယ်လို့ဘဲ မရှိရဘူး၊ တပည့်မ ပေါ်များတော့၊ တောကြား တောင်ကြားမှာ တောင်၊ရှောင်ရှားလို့ဖယ်လို့မရနိုင်ဘူး၊ ထူးလဲထူးဘဲ့ရကွဘဲ၊ ကဲ ကျုပ်ဒကာမတို့၊ ဆိုကြပေအုံးတော့ဆိုကြပေအုံးတော့ဟု ပြော ပြီး၊ ထလော စာချတော်ရှုဟာနိုကား။

"ယသောဝါ၊ ဝိဇ္ဇဒဏ္ဍနရဒေါသရဲ့၊လျောကျစေရာ၊ အဖြေဂါ ထာအကိုး၊ တမျိုးတသွယ်၊ အဘယ်နည်းဟုဘိမူ၊"ဝိန္ဓသဂကော ဝိ၊လ၊တေဂတိ, ဟူသည်တည်း၊ ။သာဝိ၊ အရှင်သခင်၊ ကျွန်ုပ် ထိပ်တင်၊ ဝိန္ဓသဂကောဝိ၊ ပြောင်တရဏ်ထက်၊တောင်ဟုန်သွက် ဘဲ့၊ဂန္ဓနန်ဌက်စစ်၊ဖြစ်ကြီးဖြစ်လျှောက်လည်း၊ နာဂေါ၊ မားမားတင်း တင်း၊ပါးပပြည့်နဲ့၊နဂါးမင်းသည်၊အသိ၊ ဖြစ်ဘိ၍၊ ဂေါတမောဝိ၊ ကုလားတသိုက်၊ အသားကြိုက်ဘဲ့၊ ဒွားဒိုက်အစစ်၊ ဖြစ်ရှာတုံ လျှောက်လည်း၊ မဟာဘတိ၊ အသိသိပေါပေါပြီး၊ အနည်းနည်း ပြောတို့၊ကြီးသောပညာရှိ၍၊ပဏ္ဍိတောဝိ၊အလွန်တပ်လောက်ဘဲ့၊ မွန်မြတ်သောဘောဇဉ် ဖြစ်တုံလျှောက်လည်း၊ ရသာပေတော၊ ဥစ္စာ

ထမင်းဟင်းကဲ့သို့၊ အရသာမှကင်း၏။ တေ၊ အကျွန်ုပ်ထိပ်တင်၊ မြတ်သခင်၏၊ ဂတိ၊ စနစ်မရှာ၊ ခေတ်မကျဘဲ့၊ ဖြစ်ရပုံသည်၊ မေ၊ အချို့ တော်ကျချင်ဖြင့်၊ ရွှဲသော်ရတဲ့၊ ဘဲ့တော်မအား၊ စိတ္တာ၊ တရှူးရှူး တဝေဝေနဲ့၊ တရှူးရှူးနေလောက်သောင်၊ ထူးပေဆန်းပေ၏။

ဆဲ ဒီအနက်ကတော့၊ ဖွက်သည်ကိုမသိသေတော့၊ ထင်မိထင် ရာ၊ ပေးချင်ရာပေးတဲ့၊ မလေးမခန့်၊ နန့်တန့်တန့်–အနက်ဖြစ်ရကား၊ စကားရှေ့နောက်၊ ယချောက်ယချက်၊ နောက်ပျက်ပျက်–ဂလန့်တ ကျင်ကဲ့သို့၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပ၊ တနည်းမှတ်ကြရမည်၊ အနှီမှ တချက်၊ ဖွက်သည်ကိုသိ၍၊ ထိထိရောက်ရောက်၊ ပါဠိချောက် အနက်ကို၊ တချက်တည်းပေးပုံမှာ၊

“သာမိ၊ ဒကာ၊ တပည့်–နတ်ပြဗ္ဗာတို့ရဲ့၊ သဗ္ဗာ ဘဂဝတည်း ဟူသော၊ မြတ်စွာဘုရား၊ ကိုးရှင်ပင်တရားသည်၊ ပိနာယကောဝိ၊ မမှားမစောင်း၊ တရားကြောင်းနှင့်၊ အသွားကောင်းအောင်၊ ခေါင်း ဆောင်တော်ကြီးအစစ်၊ ဖြစ်တော်မူ၍သာလျှင်၊ နာဂေါ၊ မကောင်း မှုကို၊ မပြုတမ်းသာ၊ အလှမ်းကွာတဲ့၊ ရဟန္တာသည်၊ အာဝိ၊ ဖြစ်ဘိ ၏၊ ဂေါတမောပိ၊ အပေါဝဝတ၊ အပေါဝဝတနဲ့၊ ပြောပလောက်တဲ့၊ ဂေါတမအနွယ်လဲ၊ တကာယ်ဘဲဖြစ်တော်မူ၏၊ ပဏ္ဍိတောပိ၊ ဗြိမ် ဖေါဖေါ၊ ဓာဘ်သဘောနဲ့၊ မြတ်သောမင်းမျိုး၊ ချင်းမျိုး၌ဖြစ်လျက် လဲ၊ ရှာသာပေတော၊ အပလိမ်းဘဝတွင်ဖြင့်၊ တယိမ်းယိမ်းကာ၊ ဖြိ၊ လိုမှို၊ မိန်းမတို့နှစ်မြှိုက်ပြီး၊ ချစ်ကြိုက်မှုအကြိပ်ကြိပ်တွေနဲ့၊ မိန်းစရာ ဘဝ၊ ပိန်မဟာ၊ စိန်မဟာလို့ တ ရတဲ့၊ သိင်္ဂါ ရသအရေရှိတဲ့၊ ကြည့် စရာပွဲလမ်းသဘင်၊ ပျော်ရွှင်မှုအဝဝ– အမျိုးမျိုး အစားစားတို့ရဲ့ ဖြင်၊ နှင့်ရသကိုးပါးတို့နှင့်၊ ရှားမှုးကြီးကင်းရှင်းတော်မူပါပေ၏၊ တေ၊ အကျွန်ုပ်ထိပ်တင်၊ မြတ်ရှင်ပင်၏၊ ဂတိ၊ စနစ်ကျကျ၊ အစစ်လှ တဲ့၊ ဖြင်ရပုံသည်၊ မေ၊ တကဲ့အသော်အလှော်ရတဲ့၊ တဲ့တော်မ အား၊ စိတ္တာ၊ အတန်သဘောပေဘဲလို့၊ ခန့်ခန့်ကြီးပြောပြောပီး၊ ဆုံးဖြ တ်ယ်အစစ်၊ ဖြစ်ရချေတမုံ့ဘဲ့” ……။

ယင်းသို့သော အမိန့်အဆိုဖြင့်၊ သိပ္ပိုဋ္ဌိအရှင်၊ သည်ရကျွဲတမ

ထေရ်စီရင်တော်မူတဲ့၊ သုဓောဒါသင်္ကာရကျမ်းကို၊ကြိုးပမ်းသင်ရှို၊ ပို့ချတော်မူရာ၊ အဆိုပါအလင်္ကာ၏အနက်ချုပ်မှာ။ ပရက္ကမ,ဆရာတော်၊မွေတောင်ဆရာတော်၊ဗားကရာသရုတော်၊ ခုဘ်ကျောင်းဆရာတော်နှင့်၊ယောအတွင်းဝန်ကြီးဘို့၏–အမွှန်းချီးအပ်တဲ့၊ နိသသရည်း အနက်ပေါင်းတို့ဖြင့်၊ ၎င်းအလင်္ကာကျမ်း၏ မိရာ၊ ဋီကာပေါင်း, ဋီကာသစ်၊ အစောင်စောင် အကျမ်းကျမ်း တို့ရှဲဖြင့်၊ ညောင်ရမ်းဆယ်ဆက်၊ ပြည်မင်း လက်ထက်တွင်၊ ပြည်ဆရာတော်စီရင်တဲ့၊ အလင်္ကာဒေါသတို့၏ သဘောပြရာ၊ မြန်မာအလင်္ကာကျမ်းရင်းနှင့်၊ စနေမင်းလက်ထက်က၊အောင်တယ်ကျောင်းဆရာတော်စီရင်တဲ့၊ အလင်္ကာ ရာဇီရတို့နှင့်၊ ရောရချိတ်တွယ်၊ အမိပ္ပါယ်များကိုပြောပြပြီး၊ လောက၏မိန့်စရော၊သိင်္ဂါရ–ရသတည်းဟူသော၊ ကချေသည်တို့ဥစ္စာအရသာ၊ ထံကျွာတီးကွက်နှင့်၊ စည်းချက်ကျအောင် က နည်းများသည်လည်း၊ တပါ:မကာ၊ ၆၄ မျိုးတောင်မှရှိကြောင်း၊ ရှေးဟောင်း သာခကတို့ဖြင့်၊ ဆရာက မိန့်တော်မူလိုက်သည်မှာလည်း၊အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူလို၊

သမပိုက်ပျိုသော၊တိုပဓါ–က,နည်း ၆၄ မျိုးရှိကြောင်း။

“မွှေသုံးမွှေခက်၊ မွှေဘသက်နှင့်၊ မွှေဒက်စည်ဘောင်း၊ နားတောင်းသဲ့ကြွပ်၊ လက်စွပ်ပုတီး၊ ညီးညီးလျှံဝါ၊ သိင်္ဂါခါးပန်း၊ ပဘ်ဝန်းစည်ဘုံင်း၊သင်မိုင်းတမူ၊ မတူတချို၊ ပိန်းညှိနီဝါ၊ အပြာတွတ်တွတ်၊ သွယ်ညွှတ်သင်္ကခြေ၊ ဆံမွှေယိမ်းနွဲ့၊ “ခြောက်ဆဲ့လေးပါး”၊ ကခြင်းများနှင့်၊မှတ်သားကြင်လည်၊ ကချေသည်လည်း၊ ဝန်းသည်ကြည့်ဘိုင်း၊အလှိုင်းလှိုင်းတည့်၊ကြိုးဒိုင်းကြိုးပေါ်၊ လွှန်ပျော့လွန့်ထင်း၊ခါးဆင်း–ကရဝီ၊ရုံဝီပဲ့ဖြင်၊ က,မျိုးရှင်သည်၊ ၊ ဖြင်သည်မျက်စိမူးမှုတည်း”၊

အိုတပုံမ အပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့၊ အထက်ပါ လင်္ကာအရ၊ ကနည်းရှိန်နည်း၊ ဗုံတီးနည်းအလုပ်တို့ကိုကား၊ကျုပ်တို့နားမလည်ချေ၊ ၎င်းကနည်းရှိန်နည်းတို့ကို၊ရုံရုံကြီးနားလည်လိုသူတို့မှာ၊

မြန်မာအသင်းက၊ ကျုပ်တို့ဒကာရင်း၊ သာကွင်းနှင့် ဘီလူးကြိမ်းကြိမ်းနိုင်သော၊ ဦးဖိုးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အမြီးတရှုပ်ရှုပ်နှံ့၊ မီးဒုတ်ကောင် အတောင် ကြွသကဲ့သို့သော၊ မောင်ဘချိုကိုလည်းကောင်း၊ ကြောင်းလမ်းသွေးနွေး၊ မေးလည်းမေးပြီး၊ အရေးတယူ၊ အလေးမူအပ်သတည်းတဲ့၊ ကိုင်း– သွားလိုက်ကြ ပေအုံးတော့၊ တရား အားထုတ်ရဦးမည်။

ကျုပ်တို့သည်၊ ဤမည်ဤမည်သော၊ ပမွှမကျော်အောင်ထီးကို၊ ချောင်ချောင်ကြီးဆောင်းလိုကြကုန်သော ရသေ့မတို့အား၊ တနေ့မှ မအားရ၊ နားရတယ်လို့ဘဲမရှိဘဲ၊ ထိုမည်ထိုမည်သောသမ်း, အလင်္ကာ,သဒ္ဒါ, အဘိဓါန်မှစ၍၊ နေ့ဝါများကိုလည်းကောင်း၊ မာတိကာ၊ဓါတုကထာ၊ ယမိုက်၊ ပဌာန်းငသော ညဥ့ဝါများကို လည်းကောင်း၊ ပို့ချသင်ကြားခြင်း၊ တရားဟောခြင်းစသောအလုပ်တို့ကို ပြုလုပ်နေတော်မူရာ၊ မန္တလေးမြို့တွင်ပါရှိတဲ့၊ ပလ်ဗောဓ၊ကြောင့် ကြမှုဆထပ်ပါးတို့တွင်၊ "ဂဏဝန်းသတ်၊ပရိသတ်ဖြင့်၊နေ့ဝတ်ညဥ့်ယံ၊ သင်အံစာပေ၊ ပို့ချလေလည်း၊လွန်လေအခါ၊ ပိုးရိမ်ကွာခဲ့"ဟု သောအရလည်းကောင်း၊ ၊"ထင်ရှားကျော်ဟိုး၊တန်ခိုးသတင်း၊ ဘုန်းကြီးခြင်းဖြင့်၊ တောတွင်းထဲချောင်၊ ကျိန်းအောင်း ရှောင်လည်း၊ ရောက်အောင်လူဗိုလ်၊ ထိုထိုပစ္စည်း၊သိမ်းဆည်းမအား၊ တရားဟောကာ၊နေ့ရက်ကြာ၍၊ ချမ်းသာမရ၊ လွန်ကြောင့်ကြခဲ့" ဟုသောအရလည်းကောင်း၊ ၊တကြောင်းတည်းတိုက်ဆိုင်ပြီး၊ တခိုင်မိုင်တတွေတွေ၊အတွေတွေစဥ်းစားနေရာ၊ အလ္လာပ,သလ္လာပ၊ သုခဒုက္ခနှင့်စပ်သော စကားများကို၊ ပြောကြားရန် လာလေ့ရှိသော၊ သတိပဋ္ဌာန်ချောင်က၊ ငမောင်မည်သော ဘိုးသူတော်တယောက်ရောက်လာပြီး၊ အောက်ပါအတိုင်းလျှောက်ထားဘိသောဟူ၏၊

သူတော်ငမောင်၊ ၊"ကျုပ်တို့ဆရာ၊ မဟာကဝိန်၊ သုခမိန်ယောဂီသည်၊ အနှီသို့သော "ထီးမိုး,မိုးကြီးပစ်"တရားကို ဟောရာက၊ တသောသောခါ ရုံထောက်လိုက်တော့၊ ဂျွန်ရောက်သော

ဖြန့်ပြီလို့သတင်းရတာနဲ့၊ အင်းဝတောင် မကျူးဖြစ်တဲ့ပြင်၊ အထူး ချစ်တဲ့တောင်သာရသေ့နဲ့၊ ချောင်တကာမမှေ့ အားဘဲ၊ရသေ့တပါး အရှင့်ထံ၊ခေတ်မြန်မြန်လာခဲ့တာပါဘဲဘုရား၊မိုးကြိုးဆက်ပါအုံး"။

ခြေခြာ်- သူတော်ငမောင်က၊ ချောင်ဆရာ့ ဂန္ဓုန်တရားကို၊ မကြားမနာလိုဘူး၊ မိုးကြိုးတရားကိုသာ ကြားနာလိုတယ် ဆိုပါတော့၊ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂၉၂-ခု၊ဝါခေါင်လဆန်း(၁၁)ရက်၊တနင်းလာနေ့က၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာရှိတဲ့၊ အထိကရဖြစ်တဲ့၊ သပ္ပာမြောက် ဇွေက်ဘုရင်ကျောက်ရုပ်ကြီးကို၊ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ရာ၊ ကျောက်ရုပ်ကြီးမှာပဲသော အပိုင်းအစအန များသည်၊ ၁၅ ကိုက်လောက် လွင့်စင်သွားကြောင်း။ ၎င်းအရုပ်ကြီးနှင့် ကိုက် ၂၀၀ ကွာ အဆောက်အဦကြီးကိုမထိ၊ လူသူကိုမှမရှိလို့၊ အနီးသည့် သူရိသသတင်းစာ၊၎င်းဝါခေါင်လဆုတ် ၁ ရက်နေ့ထုတ်မှာ တွေ့ကတဲ့က၊ ရသေ့လဲ၊ မေ့ဘဲမမေ့နိုင်သည့်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သောအမျိုးသားတို့ဘို့၊ထိုမည်သောမိုးကြိုးတရားကို၊ဟောကြားချိမ့်မည်၊ ကြံစည်တော်မူလျက်ပဲ၊ အနို့ရေတွင်" ဂန္ဓုန်ပျံ့ဋီကာ"ဆိုပြီး၊ တောင်ခေါက်မြောက်ရောက်နဲ့ ရည်စရာဖြစ်ကုန်မည့်အတွက်၊ တချက်သည်းခံပေဦးတော့၊ နှောင်သောအခါ၊ အခွင့်သာလို့အခါရတော့၊ ဆရာက"မိုးကြိုးဋီကာ"တကျမ်း၊ ကြိုးပမ်းတော်မူမည်။ ယောဂီမှာချမ်းသာပြီး၊ကျန်းမာတို့အကြောင်းကိုသာ၊ ဆရာတောင်းမေတ္တာပို့ပေတော့။

သူတော်ငမောင်။ ။"ခြေခြာ်-မိုးကြိုးတရား၊ လားလားမှမနာရဘူးလားကိုယ်တော်"။

အင်း–ဘိုးသူတော်က၊ မိုးကြိုးတရားကို၊ များများကြီးတော့ တပ်ဟန်ရှိတယ်၊တော့ဘိုးသူတော်–မကြောင့်ကြနဲ့၊ ယခု ၁၂၉၃ ခု နှစ်မတုတ်လား၊ ဘုရားရှင့်သာသနာတော်ကြီးကလဲ၊ တဝက်နီးခဲ့ပေါ့၊ထက်ခရီးတာဝတိန်ကာ၊ဘချက်ပြီးတခါချိန်မှဲ့၊ မာဃိန္ဒသိကြားမင်းနှင့်ဘဲလို၊အားတင်းမှပေါ့၊ယင်းသို့သောအလုပ်ကြောင့်၊ ကျုပ်တို့ မောင်းထောင်တကာကြီး ဦးကျော်ဟူက၊ အထူးဘော်ဖြစ်ခဲ့တဲ့

သံချိုကဗျာများသည်း။ အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်းဟု၊ တနည်း ဟောပြနိုင်သည်ကား။

ဧရာဇိန်သက်နက်-သီကြွားစကော်သံချို။

သဏ္ဍာရှေဇ်။ အသစ်တခါပြုရှာကြ၊ ရှစ်ရာ- အပျက်ဆိုးတာမို့၊ သုံ့ဗိုး-ရန်ဒမြေတွေ့နှင့်။မိုးပင်းကပင်-ခေါင်ချင်ခေါင်တဘ်သဝဲ့။ မင်းဗိုးတောင်အသစ်ပြောင်းထိုမို့။ လူပေါင်းတွေ ကြိုတိုတွေ့ကြပေါ့။ အောင်မြေထိုဗိုဘ်မလုံ။ ။မြောက်နှင့်မြောက်။ ဧေါက်ရှောက်ကယ်မကြာပ။နောက်တခါ-ရောက်လာမဲ့ရှစ်ကတော့။ ဘာဖြစ်မည်မဆိုနိုင်ဘူး။ ပြုပ်သုံးဆိုင်-စတု,ဇောဘ်။ လူ့ဝေါဟာဗောဇနှင့်ထောက်လိုက်လျှင်။ ပါပ,ပြောင်းပြန်မှောက်ထိုမို့။ ပ,စောက်-ဂ,ငယ်ဖြစ်တသင်၊ ကိန်းရှစ်နှင့်ကြို၊ ။ခါတ်ထွက်တသောင်နှင့်။ နတ်စက်ရောင်-ဇာဂရုတ္တိ၊ ရှစ်ရဆို-ဤလိုဟာသင့်၊ သီပန္နံမှာသသသနာပွားစေတို့၊ သီကြွားစေခါနှင်၍၊ ဘုရားရှင်နိဗ္ဗာန်နန်းကို။ စံမြန်းကာကိုယ်တော်ချုပ်စည်ကား၊ကုသိနာ-မလ္လာမင်းတို့၍။ အင်ကြွင်းပင်- ဆေးသာရိပ်မှာဖြင့်။ ဗျာဒိတ်တော် မြွက်ဘော်ဟောသတော့။ ယကြော့ကုဝဏ္ဏသနှင့်။ ပိဇသ-ရာဇာတို့၊ သာသနာ-တာသာပြုစည်ကား။အပါးမှာသီကြွားသာ၍ရှုရက်ကမို့။ ဘီလူးတို့ပြေးကြကုန်။ ရှေးကပ်နှိုရင်း။ ။နရာနံ-သတ္တဝါအများမှာတော့၊ နာဖျားပုံညပဋ္ဌဝေါ ငွဲ့ပြင်၊ ငတ်သောအစာနှင့်၊ ကပ်ရောဂါဖြစ်သူဖြစ်ထိုမို့၊ မင်းသစ်ဘုရင်လဲတတ်သတဲ့၊ အမြိုပင်မယူကြသေနှင့်။လောကဝစန်မို့။ နှ-သင့်,မသေချာဘူ၊ မှန်ရောမှန်ရော နှစ်ဘုံပေမို့၊ ကံခွဲသူရုပ်နံ့ပြောင်းပါလို့။ ကံကောင်းသူ စည်းစိမ်ဘုံးကြလိမ့်။ ဘုရားသာသနာကို- သီကြွားသာ၍ပိုးရိုက် ကမို့။နှစ်အသို-ရှစ်ဆိုတဲ့အမျိုးရယ်က၊တိုင်းပြေတွေ- ကိုင်း,သဝေထိုးထိုရယ်။ ဆိုးတတ်ဘ်ခြင်း...... တဲ့ကြားရဲ့လား။

ဘိုးသူတော်မောင်။ ။မှန်ပ-သာရ,သာရ,သာရပါ ဘုရား။ အနို့စကားမစပ်။ ကြားဖြတ်ပြီး လျှောက်ရအုံးတော့မယ်၊ အရှင်

ဘုရားတောင်ပေါ်က၊ အကျော်ဖြန့်မယ့်-ဘန်းဒကာမတွေဟာ။ ပဌာန်း ဆရာချတော့၊ အာဂမယုတ္တိချုံး၊ ရှိကြပါရဲ့လားဘုရား။

အင်း''ကျမ်းကြီးပဌာန်း၊ ကျမ်းငယ်ဆန်း၊ ကျမ်းသင်္ဘေလချုံ ကသာ''ဆိုသလို၊ ထိုပဌာန်းကျတော့၊ ငါတို့ဘန်းဒကာမတွေမှာ။ ရဟန်းတော်ပဉ္စတွေလို အမှတ်မဒိုင်ဘဲ၊ သတ်နှိုင်နှိုင် ဖြစ်ကုန်တာ ဘဲ၊ ပြောဘ်စချရာဘာကတမျိုး၊ ဗိုလ်ထိုးရတာကာဘာဘာကင်နှင့်၊ ရွှေစက် တော်ရာ-ဇေယျာဘုံကျောင်းအမက၊ ခေါင်းလတခို၊ ကိုယ်တော် တိုင်ကြွပါလို့ပင့်တာတောင်၊ ခွင့်မသာ-ဆရာ့မအားတာနဲ့၊ မကြွမ သွားနိုင်ဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်မိဘတို့-ရပ်ရွာကိုလဲ၊ တခါတခေါက် တော့၊ ရောက်ချင်သေးတယ်ဟုပြောပြပြီး၊ သောသောဇယ်သတ်ရ ၍ အထိကရတေးတချိုးဘည်းပဂုသော။ သေးချိုးကြီးတပုဒ်၊ သုပ် ပြန်တော်မူသည်ကား၊ အောက်နားတွင်ပါရှိသေ၏။

ပဌမကျော်ဘွဲ့-တမ်းချင်းကဗျာ။ မဟာ
သေးချိုးတော်ကြီး။

ခေတ်ကြီးမသာမသာ-နန်းဘွဲ့မင်္ဂလာပချိန်မှ၊ ကစ္စည်းသဒ္ဒါဆန်း နှဲ့အသက်ချရပေမဲ့၊ ဘန်းတဲ့ သင်ကာစတွေမို့- တဘ်သည်းမ ထတ်နိုင်၊ (အိုကွယ်)ပဌာန်းဘာလွဲ-အရှင်ဆရာချပြန်တော့၊ ရဟန်း အနွဲ- အကြင်မတာပဌမတွေသို့၊ မှတ်နည်း အမှတ်မဒိုင်၊ ၊ (ပြောဘ်)ကတော်အပေါင်း-ခ-လောက်တဲ့၊ ပဌမကျော်သောင်းမ- တွေနှင့်၊ အဘော်အပေါင်းမှ ရစေတော့သို့၊ ခေါင်းလတခိုမှာ- ကျောင်းအမ,ဆိုတာမှလဲမတွေ့သာတဲ့ပြင်၊ ရသေ့ပေရာမှာ-မအေ့ ရွာကိုတောင်မှလဲမကြွနိုင်ဘူ၊ နေ့ဝါ,ညဝါကို-တွေ့ကရောချချပြီး၊ တခြေ့ဒကာ,ဒကာမထိုထို-ကိုယ်အမျိုးတို့တို့၊ ဗိုလ်ထိုးတော်မူရာက၊ ဇမ္ဗူမှာ-တဂုဏ်သျှမ်းပေမည့်၊ တဗျူဟာ,ဂန္ထုန်ကမ္မဌာန်းကိုဖြင့်၊ ဘုံခန်းသာ-ကဗျာ''ခင်ခင်ပု''တွေသို့၊ တဖုံစမ်းကာ- ဆရာတွင် တွင်ရှုတဲ့ပြင် ...တဲ့-သူတော်ရဲ့။

သူတော်ငမောင်။ ။"မှန်လှပါ။ ဦးထိပ် ရွက်ဆင်လျက်ပါ ဘုရား။ဆုံးအောင်မိန့်တော်မူပါ"။

ဒိုက်ခွဲ့–ဘာရှမျှော်တဲ့။သူတော်ငမောင်။

"ဘာဘတုန်းဆရာ။ ဆရာရဲ့ စကားအလာကို။ကြားနာလျက်ရှိပါတယ်"။

ခြွေဘ်–ဆရာအထင်က အမြွက်မှုဘော်ပြတဲ့။အကျော်ပဋ္ဌမ ၄ မျိုးကြီးထဲမှာ။ "ကတော်အပေါင်း ခံ့ဘောက်တဲ့။ပဋ္ဌမကျော် သောင်းမှ့တွေနှင့်။အဘော်အပေါင်းဇရစေတော့လို့" ဆိုခဲ့မှာ။ ထို အခါအခိုက်အတန့်၌။တပြန့်ပြန့်–သတင်းတန်ခိုးကျော်တဲ့။ မင်းပိုး ကတော်တွေ။တအေးအေးနဲ့–တမွေးမွေးကျော်တဲ့။သူဌေးကတော် တွေ။အဂျိုအဒိုး။ဘိုကရိုတည်းဟူသော။အလိုလိုကျော်တဲ့ မိုလ်က တော်တွေ၊ အနို့ပြီး။ အလုပ်များများနဲ့။အဟုတ်ကြွားရတဲ့။တရုပ် ကုလားကတော်တွေ။ အနိုမှုတပါးလည်း။ အကြွားမလုတ်ရသော် လဲ။ အစားတလုပ်တဆုပ်နဲ့။ မသားလုပ်ရရှာတဲ့။ ကုလား၊တရုပ် ကတော်တွေကဖြင့်။ အသကား မဟုတ်တရုတ်တော်။ မကျော်တဲ့ စကား။သူ့ရှိ့ရေးသားရက်ပါပေတယ်။ပဋ္ဌမကျော်ပြန့်ရန်။ဆန့်ခံရင်း အားလုတ်တာကိုတောင်။ ကျုပ်တို့လို ကတော်မတွေက။ ခံ့ ယယ့်လုပ်ဘောက်သသားတော့လို့။မေးတငေါ်ငေါ်နဲ့။ကဲ့ရဲ့ကောင်း ကဲ့ရဲ့ကြပေလိမ့်မနော်"။

သူတော် င မောင်။ ။အဟုတ်သားပေါ့။ ဆရာမှိုင်းရယ်။မင်း ကတော်တွေ- ပိုးကတော် တွေက။ ကိုယ်တော့ ရသေ့မတွေ။ မယ်သီလတွေကို။ ခယ့်ရှိသဘောက်တယ်ဆိုတော့။ နားနင့်စရာ ပေါ့လေ"။

ပေ့–သူတော် င မောင်–နားထောင်ကွာ။ဗေဒဂ္ဂါဝါသ။ သမ္မါခ ဖြင့်။ဒုက္ခဘွဲ့နှောင်။ရူဘိုဘောင်က။ အိမ်ထောင်သားမွေးလုပ်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ။ အလွန်တရာမှ ကြီးကျယ်တယ်။ အဲ့အနို့ဒုက္ခကြီး တွေတန်းသန်းနဲ့။ဂမန်းဂဒန်းသေကြချင်။ ပေတာဂတိတို့။ငရဲတို့နဲ့။ လွဲနိုင်ပမလား။"ပြုက္ခာဘိုဘောင်။ ဥက္ခာခေါင်"သတဲ့။ အဲသည်ကဲ့

သို့။ရှု့ဘောင်ကဒုက္ခတွေနဲ့–မတွေ့ရအောင်။ ရသေ့မ လုပ်ကြတဲ့ သီလရှင်လုပ်ကြတဲ့၊ တို့ဒကာမတွေမှာတော့။ လင်ဒုက္ခ၊ သားဒုက္ခ၊ သ္မီးဒုက္ခ၊ မြီးဒုက္ခဆိုတဲ့။ မီးအသုပ်ကမရှိဘဲ။ ပကတိငြေငြီး။ ဝေး မခတဲ့ သုဂတိတံ့ကို၊ နိဗ္ဗုတ်တို့အကြောင်းမို့၊ သူတော်ကောင်းနှယ် ပယ်ကကြည့်လျှင်။အကြင်အကြင်သို့သော ကတော်အပေါင်းတွေ ထက်။ အဂျှော်လောင်းဒကာမတွေကာ။ အခပေါင်းများစွာ။ သာ လွန်မြင့်မြတ်တော်မူတယ်လို့မှတ်ရမယ်သူတော်ရဲ့၊

သူတော်ငမောင်။ ။“အာမဘန္တေပါဘုရား”။

ဆဲ–အသင့်ရှိကြောင့်၊ငတို့-ရသေ့မတွေကို၊ တွေ့ကရ–မိန်းမစား မျိုးမမှတ်နဲ့ မြတ်တယ်။ အနို့ပြီး–မယ်သီလတွေကိုလဲ၊ပေသာယျ ဗ္ဗားဖြင့်၊ တကယ်တည်ပတယ်လို့၊ အတည်တကျ မှတ်ရမယ်၊ ခြေခွံဘဝြုံးပြုံးတွာတဲ့၊ ကုန်းကုန်းကွကွတွေဟာ၊အခုံးကျတော့၊ အနုဣနှယ်ပယ်တွေပေါ့ကွာ။

သူတော်ငမောင်။ ။အင်း အခု ကိုယ်တော် အင်နိုရှိတဲ့၊ အ နုဣနှယ်ပယ်က။ ဘယ်ဝယ်ဘယ်သို့သော မာတုကာမဘိက္ခုနီဝင် လျှဉ်းပြီးသိချင်းရေးဝါသနာပါတဲ့ဘိုးသူတော်ဦးခင်းက“ကောင်း ခြောက်ဆယ် လေးရပ်။ သွေးထပ်ထပ် ရုပ်ညီ၊ ရှေးနိပါတ်ဝုတ်မှိ သည်။ဗုဒ္ဓသာ ကီတ္တွတ်သေး”စသည်ဖြင့် တေးထပ်တထပ် ရေးစပ်ခဲ့ ရာ။အဆိုပါ တေးထပ်ဟောင်းက။ “ကောင်းခြောက်ဆဲ့လေးရပ်” ကို။ တပ်အပ်သေချာ၊ ဟောပြပါမည့် အကြောင်း။ ထပ်လောင်း လျှောက်ထားရပါတော့သည်ဘုရား”။

ဟေ့–သူတော်ရဲ့၊ ကောင်းခြောက်ဆဲ့လေးရပ်နဲ့၊ သတ်ိပဋ္ဌာန် ချောင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ သိချင်တာလဲ။တကယ်ဘဲ ရှာရှာဖွေဖွေ၊ မေး တတ်ပေတယ်၊

သူတော် င မောင်။ ။မှန်ပါ၊အနွာတွေ လိုက်စားတို့ ရိုက် မှားသို့၊သိုက်သမားတို့မေးနည်းမဟုတ်ပါဘူး။ဗဟုသုတအကျိုး ငှါ၊မေးမြန်းခြင်းအစစ်ဖြစ်ပါတော့တယ်ဘုရား”၊

ယင်းသို့လျှင်၊အကြင်ဘိုးသူတော် င မောင်က။ မရမက၊တဖွဖွ

မေးလျှောက်ချက်ကြီးရကား၊ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သေဘိမှုလဲ၊ ပဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်၌၊ သရုပ်ပေါ်လေအောင်။ ဝေသနဲ့ ပဗ္ဗတ္တ၊ မ္ဗိတ၊ ဥဒ္ဓရဏ၊ စသဖြင့်၊ အနှိုင်းသောအာပတ်ကို၊ ပညတ်တော်မူရတဲ့ဖြင့်၊ ဘိက္ခုနီမများကိုသဲ နွှင့်လေဗ္ဗ၊ တလေဟာတက၊ အစရှိတဲ့သိက္ခာပုဒ်တို့ကို၊ ဆောင်ထုတ်တော်မူဘူးသည်လည်းတကြောင်း၊ ရှေးဟောင်း ခေတ်ခါက၊ သောက်ချာန် အဘိညာဏ်ကိုရတဲ့ သိရိကောသဝ ရသေ့၊ နာရဒရသေ့၊ မဟာနာရဒရသေ့၊ မိနာထရသေ့စသည်တို့ သည်၊ ဤမြည်ဤမြည်သောပိန်းမယောက်ျားတို့လက္ခဏာနှင့် ဆိုင် သော၊ထိုမြည်ထိုမြည်သော သာရဗြိကကျမ်း၊ မနုသျှကြော်ကျမ်းများ ကိုတောင်မှ၊ ရေးသားခဲ့ကြပေသေးသည်တကားဟု၊ စဉ်စားမြော် ခေါ်၊ကြံစည်တော်မူပြီး၍၊ “ဟော့သူတော်၊ အသွေးမြင်– အသွင် သိ၊ အမွေးမြင်အပင်သိ၊ ဆိုသလို၊ ထိုထိုသို့သောအသွင်အပြင်ကို၊ မြင်ခြင်းအားဖြင့်၊ခြားနားသိသာတို့အတွက်၊ သဏ္ဍာန်ကျမ်းထုတ်၊ ဘတ်၍ တွေ့မြင်တော်မူဘူးသည်မှာ–အနှာလိုတဲ့ပြောပြီး၊ ဟောရ ဖြန့်သည်ကား၊ အောက်နားကအတိုင်းပင်ဟုဆို၏။

အသွေးမြင်အသွင်သိ–ဝတ္ထုကြီး။

ဒိုရိသူတော်၊ ၊ရှေးသရောအခါ၊သင်တွဲပြည်မှာ၊ ဗောဓိရာဇ် မည်သောမင်းသည်၊ မင်းမူတော်မူရာတွင်၊ ရှင်ဘုရင်ကိုသမက် ဘမ်းချင်တဲ့၊အထက်တန်းဆိုတဲ့သူဌေးကြီးလေးယောက်တို့က၊ အ သီးအသီး သွီးကညာတယောက်စီ ဆက်လာကြ သသင်တဲ့၊ ၊ သည်သောကာလ၊ကာသီဒေါသအသွင်ကျမ်းကျင်တဲ့၊ မုဏ္ဍကီဆိုတဲ့ ဆရာကြီးကိုခေါ်ပြီး–အကဲခတ်ခိုင်းသည်တွင်၊ ရှုဏ္ဍကီဆရာကြီး က၊(၁)သွီးကညာတယောက်က၊ဂန္ထုန်ပြည်ကလာသောသူဖြစ်ပါတယ်၊ (၂)တယောက်ကားနဂါးပြည်ကလာသောသူ၊ (၃)တယောက်မှာ ရေ့ပြည်ကလာသောသူ၊(၄)တယောက်ကတော့နတ်ပြည်က ရတိ လာသောသူပါဘုရားလို့ လျှောက်ထားသတဲ့၊ ၊အနှိုသောအခါ တွင်ရှင်ဘုရင်က၊အသင်–ဘာကိုမြင်၍အနှာလို လျှောက်တင်ရသ

လဲလို့မေးတော်မူပြန်ရာ၊ ဆရာကြီးမုဍ္ဍဂီက၊ အနှီလိုလျှောက်ထား ပြန်သတဲ့၊ မှန်လှပါတော့.......၊

(၁) ဂဠုန်ပြည်က လာတဲ့ မိန်းမတို့သည်ကား၊ ခါးသေးသို့ ရင်ချီပါတယ်၊ နှုတ်ခမ်းလဲထူပါတယ်၊ ပခုန်းလဲထွက်ပါတယ်၊ နို့ပြီး–ခြေငယ်ခြင်း၊ သက်ဖျားရှည်ခြင်း၊ ခြေသလုံးကားစပါးဖုံးကဲ့သို့ လုံးခြင်း၊ နှာဖျားလုံးခြင်းတို့သည်၊ ယင်းသို့သော ဂဠုန်ပြည်က လာသူဖြစ်ပါကြောင်း၊

(၂) နဂါးပြည်ကသာဘဲ့မိန်းမများသည်ကား၊ ခေါင်းချွန်းခြင်း၊ မေးငယ်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီခြင်း၊ မျက်နှာသွယ်ခြင်း၊ ချက်လုံးငယ်ခြင်း၊ ရင်ကော့ခြင်း၊ အသားအရေထွန်းခြင်း၊ ကြမ်းခြင်း၊ ကိုယ်နံ့ညှီပြီး–မသာတီစရာကောင်းပါတယ်၊

(၃) ရှု့ပြည်ကလာတဲ့သတို့သမီးကား၊ အသံသာခြင်း၊ ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ချောက်လှပခြင်း၊ ပီယဝါစာပြောတတ်ခြင်း၊ နေ့အခါကြက်သရေတိုးခြင်း၊ ညအခါကြက်သရေပျက်ခြင်း၊ ပျော်မှုရွှင်မှုဒြိ ဘျစ်သစ်ခြင်း၊ ပန်းနံ့သာကိုအလိုရှိခြင်းစသော ဂုဏ်တို့နှဲ့ ပြည့်စုံ ပါတယ်၊

(၄) နတ်ပြည်ကလာတဲ့ သမီးကညာသည်ကား၊ ခြေကစဉ့်ခုံများတိုင်အောင်၊ တကိုယ်လုံးလှပခြင်း၊ အကြည့်အရှု အပြောအဆို ချိုသာသိမ်မွေ့ခြင်း၊ ပြင်းထန်မရယ်ခြင်း၊ စကားနဲခြင်း၊ ငွေလမ်းသဘင် အကြည့်နဲခြင်း၊ မျက်နှာ ကြည်ခြင်း၊ ပန်းနံ့သာ အထုံကို အာရုံရှိခြင်း၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ကိုအလိုရှိခြင်း၊ ကိုယ်အနံ့ထူးပုံကသဲ၊ စန္ဒကူးရနံ့လို၊ တမျုံးမျုံး မွှေးကြိုင်ပါကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားသတဲ့၊

ဆဲ–အနှီကဲ့သို့လျှောက်တဲ့စကားနဲ့၊ တသားထဲကိုက်ရှောခြင်းကို၊ မင်းကြီးသိရသဖြင့်၊ ဆရာ့အားများစွာပူဇော်သက္ကာပြုသတဲ့၊ ကိုင်း– အနှာလောက်နဲ့ဘဲ ဝင်းတိမ်ပေဒုံးတော့၊ နောက်များအကြောင်းတဲ့ မှဘဲ၊ "ကောင်းခြောက်ဆဲ့လေးဋီကာ"ကို၊ ဆရာ ရေးသားတော်မူ

မည်ဟုပြောရာ၊ သူတော်ငမောင်က၊ ယခေါင်က "အကျော်လေးချိုး" ဆုံးအောင်သာဩိနှိတော်မူပါဟုလျှောက်ထားချေတမုံ့။

ယင်းသို့လျှင်၊ အကြင် ဘိုးသူတော် ငမောင်နှင့်၊ တောင်မြောက်လေးပါး၊ တွေ့ကရာစကားကို၊ ပြောလားဆိုလား လုပ်နေတုန်းထန်းလန်းမှာပင်၊ ဘုံနံ့ချိုးရှင်–မယ်သီလတို့နှင့်၊ တကယ်တည်ပသောရသေ့မတို့၊ သရေ့သံမှောက်၊ ရောက်လာကြလေ ရကား၊ ကိုင်း–ကိုင်း၊ ဘိုးသူတော်ငမောင်လဲ–မှောင်နေမယ်၊ သတိပဋ္ဌာန် ချောင်ပြန်ပေရော့ဟုပြောလိုက်သော်၊ ဘိုးသူတော်ငမောင်၊ မပြန် ချင့်ပြန်ချင်နဲ့ဘဲ၊ ရှိုးဝတ်ချပြီး၊ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပြန်သွား ရှာလေသတည်း။

ထိုသို့၊ သီလရှင်တသိုက်တို့၊ ပရိဗိုဇ်မထေပြေ့ တို့နှင့်၊ ရသေ့မတို့ ရောက်လာကြသည့်ကား၊ အခြားမဟုတ်၊ ကျုပ်တို့သည်၊ ဤမည် သောဂဠုန်ပျံဒီပနီဋီကာကျမ်းကြီးကိုရေးသားစီရင်တော်မူရာ၊ ဤ တွင်ရှေ့သောနိဂုံးဖြင့်၊ အဆုံးသတ်တော်မူရန်၊ ဘိတ်မန္တကပြုထား သော၊ တောင်လုံးကျွတ်၊ ချောင်လုံးကျွတ်၊ အစည်းအဝေးကြီးအ တွက်၊ ရောက်လာပေါက်လာကြခြင်းဖြစ်ချေတမုံ့။

အရှီးပိမ်း။ ။ "ဟင်–လာလိုက်တဲ့ပရိသတ်တွေကဖြင့်၊ ဝက် ဝက်ကွဲရော့၊ တယ်လဲစည်ကားပါပေတယ်၊ ကဲ–ကဲ၊ နေဝင်မိုးပြု အချိန်ရှိသွားပြီ၊ သူတစွန်းငါတစွန်းနဲ့ဆူလှချည်ခဲ့၊ တိတ်ကြပါအုံး၊ တိတ်ကြပါအုံး၊ ကိုင်း–ကိုင်း၊ ဆရာမှိုင်းက၊ ဒီကြွရှင့်၊ ဒီကြွ၊ ရှင့်မျက် နှာတော်ကိုမှဖူးမြော်ချင်ကြတယ်၊ မနှသသံရေ့ဘုံက အစည်းအဝေး များမှာလို၊ ဘိုထိုသို့သောဘိနပ်နှင့်ပစ်ခြင်း၊ ဖန်ခွက်နှင့်ပေါက်ခြင်း၊ ကုလားထိုင်နဲ့ရိုက်ပုတ်ခြင်းများကို၊ အလျဉ်းမပြုရန် တောင်းပန်ပါ ထယ်၊ ဒေါ်သဗိဘ်ကို တဆိတ်သည်းခံစေချင်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုင်း တောင်လုံးကျွတ်၊ ချောင်လုံးကျွတ်၊ အစည်းအဝေးကြီး စတင်ပွင့် လှစ်ပါပြီ၊ တိတ်စေ–စမြှောင်"။

ဥက္ကရော။ ။ "ဤ အစည်းအဝေးကြီးတွင်၊ အရှင်ဆရာမှိုင်းအား

ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ဘို့ရန်၊ကျွန်မက–အတန်တန်တောင်းပန်ပြီး အဆိုသွင်းရပါတော့သည်ရှင်”။

ရန္တာ။ ၊“ယခု–မဥတ္တရာရဲ့၊ အဆိုသွင်းချက်ကို၊ ကျွန်မက–လေးလေးနက်နက်ကြီးထောက်ခံပါသည်ရှင်”။

အရိုးပိမ်း။ ၊“ကိုင်း–ကိုင်း၊ကန့်ကွက်သူများရှိကြပါသေးသလား၊မရှိကြဘူးလား၊ဘာရှိမလဲလေ၊စည်းသားရိုက်ပီးသားဘဲ၊ ကဲကဲ–ဥက္ကဋ္ဌပလ္လင်ပေါ်၊ဝံ့ရွှင်တော်မူပေတော့။ ၊အနို့ပြီး၊ ကျွန်မကလဲ၊မဘောဒါကို၊နေ့ရာထကျ–စက္ကရီတေရီလုပ်ဘို့ အဆိုသွင်းပါတယ်၊ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်လိုကြသေးသလား၊ ကဲကဲ–မဟန့်မဖျက်ဘဲ၊ ကန့်ကွက်သူမရှိရင် အတည်ပြုရပါလိမ့်မယ်၊

(ယင်းသောအခါ၊ သာဓု,သာဓု,သာဓုဟူသော ဝေသမနာသံ၊ ဩဘာသံတို့သည်၊ ဆူညံသွားပေ၏)။

အရိုးပိမ်း။ ၊“ကဲကဲ–မဘောဒါရိုက၊ ဤအစည်းအဝေးကြီးနှင့်စပ်လျဉ်းပတ်သက်တဲ့၊အချက်အသက်မှတ်ချက်မှတ်တမ်း၊ တိုလီမိုလီ၊ ထိုထိုဤဤ၊ အထွေထွေတည်း ဟူသော (AGENDA) အာဂျင်ဒါကိုဘတ်ပြပါတော့”။

ကေသာ။ ၊“လူ့ဘောင်မနုဿတို့၊လုပ်ကြတဲ့ “ကွန်ဖရင့်” လို၊ အာဂျင်ဒါတွေဘာတွေနဲ့လုပ်မနေပါနဲ့၊ ရှုပ်လှတယ်၊ ရိုးရိုးတန်းတန်းလုပ်ကြပါပို့ရဲ၊ ၊ကျွန်းမ အစီရင်ခံပရစေရှင်၊ ယခုအခါ၊ကျွန်မတို့ဆရာ၊ မင်္ဂတာကိုယ်တော်မှိုင်းကြီး စီရင်ပြုရတော်မူတဲ့၊“ဂဠုန်ပျံဒီပနီ–ဋီကာ”ကျမ်းကြီးသည်ကားဖွဲ့ဆိုလျှင်၊ ဓမ္မကာထိကာဥက္ကဋ္ဌ၊ ဓမ္မသေနာပတိအစစ်ဖြစ်တော်မူတဲ့၊ သာယာဝတီဦးဉေယျကိုယ်တော်ရဲ့မယ်တော်၊ သီလရှင်ကြီးဒေါ်ပါရမီ၊ကွယ်လွန် အနိစ္စမရောက်မှီက၊ ဤမည်သော “ဂဠုန်ပျံဒီပနီ–ဋီကာ” ထကျမ်း၊ရေးစမ်းပါဘုရားဆို့၊ လျှောက်ထားတောင်းပန်ရှာဘူးတဲ့အတွက်၊ သက်သက်မေတ္တာရှိ ရေးသားစီရင်တော်မူကြောင်းမှတ်တမ်းထင်စေချင်ပါသည်ရှင်”။

ပုညဝတီ။ ။“ယခုမကောသာဝတီအခါပိုသွင်းတာလဲ။အလွန်မှတဲကောင်းပါတယ်ရှင်၊ သို့ရာတွင်။အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရမထေရ်သည်။ ဤမည်သောစတုဓမ္မသာရဆိုတဲ့ကိုးခန်းပျို့ ကျမ်းအပြီးနှင့်။ထပြွမ်းတည်းတူညီအောင် နိဂုံးချုပ်စေလိုပါသည်”။ ။ဒီ–ကိုးခန်းပျို့အဆုံးနိဂုံးမှာ။နတ်ပြည်စံလွန်တော်မူပြီးဖြစ်တဲ့– ဒုတိယမင်းခေါင်နဲ့ မိဘုရားတို့အား၊ ဒီပျို့ ကိုးခန်းနဲ့။ အမျှအတန်းဝေလိုက်ကြောင်း။သဗ္ဗြိုဟ်လိုက်ကြောင်းပါရှိသကဲ့သို့။အနှိုသည့် “ဂမ္ဘီရနိမျိဒီပနီဋီကာ”ကျမ်းကြီးအဆုံး နိဂုံးမှာလဲ၊ တာဝတိံသာပြည်၊ ဤမည်သောနန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ရွှေ့ ပြောင်းနေထိုင်တဲ့သီလရှင်ဒေါ်ပါရမီအား။သဗ္ဗြိုဟ်ပြီးအမျှအတန်းဝေကြောင်း၊ ကောင်းမြတ်သာယာ၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့အဘွဲ့နဲ့ကဗျာတပုဒ်။ပြုလုပ်ထည့်သွင်းတို့၊ အထည့်အထင်းဖြည့်စွက်ပေးတော်...........

ဒေါ်ခေမာ။ ။“ကိုးခန်းပျို့အဆုံးမှာ။ဘယ်လိုပါသလဲ၊ ဘယ်လိုပါသလဲ။သိကဲ့အောင်ပြောပါ။ဝေ့လီးဝေ့သယ်မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့မသိဘူး”၊

ပုညဝတီ၊ ။“မသိရင်သိအောင်ရွတ်ပြပမယ်ရှင်၊အရင်မလိုပါနဲ့၊သည်လိုပါတဲ့၊ ပျိုကိုးခန်းပျို့အဆုံး နိဂုံးမှာ”ဟု ပြောပြီး၊ အောက်ပါအတိုင်း မြှာန်ကဂိုဏ်းကျကျရွတ်ပြလေ၏။

ကိုးခန်းပျို့ နိဂုံး ကောက်နုတ်ချက်။

“နန်းထက်သမီး။တောင့်သီးသီလ။ ဒါနဖြည့်ဆည်း။ရှစ်နှစ်တည်းက။ခမည်းတော်မင်း၊ မယ်တော်နှင်းသား။ အရင်းအချာ။ငါ့သကာနှင့်၊ငါသာရဟန်း။ ထူဝထ်ထွန်းသား။ ရှင်လန်းမညှိုး။လွန်မြတ်နိုး၍။မင်းပိုးခေတ္တရုံ။ရွှေဘုံပျော်ပျော်ဥယျာဉ်။ဗိမာန်ပြောင်းသည်း။ဇာတ်ပေါင်းပြီးချုပ်။ ဇာတ်ကိုးခုပ်ဖြင့်၊ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက်။ သဗ္ဗြိုဟ်လိုက်၍။တိုက်ရိုက် နတ်နား။ ကြားပါစေ၍။ နာခေ–ခဆို၊ တောင့်တဆိုသည်၊ ။ကုသိုလ်ဝေဌသင့်သောင်းတည်း...... တဲ့၊

(သြဘာသာရ–၃ တွဲခေါ် ကြလေ၏)။

ဒါရိုးပိုင်း။ ။ကျုပ်က–တချက်ဖြည့်စွက်ပရစေခုံး၊ယခုဖြည့်စွက်ထောက်ခံတဲ့ မပုညဝတီမှာ၊ ဆရာရှိုင်းရဲ့ လက်ထောက်၊ မရှက်မကြောက်၊ ဘာဘ်စမ်း၊ ဆိုစမ်း၊ ဆိုရင်လဲ၊ဘတ်ခိုရတဲ့၊ပိဋကာ ရိုရ်စာတော်ဘာထ် တပည့်မလဲဖြစ်ပါတယ်၊ ဒို့ကြောင့်၊ အဆိုပါ နိဂုံးကဗျာကို၊ထိုမပုညဝတီကလေးဘဲရေးစေချင်ပါတယ်၊ ကိုင်း–ကန့်ကွက်လိုသူများရှိသေးသလား၊မရှိဘူး၊မရှိရင်–ဟဲ–အတည်ပြုလိုက်ပေတော့”

ဒေါ်ကုမ္မာရီ။ ။ကျွန်မကလဲအဆိုတရသွင်းပရစေ၊ကဗျာနိဂုံးဆုံးချင်ဆုံးခြင်း၊ ဟာသဲ့တသူ– မသုံဝဏ္ဏဝတီက၊ ပါဠိဂါထာစီထန်းပြီး၊သည်ကျမ်းကြီးအဆုံး၊နိဂုံးချုပ်စေချင်ပါတယ်ရှင်၊

(အများသဘောတူ၍အတည်ပြုပြန်စေ)၊

မယ်စန္ဒာ၊ ။ကျွန်မက–ဒီလိုအဆိုကိုသွင်းချင်ပါတယ်၊ဘယ်လိုလဲဆိုတော့၊ပိုသတပဒီကပုန္တာ့အဖြေမှာပါရှိတဲ့၊ယသော်ခရာထေရီ၊ ဘိက္ခုနီ–ပရိနိဗ္ဗာန်စံကာနီးတွင်၊ ဂန္ထုန်ဌက်ကြီးအဆောင်ဆောင်ပြီးလျှင်၊ဘုရားရှင်ကိုကန်တော့ခန်းကို၊ ကျမ်းမပြီးခင်–ယခုညတွင်းသက်ငင်းဘဲ၊ကျွန်မတို့ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်၊ဖိုင်ဖိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပောစေ ချင်ပါသည်၊ ဒီ–သတပဒီကကျမ်းမှာ တပုံက၊ အောက်ပါအတိုင်းပါဘဲရှင့်ဟုရွတ်ပြပုံမှာ၊

ယသော်ခရာ ဂန္ထုန်ပုန္တာ ၂ ချိုး။

သိပါချင်၊ ရှိကြာသွင်ဆယ်ရုံဖွင့်ပါလို့၊ အခွင့်ပန်ကြား။ ။မယ်ယသော်၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်စံပျော်တော့၊ ဟန်ပန်တော်ဘယ်ပုံဖမ်းတယ်၊ ကျမ်းကညွှန်ကြား။

ယသော်ခရာ ဂန္ထုန်ဝိသဇ္ဇနာ ၂ ချိုး။

သိရှာချင်၊ ရှိကြာသွင်ဆယ်ပုံဖွင့်ပါလို့၊ အခွင့်ပန်တောင်း။ ။ယသော်ခင်၊ပြည်နိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့၊လက်ပံရှင်“ဂန္ထုန်မင်း”ကဲ့သို့၊

ဟန်ပန်တော်–ပျပန်ခင်းသည်ဟု၊ ကျမ်းပဒါန် မိန့်ဆိုလင်းတယ်၊ ရှင်းသိစေကြောင်း. . . .တဲ့၊

ဤကဲ့သို့တပန်။မယ်စန္ဒာ၏အဆိုသွင်းပုံကိုသည်း၊အလုံးစုံသော ယောဂီမတို့ကား၊ သဘောကြည်ဖြူ၊ ခေန္ဓမနေဘဲ၊ လိုက်လျော မှုတ၊ ထောက်ခံကြသဖြင့်၊ခဏခြင်းအတည်ဖြစ်သွားသည့်အပြင်၊ အချို့ သောရသေ့မများကဖြင့်၊ ရသေ့မများ–ပဋ္ဌမကျော်စာမေးပွဲအောင် လျှင်၊အနဲဆုံး ခုရှင်ငွေတထောင်တော့ဖြင့်ပေးရန်၊ မန္တလေး အမဘ် မင်းဆိုတဲ့–ဒါယကာကြီး ဦးဘဦးထံ မေတ္တာရပ်ခံရန် ဟူ၍သည်း ကောင်း၊ တချို့သောမယ်သီလများကသည်း၊အရည်အခြင်းနဲ့ပြည့် တင်းလောက်လုံတဲ့၊ချုံအောက်၊ဝရုံအောက်တို့၌ နေထိုင်သီတင်း သုံးတဲ့ သီလရှင်များကိုလည်း၊ ပြည်ပိုင်အစိုးရတို့ကာ၊ မျက်နှာကြီး ငယ်၊မရွယ်မထောက်၊ချီးမြှောက်တော်မူသောအားဖြင့်၊ များများ ကြီးအကွက်ကျပြီး– ဟန်ထိတဲ့“အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့တံဆိပ် ပေးရန်၊ မြန်မြန်ကြီး အစိုးရတို့ထံ၊ စာတမန် ဆောင်းပါးနဲ့၊ အ ကြောင်းကြားရန်ဟူ၍သည်းကောင်း စသည်ဖြင့်၊ အလီလီအလာ လာ၊ များစွာသောအဆိုသွင်းချက်ထောက်ခံချက်၊ကန့်ကွက်ချက်၊ အတည်ပြုချက်ပေါင်း သုံးလေးရာမျှသောကိစ္စကြီး ပြီးစီးအောင် မြင်လေသတည်း။

ထိုသို့သောထောင်လုံးကျွတ်–ချောင်လုံးကျွတ် အစည်းအဝေး ကြီးပြီးဆုံးသည်၏ အခြားခဲ့တွင်၊ ယခင်အစည်းအဝေးကသုံးဖြစ် ခဲ့သည်နှင့်အညီ၊ ဤမည်သော ယသောဘ်ခရာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံခန်းကို၊ ထိုညတွင် ပေါ်အုံ့ပြောအံ့သောဌါ၊ တောသန့် သန့် ရွာမဖိတဲ့၊ ဤမည်သောယောဂီမတို့အလယ်၊ စံပါယ်တော်မူ လျှက်ရှိသောကျုပ်တို့ကား၊ ခမ္မစည်ကြီး ရိုက်တီးဆော်ရှမ်းတော်မူ လိုသော အားဖြင့်၊ စကားနိဒါန်း– တရားနိဒါန်း ပျိုးတော်မူပုံမှာ သည်း၊အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူလို၊

ဒိုတပုံမအပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့၊ ၊ဇင်းယသောဘ်ခရာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခန်းကို၊ထိုထိုသော–ထေရီအပဒါန်၊ထေရီဂါထာ၊ဇုဋ္ဌဝင်

စသောပါဠိတော်အဋ္ဌကထာတို့မှာ လာရှိတဲ့အတိုင်း။ သိုင်းဝိုင်းချွထွင်ပြီး ဟောရမည်ဆိုလျှင်၊ အကြြင် ဇိနဋ္ဌပကာသနီ။ သံဝေဂဝတ္ထုစသော ကျမ်းစာအုပ်ကြီးများလောက် များပြား ကျယ်ဝန်းချိမ့်မည်၊ ထိုအတွက် တရေးနှာ ပရိသတ်တို့လဲ မငြောင်းရလေအောင်၊ ဆရာလဲ ကောင်းရလေအောင်။ ခတ်ချုံ့ချုံ့ ခတ်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့၊ မိုးမလင်းခင်ပြီးစီးရန်၊ မြန်မြန်ဘဲဟောတော်မူပေသတွဲ့။ မပျုံမလွှင့်သော စိတ်ဓါတ်အားဖြင့်၊ သိတ်, သိတ်, မှတ်သားကြလေကုန်။

ပဒသောဘိဇော–ဂဏ္ဍုန်ယပ်လှဲ။

အဟာမ်း, အဟာမ်း–ဒိုတပည့်မတို့။ ။အစိန္တေယျ, အစိန္တေယျ၊ အပ္ပမေယျ၊သေဗ္ဗဇေဋ္ဌ၊အတုလပရမံ၊အရဟံဘဂဝါ၊သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ အနုတ္တရ, မာရဇိ၊တြိလောကဒ္ဓိရာဇ်၊ သယမ္ဘူဘဝိသရ၊လောကသင်းကျစ်၊ မွေရာဇ် ထွတ်ထား၊ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော် မြတ်ဘုရား၏၊ မြောက်သားတော်ဒေဝီ။ မဟေသီ တောင်ညာ၊ ရာဟုလာ၏–မယ်တော်။မယ်ယသောဘ်သည်ကား ထိုဆိုလျှင်၊ တို့သခင် ဘုရားရှင့်ထံတော်တွင်၊ အကြြင်သို့သောဘိက္ခုနီမပြုလေရော၊ ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီး။ ရဟန္တာမ ဖြစ်သွားရှာတဲ့၊ ။ဆဲ–သို့ကလို ရဟန္တာမ ဖြစ်လျက်၊ အသက်အရွက် ၇၈ နှစ် ကျတော့။အမတသိဝံ၊နိဗ္ဗာန်ဝင်ချိန်။ အခါကြီးမ်ဘိသနဲ့၊ တပဲ့မဘိက္ခုနီတသိန်းခြံရံကား၊မြတ်စွာဘုရားထံတော်ရင်း၊ချဉ်းကပ်ရှိခိုးပြီး။ အမျိုးမျိုးသော ကျေးဇူးတော်အပုံ၊ဂုဏ်တော် အနန္တနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ရှင်တော်မြတ်စွာဘုရား။ ။တပဲ့တော်မသည်၊အသက် ၇၈ နှစ်တောင် ရှိလို့ရှိ၊ပစ္ဆိမအရွယ်၊တကယ်အသုံးမကျတဲ့၊ မုန်းစရာအချိန်ရောက် ပေါ့ဘုရားလို့၊ လျှောက်ထားအံ့သော၌၊ ဂါထာဘျူးသီသည်မှာ၊ အနှိုသို့ထည်းတဲ့။

(၁) အဋ္ဌ, သတ္တတိ, ဝဿာဟံ၊ ပစ္ဆိမော–ဝတ္တတိ, ဝယော၊
ပဗ္ဘာရမှိ–အနုပ္ပတ္တာ၊ အာရောစေမိ–မဟာမုနိ။ ။

မဟာမုနိ၊ မုနိပါဠိမျိုး၊ အုပ်ခါပိုးထဲ့၊ တန်ခိုးတော်ရှင်၊ ကျွန်ုပ်ထိပ်တင်၊ အာရုံစေမ်းနှတ်တောင်းညွှင်းသို့၊ မျှော်သင်းချိုချို၊ ကျွန်လျှောက်ဆိုအံ့၊ သုနေဘဟိ၊ သိဂီရွှေခွက်၊ နားရွှေစက်ဖြင့်၊ နှစ်သက်ကြည်ဖြိုး၊ နာတော်မူဘုရား၊ ၊အမဟ်၊ သခင်ထွတ်ထာ ။ စောဘုရား၏၊ ညာတားရွှေဖျော်၊ မေယာသော်သည်၊ အဗ္ဗာသဏ္ဍတိဝသာ၊ အသက်တမ်းစေ်၊ ဂဏန်းဆပ်ကာ၊ အနှစ်ရှနှစ်ဆယ်၊ ရှစ်နှစ်ကာသ်၍၊ ပန္တိမော၊ လောကီအာရုံ၊ကာမဂုဏ်ကို၊ မြိုးချန်ပျော်ပါး၊ခံစား ရှင်ပြုံး၊ မကြုင်မုန်းဘို၊ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့၊ ဝယော၊ ဖြင်သူ၌ဝယ်၊ မတင့်တယ်သနှင့်၊ ရင့်ထင်သောအရွယ်သို့၊ ဝဏ္ဏတီ၊ယက်ကန်းချည်လုံ၊ ရက်တိုင်းတိုသို့၊ဂိုလ္လိရွယ်ကျွန်၊လွန်ခဲ့လေပြီ၊ ပဏ္ဍာရဒ္ဓိ၊ သားရေနှုံ့တွ၊မတ္တပတဲ့၊ ပဏ္ဍာရရွယ်၊ သေမင်းနယ်၌၊ အနုပ္ပတ္တာ၊ မတင်သလောက်၊အမြင်နောက်စေတို့၊အစင်ရောက်ပါပြီဘုရား ...... တဲ့၊ .

(ဥင်းဂါထာအဆုံးတွင်၊ အားလုံးအားလုံးသော ခမျာတရုတ္တိကာ၊သာရခေါ် ကြသေးပဲ)၊

ပေ့–ပုည္ဝတီဘဲ နှယ်လဲ၊ ကောင်းရဲ့လား၊

ပုညဝတီ၊ ၊"အင်မတန်မှကောင်းပါတယ်ဘုရား"၊

အင်း–မကောင်းဘဲနေရော့မလား၊ "မန္တလာ–ဦးကေလာ"ရဲ့၊ ဒေသနာတရားအရ၊ ကြားရတဲ့ထိုအတိုင်း၊ ကိုရှိမ်းက ဟောထားကိုး၊ ကောင်းပေမပေါ့၊ ၊နှော့ပြီးတခါ၊ယသော်ရောက၊ မှန်ဟပါ၊ ရွှေဘုန်းတော်သခင်၊ အရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဘုရား၊ တပဲ့တော်မှာ၊အသက် ၇၈ နှစ်အရွယ်၊ တကယ်အသုံးမကျတဲ့၊မုန်းစရအချိန်ရောက်၍၊ ယနေ့ညပင်၊ အရှင်ဘုရားတို့နဲ့ မမြဲသာမတွဲသာသဖြင့်၊မလွဲသာတွဲသာနှင့်ဘဲ၊ခွဲခွါရပါတော့မယ်၊ တခါရောက်ထို၊ တခေါက်မပြန်တဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ဘုံနန်းသို့၊ ယှဲ့မြန်းရပါတော့မယ်ထို့လျှောက်ထားရာသည်မှာလဲအနှာလိုတဲ့၊ဘယ်လိုလဲဆိုတော့၊

(၂) ပရိပက္ကော,ဝယော,မယှံ၊ ပရိတ္တံ–မမ,ဇီဝိတံ၊
ပဟာယသဝေါဂမိဿာမိ၊ ကတံသရဏ,မတ္တနော၊ ။

မဟာမုနိ၊ အာဂါရိ၊အနာဂါရိ၊ သေက္ခအသေက္ခ၊ပစ္စေကာဟု
ရှိသည့်၊မုနိငါးမျိုး၊ ပိုးမိုးသွင်းခြုံ၊သုံးဘုံသခင်၊ကျွန်ုပ်မျက်ရှင်၊ အာ
ရောစေပိ၊ နှုးဖြင့်မှာ၊တင်ကာသက်မိုး၊ရှိခိုးဖြိုး၍၊ ပို့ကျိုးသံချို၊အာ
လွန့်ကြောက်ရက် ကနှင့်၊ကျွန်ုပ်လျှောက်ဆိုအံ့၊ သုနေဘဟိ၊ ကရုဏာ
ဝင်၊ သနားခင်၍၊ နားဆင်ပါဘုရား၊ ၊မယုံ၊ ယသောဓရာ၊ပိမ္ဗာ
မည်ခေါ်၊အဆုံးထသက်၊ မမုန်းရက်ဘူးဆိုတဲ့၊ ဘုန်းပျက်ပျော်ရဲ့၊
ဝယော၊ မနွမနယ်၊နုမပွယ်တဲ့၊ ခုအရွယ်သည်၊ ပရိပက္ကာ၊ကြွေ
လုနီးပါး၊သစ်သီးလားသို့၊ရှိရှားပင့်သက်၊သင့် မမက်ဘို့၊ရင့်ကျက်
ခဲ့လေပြီ၊ မမ၊ ရာဟုမယ်တော်၊ရွှေဖော်ဦးသစ်၊ ဘုန်းငယ်ချစ်၏၊
ဇီဝိတံ၊ ခန္ဓာကိုယ်ရုပ်၊ ထိန်းအုပ်ပိုးပေ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေသည်၊ ပရိတ္တံ၊
ဖွဲ့နှင့်မီးတွေ၊ပုံမလေ့သို့၊ တငွေ့ငွေ့နှင့်၊တရွေ့ရွေ့ကြီး၊ ဇရာစီး၍၊
နီးလှလေပြီ၊ အပတ်၊ ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊မဟာဘွားရဲ့၊ညားထားကြင်
ဘော်၊ ခင်ယသောဓ်သည်၊ အတ္တာနော၊ပိုင်၏။ သရဏံ၊အားကိုးထရ၊
သက်ကိုင်ပြုဘို့၊ မြို့နှံ့ကိုသေ၊ ပျက်ကြွေရှင်းရှင်း၊ ပယ်ခွါခြင်းကို၊
ကတံ၊ နေ့ညဥ့်မယုတ်၊ကြိုးအားထုတ်၍၊ ပြုလုပ်အပ်ပါပြီ၊ ဝေါ၊
သုံးဘုံပေါ်တွင်၊ကျော်ထင်ရှားတဲ့၊ ဘုရားမြတ်ရှင်၊ကျွန်ုပ်သခင်ကို၊
ပဟာယ၊ အချစ်ဟာဖွဲ့၊မေတ္တာမြသနိ၊ ဂမိဿာမိ၊ နိဗ္ဗာန်သောင်
ကမ်း၊အေးငြိမ်းစခန်းသို့၊ရှောင်မြန်းရပါတော့မယ်ဘုရား.......တဲ့၊

(သာရခေါ်ကြူစေ)၊

ဆဲ–သို့မို့ကြောင့်၊မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့အညာပုခန်းက၊ရဟန်း
တော်အရှင်စန္ဒမညူ၊ ပြုမူစီကုံးတော်မူတဲ့ ယသောဓရာ ကန်တော့
ခန်းပျို့တွင်။

ယသောဓရာ–ကန်တော့ခန်း။

"မုနိသကျ၊တုမရသား၊ အနန္တဝကြဝန္ဒာ၊ တိုက်ပျားထွာဝယ်၊
သောတ,သုရိယ၊ရောင်ခြည်ပ,လဲ၊ မမှုနိုင်ဝွမ်း၊ ဘုန်းတော်ထွမ်း
၍၊သျှမ်းလျှမ်းဖြည့်မောက်၊ ဘဝင်ပေါက်သည်၊ ကျော်ချောက်ဒုန်

ဝါ၊သုံးလူ့ရွာမှာ၊ ခြင်းရာတို့ခေါက်၊ နှားတော်ချောက်အုံ၊ ကြိုင်ပေါက်ပျံ့ရှား၊ ကျွန့်စကားကို၊ ရွှေနားပိန့်ငြေ၊ နာဘိုသေးလေ၊ ၊ ရှေးရှေးဘဝ၊ဖြစ်သမျှလဲ၊ နှမနှင့်သာ၊ တူမကွာချောင်၊ နှာနှာထူးပြား၊အလားလားတည့်၊ မမှားမမှား၊ မြတ်ဘုရားနှင့်၊နှစ်ပါးတူကွဖူးတွေ့ရ၏၊ ချပအစွယ်၊ကျွန်ုပ်ဝယ်ကား၊ မုန်းဘွယ်သိသိ၊ရင့်လေပြီတည့်၊ ထို၌ပယာဘ်တက်၊ကိုယ်အသက်လဲ၊ ခန့်တွက်နည်းပါ၊ဖြစ်ပေပြားရှင့်၊ ဘုရားချစ်ရှင်၊မယ့်သခင်နှင့်၊ ညီပြင်မကွာ၊နေချင်ပါလဲ၊ ကြမ္မာယှဉ်းမို့၊ခန္ဓာတို့ခဲ့၊ ကိုယ်ကိုကျွန်မ၊ ဗိုးမရတည့်၊ ချပမကြာ၊ ညည့်အခါပင်၊ပိမ္မာမြောက်သား၊ဖြစ်စွန့်ထား၍၊သွားရမည်မှန်း၊သည်အခန်း၌၊ရှိပန်းလက်မိုး၊ တင်ရှိခိုးလျက်၊ မိုကျိုးဝပ်တွား၊ ချောက်ပန့်ကြားသည်၊ ၊ဘုရားကျွန်မထိပ်ထင်တည်း......တဲ့။

(သာရ ၃ ကြိမ်ခေါ်ကြစေ)။

အနှိမ့်မှုထလော၊ဩဂကာသ၊ဩဂကာသနှင့်၊သောကကြွမှန်း၊ မယ့်ထိပ်ပန်းရယ်၊ ကျွန်မဝယ်ကား၊ အစွယ်ကိုးကွ၊ အသုံးမကျဘဲ့၊ ပန္တိမရှိ:မရဏမင်း၊ချတင်းလင်းကြောင့်၊ ညည့်တွင်းရောက်သော်၊ နိဗ္ဗာန်ပျော်ရတော့မယ်။ နောင်သော်ထပန်၊ မပြန်ရတော့ဘူးဘုရားထို့၊ အောက်နားကဂါထာဖြင့်၊ တခါထပန်၊ ချောက်တုံပြန်သည်မှာ-အသဟာလိုတဲ့။

(၃) ဝယာဓိ ပန္တိမေ ကာလေ၊ မရဏံ ဥပ ရုဋ္ဌတိ။
အဋ္ဌရတ္တိံ မဟာဝီရ၊ ပါပုဏိဿာမိ နိဗ္ဗုတိံ၊ ၊

မဟာဝီရ၊ ဝီရိယသတ်ခွန်ကို၊ ဩဇာကြွန်ဝိုက်ယူ၊ဝိုက်ထုတော်မူပြီးသောရှင်စောဘုရား၊ ၊ပန္တိမေကာလေ၊ ကိုယ်အားညာဏ်အား၊ ပျက်ပြားကုန်ဝုန်း၊ နောက်ဆုံးဘိတ်ကျ၊ ခါသမယတည်းဟူသောကာလဖြစ်သော၊ ဝယာဓိ၊ မနှုမနယ်၊ရှုမဖွယ်တဲ့၊ ချအစွယ်၌၊ မရဏံ၊ မည်သူအားမှု၊ မရှောင်ကွင်း၊ သေခြင်းဆိုသော၊ထိုသဘောသည်၊ ဥပရုဋ္ဌတိ၊ဖိစီးကြိတ်ဖျက်၊ပိဘ်အမျက်နှင့်၊နှိပ်စက်

တို့ရှာ။ တပ်တောင်တာဗိုလ်လုနဲ့။ ဒို–ယခုတက်ချိုလာပြီ။ အဆွေ၊ မနက်ဖြန်မရွေ့၊ အခါစေ့၍၊ ယနေ့ပင်လျှင်၊ ရတ္တိဖန်ရွှေ အိမ်ရှင်၊ သိမ်တသွင်နှင့်၊ ထိန်ပင်နန်းသို့၊ လှမ်းလို့အကြွ၊ ညည့်ကာလ၌၊ နိဗ္ဗု။ တိ ရုပ်နံ့ခန္ဓာ၊ ချုပ်ငြိမ်းရှာသည့်၊ မြန်စွာဇာတ်သိမ်း၊ တပန်လောက်–ငြတ်ငြိမ်းခြင်းသို့၊ ပါဝင်ကျသည့်သဘာဝ၊ ရက်ရှေမသင့်၊ မင်္ဂအင်္ဂဖြင့်၊ ဖျက်ဆွဲ ပင့်မြောက်လို့၊ ဖျက်ကြွေ လွင့်ပျောက်– ရောက်ရ ပါတော့ဘုရား......တဲ့။

(သာရ ၃ ကြိမ်ခေါ်ကြစေ)။

အနို့ပြီးထပန်။ သံသရာဘဝဘဝမှာ၊ ဘုရားကျွန်မ–ဖြစ်မှားမိတဲ့ မကောင်းမှုကံများရှိချင်လည်း၊ သည်းခံတော်မူပါ ဘုရားလို့၊ လျှောက်ထားပူဇော်၊ ဖူးမြော်မာန်လျှော့၊ ကန်တော့ဖြန့်ရှာသည်မှာလဲ အနှာပိုတဲ့။

(၄) သံသရိတ္တာစ သံသာရေ၊ ခလိတဉ္စေ မမ တယိ၊ အာရောစေမိ မဟာဝီရ၊ အပရာဓံ ခမဿုမေ။ ။

မဟာဝီရ၊ ကြန်နိုင်ဖွံ့ထွား၊ အလွန်အလွန်အားဖြင့်၊ ကြီးမားသောသတိမြဲနဲ့၊ ဝီရိယရှိတော်မူသော၊ ရှင်တော်မြတ်စွာဘုရား။ ။ အာရောစေမိ၊ နုတ်စောင်းညွှင်းသို့၊ သင်းမှုံချိုချို၊ ကျွန်လျှောက်ဆိုအံ့။ သံသာရေ၊ လွန်စွာပြောကျယ်၊ ဒုက္ခပေါတဲ့၊ မဟောဒကတည်းဟူသော ဩဃလယ်၌၊ သံသရိတ္တာစ၊ ထက်အောက်ပုန်ဆန်၊ အဖြန်ဖြန်လျှင်၊ ဖန်ဖန်များစွာ၊ တင်ဝေမောနှင့်၊ ပျော့ရပါ၍၊ တယိ၊ ယသော်ဖျက်ရှု၊ အသက်ပြုရတဲ့၊ ရာဟုဘခင်၊ နန်းမခြင်တဲ့၊ သုံးလူ့ရှင်၌၊ မမ၊ ရာဟုမယ်တော်၊ ရွှေဖော်မှောင်၊ နန်းဒေဝီ၏၊ ခလိတံ၊ မှားယွင်းချွတ်ချော်၊ မမှော်မပြု၊ ခတော်လို့များပြုခဲ့တဲ့၊ ဖြစ်မှုစောင်းမာန်၊ မကောင်းကံသည်၊ စေအတ္တိ၊ အကယ်တန်၊ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တံ–အပရာဓံ၊ ထိုသို့ယွင်းချော်၊ ခင်းမချော်အောင်၊ မမှော်မရှု၊ ယသော်ပြုတဲ့၊ ဖြစ်မှုကံကို၊ မေ၊ လူ့တို့ဦးကြည်၍၊ ဘုရားမြတ်၏၊ ညွှာနှတ်

ဓေဝီ၊နန်းကေသီအား။ ခမသသု၊ကရုဏာပွါး၊ချစ်သနား၍၊ဖြစ်တာ့
ကြည်ဖြူ၊သည်းခံတော်မူဘုရား ..... တဲ့။ ။(သာရဒေါ် ကြခေ)။

ဆဲ သည်ကဲ့သို့ ကန်တော့သောအကြောင်းအရာကို ရည်မြွှန်
ပြီး၊ ယသောဓရာ ကန်တော့ခန်းပျို့တွင်၊ ။"ကျင်လည်ဓမ္မခါ၊
သံသရာက၊ မျှားစွာဘဝ၊သုံးလူ့ဘနှင့်၊ တကွတူ၊ ဖြစ်သမျှလဲး၊
ကြည်စည်မှု၊ ကံသုံးဒုတွင်၊ ကြည့်ရှုမထင်၊ တအင်အင်ဖြင့်၊ မွမြင်
တပိ၊ ဖြစ်မှားမိလဲး၊ ဆံရှိအကြွင်း၊ ဖွေ့စက်ရင်းဝယ်၊မကာင်းသခွါ၊
ကန်တော့ပါ၍၊ခြင်းရာစုံစေ့၊ ဖြစ်သရွေ့ကို၊ ယနေ့စင်ကြယ်၊ ရှင်း
ရှင်းပယ်၍၊ဘုန်းကြွယ်မြတ်စွာ၊ သည်းခံပါဟု၊ သံသာဖြည်းညှင်း၊
နားတော်သွင်းသည်၊ ။ကြောင်းရင်းရှေးဖြစ်ပုံစီတည်း" .... တဲ့။

(သာရ–သာရ–အပေါသာရ)။

ဆဲ–သို့ကလို ကန်တော့ပြီးကာလ၊ တပဲ့တော်မ, ယသောဓရာ
သည်၊ ဤမည်သောဖွေ့နန်းတော်ဝယ်၊မွေ့လျော်ပျော်ဝံစည်၊ အရှင်
ဘုရားအား လုပ်ကျွေးသမှု ပြုခဲ့ရနဲ့ရပါပေတယ်၊ ပိတုရားရာနာ၊
ပိန်းခမြတ်အင် ၊ခြွတည်ရပါပေတယ်၊ နို့ပြီး– တသိန်း ကိုးသောင်း
ခြောက်ထောင် မှုသော မောင်းမကိုယ်လုပ်တို့ရဲ့ အချုပ်အကြီး၊
ဦးစီးဦးကိုင် ဖြစ်ရပါပေတယ် ဘုရားလို့ လျှောက်ထားခြင်းဌာ၊
အောက်နားက ဂါထာဖြင့်၊ တခါလျှောက်ပြန်ရှာသည်မှာ အနှာ
လိုတဲ့။

(၅) ယသောဓရာ အပဟံ ဝီရ၊ အဂါရေ တေ ပဇာပတိ၊
သာကိယမှိ ကုလေဇာတာ၊ဆုတ္ထိအင်္ဂေပတိမ္ဗိတာ၊ ။

ဝီရ၊ ဘုံသုံးမျိုးကို၊ဝီရိယသတ်နိုးဖြင့်၊ဒုဿမ်းမိုးပိုင်သ၊အစိုးရတဲ့၊
ဘဝသခင်၊မြတ်ရှင်ပင်ဘုရား၊ ။ယသောဓရာ၊ မြွေရုံသင်းပင်း၊
ပေါ်မျှားခြင်းကို၊ သတင်းချီအောင်၊ ဆောင်နိုင်ပေသော၊ အပဟံ၊
ကပ္ပိလပေဟု၊ဒီပကြွဋ္ဌန်း၊ မြို့တော်နန်း၌၊ ဗိနိပန်းခိုင်နှယ်၊ ရောဟမယ်
သည်၊ သာကီသမိုဇာတုလေ၊ဇမ္ဗူ၊တမျိုး၊လွှန်ကျော်ဟိုးတဲ့၊နေမျိုးနွယ်

ဝင်။ကေသီဝင်နွှဲ။ဇာသာ။ရှေးကံပင့်မြှောက်။ကုသိုလ်ထောက်လို့။ ခုလိုမြှောက်ဘို့။ မြင့်မောက်ဂုဏ်ဝါ။ ဖြစ်ခဲ့ပါ၍။ ရှုတ္တိအင်္ဂါ။မခဲ့, မဖြူ။ ဆူ့,ကြို့,နိမ့်,မြင့်၊ဖြစ်မျိုးလွှင့်လျက်။ ကောင်းမြင့်ဝါးဖြာ။ ကလျာဝါးရပ်။စတုသဏ္ဌာန်ဖြင့်၊မိန်းမဖြတ်လက္ခဏာ။ ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်။ ပတိဗ္ဗတာ။တည်သည်ဖြစ်၍။ဝါ၊ တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။အဂါရေ၊ ရွှေအိမ်ရွှေနန်း။ရွှေကြာဌာန်းနှင့်၊ပျော်မြန်းကြည်ရွှင်။လူ့ဖြစ်စည်နွှဲ။တော။ ဂုဏ်ပေါင်းဆုံရ။သုံးလူ့မှန်ကင်း။မပယ့်သက်နှင်း၏။ပဇာပတိ၊ကြင်ရာမြှောက်သား။ အမောက်ထားဘွဲ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးပါဘုရားတဲ့။ ။(သာရုခေါ်ကြစေ)။

နို့ပြီးတတန်း။ တဖန်ချောက်ရာဘို့။ နောက်တဂါထာ သိပြန်သည်မှာ။

(၄) ထိန်သတ,သဟာသသာနံ။ နဂုတိနံ ဆဗုဒ္ဓရိ၊
အဂါရေတေ အဟံပိရ၊ ပါမောက္ခာ သမ္ဗိသာရာ။ ။

ပိရ၊ ပိရိယငကြောင့်။လေးဝသဏ္ဍာ။ထင်ရှာသိမြင်၊ကျွန်ုပ်မျက်ရှင်။ အဟံ၊ ရွှေဇမ္ဗူ့ရဇ်။ဖျော်ဦးသစ်သို့။ နူမြစ်ရွှန်းပို၊ နန်းလုံးပျိုသည်။ သော၊ ယော်ခါရွယ်ဆစ်။ ဆယ်ကျော်နှစ်က။ ကြင်ချစ်ကျွမ်းဝင်။ ကျွန်ုပ်သခင်၏။ အဂါရေ၊ ရမ္မ,သုဘ,သုရမ္မဟု။စံပယ်မွှေ့,ပျော်။ရွှေနန်းတော်၌။ဆ,ဒုဗ္ဗရိ,နဂုတိနံ၊ ကိုးသောင်းမြှောက်ယောင်။များမြောင်သောဘီ၊အလွန်ရှိတဲ့။ သတဟာသသာနံ၊ သင်္ချာတွက်ကိန်း။ ဂဏန်းထိန်းက။တသိန်းမျှကုန်သော။ ဘိန်း၊ ခယ,ဖြေဖျော်။ ပျော်ကြောင်းပျော်ရ။မင်းမိန်းခတို့၏။ ပါမောက္ခာ၊ အမြတ်တင်ပြီး။ နန်းလုံးထိုးဟု။အကြီးတသူ။ဖြစ်တော်မူ၍။ သဗ္ဗံ၊ တနန်းတော်လုံး။ သိမ်းကြုံးဥသုံ၊အလုံးစုံကို။ ဆုံသသာ၊ သခင့်ဘိုးရတဲ့။ အရှင့်တန်ခိုး။ ဂုဏ်မညှိုးဘဲ။ပိုးမိုးပိုင်သ။အုပ်ချုပ်ရပါ၏ဘုရား......တဲ့။

(သြဘာသာရ၊ ၃ ကြိမ်ပြုကြစေ)။

အနှီမှတဖန်။ ချောက်ကြားဖြန်သည်ကား။ ဘုရားကိုယ်တော်

မြတ်ကြီးဘုရား၊ တပဲ့တော်မသည်၊ ဤသို့သောသုံးရွေဘောင်၌၊ အရောင်အဆင်း၊ ပြည့်တင်းသနှင့်၊ အကျင့်ကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးနှင့်ပြည့်စုံပါတယ်။ နို့ပြီးဟို မြစ်နူနယ်၊ ပဌမအရွယ်လိုဘဲရှိပါတယ်၊ လူ့ဥပ်ထိမ်းတို့သည်၊ ငိပိတ္ထုမိဖိုးဘသော ငုံ့ခံအတိုင်း၊ ကိုင်းရှိုင်းကိုးကွယ်ကြတဲ့၊ ရွာတော်ရှင်၊ မြို့တော်ရှင်နတ်တို့ကို၊ အမြတ်တနိုး၊ ကိုးကွယ်သကဲ့သို့၊ နှန်းတော်သူ့ဓအပေါင်းတို့သည်၊ တပဲ့တော်မ ကိုလဲ၊ ငိုးသေသမှုပြုကြပါစေတယ်ဟု ချောက်ထားသိုရကား၊ အောက်နွားကဂါထာ၊ တခါကျူးထိဖြန်သောဟူ၏။

(၃) ရူပါစာရ-ဂုဏူပေတာ၊ ယောဗ္ဗနုဋ္ဌာယိ သဗ္ဗဒါ၊
သဗ္ဗာ မံ အပစာယန္တု၊ ဒေဝတာပိယ မာနုသာ၊ ။

ရူပါစာရဂုဏူပေတာ၊ အဆင်းအကျင့်၊ ဂုဏ်ဖြင့်တင့်၍၊ ဖြန့်လွှင့်ကျေးဇူး၊ သတင်းထူးရှိသော၊ ယောဗ္ဗနုဋ္ဌာယိ၊ ခါးသေး့တင်ကျယ်၊ ရင်ဝယ်မို့မို့၊ တပျိုပျိုနှင့်၊ နှစ်လိုချင်ဘွယ်၊ အရွယ်လှတဲ့၊ ပဇာပတိ၊ လောကချက်ရှူ၊ သဒ္ဒါပြု၏၊ အပျချစ်ဆွေ၊ ဘောင်နှန်းနေသည်၊ ဟုတ္ထာ၊ အဟုတ်ပါစင်စစ်၊ သဘောဖြစ်၍၊ မာနုသာ၊ ဇမ္ဗူဒီပါ၊ ပျော်ကြရှာသည့်၊ ဈွားဘွာသောင်းသောင်း၊ လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဒေဝတာ၊ မိုးဘသော၊ လွန်စွာမြတ်နိုး၊ ခိုကိုးကပ်ချဉ်း၊ ရှင်နတ်မင်းတို့ကို၊ အပစာယန္တုပိယ၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးကော်ရော်၊ ပူဇော်သသ၊ တင်မြှောက်ကြသကဲ့သို့၊ သဗ္ဗာ၊ နှန်းပြင်နှန်းတွင်း၊ မကျန်ကြွင်းရ၊ ရှိသမျှကြီးငယ်၊ လုံးစုံခပင်း၊ မင်းငိန်းမတို့သည်၊ မံ၊ ရွှေဇမ္ဗူရင်၊ ဇော်ဦးသစ်သို့၊ ငယ်ချစ်ပဘော်၊ ရှင့်မျက်မှောက်ကို၊ အပစာယန္တု၊ နဖူးဖြင်ဝယ်၊ ဦးတင်ညွတ်ဆ၊ ဝပ်ချပျောင်းခွေ၊ ငိုသေကြရှာကုန်၏...... တဲ့။

(သာရဗြာဟ္မာ၊ ထောမနာ ပြုကြစေ)၊

ဤဲ အနို့ပြီးတခါ၊ သို့တနည်းဂါထာရွတ်ပြီး၊ တတွတ်တွတ် ချောက်ထားရှာဖြန်သည်မှာ၊

(ဂ) ကာညာ သဟာသာ ပမုခါ၊ သကျပုတ္တ နိဝေသနေ။
သမာန သုခ ဒုက္ခတာ။ ဒေဝတာ ဝိယ နန္ဒရေ၊ ။

သကျပုတ္တနိဝေသနေ၊ သာကီဝင်မင်း။ဂုဏ်ပျံသင်း၍၊ သား ရင်းသည်းချာ၊ မယ်ကြွင်ရေ-၍၊ ရတနာရောင်လျှံ၊ ရွှေပြာသာဒ်၌၊ ကညာသဟာသာပမုခါ၊ သာကီယ စစ်၊တထောင်ဖြစ်တဲ့။ဒေဝနွှယ်ရ၊ နတ်သိန်းမသို့။လှလှိုပြီး။မင်းသွီးတို့၏။အကြီးရွှေခေါင်၊ အခေါင် ရလစ်၊အမှန်ဖြစ်၍။ဒေဝတာဝိယ၊သုဇာတာ,သုမာလာ,သုစိတ္တာနှင့်၊ နန္ဒာမည်မှတ်။မဟာသိ–ဒေဝိနတ်သို့၊ သမာနံသုခ ဒုက္ခတာ၊ ချောင် အတူ၊ ပုလျှင်အမှု။ တကွမကွဲ၊ ယှဉ်ကာဘွဲ၍၊ နန္ဒရေနှစ်ယောက် စလုံး။ တပြုံးပြုံးနှင့်။သက်ဆုံးတိုင်မှော်။ပျော်ရလေပြီ၊ ဝါ။ဖြစ်ဖြစ် ပျက်ပျက်၊ မပြစ်ရက်ပါဘူးလို့၊ နှစ်သက်ဘနိလဲ၊ နှစ်ကံတွဲတွဲပြီး။ (ခြွေဘ်) ခံလဲ ခံစားရပေပြီ......တဲ့။

အနှိတွင် သာရ မခေါ် ကြွန့်အခုံး။ဆုံးအောင်နားထောင်ကြစမ်း။ ကန်တော့ခန်းသက်သွားက၊ ။"များဌာရပြီး၊ အသိသိတဲ့။ မင်းသွီးတထောင်။ရွှေသုံးဘောင်၏။အခေါင်ရလစ်၊ အကြီးဖြစ်၍၊ ချစ်နှစ်အင်ရှဲ။ရွှေနန်းထဲတွင်၊အမြဲသုခ၊စံပျော်ရရှင့်၊ ပြည်မသနင်း၊ အသာဖြင်းသား၊ မင်းတို့ဆံကျင်။သာကီဝင်ဟု၊ အရှင်စံတော်၊ မှုသရော်တည့်၊ ယသော်မြောက်သား၊ ရှစ်သောင်းများက၊ ထံပါး မကွာ၊ငိုသေဘွာလျှော်။ကလျာမောင်းမ။ချိုထိန်းသတို့၊ ယုရရုံမက်၊ မင့်ကွက်သည်၊ ။ကဲတက်မေတ္တာဘွှမ်းဘွှမ်းတည်း......တဲ့။

(သာရ ၃ ကြိမ်ခေါ်ကြစေဦး)။

ဇဲ–အနှိမှတခါ၊ ဂီထ,ဂါထာဖြင့်၊ ကြည်မြဲစွာလျှောက်ထား သည်မှာလဲ။အောက်နားတွင်ပါရှိလေ၏။

(ဃ) ကာဒ္ဓခါတု မတိက္ကန္တာ၊ သဠူဂိတာ ရူပ ဓါတုယာ၊
ရူပေန သဒိသာ နတ္ထိ၊ ဥပေတွာ လောကနာသကံ၊ ။

ကာမခါတုံ၊ ခြောက်ထပ်နတ်ဘုံ။ရူပါရုံဖြတ်။အဆင်းဓါတ်ကို။

အတိတ္တန္တာ၊ အုပ်ခါပိုးလို့၊ သွန်းငိုးထင်ပေါ်၊ ကြွေးကာကျော်၍၊ ရုပ ခါတုယာ၊ ခြောက်ဘုံနတ်သက်၊ ဆတက်ဝေဝင်ရေး၊ မကာသာဘဲ့၊ ဖြပဌာနတ်မြတ်၊ အမွန်ဘွဲ့၊ ဝဏ္ဏခါတ်ခွ၊ သဗ္ဗညုတာ၊ လောက ခါဘ်လုံး၊ အုံမဆုံးမှု၊ လုံးဝထပ်ထူ၊ တည်တော်မူ၍၊ လောကနာယ ကာ၊ လောကပေါင်ဦး၊ ခေါင်ဖုရားမြို့၊ ကြီးမှူးပိုးကွပ်၊ ရူ့ဥက္ကဌ်ကို၊ မွေပေတွာ၊ ယှဉ်၍မနိုင်၊ ပြိုင်၍မရ၊ မစပ့်ပြေး၊ ဖယ်ကာထားရျး၊ မေ နန်းလုံးကောသီ၊ ဒေဝီယသေဘ်၊ ဘုန်းမျက်ဖျော်ရဲ၊ ရူပေန၊ ဗွေဇမ္ဗူ ရဒ်၊ ဖျော်ဦးသစ်သို့၊ မြူညစ်မသုံ၊ ရုပါရုံနှဲ့၊ သဗ္ဗသာ၊ နတ်ရွာခြောက် ဝ၊ လောကဇမ္ဗူ၊ ပြိုင်ယှဉ်မူက၊ တူမှုသောသူ၊ တယောက်ထူသည်၊ နဂ္ဂိနယ်တခွင်တည့်၍၊ တကာသ်ပင်ကြည့်သော်လဲ၊ (ခြောဘ်)ဘယ် တွင်မှမရှိပါဘုရား....တဲ့၊

(သာရဝေတမနော, ဩဘာပေးကြစေ)။

ဒဲ့ သည့်မှတပါး၊ တရားမပဟောခင်၊ အကြောင်သို့ရှိသောအစည်း အဝေးကြီးများမယ်စန္ဒာရွှတ်တော်မူတဲ့၊ ယသေဘ်ဓရာဝေရီသည်၊ ဤမည်သော ဂဠုန်ရှက်ကြီးသင်္ချာန် ဖန်ဆင်းပြီး၊ ဘုရားကိုယ် တော်ကို ပူဇော်ကန်တော့တယ်ဆိုတဲ့ ကဗျာခဲ့၊ အောက်မှာပါတဲ့ ဂါထာကို၊ မယ်စန္ဒာ ရခဲ့လေး။

မယ်စန္ဒာ၊ ။“ရအောင်ကျက်ထားတာပါဘဲ၊ ကျက်ပင်ကျက် သော်လဲ၊ အနက်မသင်ဘူး၊ သူ့ဂါထာက-သည်လိုပါတဲ့”ဟုရွှတ် ပြပုံမှာ၊

(၁၀) စက္ကဝါဠ သမံ ကာယံ၊ သိဘံ ဥဏ္ဏရတော ဇာရျ၊
ဥဘောပက္ခာ ဒုဝေ ဒီပါ၊ ဇမ္ဗူဒီပံ သရိရတော။ ။

(၁၁) ဒက္ခိဏာ ပါဒ ပဌမံ၊ နာနာသာသေခါဝ ပက္ခိကာ၊
စန္ဒဌ သုရိယ ဣက္ခိ၊ မေရု ပဗ္ဗတံ သိခံ။ ။

(၁၂) စက္ကဝါဠ ဂိရိ တုဏ္ဍံ၊ ဇမ္ဗူရုက္ခံ သ မူလကံ၊
ဝိဇမ္ဘနာ ဥပဂန္တွာ၊ ဝန္ဒတေ လောက နာယကံ။ ။

ဒီ–ပေါတ္ထိုတပည့်မ, မသင်စန္ဒာ။ ယခုမယ်စန္ဒာ– အဖွတ်ရတို့။ ရှုဘ်ဖြစ်တဲ့ထိုဂါထာတို့ရဲ့။လိုရာသဘောအရကို။ ပြောပြရာမှာဖြင့်။ အနှာလိုတဲ့။ဘယ်လိုဘာလဲဆိုသော်။ ထိုယသောဘ်ခရာထေရီဘိက္ခုနီအရှင်မသည်။ ဤအထက်ကဆရာပြောခဲ့တဲ့ဂါထာဖြင့်။မြတ်စွာဘုရားကိုချောက်ကြားပြီးသျှင်။ ရာန်အဘိညာဉ် ဝင်စားလျက်။ သက်ဒရုပ်ချိုး။ရှိုးနှုတ်ပြီးနောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့်၊ကောင်းကင်သို့ ထန်းထမျှားလောက်မြင့်အောင် ပျံတက်ပြီးတော့။ ထပန်ဖြန့်ဆင်းကာ။ မြတ်စွာဘုရားခြေတော်ပုံဖမိုးကို။ ရှိုးပြန်သယ်တဲ့။ အနှိန်ညီးတူသာ။ ဤဂါထာဖြင့် ချောက်ကြားပြီး။ ထန်း–၇–ဖြန့် လောက်မြင့်အောင်–၇–ကြိမ်။ ရှိုးပျံတက်ရော။နောက်ဆုံးအခါ–မ ဆင်းသာတော့ဘဲ။ တကာဝဲကြောက်မက်ဘွယ်ရာ။ကောင်းကင်မှာ စကြဝဠာ တံတိုင်းနဲ့အမျှ။ ဂရုဠ္ဌရာဇာ– မဟာဂန္ဓုန်ဂှက်မင်းကြီး အသွင်ပြုဖြင်ဘာန်ဆင်းရော့တဲ့။

အမိုးပိမ်း။ ။"ဒီ–ဘဲ့နှာတုံးမောင်ရင်ရှိုင်းရဲ့။ ယသောဘ်ခရာ ဘိက္ခုနီ–ထေရီကာ။ဂန္ဓုန်ပိတ်ပေါက်သာရော့သား"။

အင်း–ဂန္ဓုန်ပိတ်ပေါက်ထို့။ထိပ်အမောက်ကြီးများနှင့်။ ဂန္ဓုန် လိုဘာန်ဆင်းတာပေါ့။ ဒါယိကာမကြီးကော–ဂန္ဓုန်ပိတ် မပေါက် ဘူးလား။ ဗိမော်ကရေစီ ခေတ်ဘဲ မကြောက်ပါနဲ့။ ချောက်သာ ချောက်ပါ။ ကျုပ်တို့စစ်ကိုင်းက– ဝရုံအောက် ချုံအောက်မှာ။ ရုံထောက်လဲ ရှိမထင်ပါဘူး။

ဒေါ်ပဏ္ဍိတာ။ ။"အင်း–ကိုယ်တော့ တပဲ့မကြီးက။ "ထွမ်း တီးဝမ်းပါတီ"ကအာဇာနီတကာအရင်းတွေနဲ့။ရာမင်းမျှားသိပ်ဟာ ပျံ၊ ညီလာခံဝင်မယ်ဝင်မယ်နဲ့။ ထွင်ကျယ်တဲ့ တကာမကြီးပါ ဘုရား။ ယသောဘ်ခရာဂန္ဓုန်ကို။ အပုံကြီးတောင့်တနေကြပါတယ်။ ဆက်ပြီး တချက် ဟောပါအုံး"။

အဲ–သည်ကဲ့သို့ ဂန္ဓုန်ဂှက်မင်းအဟန်။ဘာန်ဆင်းပြီးသော်။ဇမ္ဗူ ဒိပါလကျော တောင်ကျွန်းပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုသားတယ်ပြီးခေါင်းကို တော့ မြောက်ကျွန်းမှာထားတယ်။ နို့ပြီး အတောင်နှစ်ခုကိုတော့၊

အရှေ့ကျွန်း အနောက်ကျွန်းပေါ်မှာ ဖြန့်ခရုဝ်ထားပြီး၊ အမြီးကို– တောင်သမုဒ္ဒရာပြင်ပေါ်တွင် တင်ထားတယ်တဲ့။ ။နွှဲ့ပြီးမျက် စိနှစ်လုံးကလဲ နေ လ နှစ်ခုလောက်တဲ့၊ အမောက်ကမြင်းမိုရ်တောင် လောက်တဲ့။ နှုတ်သီးဆိုတာကတော့စကြဝဠာတောင်ကြီးလောက် ပဲတဲ့။ နို့ပြီး– နှုတ်သီးဖြင့်ဇမ္ဗူသပြေပင်ကို၊ အမြစ်ပါကုန်ကျွတ်ချီ ဆိတ်ပြီးလျှင်၊ ကောင်းကင်မှာနေ၍၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို၊ ယပ်ခပ်ပြီးရှိခိုးပူဇော်ရှာတယ်တဲ့၊ ။အဲသို့ရှိကြောင့်၊ထေရီပဒါန် ပါဠိတော်မှာ၊ မသ်စန္ဒာရွတ်ပြတဲ့–၃–ဂါထာကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတာပေါ့၊ အဲဒီ ၃ ဂါထာရဲ့ယောဇနာအနက်မှာ၊ အနှာ လိုတဲ့။

“စက္ကဝါဠသမ်၊ လျှားနံ့ယူဇနာ၊ သင်္ချာတွက်ခန့်၊ တသန့်နှစ် သိန်း၊ ကိန်းမကခေတင်၊ သုံးထောင်လေးရာ၊ ငါးဆယ်သာသည့်၊ စကြဝဠာမှသော၊ကာယ်၊မြင်သူအံ့ဩ၊ခန့်သကောလို့၊ပြော၍မပြီး ကြီးမားလှသောကိုယ်ကို၊ မာပေတွာ၊တန်ခိုးဖြန့်လျှင်၊ရှုန့်ပညာဉ် ဖြင့်၊ဘန်ဆင်အလု၊ကောင်းစွာပြု၍၊ သိသိ၊ ကိုသ်နှင့်လောက်ချင့်၊ ရှု၍တင့်အောင်၊ အသင့်အချော်၊ ဦးခေါင်းတော်ကို၊ ဉဏ္ဍရတော ကုချ၊ရွှေရောင်ခြည်တောက်၊မြောက်ဥတ္တရ၊ကျွန်းဒေသသို့၊ဥဘော ပက္ခာ၊လက်ဝဲလက်ျာ၊နှစ်ဖြာဖြန့်ဟန်၊ရွှေတောင်ပံတို့ကို၊ဒုဝေဒိပ၊ ထိန့်ပင်နှန်းနှင့်၊ ဝေးလန်းရွှန်းပို၊ ကုကို့ခေါ်ညွှန်း၊ကျွန်းနှစ်ကျွန်းသို့၊ သရီရတောသရီ၊ စကြဝဠာ၊တရု့ဘွာအမှ၊ပမာဏခဲို၊ သုဓ္ဓိုကိုယ် ကို၊ ဇမ္ဗူဒိပ်၊ ဇမ္ဗူဒိပါ၊ ကျွန်းလက်ျာသို့၊ ပဋ္ဌရီ၊ တျာတျာနီတွေး၊ ခရုန်းသွေးအသား၊ ဟသသပဒါးသို့၊ ခြေဖျား မြီးဖျား၊ ထိုနှစ်ပါး ကို၊ ဒက္ခိဏံ၊ ရေတွင်မနစ်ခြောင်းရှစ်နှစ်ထောင်၊ အမြင့်ဆောင် တဲ့၊ ကျောက်တောင်မာမာ၊တောင်စကြဝဠာသို့၊ နာနာသဘာခါတု၊ အလှုးလှုးအစားအစား၊ မှားပြားဝေခဲ၊ စိမ်းပြာညိုလက်၊ သစ် ရွက်သစ်ခက်တို့ကိုကား၊ပက္ခကာ၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ သွယ်သွယ် များမြောင်၊ တောင်သေးတောင်မွှေး၊ အတောင်ကလေး တို့ကို၊ စန္ဒူ၊ ဖျောင်ပိုရွှန်း၊ညွှန့်ခြွတွန်းတဲ့၊ရွှေလ၊ ဝန်းကိုဂုဏ်း၊ သုရိယဥ္ဇ၊

သောင်ရောင်ခြည့်ရှင်။ နေ့တွင်တောက်ထွန်း။ ဖန်နေဝန်းကိုရှင်း။ အကျွံ၊ လက်ဝဲလကျာ၊ လွန့်ထွာဝန်းစက်။ ရွှေမျက်လုံးနှစ်ဘက်ကို။ မေရုပဗ္ဗတံ၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်။ အမြင့်ဆောင်တဲ့။ မြင်းမိုရ်တောင်ကို။ သိခရံ၊ ဗွပတင့်တယ်။ ရှုဘွယ်တောက်ထွန်း။ မောက်ဦးထွန်းကို။ စက္ကဝါဠကိရိ၊ မြင့်ဖြိုးရှိမှောင်။ စကြဝဠာတောင်ကို။ ဂုဏ်ဆုံ၊ရှုချိမ်ညီး။အလွန်ကြီးတဲ့။နှုတ်သီးမြတ်ကို။ ကတ္တာ၊ အဆန်းတကြယ်။တင့်တယ်စီမံ။တညီဖန်၍။ သမုလက်၊လုံးရုံမကြွင်း။မချန်ခြွင်းရ။ အမြစ်နှဲ့တကွသော၊ ဇမ္ဗူရုက္ခံ၊ဇမ္ဗူဒီပါ။ လကျာကျွန်းဦး။ သစ်ပင်ထူးကို၊ ဇိဇမာနာ၊ ဘယ်ယိမ်းညာ၍။ တတွဲ့တွဲ့နှင့်၊ တသွဲ့သွဲ့ ပြေပြေသင်းသင်းကလေးနှဲ့၊ လေညှင်းဝေ့ရန်။ ယပ်လေခတ်လျက်။လောကနာသက်။ညွန့်ဖူးမကိုင်၊ သုံးဘိုက်ဖုန့်ကူ။ သသမှူကို၊ ဥပဂတ္တ်ာ၊ အလွန့်အလွန်၊မာန်တံခွန်ကို။ဘယ်သွန်မှိုင့်ချ။ညွတ်ကာခ၍။ဝန္ဒတေ၊သဒ္ဓါဂိုက်ကျိုး။ရှိုးဖြိုး၍။ မြတ်နိုးတနာ၊ ဖန်ဖန်လျှော့၍။ကန်တော့ခဲ့ပါရဲ့ဘုရား....တဲ့။

(သာရဝေဒမနော၊ဩဘာသပေးကြစေ)။

ဒီတပုဒ်မျှားမှာ။တရားနာတို့။ ။ယသေဝ်ခရာထေရီ။ဘိက္ခုနီသည်။ ဤမည်သော ဂဠုန်ဌက်မင်းသဏ္ဍာန်။ဘန်ဆင်းသည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍။ ယင်းအခါပါ– ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာဘို့ တိုက်ရိုက်နိဿယမသာမရှိချေ။နေသဏ္ဌဒေသနာမှ၊ ဆောင်၍သိရန်။ဦးထွန်းအမောက်ကိုဟောတဲ့ "သိခရံ"ဟူ၍သာ ပါရှိသည်။ ။အနှိုက်ဘဲ့သို့ ဂဠုန်ရောင်ဘန်ဆင်းသည်ကိုပင်၊ အချို့ဆရာတို့ကသည်း၊ "ကရဝိတ်"ဌက်အဟန်။ ဘန်ဆင်းသည်ဟူ၍သည်းရေးသားပြောဟောကြသေးတယ်။

ကောသာ။ ။"ခြေဝ်–ယသေဝ်ခရာရဲ့ပုံဟန်ကို၊ ဂဠုန်ဖျံ့ရယ်၊ ကရဝိက်ကယ်နှင့်၊အဓိပ္ပါယ်နှစ်မျိုးကောက်ကြသလားဘုရော့"။

ဇေ–ဟုတ်သယ်။ ထို့ကြောင့်မဟုတ်သလား။ ယသေဝ်ခရာ ကန်တော့ခန်းပျို့မှာ၊ အနှာသိုပါရှိတယ်ဟုပြောပြီး၊ တလောရှုတ်ပြပြန်သည်မှာ။

ယသေဝ်ရောကန်တော့ခန်းပျို။

တိုက်ခန်းစကြာဝဠာ၊ မြေမျက်နှာထက်၊ တည်ရာဇမ္ဗုဒ္ဒိ၊ လေးရောင်ဝိုသား။မြင်းမိုရ်တောင်ညာ၊ ကျွန်းဒီပါဟု၊ ယုဇနာသောင်းခွင်၊ဤမြေပြင်ဝယ်၊ရေလျှင်ဇယ၊လူမှုကြွန်း၊ တွက်ကိန်းခုနစ်၊ အမှန်ဖြစ်၍၊ စင်စစ်ပယ်ပြန်၊ ထိုမှလွန်သား၊ ဟောဝန်သာမော၊သုံးထောင်တောတွင်၊ဘော်နှော့မကွာ၊ ငှက်သကာဖျော်၊ အချာမှန်ကင်း၊ ကွပ်နှိမ်နှင်းလျက်၊ ငှက်မင်းဘိတ်ထိတ်၊ "ကရဝိက်"သို့၊ မဖိတ်မသွင်း၊ ကြီးပြင်းစကြာပဋ္ဌာ၊ တောင်နှယ်သာသျှင်၊ ပမာသဏ္ဌာန်၊ ကိုယ်ကိုဘန်၍၊အမှန်သိသ၊ဦးခေါင်းမှကား၊ဥတ္တရကုရု၊ကျွန်းသို့ပြုလျက်၊ နှစ်ရုအတောင်၊ရွှေနောက်ဆောင်သား။ နှစ်ထောင်ကျွန်းမသမန္တာဖြင့်၊အမျှအမျှ၊အစုံချ၍၊ပြုဒ္ဒ,ဂေါယာ၊ထားငြီးခါမှ၊ အောင်ချာဇမ္ဗူဒိပ်၊ကျွန်းလုံးထိပ်၌၊နှင်းနှိမ်ခြေရံ၊ရပ်ပြီးတုံလျက်၊လုံးစုံထူးခြား၊အပါးပါးတိ၊မျှားသည့်ရတနာ၊ပြည့်ရုံစွာလျက်၊မဟာကာယ၊ ကိုယ်ကိုပြုပြီး၊ စန္ဒ,သူရိယာ၊နေလမှာသို့၊ ရောင်ဖြာစကျ၊ချက်လုံးပြုလျက်၊ မေရုပဗ္ဗတော၊မြင်းမိုရ်ဘေ့ငွ၌၊အနေမခြား၊ ဦးစွန်းထားမှ၊ ကြီးမားစကြာဝဠာ၊ တောင်ခွဲသာသျှင်၊ မကွာအပြီး၊ တင်နှုတ်သီးဖြင့်၊ သစ်သီးညွှန့်ရှင်၊ဇမ္ဗူစင်ကို၊ ချိုင်ကိုက်ပေ၊ စက်တော်ရွှေဝယ်၊ ရှိုသေကြပ်ကြပ်၊သပ်လေပေ၍၊တုံ့ပျပ် ယသော်၊ ရှိပူဇော်သည်၊ ၊တေဇော်တန်ခိုးအကုန်တည်း" ......တဲ့၊ ၊

(ထိုပျို အဆုံးတွင်၊ အားလုံးသော တပည့်မတွေတွင်၊ တယောက်တလေမှသာရမခေါ်ကြသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ကျုပ်တို့တပည့်မတွေမှာ၊ယသေဝ်ခရောပုံဟန်သို့၊ ဂန္ထုန်မျှံစိတ်–တဆိတ်ပေါက်နေကြဟန်ရှိသည်၊ ၊အနှိမ့်တပါး၊ တချို့များကဖြင့်၊ အလကားတော်၊ ဂန္ထုန်ကိုထိတ်စရာ၊ ကရဝိက်ဟာကောင်းတယ်လို့လုပ်ကြတာနဲ့ဘဲ တရုတယ်လို့တောင်မှ ပြောကြ ဆိုကြ သေး၏တည်း)။

ဒိုထပ်ပုံမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့၊ ၊(၁)ယသေဝ်ခရော

ထေရီသည်။ ဤသို့သောအစပဌမရှုကြရတဲ့။ ဂဠုန်ရာဇာခေါ်ပုံ။ ဂဠုန်ဘန်ဆင်းပြီးကာသ။ (၂) ဒုတိယဘသွင်။ ဆင်ကြီးအသေယောင်။ (၃) ထို့နောက်မြင်းယောင်။ (၄) ထို့နောင် တောင်ကြီးယောင်။ (၅) ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ယောင်။ (၆) မြင်းမိုရ်တောင် ယောင်။ (၇) နေယောင်။ (၈) လ ယောင်။ (၉) စကြဝဠာပေါင်းတထောင်ကိုဖုံးအုပ်မိတဲ့ကြာပွင့်ကြီးအယောင်။ (၁၀) သိကြားမင်းအယောင်။ (၁၁) ဗြဟ္မာကြီးယောင်ပုံပြပြီး။ သုညတတရားကို။ ဟောကြားပြသခြင်းဆိုတဲ့။ ထိုဆဲ့တပါးသောတန်ခိုးကို။ အမျိုးမျိုးပြပြီးလျှင်။ ကောင်းကင်မှဆင်းခါ။ မြတ်စွာဘုရားခြေတော်ဖမိုးကိုဦးခိုက်ပြီး။ ဘုန်းတော်ကြီးလှသောမြတ်စွာဘုရားတပည့်တော်မသည်။ အဘိညာဉ် ၆ ပါးနဲ့ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား။ တန်ခိုးရှာန်အဘိညာဉ်အရာ၌။ လေ့လာနိုင်နင်းပါတယ်ဘုရား။ ပဋိသမ္ဘိဒါ ၄ ပါးနှင့်လဲ ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီကဲ့သို့သောတရားထူးတို့ကို။ လူ့မှုမြတ်စွာ။ ထံတော်သာမှ။ ရပါတယ်ဘုရားလို့။ အနို့လိုလျှောက်ကြားပြီးလျှင်။ အရှင်ဘုရားရဲ့အလုပ်အကျွေး။ အဘော်ဒကာမ ဖြစ်ရလေအောင်။ ဘဝဘဝ–သံသရာ နောက်နှောင်းကာ။ ဆုတောင်းဆုယူ ပြုခဲ့ပါသည်။ ဤယခုနေ့မှ။ နောင်ထပ်နန်မတွေ့ရတော့ဘဲ။ တပြေ့မခွဲခွါပြီး။ မြဲစခုနိဗ္ဗာန်နန်း။ မြန်းရပါတော့မယ်ဘုရားလို့လျှောက်ထားရှာသတဲ့။

အနို့ပြီးတခါ။ ယသောဓရာထေရီ။ ဤသို့ ထိုသို့ လျှောက်ပြီးသကာသ။ တသိန်းမျှသောဘိက္ခုနီမပရိသတ်အတွင်း၌။ သာကီဝင်မင်းသမီးဖြစ်ကြတဲ့။ ဘုရားရှင်ရဲ့အလုပ်အကျွေးအဘော်မ။ ယသော်ဓရာ–ညီမတွေဖြစ်ကြတဲ့။ တသောင်းရှစ်ထောင်မှာ–တပါးသာရော့တဲ့ ဘိက္ခုနီမတွေကလဲ။ မယ်ယသော်နဲ့အတူတကွ။ ယခုညမှာပင်လျှင်။ နိဗ္ဗာန်ဝင်ချိန်။ အခါကြိမ်ကြသနဲ့။ မယ်ယသော်နည်းတူပင်လျှင် ဘုရားရှင်အားလျှောက်ကြားကန်တော့ကြပြီး သကာသ။ တန်ခိုးပြာဋိဟာများ ပြပြီးသော်။ မယ်ယသော်အမှူးရှိတဲ့။ ထိုတသောင်း ရှစ်ထောင်မျှရှိသော ဘိက္ခုနီမတို့သည်။ အနှီညမှာဘဲ။ တခါထဲ။ တပြိုင်ထဲ။ တကာတဲ့ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြရှာတဲ့။ သံသရာဝဋ်

ဘဝကလဲ၊ ကျွတ်ကြလွှတ်ကြရောတဲ့၊ ဒုက္ခငယ်ဆိပ်မှလဲ ငြိမ်းကြရောတဲ့။ ။အို ကေသာဝတီ၊ ဤယူသော်ခရာတို့ရဲ့ထုံးကို၊ စံနှုန်းတန့်၊ ပမာပြု၍၊ သူရကာသ၊ ငြိမ်းချမ်းလဲ၊ တရားကိုအားထုတ်၍၊ အပါယ်တိဖြည့်ကြချင်၊ ဥဿုရိမန့်သသခမှုကို၊ လောကမှာအမောက်တင်ဆိုတဲ့၊ ယောကျ်ားများနည်းတူ၊ ယူနိုင်ရနိုင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်သားကြစေ ခလို၊ ။ထိုမှတပါး၊ အလွန်တရာမှ ကြားရနာရခဲလှစွာသော “ဒေါ်ပါရမီ”၏ ထေရီပဒါန်မှာ၊ အနှာလိုတဲ့။

သက္ကရာဇ် ၁၂၉၃ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်
၅ ရက်နေ့၊ သာသနာ့တော်ဦးညောပဏ္ဍာအချင်းမြတ်
ဖယ် တော် ကြီး
“ဒေါ်ပါရမီ”
သားရက်ဦးနဲ့ ဇာဝနသတင်းနှင့်စပ်လျဉ်းသော
သံဝေဂကထာသကော်ဘရတုပိုဒ်စုံ။

...

(၁) မှတ်တော်မူရန်၊ သံပိုင်းကန့်ပိမ့်၊ တိုင်းမြန်ရဋ္ဌ၊ ဘိသသဟု၊ မြန်မာ့တည်ဟောင်း၊ ပြည်တကောင်းမှ၊ နန်းကြောင်းမွေလှစ်၊ သရေခေတ်ဟု၊ နေမြစ်ဆင့်ပွါး၊ နှစ်ကျိပ်ငါးတို့၊ တရားစည်ကြီး၊ မြိုင်မြိုင်တီးလျက်၊ ဝဲချီးမင်္ဂလာ၊ အစဉ်သာသာသား၊ ကဋ္ဌနာဂီရိ၊ ပြည်ကြီးတန်းဆောင်၊ သိုက်တိုင်းပြောင်သည်၊ ရွှေတောင်မြို့ဟိတ်၊ ဂုဏ်ပိသဋ္ဌိ၊ နိဗ္ဗိတ်ဝင်ပါ၊ “ဝါးသည်ရွာ”မှ၊ သမ္မာအယူ၊ စင်ဖြူသီလ၊ ဒါနမျိုးသန့်၊ ဦးကျော်ရန်နှင့်၊ တင့်ဟန်ဆွေမြီး၊ ဇနီးဒေါ်ခါ၊ သောင်နှစ်ဖြာမှ၊ ပျော်စွာပွားစီး၊ သားကြီးသက်နှင်း၊ “မောင်ဘိုးခြင်း”နှင့်၊ ရွာချင်းမဝေး၊ ရပ်ကျေးရည်တူ၊ “မှတ်တော်မူ”မှ၊ အလှူသီလ၊ စသည်ညွှန်မျှော်၊ သူတော်ညှာ၊ ခနှစ်ဖြာနှင့်၊ လွန်စွာပြည့်ဖြိုး၊ ကောင်းညွန့်မျိုး၍၊ ဦးဘိုးနှင့်သာ၊ ကံပေါင်းပါသား၊ ကြင်ရာသက်ရှ၊ ဒေါ်ကျေးဥတို့၊ ကမ္ဘူဂီဝါ၊ ရတနာသို့၊ ကလျာငါးရပ်၊ စတုသင်္ဂြိုဟ်နှင့်၊ ကောင်းမြတ်ကျပ်သစ်၊ “မယ်ရွှေဆိုင်”တို့၊ ရှေးခေတ်သံသာ၊ ပဏ္ဏနာကြောင်း၊

နှစ်ဖြာငိဘ၊ဥဿာတိစသား။ သင်္ဂဟာမိတ်၊ဖြန့်ဟိတ်လုံးရုံ၊ ကျူးနှုယ်ရုံ
လျက်၊ပိုင်းဖွဲ့ခဲ့ထပ်၊ဂပေါ့ဆပ်သို့၊လက်ထပ်မင်္ဂလာ၊ သဘင်သဘ
လျက်၊ ရတနာမျက်ရှင်၊ မှန်ကင်းသွင်သို့၊ အသျှင်"ဉေဿယျမ္မာ–
လင်္ကာရာဘိခဇ"၊ ပါကဋတည့်၊ သာသနတံခွန်၊ ထောရ်မွန်မြတ်
ဖျား၊မြင်လားငြားက၊ မယ်ဘွားငိုခင်၊သံဝေထင်လျက်၊ ယခင်ရှေး
က၊ ရေးဖြဲသဘောဗိ၊လင်္ကာရှိသား၊ ပိဋကမြတ်၊ဘဒ္ဒါတို့နှုယ်၊ မရယ်
မပြုံး၊ပန်းကုံးခြားပိုင်း၊ထားတိုင်းမပျက်၊ ကိုယ်လျှို့ဂုဏ်၍၊ တော
ထွက်တို့ရော၊ ဝါသနာကြောင့်၊ ကြင်ရာခင်ပွန်း၊ မငြိစွန်းဘဲ၊ဟှာည့်
ယွန်းတော့မည်၊ မိန္မာန်ရည်လျက်၊ ရှု့ဖြည်မပျော်၊ မြိုင်ရိပ်မျှော်
သည်၊ ၊ဂူပျော်မှီခ–ချင်လေသော၌။

(၁၁၃–၁၁၃–၁၁၃)။

(၂) နတ်မျှော်ဘုံဟန်၊ မူသဏ္ဌာန်ဖြင့်၊ ဆင်းကြွန်နိကာယ်၊
တင့်တယ်ကျစ်လစ်၊ "မဒ်ရွှေသစ်"လျှင်၊ သက်ခေဘ်မများ၊နှစ်
ဆယ့်ငါးတွင်၊တရားသံဝေ၊ ဖြေကြီးဖြေလျက်၊ သင်္ကဝေမြောက်
သား၊ ကြင်သူဇာ:ကို၊သနားလျက်ပင်၊ မစွန့်ချင်သော်၊ ညွှန့်သွင်
ပမာ:ကိလေသာနှင့်၊တဏှာကြွယ်၊ ပင်လယ်မဲ့၊ မျှောရချိမ့်ပင်၊
ကြီးဆင်မြင်လျက်၊ သက်သွင်ရတနာ၊သားခမ်းကို၊အပါလက်ဆွဲ၊
သူတော်ပွဲသို့၊ ဝင်နွှဲးတော့မည်၊ မြဲးဆောက်တည်လျက်၊ ဖြည်မှ
ရန်တုန်၊ဆန်ရန်သွားရာ၊ယကြာဟု၊သာသာဝတီ၊ မွှာနီအောင်မျိုး၊
ဤသည့်မြို့၌၊ကိုယ်တို့ကိုယ်တာ၊ကိုယ်ဝယ်ပါအောင်၊ကိုယ်သာပြု
ကောင်း၊ကိုယ့်အကြောင်းဟု၊ ဥကျောင်းတန်ဆာ၊ ဆံကေသာကို၊
ပယ်ခွါရိတ်လှီး၊ ပိပ်ပုတီးနှင့်၊ရမတီး,ချော်ဖုင်၊ကိုယ်၌ဆင်လျက်၊
တပင်ရိပ်ငြမ်း၊ ကျောင်းသိမ်းဝယ်၊ ငြိမ်းချမ်းတည်ပ၊ သီလ
တံခွန်၊ငိုးစွန်ငြိုးမောက်၊ကာဒန်ဆောက်မှ၊ ထပ်တောက်ကဲမြင့်၊ ဘုံ
ရှစ်ဆင့်ကို၊အခွင့်အောင်မြင်၊ရန်ပေါင်းစင်၍၊ မခင်ကီလေ၊ မမွှေ
ရမွှက်၊ထွဲသံလျက်သို့၊လက်နက်အရင်း၊ဆဲ့ခြောက်စင်းနှင့်၊ အတွင်း
အပ၊နိဝရဏကို၊ကြေမွကုန်စင်၊နွှတ်ရွှေသင်၍၊ လေးအင်မယှိမ်း၊
ရွှေနောက်တိမ်းလျက်၊ ချမ်းငြိမ်းသုခ၊ သိတဟု၊ နဝကိုးမည်၊

နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့၊ ကူးမည်ရည်ဆောင်။ မဂ္ဂင်ပေါင်ဖြင့်၊ ရောက်အောင်
ရည်မျှော်၊ အတူကျော်သည်၊ ။သူတော်သိပ်သ–ရှင်ပေသော်။

(၃) ရပ်ကျော်ဘူမြန်၊ ဇမ္ဗူဗျာန်ဝယ်၊ နေရန်သင်္ခမ်း။ ကျောင်း
ရိပ်ဗွမ်းနှံ၊ ကျင့်တမ်းပဋ္ဌာသိ၊ ရှစ်လီဆယ်ရပ်၊ ကိုယ်ဝယ်ကြွပ်မှ၊
သုံးထပ် သရဏဂုံ၊ ကိုယ်လုံးလုံ၍၊ သုံးဝုံလက္ခဏာ၊ ယာဉ်စကြာ
ဖြင့်၊ သံသာသမုဒ်၊ ဝဲအရုတ်ကို၊ ကူးခတ်ပါမည်၊ ဗိုဟ်ကြိုရည်လဲ၊
ဤသည်ကာလ၊ ခါသမယဟု၊ မြန်မ့ဝေါဟာ၊ ကောဇာတမှောင့်၊
တထောင့်နှစ်ရာ၊ ရှစ်ဆယ်သာသာ၊ ဝွန်းသာခြောက်ချ၊ နှစ်ရတုကာ၊
ပြည်သူ့စီးပွား၊ များစေသားဟု၊ သားမြတ်ရဟန်း၊ တိုင်းခန်းဗျည့်
လည်၊ မိန့်ဟောသည်တွင်၊ ရွှေပြည်ပိုင်သ၊ အမိုးရှင်၊ ဒဗ္ဗာမင်း
သား၊ အပြစ်ပေး၍၊ ညှစ်ကြေးမသမာ၊ လူမိန္ဒာတို့၊ ကျရေထောင်
တန်း၊ သားရဟန်းကြောင့်။ မီးပန်းမီးရှူး၊ မီးတရူးတို့၊ ရင်ဦးရင်ဝ၊
ဗိုက်လာကျသို့၊ သောကမီးခဲ၊ ရင်မှာဝဲလျက်၊ အသဲကြွေမွ၊ တစစ
ဖြင့်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ခံစားရာမှ၊ မြန်မာသက္ကရာဇ်၊ သရစ်တမှောင့်၊
ထထောင့်နှစ်ရာ၊ ကိုးဆယ်မှာလျှင်၊ သင်္ချာနှစ်ရ၊ အထွန်းပြုသည့်၊ ရတု
သာခေါင်၊ လထန်ဆောင်ဟု၊ ထွန်းပြောင်ယုန်စက်၊ ကျော်ငါးရက်
တွင်၊ ညည့်ဘက်နာရီ၊ ဆဲ့နှစ်ချီဝယ်၊ ဤသည်လူခေတ်၊ "မရွှေသစ်"
ဟု၊ တွင်လစ်သည်၊ "ဒေါ်ပါရမီ" လျှင်၊ သုံးလီဘုံသား၊ မဆိုထား
ဘိ၊ ဘုရားရဟန္တာ၊ အရိယာမှ၊ ရှောင်ခွါခြင်းငှာ၊ မတတ်သာသည့်၊
မရဏာခေ၊ ဘုံဘဝသို့၊ ကြွရောက်ရာတွင်၊ အသျှင်ညောင်ယူ၊ ဓမ္မသေ
နာပတိ၊ ပြည်ကြီးတံခွန်၊ ထေရ်ဘုန်းဗွန်ကို၊ လက်မှုန်ရွှေများ၊ အစ
ထား၍။ တိုင်းသားပြည်သူ၊ ရှင်လူအပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့၊
နန်းပဟောင်းတည်ဘိ၊ ဂုဏ်သိရှိနှင့်၊ သိရိခေတ္တရာ၊ ရွှေပြည်သာ၏၊
မဟာထုပဝင်၊ ဆံတော်ရှင်မှ၊ မြောက်ခွင်မုခ်ဆင်း၊ မြေတော်ရင်း၌၊
ဗိုင်းပြင်းညီညာ၊ ဤအခါဝယ်။ ဘာဝနာမှန်း၊ ရွတ်စီးဖြန်းလျက်၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းသဘင်၊ ပွဲကြီးချင်၍၊ ကျင့်စဉ် ရည်ရေး၊ အရှည်မြော်
သည်၊ ။တူသော်ဤမှု–ရှင်စေသော်။

(သာရ–သာရ–သာရပါဘုရား)။

ဒီဓိ–တပဲ့မမျှားဗွာတရားနာတို့။ ၊ဆရာသခင်ဝီရင်ပြုရတော်မူသည့်၊၏"ဂန္ဓုန်ပျံဒီပနီ–ဋီကာ"ကျမ်းကြီးပြီးစီးဘို့ရာ၊စာပေတို့ကို၊ ရှာဖွေထုတ်ယူပေးခြင်း။ ခွမ်းဘျှူးခြင်း။ ကွမ်းပေးခြင်းစသည်တို့ဖြင့်၊မယ်မင်းတို့သည်ဂန္ဓုန်ပျံပါရမီကို၊ ကူညီဖြည့်ကြတဲ့တပည့်မအပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းများဖြစ်သည်နှင့်အညီ၊ဆရာသည်အပုံကြီးကျေးဇူးတင်တော်မူကြောင်း။

ငင်းနေ့ခင်သည်း။တတောင်လုံးညွတ်ဖောင်၊ ချောင်လုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကြီးက၊ နည်းပေးညွှန်ပြ၊ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်နှင့်ညီစွာ။ ၏အခါကာသ၊ဂန္ဓုန်ပျံဒီပနီဋီကာကျမ်းကြီးအဆုံး၌၊ နိဂုံးချုပ်ကြခဲ့အရေးနှင့်၊နည်းပေးလမ်းပြသော၊အနည်းငယ်ပြောလိုသည်မှာ။ ကဗျာနိဂုံး၊ဂါထာနိဂုံးတည်းဟူသော ၂ နိဂုံးတို့ဖြင့်၊ အဆုံးသတ်မည့်ကိစ္စတော်ကြီးတွင်၊ အကြွင်းသို့သောကဗျာ,ဂါထာများကိုရေးသားစီကုံးတဲ့အနှိုသည့်ကိစ္စမှာ၊ သိရိပိဋကာလင်္ကာရကျမ်းမှာရှိတဲ့၊အောက်ပါကဗိတို့ဥပဒေကိုလဲ၊ ရှိုဂိုသေသေလိုက်နာကြရမည်ဟုပြောပြီး၊တသောရွတ်ပြသည်မှာသည်း။အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူ၏။

ကဗိ ဥပဒေသ ဆောင်ပုဒ်။

နိဋ္ဌာဝ ဂါဋ္ဌံ ကဗိပုင်္ဂဝေဟိ၊ ဝိစိတြဗန္ဓုတ္တ ကာဝကာရံ၊
ကပ္ပန္တဋ္ဌာယိ* ဒိလဇန္တုသာဒံ၊ ကဗျင်္ဂသာရံ ဝိပုလံ အဘာသိ။

(ဣန္ဒဝဇိရ ဂါထာ)။

ကဗိပုင်္ဂဝေဟိ၊ကဗိမြတ်တို့သည်။ နိဋ္ဌာဝ ဂါဋ္ဌံ၊ အမြဲသက်အပ်ထသော၊ဝိစိတြ၊ဆန်းကြယ်သော၊ဝိစိတြဗန္ဓုတ္တကာဝကာရံ၊ဖွဲ့ဖြိုးဆန်းကြယ်။ ဖွဲ့ဖြဲ့ဘွယ်သော စကား၏ တည်ရာဖြစ်ထသော၊ ကပ္ပန္တဋ္ဌာယိ*၊ တကမ္ဘာလုံး၊ အခန့်အရှည်၊ တည်အံ့ထသော၊ ဒိလဇန္တုသာဒံ၊ အလုံးရုံသော သာသနိက,အသာသနိကပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ နှစ်လိုသာယာအပ်ထသော၊ ဝိပုလံ၊ ပြန့်ပြောထသော။

ကဗျက်သာရဲ၊ ကဗျာလင်္ကာတည်းဟူသော အနှစ်ကို၊ အဘောသိ၊ သိကုံးစပ်ဆိုလေပြီ.......တဲ့။

အဲ အနှီသို့သောဥပဒေကို၊တသသဝေမတိမ်းလိုက်နာတို့ကောင်းကြောင်း။ ။ငင်းဖြင့်၊ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိသည်၊ နေမိဘုံခန်းပျိုနိဂုံးတွင်၊"ကုသိုလ်တရား၊ဝါကျင်ပြီသား၊ သာရပွက်ဟာ၊ ကျမ်းတေဇကြောင့်၊ အဝရွှေနန်း၊ မင်းကောင်းထွန်းစေ"ဟု၊ တောင်းဆု ချွေသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ။ငင်းနိဂုံးမှာပင်၊ "တကာချွတ်ရှု၊မှတ်သသူကား၊ထီးဖြူပြည်ရွာ၊ဥဒ္ဒေါနှင်းပုံ၊ပြိတ္တာဘုံကို၊မရုံမကပ်၊နှလုံးပျက်၍၊ တောထွက်လိုပြား၊ ဤစာကြားက၊ ကြံအားနှစ်သောင်း၊ ချောက်ထဲအောင်းသျှက်၊ ဆုတောင်းတခြား၊ ဘဝါးလှမ်းဘော်၊ ငယ်ကဘော်သည်။ သူတော်မကွာ၊ဆရာမကောင်း၊သိတင်းမချွတ်၊ ပေးလှူဝတ်နှင့်၊ချောက်ပတ်ပေမိုး၊ ဘွားဘေးဘိုးက၊ မိရိုးဘလော၊ သူတကာကား၊ကြမ္မာရှောင်းပို၊မင်္ဂနှင့်ဖိုလ်ကြောင့်၊ ကုသိုလ်ဆည်းပူး၊ မိတည်းမှုးဘော်၊ "သိကျွန်းဇော်"၊ ခေါ်သံသိလျက်၊ဗိတ်ဖြင်းဌန်း ရမ္မက်အနန်၍၊ ။နိဗ္ဗာန်ပျော်စေတုန်သတည်း"။ ။ဟူသည်နှင့်အညီ၊ဆရာသည်လည်း၊ဤကျမ်းကြီးကို၊ဘန်တီးသမျှ၊ပြုရတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်၊ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသောကာလ၊ လက်ဦးဖွားဖူးတွေ့ရ၍၊ တပည့်မတို့နှင့်အတူ၊ ဇော်သိကျွန်းအဖြစ်နဲ့၊ နိဗ္ဗာန်သာခေါင်၊ ပြည်ရွှေတောင်သို့မရောက်မီအတွင်း။ သင်းသို့သောဖြစ်လေရာရာ၊ သံသရာဘဝအဆက်ဆက်မှာလဲ၊ သာသနာဝန်ထင်း၊ ရဟန်းဖြစ်လိုတဲ့အကြောင်း၊ ဆုတောင်းဆုယူ၊ပြုတော်မူလိုသည်။

ဤမှတပါး၊ မယ်မင်းတို့ရေးသားမည့်နိဂုံးတွင်၊ ယခင်ကာသ၊ အင်းဝခင်းက၊သိန်းစိုင်ဇွမင်းထံသို့၊တမန်စောရာတွင်၊ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရတည်းဟူသောကဗျာ့ပါရဂူ၊ ဆရာတဆူသည်၊ စီကုံးတော်မူပြီးပေးလိုက်တဲ့ဂါထာမှာ၊ဇေယျဝတီ၊ မဏ္ဍရေး၊ မဂ္ဂချာ၊ စမုန်၊ ပန်းလောင်၊မှူး....ဆိုတဲ့၊ မြစ် ၇ စင်းကို၊ထိတာ ၇ တန်ပြုလျက်၊ ဗြဲကြက်ယက်တောင်၊ တရှင်းခြေတောင်၊ မင်းဂုံတောင်၊ စကြာ

တောင်။တောင်တလုံးတောင်၊ ခဲတောင်၊ ဂုညရင်တောင်ဆိုတဲ့။ တောင် ၇ တောင်ကို။သတ္တရဘန်တောင်စဉ် ၇ ထပ်နှင့်၊ စပ်ဟပ် နိုင်းနှိုင်း၍၊ မင်းဝံတောင်ကို။မြင်းမိုရ်တောင်မင်းနှင့်၊ပုံခင်းနှိုင်းစာ ထယ်တဲ့။နို့ပြီး–အမွှေးအမဘ်တွေကိုတော့။စတုမဟာရာဇ်၊လနတ်သား, နေနတ်သား, မာတလိ, ဝိသုကြုံနတ်တို့နဲ့နှိုင်းခြင်း၊ မင်းညီမင်းသား မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့ကိုတော့၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော သိကြားငယ်တို့နဲ့နိုင်းနှိုင်းခြင်း၊ မင်းသိဘုရား ကိုယ်လုပ် မောင်းမတွေကို၊ သုဇာတာ,သုစိတ္တာ,သုနန္ဒာ,သုဓမ္မာတို့နဲ့၊ ဥပမာတင်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ ရေးသားစီကုံးတော်မူဘိသည် များကိုလဲ၊ သတိချပ်ပြီး၊ ကာဗြမြတ် သီတင်းသုံးတော်မူဘူးတဲ့ တောတောင် ချောက်မြောင်များကိုလဲ၊နဲ့နဲ့သောက်ဖြစ်မကြီး၊ ချီးကျူးထည့်သွင်း ကြရမည်၊ ။အနှီမှတခါ၊ ဆရာသူမြတ်၊အဋ္ဌိယတ်ထိုးသည်မှာ၊ အမျိုးဘာသာ, သာသနာတော်ကြီးအတွက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်း နောက်တဘန်၊ သံသရာကျိုးဌာ၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း။စီးဖြန်းအား ထုတ်တော်မူကြောင်း၊ တပေ ပရိယတ်ကိုလဲ၊ မပြတ်ပို့ချတော်မူ ကြောင်း၊ ကျမ်းဂန်အများကိုလဲ၊ ရေးသားစီရင်တော်မူကြောင်း၊ ၎င်း‘‘ဂန္ဓာရုံပျံ့ဖြိုးပနီဋီကာ’’ကြီးမှာ။မဗ္ဗသေနာပတိ တွင်သောက်တဲ့ သာသသာဝတီဦးညောယျ၏ကွယ်လွန်သေရှာပြီးသော၊မယ်တော်ကြီး ‘‘ဒေါ်ပါရမီ’’သျှောက်ထားတောင်းပန်ဘူးသည်ကို၊ အထူးအာရုံပြုထား၊ဆရာရေးသားစီရင်သည်နှင့်အညီ၊ ဤ ‘‘ဂန္ဓာရုံပျံ့ဖြိုးပနီ–ဋီကာ’’ ကျမ်းကြီးဖြင့်၊ရုတ်မနေ့၊ကွယ်လွန်သေရှာပြီးသော ‘‘ဒေါ်ပါရမီ’’ ကိုသကြိုဟ်တော်မူလိုက်ကြောင်း၊ အပေါင်းသောတပည့်မ တို့ကို လဲ ထောက်မသမှု၊ကြည့်ရှုရန်တိုက်တွန်းလိုက်ရပေကြောင်း၊ ၎င်း ကျမ်းကြီး ပြီးစီးတဲ့ကာလမှာ၊ သာသနဒေါ်ပကာ မရှိတဲ့နောက်၊ ၄၆ နှစ်မြောက်ဖြစ်ကြောင်း၊အမျိုးသားနေ့ ၁၁ ကြိမ်မြောက်ဖြစ်ပုံနဲ့၊ ဂန္ဓာရုံတည်းဟူသော သူ့ပုံသကာန်တို၊ မှန်ဆန်တော်တှန်ဆဲ၊ ထော်တှန်တုန်းခေတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းနောက်တဖုံလည်း၊ဂန္ဓာရုံပျံ့ ကျမ်းကြီး ပြီးစီးအောင်မြင်တဲ့ ယခုနှစ်ယခုအချိန်၊ ယခုအခါမှာ၊

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၃ ခု၊ တန့်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်၊ နံနက်အရုဏ်မတက်မီ၊ ၂ နာရီအရောက်၊ သောကြာနေ့ အဝင်တွင်၊ အောင်မြင်ထမြောက်ကြောင်းစသည်ဖြင့်၊ ဤမည် ဤ မည်သောပုညဝတီ၊ သုဝဏ္ဏဝတီစသောတပည့်မတို့အား၊ ပြော ထားဆိုသားလုပ်ပြီး၊ ကျုပ်တို့သည်၊ အနှီသို့သောဂုထဲသို့၊ ထွမ်ခဲ ခင်ပင်၊ ဝင်တော်မူလေသတည်း။

ယင်းသို့လျှင်၊ ယခင်အခါ၊ ရတနာသိပ်ယ်၊ ပြည်ရှေ့တွန့် ဆောင်၊ ကုန်းဘောင်ဆက်–သဝေဝမတိုးမှိကာ၊ နေမျိုးမင်းဖွာ ကျော်သူဘွဲ့ခံ တစ်ဆိုတော်ခင်း ဦးယာသည်၊ စဋ္ဌကျူးမင်း တောင်းပန်သောအားဖြင့်၊ ရေးသားစီမံအပ်သော မင်းနန့်မှူ တွင်။ ။“ကြက်သွေးလွှဲပြာ၊ ကဏ္ဍိပါတွင်၊ ရွှေစာဝင်း ဖွည့်၊ သုံးရစ်ဖွည့်၍၊ သည့်အလယ်မှာ၊ နီလာမျက်လုံး၊ ရစ် ပုံးမင်းစံ၊ တောင်ပံပဏ္ဍုမြား၊ နှုတ်ဖျားစိန်ကျောက်၊ အ မောက် နဝရတ်၊ နန်းပတ်ပိုက်လည်၊ ရွှေခြည် ထိုးသုပ်၊ “ဂဋ္ဌုန်”ရုပ်ဘျင်၊ ဆုပ်ဆုပ်နယ်နယ်၊ ညာဘယ်ကိုင်ရွှား မြနဂါးကို၊ ကစားသောဟန်”၊ ။ဆိုသည်နှင့်အညီ၊ အနှီ သို့သော ဂဋ္ဌုန်မျှဒိပနီ–ဋီကာစာကိုထိကြီး၊ ပြီးစီး အောင် မြင်သောဟူ၏။

× × × × ×

ပုညခင်၏ စိကုံးခြယ်သော ကဗျာနိဂုံး
သေးချိုးတော်ကြီး။

(ဩြဘ်) ဝရုံသံ,ချုံသံ,တမှုံမှုံအသံတွေနှင့်မှော၊ ......ရဂုံကန္တ ယံမှာ–ကမ္ဗ္ဗာန်းသင်္ဘုံးသူတို့က။ "ဂမ္ဘူန်ပျံ" ကျမ်းနိဂုံးတွင် မှ။ ဥ႑,ထခံခံမန်းပြီလျှင်မရုန်းရစေတို့၊ ဘန်းအပြ, ကတုံးတို့မှာဖြင့်။ တပြုံးပြုံးဘဘ်ပစေ။ (ဒိုကွယ်) နှန်းရှိတုန်းဆိုက၊ မန်းကပိတွေ သုံးသလိုပ။ဘန်းပိပိဖုံးပါလို့–အဆုံးသဘ်မလေ၊ ။(ဩြဘ်)မြန်မာ ဒုံ အတွင်းတွင်ဖြင့်၊ ရေဇဂုဏ်ယွင်းပေါ့ပဲ့လို့၊ တအာဂုံမသွင်း သာသနှင့်။ချင်းတွင်းမြစ်ညာခရောဆန်ခဲ့ပြီး။အနာဂါမ်ခေတ်ဟာ,မ ပြောင်းပြီ။သကာဒါဂါမ်ဖြစ်ပါလျှင်ကောင်းမှာပေါ့လို့၊ အလောင်း တော် ကဿပတောတွင်မှ၊အပေါင်းအဘော်တွေကို–အမှတ်တရ ရ မစောပြီလို့၊ အနတ္တ သဘောဆင်ခြင်ပါသမ္မိုလဲ၊ ခင်သဟာ, မင် သဟာ,တချို့တချို့ကိုစောမိတဲ့ပြင်။မထင်သာ–မမြင်သာ အနို့လို သဘောတွေကြောင့်၊ တတောထွက်ရှောင်–တတောင်ရွှန်းခဲ့တော့။ ရိုးအစွန်းတမှောင်မှောင်–မြှောင်တွေကာတဲ့။ဗိုးဝန်းတောင် ချောင် ပေါမာမဖြင့်။အောင်ဇေယျာကုန်းဘောင်ကမ္ဗ္ဗာန်းတွေနှင့်။သျှောင် ကေခာလာ ထုံးသောင်မှလဲ မစမ်းနိုင်ဘူ၊....ရွှေဘို–နေညိုတော့ လွှမ်းမိတဲ့ပြင်။...... အင်္ဂလိပ်တက်အလာမှာ–မင်းစိဘ်သက်သက် မပါလို့နွှမ်းသူ မဖြင့်၊ မြန်းလျက်နေဘ်ဒေသစာနှင့်။မန်းစက်တော် တရွှေကြာတဲ့ပြင်။ကမ္ဗ္ဗာန်းကျက်ဘော်ဘေဒါကေသာတို့နှင့်ပေါ့။ အကြေအညာမြို့ရွာအပေါင်းတွင်ဖြင့်၊ အနေသာသာ–တို့ အညာ ထက်ကောင်းတယ်လို့။ကြည်းကြောင်း–တောအညာရဂုံအံတွင်းဆိ က၊ ချိုးသောင်းဩဘာ– တောမနာဂုဏ်သတင်းတွေကြောင့်။....... (ဩြဘ်)တဖုံအတင်း၊ဂမ္ဘူန်သီချင်းတွေနှင့်၊ သထုံဆင်းခဲ့ပြီး။....... ဇင်းကျိုက်မှာတဝါဆိုပြီတော့။ချောထိုထိုကျုပ်ဒကာမအပေါင်းတို့ နှင့်၊ ဘာလိုညာလိုဗုဒ္ဓအကြောင်းတွေကြောင့်၊ ဝနာတခို မျက္ခမ, ပြောင်းပါလို့။တခေါင်းလုံးပင်နေသရော်တည့်၊ တောဇော်တလှိုင်

လှိုင်–ပြောင်သမိုင်းတွေနှင့်၊ ရွှေမော်သမြိုင်, အချောင်ဝိုင်းခဲ့ပြီး။ တောင်ဝိုင်း, တောင်ညိုညို မဖြင့်။ ချောင်ခိုကာ–ချောင်ကိုဘမ်းရောက။ တဘောင်အဆိုလွှမ်းသည့် မဟာန်တဲ့ပြန်သနှင့်။ တဘာန်လွှဲကာ အလိုက်အထိုက်ရှူးမဟဲ့လို့၊ သိုက်တူးကာဆရာပျော်သမ္မိုလဲ၊ ဇာတာတော်စနေပြုပ်အတွက်ပေသင့်၊ အညာမနေ့ာ်–မအေအိုကလဲ တဘာက်ကဲ့ပြင်။အသက်သွင်ဆရာ့တွေးရတဲ့။ "မလေး"ညာနေသူက။ ဗျပါပွဲဆူ ကလေးပအေ,သွားကာမှ။အသပြာငွေပုတြွေးတွေ ကာလဲမျှားတာနဲ့။ လှဲ့နွားပါ အကုန်ပြောင်တဲ့ပြင်။ ဝရုံတောင် ယာတခင်းကိုဖြင့်။.......(ဗြဲ့ဗ်)မရသာ,ရသာ၊ ခဏခဏလာလာပြီး။ ညည့ညမှာညှင်းပြန်သနဲ့၊ကျမှာ–တလသာသာက၊ ဘုရား့ဒကာနှင်းရတဲ့ပြင်၊....... (ဗြဲ့ဗ်)အဂ္ဂိနိုသေးတော့။ အချိန်မရွေးမှု၍၊ ဒိမ်ကလေး တမှောင့်လာကာ–ကျောင့်ဒကာကလဲ အတင်းပေမို၊ မငြင်းနိုင်အကုန်အပ်ရပေါ့လို့၊ အနံ့ဇာတ်တဘာန်ကြားပြန်သနဲ့၊ ပြန်သွားကာအလုံကျပြန်တော့။ ကခရိန်လမှာအိမ်သူမဟာသနှင့်၊ တကြိမ်ပုစရာ ဝါခေါင်လမှာပေါ့။ ဘာဝနာကောင်မ,ခမျာတငွေ့ငွေ့မီးတွေနှင့်။မသာတောင်ချကာ–ရသေ့ညည်းရတဲ့ပြင်။ အမေ့ဖြီးတွေ အမေသာကြည့်ရစ်ပေတော့။ ပြေရွာဂုဏ်ည့်ကာ ဘာသာလဝါ,နေမပေါ့ရယ်လို့။ကန့်တော့ကာ ခွင့်ပန်လို့ကြားလိုက်တော့။ အနေ့ဂွာ–မသင့်ပြန်တကားရယ်လို့။.... သေမလို–မအေအိုကတားပျော်ကနှင့်။ မသွားချင်မနေသာတဲ့၊ အကြေအညာ– ရွှေမြန်မာ(၂)တိုင်းတွင်ဖြင့်။ ယောမဝါ သေလာသမိုင်းတွေနှင့်။.... ဒရုန်,မန္တလာ–ရန်ကာဆန်ကာပိုင်းရပါတော့။ ကိုင်းအနို့သံတော့ဘာ်တွေပေနော်ကွယ်။ ကာသိုဘ်းအတိုု။ စကိုင်းမြို့လိုက်ပါတဲ့၊ "မှိုင်း" တိုက်ပေ၊ ။အဖူည့်ကျ, အမှည့်ကျ, အတွေတွေ–ကာလေနဲ့, ပေပေါ့၊ တပည့်မတွေ– လာလေလာလေသမျှကိုဖြင့်။ အစိအဌေ–စာတွေပေတွေ ချတဲ့ပြင်၊ တခါတလေညမှာတော့–တရေးပေါရချေ။ ဗြဲ့ဗ်–မယားသောက, သားသောကတွေသို့–ခဏတဒိတ်, မဒိပ်ခင် ကမ္ဘွာန်း။ (ဒိုကွယ်) အများသောဒကာမတွေကြောင့်–ဆရာ့စိတ်ပင်ပန်း။

နွမ်းလျက်ပေကွာ။ ပန်းလျက်ဖြေမသာနှင့်။ ဖြေရွာ မကြည်လွမ်း
ချိန်မှာ၊ ရွှေသာယာ၊ ဝတီစခန်းဆိကာ။ တဆန်းတကြယ်လွှတ်မြောက်
ရေးကိုဖြင့်။ နွားမဝေးစရာ-အားပေးကာ ပြပေတဲ့။ မွေကာင်က၊ အ
ကျော်အမေဝ်၊ သားတော် ရဟာန်းမှာသ။ ထောင်တမ်း ရာဇဒတ်
ကြောင့်။ ခန္တာသ၊ ဗာန်အသည်းဒိမ်မြောက်အောင်ပ။ ဗျာပါအလျှံ-
မီးရှိန်တောက်ရှာသနဲ့။ မဟာဆန်ဆန်-တနည်းပတိန်၊ စည်းစိမ်နှင့်
မောက်ကရော့မယ်ထို့။ ကံမှောက်ခါအသေစောရှာတဲ့။ ကဝေနှမြော
စရာ "ဒေါ်ပါရမီ" ကဖြင့်။ မခေါ် သာပြီ-သင်းထိုအခိုက်တွင်မှ။
တော်အရာပီပီသကြိုဟ်သိုက်မပတဲ့ထို့။ အလိုက်အထိုက်အရုံကြီးထို့
မှို့။ ကတိုက်ကရိုက်-တဖုံဖန်ရတဲ့။ "ဂန္တုန်ပျံ" ဆိုတဲ့ကျမ်းဟာက။
သူပုန်သကာန်-ထိုတလွှဲကြမ်းချိန်နှင့်။ ပယ်ရှိနှံ့ နှန်း အရောကျပါလို့။ မြန်
မာမျှာ့အခါ-တညစ်ညစ်နဲ့ ဆွေးအောင်ပ။ သာသနာ့ ဒါယကာ
မှော့ရာဇ်ဝေးရတဲ့။ "နှစ် လေးဆယ်-မြောက်ရ" ပွန်းတဲ့ပြင်။ အ
နောက်ဘုရထွန်းသူ ကျောင်းတော်သားတွေရို့။ ဇင်းမတော်မတ
ရားတွေကို အကုန်ရှင်းမပေါ့ထို့။ သတင်းဟိတ်ကောင်းတဲ့-အင်္ဂ
လိပ်ကျောင်းတွေကို။ အတင်းသပိတ်မှောက်လို့ "ကျောင်း" ကြ
တဲ့။.... အလွှဲအချိန်မှာ-ဆဲ့တကြိမ်အပြောင်းပေပေါ့။ ကောင်းသို့
ဖြဟ္မာစောင့်ပေမည့်။ တဝေင့်နှစ်ရာ၊ ကိုးဆယ်၊ သုံးမှာသ။ ဖြောင့်
သဒ္ဒါအမျိုးအနွယ်တို့ကုံးရယ်နဲ့။ မီးပုံးပူဇော်ကြတဲ့ပြင်။ ခမြတော်
ဟော်တသယ်တက်ချင်တဲ့။ လ၊ တန်ဆောင်-ကျော်ဆယ်ရက်တွင်မှ။
ပူးစာဝ်၊ ပြောင်ကြည်စွာဖြင့်။ ရောင်နီမလာခင်-နေ့စက် ၂ ပယ်ရှိ
အရွှန်းတွင်မှ။ တောင်ဒိပါတချင် ရသော့တက္ကသိုလ် အစွန်းရယ်နှင့်။
အရှေ့ဘက်ထိုတဘွန်းမှာတရုဏ်လျှံ့ဘို့။ ဥုံအရဟံ-သိဒ္ဓိလင်းတွေ
နှင့်။ "ဂန္တုန်ပျံ" နိဗ္ဗာန်တမ်းပြီမို့။ ဥဒါန်းကမ္ဘာတွင်ဘို့။ ဆုပန်း၊ ပဏ္ဏာ
ဆင်ရော့မကျွဲ။ မကြာမကြာပင်သတိမဝေးပါဘု။ တပည့်အေးစရာ
အမြဲငြိနုံ့ပုံက။ မိတေးယျာ-နေ့ရစနဲ့ပေပေါ့။ ရွှေကန့်ဂေါပလ္လင်ဦး
တွင်မှ။.... ပြောဝ်-စက်ရတနာအပုံကို။ အခက်၊ အရွက်၊ အညွှာ၊
အငုံတွေနဲ့။ လက်ကြာမုံဖူးထိုရယ်ကွယ်။ (အမယ်မင်း) မိတ်အထူး

ရှေးသိကြသည်။ ရှိရှိသမျှသောဒကာမ, သိလဝန်တန်းတို့နှင့်။ ဖိတ်ဟူး တွေးမိသမျှဖြင့်၊ ကဗိသမဏတည်းဟူသော ပရမ,ထေရ်မွန်ရဟန်း သသပ။ (အို–ဒမမှုပေးထိုက်တဲ့–မလေးရဲ့) ဘိကျူးဖော် ဘဝဖြင့်– ဒမမတ,သိဝံ မှန်း။ ၊

(ယင်းသို့လျှင်။အကြောင်းအလုံဒကာမတည်းဟူသောပုညဝတီ၏။ ဤမည်သော“ ဂန္ဓုန်ပျံဒီပနီဋီကာ” ကျမ်းကြီးအဆုံး။ စိတ်ုံးအပ် သောကဗျာ။ မဟာသေးချိုးတော်ကြီး အဆုံးတွင်။ အားလုံးသော တပည့်မတို့ကာ။ပဏ္ဍိတ,ထောမနာဖြင့်။ သြဘာသာရ။ပြုကြသော ဟူလို)။

× × × × ×

ထိုသို့သောကဗျာနိဂုံး၊ ဆုံးချင်ဆုံးခြင်း၊ ဝင်းဝင်းလှလှနှင့်ပြ သော၊ ဟင်္သာတသူမ၊ မူသကာပင် တကယ်ချွန်တဲ့၊ မယ်သုဝဏ္ဏ ဝတီက၊ အနှိုးသို့သောဂါထာနိဂုံးဖြင့်၊ အဆုံးကမ္ပတ်၊ အပြီးသတ်ပုံ မှာလည်း၊ အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

သုဝဏ္ဏဝတီ-စီရင်အပ်သောဂါထာနိဂုံး။

ဆုမ္မာပန-နိဂမန ဂါထာယော။

(၁) သာနု ပဗ္ဗတ ဂုဟာသု၊
ပရမ္ဘူ ပရိ ပေါတ္ထိမေ၊
ဒိဗ္ဗခတ္တိက အဗ္ဗုဒ္ဓသ၊
အင်္ဂိယတ်ကမ္မကာရကော။

(၂) သမ္မုရာယိက အဗ္ဗုဒ္ဓသ၊
ဘာဝနာဒ္ဓယ ယုဂ္ဂနေ၊
နာနာ့ပကြဏ ဝါစယ၊
"ဒေါင်းဋီကာ"အာဒိ ကာရကော။

(၃) ဆဋ္ဌာဒိ ဝါသနာ ဝါသော၊
ဗဟုပ္ပကာရ ကာရကော၊
ယောဂါဝစရ အာဒေရော၊
"မန္တလာမောင်မှိုင်း"တိ-ဝိသုတော။

(၄) နိပုဏ ပ္ပြိတြ ဂန္တီရ၊
မုဒ္ဒုန မမ္မ ဘာသိနော၊
မမ္မ ဣတ္တိက လေရေနံ၊
ဥက္ကုဋ္ဌသာ မတိ မတော။

(၅) "သာယာဝတီ့ဦးညောယျသ"၊
မာတု မန္တု ဝသံ ဂတာ၊
"ဒေါပါရမီ" ပဘူတိနံ၊
တဇ္ဇ တဇ္ဇ နိဝါသိနံ။

(၆) သင်္ဂဟာဋ္ဌသသ ပုရေတွာ။
သာဝိကာနံ မနောရထံ။
ဧသံ ဝိရစိတော ပုဏ္ဏံ။
''ဂဏ္ဍုန်ပျံ့ဒီပနီ'' ဤမံ။ ။

(၇) မရမ္မ ဝိသယေ ရမ္မေ။
ဒီပနီ-သာသနုဂ္ဂဟာ။
ဤ မဟာ ဓမ္မရာဇာ,ပ-
ဂထ ကာလာတိ ဒုက္ခိတော။ ။

(၈) ဆတ္တဗ္ဗာလီသမေ,ဝသော။
အင်္ဂလိသ,ဂိရုဂ္ဂဟာ။
ဝဍ္ဍ ဋ္ဌယက် ဝံသာပေဟာ။
ဧကော ဒသမ သင်္ဂမေ။ ။

(၉) ဂရုဠာနံ သမုပ္ပန္နေ။
ကာလေ နေဋ္ဌ နဝ ဋ္ဌိကာ။
သက္ကရာဇေ ကဏ္ဍိကာသ။
ကဿပက္ခေ ဒသာဟာကေ။ ။

(၁၀) သုက္ကဝါရေ ဋ္ဌိ နာဍိယံ။
နိဋ္ဌိတာ အနာကုလံ။
ပသာဋ္ဌုံ သုဗုဒ္ဓုံ ခါရေဋ္ဌုံ။
သုတေသိ ရုဋ္ဌိ ကာမိနော။ ။

(၁၁) သာသနဿာရ ဝဟော ဘိက္ခု။
ဇောတနပံ ဘာဝေ ဘာဝေ။
''မေဓာဝေယျ''-ဘိက္ခုဘာဝေန။
ပဋ္ဌါဒိ ပဝရံ သိဝဋ္ဌံ။ ။

(ဤနိဂုံး ၁၁ ဂါထာတို့တွင်းမှ မမြောက်ဖြစ်သော ''သာယာဝတီ,ဦးညေယျ''တဂါထာသာလျှင်။ ''ပဌမ, မ ကာရ ဝိပုလ ဂါထာ''ဖြစ်၍။ ကြွင်းသော ၁၀ ဂါထာတို့မှာ။ ''ပဏျာ ၁၀ ပဌဂါထာ''ချည်းဟူ၍မှတ်ပါ။ ။ဤကားအမှာ။ဝါ။ စကားချပ်)။

ဣမာပန၊အခရိုခံခိုး၊ချိုချိုမျိုမျိုနှင့်၊ဤဆိုလတ္တံ့တို့သည်
ကာဒ၊နိဂမနဂါထာယော၊ကျမ်းပြီးကျမ်းဆုံး၊
ဘန်းကြီးဖုံးသကဲ့သို့သောနိဂုံးဂါထာ
တို့ပေတည်း။

(၁) မရမ္မပရိ ပေါဋ္ဌမေ၊ မြန်မာပြည်အထက်အောက်၌။ဝါ၊
သုနာပရန်၊တမ္ဗဒီပ၊ရာမညပ္ပော၊ကမ္ဘောဇသရဖူ၊တနင်္သာယီခဲ့တဲ့၊ ပြူတို့
ဌာနေ၊မြန်မာပြေ၏၊အညာအကြေ၌၊ ဝါ၊ ထီးနဲ့နန်းနဲ့၊စည်းနဲ့ကမ်း
နဲ့၊စခန်းမနွဲ့မူ၍၊မန်းအလွှဲ့အခါကျအောင်၊တမ္ဗာန-တမျိုးသာခဲ့တဲ့၊
တို့ဗမာ, အထက်အောက်၌၊ သာနုပဗ္ဗတဂူဟာသု၊ ဖြားနှင့်ဂန္ဓိုင်၊
မြိုင်နှင့်ရဂုံ၊ဂုံနှင့်ပေါဝန်၊ပေါမန့်ပေါမာ၊ရိပ်သာဆိုင်းဆိုင်း၊ အင်
တိုင်းစေးပျစ်၊ တောခေါ်ချောင်စဉ်၊ မြောင်အဝင်တွင်၊ တောင်
လျှိုတောင်ဂှမ်း၊ တောင်ခါးပန်းနှင့်၊ တောင်တန်းတခွင်၊ ဥမင်,
လိုဏ်,ဂူ၊အသူ့သူတို့၌၊ ဒိဋ္ဌမ္မိကအဇ္ဈာသေ၊ဒိဋ္ဌမေ့၊ပဋ္ဌကွဲအကျိုး
၌၊ ဝါ၊ပဋ္ဌပြန်ချက်မှောက်၊ ဇမ္ဗူတကြိမ်၊လူအနိုး၊ကျူပ်ထောက်၍၊
ရောက်အံ့- မြောက်အံ့သောအကျိုး၌၊ အဂ္ဂိယတ်ကမ္မကာရဏော-
အဂ္ဂိယတ်ကမ္မကာရဏေန၊ ပိဋ္ဌကတပ၀ိ၊ ဘေဖော်ကျွတ်၍၊ ဝသီအ
လို၊ဖိုသံရှူးရှူး၊တပြုံးပြုံးနှင့်၊ အရှူးတို့ခေတ်၊ထူးလို့သစ်ချင် သနဲ့၊
မဖြစ်ချင်ကြ၊ဖြစ်လျှင်သေတဲ့၊လူလေအတတ်၊ ကျူငွေညှပ်ဖြင့်၊
အဂ္ဂိယတ်အလိုတမျိုးတည်းဟူသော၊ ဖိုထိုးရင်းနိဗ္ဗာန်,နိဗ္ဗာန်,
ဆိုတဲ့၊ကိစ္စတော်ကြီးဖြင့်လည်းကောင်း။

(၂) သမ္ပရာယိက အဇ္ဈာသေ၊ တမလွန်သံသရာ၊ဝက်သာသာ
၌၊မင်္ဂလာစီးပွါး၊အသီးထွားလျှက်၊ကြီးမားခြင်းအကျိုး၌၊ ဘာဝ
နာဓိဋ္ဌာနယုဂ္ဂနေ-ဘာဝနာဓိဋ္ဌာနယုဂ္ဂနေန၊ သမထ,ဝိပဿနာ,ဘာဝ
နာနှစ်ပါး၊ခါခါပွါးလျက်၊ များများကြီး အားထုတ်ခြင်းဖြင့်လည်း
ကောင်း။ နာနာ ပကြဏ ဝါစာယ၊ အထူးထူးသောကျမ်းဂန်၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းသံ,ဘန်းသံတွေနဲ့၊ဂဏ္ဍိကာ ရ-စာပေတို့ကို၊တဝါ တလေ
မကာ၊ကာသေနဖြင့်၊ လာလေလာလေသမျှသော-တို့ဒကာမတို့အား၊

ပို့ချတော်မူခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ "ဒေါင်းဋီကာ" အာဒိကာရကော "ဒေါင်းဋီကာ" အာဒိကာရကောနေ၊ အပေါင်းပြည့်စွာ။ ကောင်းကြည် သာဘိရှိရာဖြစ်သော။........

(၁) ဒေါင်းဋီကာသစ်။
(၂) ဒေါင်းဂဏ္ဌိ။
(၃) မျှောက်ဋီကာ။
(၄) မျှောက်ဂဏ္ဌိ။
(၅) ချွေးဋီကာ။
(၆) ဗိုလ်ဋီကာ။
(၇) ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ကြီး။
(၈) ဓမ္မစေတီဝတ္ထု။
(၉) အဓိနောင်–နန်းတွင်းဇာတ်တော်ကြီးသစ်။
(၁၀) ပဲကူးရာဇဝင်–နန်းတွင်းဇာတ်တော်ကြီးသစ်။
(၁၁) ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ချက်နှင့် တကွသော၊ ကောသာ သိရိ–နန်းတွင်းဇာတ်တော်ကြီး။
(၁၂) ဦးထွန်းရှိန်–ရုပ်ခွဲဋီကာ။
(၁၃) ရုံ့သာမြိုင်ဋီကာ။
(၁၄) ဆသံကုဋေကျော်ဋီကာ။
(၁၅) ကြာဋီကာ။
(၁၆) အာဒေါသ မုခ ဒီပနီ ကျမ်းဟောင်း။
(၁၇) မြန်မာစာ ညွှန့်ပေါင်း ကျမ်း၌ "အရမ်း ကာရ ဝိသောဓနီ"။
(၁၈) မဏ္ဍလာမောင်ရှင်းမှာတော်ပုံ–ပဌမတွဲ။
(၁၉) ၎င်း.....ဒုတိယတွဲ။
(၂၀) ၎င်း......တတိယတွဲ။
(၂၁) ရန်တော်ရှုမှာထမ်း။
(၂၂) စကိုင်းမြန်မှာတော်ပုံ။
(၂၃) ဘွဲ့ငြိမ်းကောက်ဋီကာ။

(၂၄) လက်မှုပညာဋီကာ။
(၂၅) အဝ-နန်းတော်။
(၂၆) မော်သမြိုင်ရာဇဝင်ဝတ္ထု။
(၂၇) ကဗျာသာရမဉ္ဇူ။
(၂၈) ဦးပုညမေတ္တာစာအဖြေ။
(၂၉) စကိုင်း,ပေါ်လီတစ်။
(၃၀) အနုသာသနာရုံးမစာ အဖြေတည်းဟူသော- ဂန္ထိ သာရဋီကာ။

အစရှိသောကျမ်းတို့ကို၊ ကြိုးပမ်းသမှု။ ပြုစုတည်ထွင်၊ ဗိရင်တော်မူခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။

(၃) ဓုတ္တာဒိဝါသနာ-ဓုတ္တာဒိဝါသနာယ၊ ဤသို့အစရှိသော ယောဂီအခုံ၊ဝါသနာအထုံဖြင့်။ ဝါသော၊ အခြေခိုင်ခိုင်၊သွေ့မနိုင်ဘဲ၊ နေထိုင်ပျော်မွေ့လေ့ရှိသော။ ဗဟုပ္ပကာရကာရကော၊ ဇမ္ဗူ့ ဒွာန-မြန်မာထကြောင့်၊ ရအခါသမယ- တခါလောတဲ့ပြီး။ ငါတကော-ကောစရာ၊ ဟောကာ ပြောကာနှင့်၊ များစွာမှ သွေးနှုးပြီး၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သော၊ မင်္ဂလာမောင်ရှိုင်းတိ-ဗိသုတော၊ မင်္ဂလာမောင်ရှိုင်း, မင်္ဂလာမောင်ရှိုင်းနှင့်၊ တောင်တိုင်း, တောင်တိုင်း၊ ချောင်သမိုင်းတွေနဲ့ထက္ကပ၊ တိုင်းပေါ် ပြည်ပေါ်၊အမည်ခေါ်လျက်၊ ထင်ပေါ်ကျော်စောတော်မူသော၊ ယောဂါဝစရအာစေရော၊ လောကီကိုရွေ၍၊တောသိသာခဲ့သော၊ယောဂီဆရာသည်၊

(၄) နိပုဏစ္စိတြေဂန္ထိရ-ရဋ္ဌနခမ္ဘာသိနော၊ သိမ်မွေ့ဆန်းကြယ်၊ တကယ်နက်နဲ၊ ဝက်ဝက်ကွဲအောင်၊ ခက်ခဲလှသော ဝန့်ပေါက်မှ၊ လွတ်မြောက်ရေးသဘောများကို၊ ဟောကြားပြသ၊ ထုဗိုလ်အလုံးကို၊ဆိုဆုံးမတော်မူလေ့ရှိသော၊ မြေကထိက,ထေရာနံ၊ မြေကထိက၊ကဝိ-သမဏတွေဟုဆိုအပ်သော၊ ရှိရှိသမျှအသွဲ့ဝင်၊ မထေရ်ရှင်တို့၏၊ ဥက္ကဋ္ဌသော၊ဦးကိုင်ဦးစီး၊ အကြီးလုပ်ရ-ချုပ်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တော်မူပေသော၊ မဟာမတော၊ ထုတို့အ

လိုက်၊ စရိုက်စဉ်လာ၊ နဝင်သာဖောင်ပေညာသတိ၊ ရှိကြီးရှိတော်မူပေသော။

(၅) သာသနဝတီ, ဦးညောသျှသာ၊ ဘာမဝထိ– ဉာမသိ၊ တသောက်တည်းဟူသော “သာသနဝတီ, ဦးညောင်းသျှ”၏၊ မာတု မဉ္ဇူဝသိဂတ– ဒေါ်ပါရမီ,ပဘူတိန်း၊ မယ်တော်ဖြစ်လျက်၊ ဧတိ ပျက်နယ်ကျွံ၊ အရွယ်မွန်နှင့်၊ ကွယ်လွန်လေပြီး၊ နတ်ထီးဘုံပျံ၊ ပြောင်းရွှေ့စံသား၊ ကျင့်မှန်ချော်ပြီးတော်အရေပီပေတဲ့၊ “ဒေါ်ပါရမီ”အစရှိကြကုန်သော၊ တဥ္စတည္ဥနိဝါသိန်း၊ ထိုထိုတောတောင်, ချောင်မြောင်ဂူတွင်း၊ လျှရှင်းဇုန်းခြ၊ မှုရင်းအတိုင်း–သိတင်းသုံး နေ ထိုင်ကြကုန်သော၊

(၆) သာဝိကာနံ၊ ရှိရှိသမျှ၊ သိသိသမျှသော၊ တပည့်မတို့၏၊ မနော်ရထံ၊ မရန်းသလို၊ ပြုံးချိုချိုနဲ့၊ နှလုံးအလိုကို၊ မှုရေတွာ၊ မကြောင့်မကြ၊ မဘောင့်တတဲ၊ ပြည့်ဝအောင်၊ ရုံသင်စေ၍၊ သင်္ဂ ဟာဖွားသ၊ သဂြိုဟ်ထောက်ပင့်၊ မြှောက်မြှင့်ကူပံ့ခြင်းငှါ၊ ပုဏ္ဏား၊ သဘောအဟုတ်၊ မနော်ဟုတ်တဲ့၊ လောကုတ်,လောကီ၊ နှစ်ထိဥသုံ၊ ဖွန့်ပြည့်ရုံသော၊ ဤမည် ဂန္ထုန်ပုံဒီပနီ၊ “ဂန္ထုန်ပုံဒီပနီ”၊ သညီသာ လျှံ၊ ဤဋီကာကျမ်းကို၊ ငေ ံ၊ အနှိုက်ခဲ့သို့လို၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောတရား သဘောင်၊ စကားအစဉ်ဖြင့်၊ ဝိရဝိတော၊ အရှည်မဝင်၊ တမည်ထွင် လျက်၊ စီရင်ရေးသားတော်မူလေပြီ။

(၇) သာဒီပနီ၊ ထို “ဂန္ထုန်ပုံဒီပနီ”၊ ဘုံခြံနံပြည်၏၊ အနှိုသာ ခမ်း၊ ဋီကာကျမ်းသည်၊ မရေမ္ဗဝိသယေရဋ္ဌေ၊ မြန်မာ့ဘုံင်းသူ၊ ရှင်လူ ရဟန်းတို့၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာ၊ မင်္ဂလာမှု၊ ဇေယျတုဖြင့်၊ အောင်ဆု သာကြည်၊ ဗမာတည်ခဲ့သော၊ မြန်မာပြည်၌၊ သာသနာ နှင့်ဂုဏ်ပြည့်မဟာ ဓမ္မရာဇာဗဂတကာသာတိဂရုကျွဲတော်၊ သာသနာဒါယကာ၊ သာသနာ ပြုသမတိတုံး၊ မင်းအဆုံးဆိုတဲ့၊ ဘုန်းကြက်သရေတော်ရှိသော၊ လောကီရာဇာ၊ မဟာဓမ္မရာဇ၊ မင်းစစ်မင်းမျှား၊ မင်းတရားတို့မှာ၊ ကံင်းငြွေးကွာလှမ်း၊ တိုင်းခမ်းပြည်သူ၊ ဆာပူဝမ်းနဲ့၊ ဖွန့်ဆင်းရဲ ခြင်းသို့ရောက်သောကာလ၊ ခါသမယဟုဆိုအပ်သော။

ဤအနက်ကား၊ ပြည်ပျက်ခါစ၊ ဆီးဘန်နီ ဆရာတော်ဘုရား၊
ရေးသားတော်မူသည့်၊

“တပန်မှတ်စေ၊ ထပ်၍ဖြေဒိမ့်၊ သံဝေရမူ၊ ဈေးကပြုသည်၊
ရဘုဘိုးထိုက်၊ ဇာကပိုဒ်ကို၊ လိုက်၍ဖြေပေ၊ ဉာဏ်ကဝေ
တို့၊ဖြစ်လေရှေးက၊ကောသလမျှ၊သုပိန္နဇာတ်၊ အဋ္ဌုပ္ပတ်
နှင့်၊သတ္တဝါကြမ္မာ၊သင်္ခါရတရား၊ ရွှေ့သွားလားဆောင်၊ပမာ
မြှောင်၍၊ မင်းခေါင်ကိုသြဝါ၊ ပြစ်ရှာပန်ပန်၊ ဆိုပြန်ဘိသည်၊
ထိထိပါးပါး၊ စကားပေါက်လှဲ့၊ ကိုယ်ကိုဖွဲ့သည်း၊ မလွဲ
ဝသာ၊ဤအရာမှာ၊ပမာထင်ထင်၊ကဗျာတင်မူ၊ ပေါက်ပင်
ကိုင်းညွတ်၊ ဗျိုင်းနိပ်ဒိတ်ကို၊ ဖိုလ်ဟိတ်ပင်ခါ၊ဟပ်၍ရှာမူ၊
သတ္တဝါဘုဇဂ၊ ချင့်မူလကို၊ သိရသောနှယ်၊ မလွတ်ဘွယ်
တည့်၊နှယ်မာလောညွှန်း၊ဆင်ချေကွန့်လည်း၊ မလွန့်စသာ၊
အကြောင်းမှာကား၊ယော်ဝွာနူမှုစ်၊ကျာလိုမြှစ်သို့၊မြေးမြစ်အ
လား၊ မင်းနှစ်ပါးတို့၊ တိုင်းကားနှင်းထပ်၊ ကိုယ့်ကို အပ်၍၊
ပညွှပ်စေကြောင်း၊မှူးမတ်ပေါင်းအား၊ ဆိုးကောင်းအရေး၊
ဖွဲ့အပ်ပေးလျှောင်၊ ထရွှေးတရတိ၊ တဗိဇနာ၊ တမြို့လ္ဘာမှူ၊
ရသာအထူး၊ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်၊မှူးမတ်ထံမှ၊မခံရရှိ၊ ......
သိပ္ပံတန်ဆောင်၊ ဘုန်းတော်မှောင်၍၊ တုန်းဘောင်နေမီး၊
မထိန့်ညီးက၊တိုင်းကြီးပြည်ကြီး၊အချိန်နှိုးတည့်၊ဘီးသုဉ်း,
နန်းသုဉ်း၊ မြို့သုဉ်းသုညသုံးသုံးဝဖြင့်၊ သုညရသစ်၊ သုည
ခေတ်ဝယ်၊ ဖြစ်လာရလေ၊ တို့တခေတ္တသည်၊ ၊သေသေဘ်
မှတည့်–ခြေဘ်ကောင်း၏”၊

ဟုသော ဇာကပိုဒ်တမ်းခြင်းကဗျာ၊ အလင်္ကာနှင့်အညီ၊ ရေးအပ်ပေးအပ်သဖြင့်၊လေးမြတ်အပ်သော၊အဋ္ဌုပ္ပာစနာပေတည်း၊

(ဂ) ဆဝဋ္ဌာဘိသမေဝသော၊ အရေးနွှဲ့နွှဲ့၊ ဝေးသတဲ့ဟုဆိုအပ်သော၊၄ ၆–နှစ်ခြောက်၌၊ အင်္ဂလိပ်သဂိရုဋ္ဌာဘဝန္တရွယ်ဂ်ံသာပေါ၊ သနင်းတံဆိပ်၊သတင်းဟိတ်နှင့်၊အင်္ဂလိပ်အခါတွင်ကောင်း

ရေဒှပတ်ဆိုတဲ့၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာသင်ကျောင်းတို့ကို၊ ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်ပေါက်ပြီး။ မထိတ် မကြောက်၊ အတိတ်က မောက်ခဲ့တဲ့၊ သပိတ်မှောက်ရေစဝင်၊ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်နှင့်၊ ကိန်းတချပ် အခြေတွင်ခဲ့သော၊ "National Day" နေ့ ရှင်နယ်ဒေး၊ ကောင်းရေးကောင်းရိပ်၊ ကောင်းနိမိတ်နှင့်၊ ကောင်းဟိတ်မင်္ဂလာ၊ စည်လာတိုးပွါး၊ အကျိုးများသည့်၊ အမျိုးသားပွဲနေ့ကြီးသည်။ ကောဒသမသင်္ဂါမေ၊ အလွဲအချိန်၊ တွဲ့မမှိန်တဲ့၊ ၁–ကြိမ်မြောက်၊ ၎င်းအခါ၊ ဒေါင်းမြန်မာ၊ကောင်းစွာရောက်လတ်သော်။

(၉) ဂရုဠ္ဌာန်၊ ဂဏ္ဍုန်တည်းဟူသော သူ့ပုန်သံကန်၊မြောင်တန်နှင့်၊တောင်ညှိုစိမ်းတို့ဖြင့်၊ သမုပ္ပန္နကာလေ၊ ဖြစ်ပေါ်မှုဆန်း၊တဂုဏ်ခံ၍၊ ပုန်ကန်တော်လှန်ဆဲ၊ တော်လှန်တုန်းခေတ်ဟုဆိုအပ်သော၊ နေတွ, နဝ, ဇွိက, သဏ္ဍာရေစေ၊ မြန်မာ့ဝေါဟာ၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်၊ ထခေတ်တနှောင့်၊ အဖြစ်မှောင့်တဲ့၊ ၁၂၉၃–ခုနှစ်၌၊ ကဿကာယ ကဏှပက္ခေအသာဟာကော၊ ကျိုးညှိုတာရာ၊ကျွတ္တိကာနှင့်၊ မြိုင်လော ထွန်းတုန်း၊သွမ်းပုန်းဖြင့်၊တန်ခေါင်မှန်းလ၊ သော်တာ့ အထွက်၊ ကျော် ၁၀–ရက်၌၊

(၁၀) သုဏ္ဍ ဝါရေ၊ နောက်လာတပြေ့တို့၊ ကြောက်စရာ မတွေ့နိုင်တဲ့၊သောကြာနေ့၌၊မွန်းလွဲယံ၊ နေ့စက်အခါ၊ ၂–နာရီအချိန်၌၊ဝါ၊အရက်နှင့်၊ နေ့စက်အလို၊ နှစ်ပဟိုရ်ခေတ်ရွမ်း၍၊ အပျိုတော် ဒေါ်စန်းတို့နှင့်၊ ဒြေသွပ်–လွမ်းတို့ကောင်းသောအချိန်၌၊အနာဂုလံ၊ တပေါင့်တကွက်ကမှ၊အနှောင့်အရှက်မရှိမူ၍၊ နိဂုဏ်ံတာ၊ ပြည်ကြီးပရိုး၊ တနည်းချုန်း၍၊ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်ပြီ၊တံ၊ ထို ဂဏ္ဍုန်ပျံဒီပနီဋီကာကို၊ သုတေသီ၊သုတပညာအဖြာဖြာကို၊မွေ့ရှာ ဆည်းပူးလေ့ရှိကုန်သော၊ဗုဒ္ဓိကာယိနောတ၊သီးတခြား၊နည်းအများဖြင့်၊ ကြီးပွါးခြင်းကိုအလိုရှိကုန်သော၊ ထိုထို ထပည့်တို့သည်၊ ပသာဒနိုင်၊ ကဝိအတုံး၊သတိပြု၍၊ ကြည့်ရှုကြပါစေကုန်သတည်း။

ခါရေနှင့်၊ အနှောင်ကိုဖျက်၊ အခေါင်ထက်မည်ဟု၊ ဆောင်ရွက်မှတ်သားကြပါစေ တမုံ့။

(၁၁) အပယ်၊ ''မဏ္ဍာတာ မောင်မှိုင်း''ဟု၊ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်၊ အမည်ခေါ်တဲ့၊ တပည့်တော်သည်၊ ငေါ့တေနှ၊ ''ဂန္ဓုန်ဖျံ့ဒီပနီ''၊ သညီသာချုပ်၊ ဤဋီကာကျမ်းကို၊ ကြိုးပမ်းသမှု၊ ပြုရသကို၊ ဤကုသိုလ်ကြောင့်၊ ဘဝေဘဝေ၊ သံသရာခေတ်၊ ဖြစ်လေသမျှ၊ ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်း၌၊ သာသနဗ္ဗာရပေဟာ၊ သာသနာတော်ဝန်ကို၊ အားသွန်ကြိုးပမ်း၊ ထမ်းရွက်ရသော၊ ဘိက္ခု၊ လဇ္ဇီပေသလ၊ သိက္ခာကာမ၊ အာစာရဖြင့်၊ မဟာသမဏ၊ လမ်းမြွှာတဲ့၊ ရဟန်းတော်သည်၊ ဟုတ္တာ၊ ထကာယ် စင်စစ်၊ ဖြစ်ကြီးဖြစ်၍၊ မေတ္တေယျ–မေတ္တေယျ သာသနန္တိ ကော၊ ရန်သူဖြစ်လျက်၊ မေတ္တာသက်တို့၊ ဖိုလ်မင်ထိးမြူ၊ ဆောင်းတော်မူသည့်၊ ခြောက်ဆူရောင်ရှင်၊ မိတေးသျှင်၏၊ ပလ္လင်တော်အောက်၊ ထံတော် မှောက်၌၊ ဘိက္ခုဘာဝေနှ–ဧဟိဘိက္ခု ဘာဝေနှ၊ ဧဟိဘိက္ခုး၊ မြွှော်သင့်ဖူးတဲ့၊ ဆုထူးဆင်မြန်း၊ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ဖြင့်၊ ပဝရ်၊ ထူးထူးချွန်ချွန်၊ အလွန်မွန်မြတ်သော၊ သိဝံနိဗ္ဗာန် သာခေါင်၊ ပြည်ရွှေတောင်သို့၊ ပဋ္ဌေပိ၊ တိလက္ခဏာ၊ ယဉ်စကြာဖြင့်၊ လျှင်စွာလုတ်ချောက်၊ ရောက်ကြီးရောက်ရပါစေသို့၊ ။ဇုတ်၊ ဤတွင်ထခန်း၊ ကြည့်ရှုင်လန်းဘွဲ့၊ ကျမ်းပြီးကျမ်းဆုံး၊ ဘန်းကြီးဖုံး သကဲ့သို့သော၊ နိဂုံးစကားရပ်၊ အပြီးသတ်တည်း။

ဤတွင်ရွှေ–ဂန္ဓုန်ဖျံ့ဒီပနီ–
ဋီကာကျမ်းကြီးပြီးပြီ။

ထို့ဂန္ဓုန်ဖျံ့ဒီပနီဋီကာ၏ခံရာခဲဆစ်၊ ကျစ်လစ်သောအချက်တို့ကို၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ ဘွင်းဘွင်းကြီးတပုံဖန်မည့်၊ ''ဂန္ဓုန်ဖျံ့ဂဏ္ဌိ''မြင်း၊ တမူခွာန်းကြည့်ရန်ထိမ်ရေးသားတော်မူခဲ့ဖြစ်ကြောင်း။

မဏ္ဍာတာမောင်မှိုင်း။
ယောဂီဆရာကြီး။

[ရှင်းဂန္ဓုန်ဖျံ့ ဒီပနီ–ဋီကာကျမ်း နိဒါန်း၊ စာမျက်နှာ(၅)၊ စာကြောင်းရေ(၂၃)တွင်၊ ဝိရိဝိရိကို–ဗိရိ ဗိရိဟုဖြတ်သတ်ပါ။]